

15

HD WIDENER
HW SRPT T

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

4251.15

Harvard College Library

FROM

*The Family of
President Felton.*

12 Sept. 1868.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

www.libtool.com.cn

ΑΡΧΑΙΑΣ

4251.15

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗΝ,

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΡΙΟΥΣ

ΥΠΟ

N. BAMBA

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΤΗ

Ἐπιτεθεωρημένη μεν ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐπηξημένη
 με γυμνάσιον τοῦ Συντακτικοῦ,

ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΔΕ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

1849.

4251.15

Harvard College Library

FROM

The Family of
Pres. & F.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ 4251.15

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΑΡΑΛΗΛΟΥΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΧΗΝ,

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ

ΤΗΣ

Ν. ΡΑΜΒΑ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ

ΕΝ Τῇ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΒΕΤΗ

Ἐπιθεωρησάμενος πρὸς τὴν αὐτῆς

πρὸς τὴν αὐτῆς

ΓΕΝΟΜΕΝΗ

ΒΕΡΛΙΝ.

ΓΕΝΟΜΕΝΗ

Ν

ΠΡΟΤΥΠΟΝ

www.libtool.com.cn

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΜΕΡΙΝΗΝ,

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΡΙΟΥΣ

ΥΠΟ

Νεοφύτου
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΛΜΒΑ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΤΗ

*Ἐπιτεθεωρημένη μετ' αὐτοῦ καὶ ἐξηξημένη
μετ' ὑμνάσματα τοῦ Συντακτικοῦ,*

ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΔΕ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

^{sc}
ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

1849.

4251.15

www.libtool.com.cn

Πᾶρ ἀντίτυπον μὴ γέρον ἐν τῇ παρούσῃ Σελίδι τῆς
ὑπογραφῆς τοῦ Συγγραφέως θεωρεῖται ὡς τυποκλοπή-
μέρον, καὶ θέλει καταδικᾶσθαι μετ' ὅλην τὴν αὐστη-
ρότητα τοῦ νόμου. Ν. Βαρβαν

1868, Sept. 12.

Gift of
President Sellon's Family.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ὁ ἀοιδῆμος Κοραΐς, ὁμιλῶν εἰς τὰ Πραλεγόμενα αὐτοῦ περὶ Γραμματικῆς, εἶπε: «κάλλιον εἶναι νὰ καίη » τις γραμματικὰς, καρὰ νὰ συντάττῃ » καὶ εἶπε καλῶς· διότι, ἔάν ἡ σπουδὴ τῆς γραμματικῆς σπεύδῃ νὰ δοθῇ τὸν μαθητὴν τὸ ὁρθῶς γράφειν καὶ λέγειν, ἔπεται, ὅτι καὶ προσόντα τῇ καλῇ γραμματικῇ πρέπει νὰ ᾖναι ἡ ἀπλότης, ἡ σαφήνεια, καὶ ἡ μέθοδος. Τοιαῦτα δὲ προσόντα ἐνῷ ἐκλείπουσι πραγματικῶς ἀφ' ὅλας τὰς ἐν χρήσει ἤδη Γραμματικὰς, ἐνυπάρχουσιν ἀληθῶς εἰς τὴν παροῦσαν. Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ὅχι μόνον ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐκδόσεις, αἵτινες ἔγεινον καὶ γίνονται ἀδιακόπως τόσοι εἰς τὴν Ἑλλάδα καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ ἀπόλυτον χρῆσιν αὐτῆς. (1)

(1) Ἐν εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν εἶναι τόσοι εἰς χρῆσιν ἡ Γραμματικὴ αὕτη, τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὰς κατὰ παράκλησιν διαταγὰς, τὰς ὁποίας συνεχῶς ἐπιβάλλουσιν εἰς τὰ Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια τοῦ Κράτους εἰ κατὰ καιροῦς Ἰπουργοὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως. Εἰς τὴν Τευρκίαν ἔμεις καὶ εἰς ἄλλα ἐξωτερικὰ μέρη, ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιαύτη ἀντιπροσδίκη ἐπέμβασις ἐπὶ τῆς Δημοσίου παιδείας, καὶ ὅπου ἡ χρῆσις τῶν διδασκτικῶν βιβλίων γίνεται κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν καὶ προαίρεσιν τῶν διδασκάλων, ἡ παρῶσα Γραμματικὴ εἶναι σχεδὸν κανονικὴ εἰς τὰ Σχολεῖα τῶν πρωτοπείρων μαθητῶν.

Ἄς λέγωσιν ὅ,τι θούλωνται τινὲς ἡμιμαθεῖς καὶ ἄπειροι,
ἢ ἑμπαθεῖς λογιώτατοι. Ἡ ἀλήθεια ἀποδεικνύει ὅτι ἡ πα-
ρῶσα Γραμματικὴ, ἐνῶ διδάσκει τὸν μαθητὴν ἀφελῶς
καὶ μεθοδικῶς τὴν τέχνην τοῦ γράφειν καὶ λέγειν, μορφώνει
αὐτὸν ταυτοχρόνως καὶ κατὰ τὰς ἰδέας καὶ τὸ σκέπτεσθαι.
Ἦτοι, τὸν πλουτίζει εἰς ἐκείνην τὴν ὠριμωτάτην νηπιακὴν
ἡλικίαν μὲ πλῆθος λέξεων καὶ φράσεων, καὶ τὸν κάμνει
ἀνεγκαισθήτως ἱκανὸν νὰ συλλογίζεται μεθοδικῶς, νὰ ἐκ-
φράζεται καὶ νὰ συντάττῃ εἰς τὸν νοῦν του προτάσεις, καὶ
ὁλοκλήρους περιόδους. Τοιαύτη τιμῶντι εἶναι ἡ ἀρετὴ τῆς
παιδείας Γραμματικῆς, τῆς ὁποίας προθύμως ἐπεχείρησα
καὶ ἤδη ἐκτελεῖν ἐκδοσιν.

Ὁ Ἐκδότης,

Γεώργιος Πολυμέρης.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ
www.libtool.com.cn

ΑΡΧΑΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΚΑΙΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

1. Τί θέλει νά εἶπῃ Γλῶσσα. 2. Λέξις. 3. Λόγος. 4. Συλλαβή. 5. Γράμματα.
6. Φωνήεντα. 7. Σύμφωντα. 8. Δίφθογγοι. 9. Συναίρεσις.

1. Τί θέλει νά εἶπῃ Γλῶσσα ;

Γλῶσσα λέγεται ὅ,τι λαλοῦμεν ἢ γράφομεν, διὰ νά φανερόνωμεν πρὸς ἀλλήλους τί θέλομεν, τί ἔχομεν εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν, καὶ τί εἶναι, ἢ τί γίνεται ἔξω ἡμῶν. Λέγεται δὲ Γλῶσσα ἐκ τοῦ κυριωτέρου ὀργάνου τῆς φωνῆς, τὸ ὅποιον ἐδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Πλάστης ἡμῶν διὰ νά λαλῶμεν.

Ἐκαστον ἔθνος ἔχει ἰδίαν γλῶσσαν, ἥτις λαμβάνει καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς· οὕτω ἡ Γλῶσσα, τὴν ὁποῖαν λαλοῦμεν ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, λέγεται Ἑλληνική Γλῶσσα· ἡ Γλῶσσα, τὴν ὁποῖαν λαλεῖ τὸ ἔθνος τῶν Γάλλων, Γαλλική· οὕτω καὶ Ἀγγλική, Γερμανική, Ἰταλική, κ.τ.λ.

Τέσσαρες ἦσαν οἱ ἐπισημότεροι λαοὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οἱ Δωριεῖς, οἱ Αἰολεῖς, οἱ Ἴωνες, καὶ οἱ Ἀττικοί. Ἡ Γλῶσσα ἐκάστου τούτων εἶχε τινὰς διαφοράς, αἵτινες συνιστᾷσι τὰς λεγομένας διαλέκτους, τὴν Δωρικήν, τὴν Αἰολικήν, τὴν Ἰωνικήν, καὶ τὴν Ἀττικήν.

2. Τί θέλει νά εἶπῃ Λέξις ;

Τὰ χωρὶς λόγια, τὰ ὅποια λαλοῦμεν, ἢ γράφομεν, διὰ νά φανερώσωμεν, ὅ,τι πρᾶγμα καὶ ἂν ᾖναι, λέγονται Λέξεις· τ ρ ά π ε ζ α, παραδείγματος χάριν, θ ά λ α σ σ α, γ ῆ, β ι β λ ι ο ν, λ ύ π η, χ α ρ ά, π ε ρ ι π α τ ῶ, ά ν α γ ι ν ώ σ κ ω, κ.τ.λ. Ἐκαστον αὐτῶν ὀνομάζεται Λέξις, ἐπειδὴ λέγεται, προφέρεται διὰ τῆς γλώσσης.

www.libtool.com.cn

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗΝ,

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΡΙΟΥΤΕ

ΥΠΟ

Νεόφυτος
Γαμβά

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΤΗ

Ἐπιτεθεωρημένη μετ' αὐτοῦ καὶ ἐξηξημένη
μετ' γυμνάσια τοῦ Συντακτικοῦ,

ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΔΕ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

1849.

4251.15

www.libtool.com.cn

Πᾶρ ἀντίτυπον μὴ γέρον ἐν τῇ παρούσῃ Σελίδι τῇν
ἱπογραφῇ τοῦ Συγγραφέως θεωρεῖται ὡς τυποκλοπη-
μένον, καὶ θέλει καταδικασθαι μετ' ὅλην τὴν αὐστη-
ρότητα τοῦ νόμου. *N. Βαρβας*

1868, Sept. 12.

Gift of

President Fellows Family.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ὁ αἰοῦντος Κοραΐς ὁμιλῶν εἰς τὰ Πραλεγόμενα αὐτοῦ περὶ Γραμματικῆς, εἶπε: «κάλλιον εἶναι νὰ καίη » τις γραμματικὰς, παρὰ νὰ συντάττῃ » καὶ εἶπε καλῶς· διότι, ἐάν ἡ σπουδὴ τῆς γραμματικῆς ἀπευθῇ ἐν ἀρχῇ τὸν μαθητὴν τὸ ὀρθῶς γράφειν καὶ λέγειν, ἔπεται, ὅτι καὶ προσόντα τῇ καλῇ γραμματικῇ πρέπει νὰ ᾖναι ἡ ἀπλότης, ἡ σαφήνεια, καὶ ἡ μέθοδος. Τοιαῦτα δὲ προσόντα ἐνῷ ἐκλείπουσι πραγματικῶς ἀφ' ὅλας τὰς ἐν χρήσει ἤδη Γραμματικὰς, ἐνυπάρχουσιν ἀληθῶς εἰς τὴν παροῦσαν. Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ὅχι μόνον ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐκδόσεις, αἵτινες ἔγεινον καὶ γίνονται ἀδιακόπως τόσον εἰς τὴν Ἑλλάδα καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ ἀπόλυτον χρῆσιν αὐτῆς. (1)

(1) Ἐν εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν εἶναι τόσον εἰς χρῆσιν ἡ Γραμματικὴ αὕτη, τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὰς κατὰ παράκλησιν διαταγὰς, τὰς ὁποίας συναχῶς ἐπιβάλλουσιν εἰς τὰ Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια τοῦ Κράτους οἱ κατὰ καιροὺς Ἱπουργοὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαίδευσης. Εἰς τὴν Τευρκίαν ἔμως καὶ εἰς ἄλλα ἐξωτερικὰ μέρη, ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιαύτη ἀντιπροσδίκη ἐπέμβασις ἐπὶ τῆς Δημοσίου παιδείας, καὶ ὅπου ἡ χρῆσις τῶν διδασκτικῶν βιβλίων γίνεται κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν καὶ προαίρεσιν τῶν Διδασκάλων, ἡ παρῶσα Γραμματικὴ εἶναι σχεδὸν καθολικὴ εἰς τὰ Σχολεῖα τῶν πρωτοετηρίων μαθητῶν.

Ἄς λέγωσιν ὅτι βούλονται τινὲς ἡμιμαθεῖς καὶ ἄπειροι,
ἢ ἑμπαθεῖς λογιώτατοι. Ἡ ἀλήθεια ἀποδεικνύει ὅτι ἡ πα-
ροῦσα Γραμματικὴ, ἐνῶ διδάσκει τὸν μαθητὴν ἀφελῶς
καὶ μεθοδικῶς τὴν τέχνην τοῦ γράφειν καὶ λέγειν, μορφώνει
αὐτὸν ταυτοχρόνως καὶ κατὰ τὰς ἰδέας καὶ τὸ σκέπτεσθαι.
Ἦτοι, τὸν πλουτίζει εἰς ἐκείνην τὴν ὠριμωτάτην νηπιακὴν
ἡλικίαν μὲ πλήθος λέξεων καὶ φράσεων, καὶ τὸν κάμνει
ἀνεκαισθητῶς ἱκανὸν νὰ συλλογίζεται μεθοδικῶς, νὰ ἐκ-
φράζεται καὶ νὰ συντάττῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ προτάσεις, καὶ
ὁλοκλήρους περιόδους. Τοιαύτη τῶντι εἶναι ἡ ἀρετὴ τῆς
παιδείας Γραμματικῆς, τῆς ὁποίας προθύμως ἐπεχείρησα
καὶ ἤδη ἐκτελεῖν ἐλδοσιν.

Ὁ Ἐκδότης,
Γεώργιος Πολυμέρης.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

www.libtool.com.cn

ΑΡΧΑΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΚΑΙΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

1. Τί θέλει νά εἶπῃ Γλῶσσα. 2. Λέξις. 3. Λόγος. 4. Συλλαβή. 5. Γράμματα.
6. Φωνήεντα. 7. Σύμφωνα. 8. Δίφθογγοι. 9. Συναίρεσις.

1. Τί θέλει νά εἶπῃ Γλῶσσα ;

Γλῶσσα λέγεται ὁ,τι λαλοῦμεν ἢ γράφομεν, διὰ νά φανερόνωμεν πρὸς ἀλλήλους τί θέλομεν, τί ἔχομεν εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν, καὶ τί εἶναι, ἢ τί γίνεται ἔξω ἡμῶν. Λέγεται δὲ Γλῶσσα ἐκ τοῦ κυριωτέρου ὀργάνου τῆς φωνῆς, τὸ ὁποῖον ἐδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Πλάτης ἡμῶν διὰ νά λαλῶμεν.

Ἐκαστον ἔθνος ἔχει ἰδίαν γλῶσσαν, ἥτις λαμβάνει καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς· οὕτω ἡ Γλῶσσα, τὴν ὁποῖαν λαλοῦμεν ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, λέγεται Ἑλληνική Γλῶσσα· ἡ Γλῶσσα, τὴν ὁποῖαν λαλεῖ τὸ ἔθνος τῶν Γάλλων, Γαλλική· οὕτω καὶ Ἀγγλική, Γερμανική, Ἰταλική, κ.τ.λ.

Τέσσαρες ἦσαν οἱ ἐπισημότεροι λαοὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οἱ Δωριεῖς, οἱ Αἰολεῖς, οἱ Ἴωνες, καὶ οἱ Ἀττικοί. Ἡ Γλῶσσα ἐκάστου τούτων εἶχε τινὰς διαφοράς, αἵτινες συνιστῶσι τὰς λεγομένας διαλέκτους, τὴν Δωρικήν, τὴν Αἰολικήν, τὴν Ἰωνικήν, καὶ τὴν Ἀττικήν.

2. Τί θέλει νά εἶπῃ Λέξις ;

Τὰ χωριστὰ λόγια, τὰ ὁποῖα λαλοῦμεν, ἢ γράφομεν, διὰ νά φανερώσωμεν, ὅ,τι πρᾶγμα καὶ ἂν ᾖναι, λέγονται Λέξεις· τ ρ ά π ε ζ α, παραδείγματος χάριν, θ ά λ α σ σ α, γ ῆ, β ι β λ ί ο ν, λ ύ π η, χ α ρ ά, π ε ρ ι π ρ α τ ῶ, ά ν α γ ι ν ῶ σ κ ω, κ.τ.λ. Ἐκαστον αὐτῶν ὀνομάζεται Λέξις, ἐπειδὴ λέγεται, προφέρεται διὰ τῆς γλώσσης.

3. Τί θέλει νὰ εἶπῃ Λόγος;

Διὰ νὰ φανερόνωμεν τέλεια καὶ καθαρά τὰ νοήματα ἡμῶν, μεταχειριζόμεθα ὅσας λέξεις χρειάζομεθα· καὶ τότε αἱ λέξεις ἐκείναι λαλούμεναι ὁμοῦ, ἢ γραφόμεναι, ὡς πρέπει, κατόπιν ἀλλήλων, κάμνουσι Λόγον· παραδείγματα χάριν, ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὰ καλὰ παιδία, τοῦτο εἶναι λόγος. Ὁ Θεὸς μισεῖ τὴν κακίαν, καὶ τοῦτο εἶναι λόγος. Τοιοῦτοι λόγοι εἶναι καὶ οἱ ἀκόλουθοι.

Πᾶς ἄνθρωπος χρεωσθεῖ νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας.

Πᾶς ἄνθρωπος χρεωσθεῖ νὰ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον ὡς ἑαυτόν.

Πᾶς ἄνθρωπος χρεωσθεῖ νὰ ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα αὐτοῦ.

Τὰ τέκνα χρεωστοῦσι νὰ σέβωνται τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς.

Οἱ γονεῖς χρεωστοῦσι νὰ ἀνατρέφωσι καλῶς τὰ ἑαυτῶν τέκνα.

Οἱ τοιοῦτοι λόγοι ὀνομάζονται κυρίως προτάσεις.

4. Τί εἶναι ἡ συλλαβή;

Πᾶσα λέξις λαλεῖται ἢ μὲ μίαν φωνήν, καθῶς, πῦρ, φῶς, νοῦς, τίς, ποῦ, πῶς· ἢ μὲ δύο, καθῶς, σῶμα, ψυχὴ, κόσμος· ἢ μὲ τρεῖς, καθῶς, ἄνθρωπος, οὐρανός, ἡλιός· ἢ μὲ πλεοτέρας, καθῶς, κριτήριον, ἀφιλοκέρδεια, κ.τ.λ. Πᾶσα μία λοῖπὸν χωριστὴ φωνὴ λέγεται Συλλαβή· καὶ ὅταν ἡ λέξις λαλῇται μὲ μίαν μόνην φωνήν, λέγεται διὰ τοῦτο Μονοσύλλαβος· ὅταν λαλῇται μὲ δύο, Δισύλλαβος· ὅταν μὲ τρεῖς, Τρισύλλαβος· ὅσαι λέξεις ἔχουσι πλεοτέρας συλλαβάς, λέγονται γενικῶς Πολυσύλλαβοι.

5. Τί εἶναι τὰ Γράμματα;

Γράμματα λέγονται ἐκεῖνα τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα γράφομεν διὰ νὰ παριστάνωμεν τὰς διαφόρους φυσικὰς φωνάς.

6. Τί εἶναι τὰ Φωνήεντα;

Κάμνομεν τινὰς φωνὰς μὲ ἓν ἄνοιγμα τοῦ στόματος, χωρὶς σχεδὸν νὰ κινῶμεν τὰ χεῖλη ἢ τὴν γλῶσσαν, καθῶς, α, ε, η, ι, ο, υ, ω· τὰ γράμματα ταῦτα, μὲ τὰ ὁποῖα παριστάνομεν τὰς τοιαύτας φωνάς, λέγονται διὰ τοῦτο Φωνήεντα.

7. Τί εἶναι τὰ Σύμφωνα;

Πολλάκις ἀρχίζομεν ἢ τελειόνομεν τὰς ἄνωτέρω σημειωθείσας φωνὰς κινῶντες ἐνταυτῷ τὰ χεῖλη, τὴν γλῶσσαν, ἢ τὸν λάρυγγα. Αἱ τοιαῦται τροποποιήσεις τῆς φωνῆς παριστάνονται μὲ χωρὶς γράμματα, τὰ ὁποῖα λέγονται διὰ τοῦτο Σύμφωνα, ἐπειδὴ λαμβάνονται μετὰ τῶν φωνηέντων καὶ κάμνουσι φωνήν, καθῶς, β, αβ· γ, αγ· δ, αδ· ζ, αζ· θ, αθ· κ, ακ· λ, αλ· μ, αμ· ν, αν· ξ, αξ· πα, απ· ρ, αρ· σα, ασ· τα, ατ· φα, αφ· χα, αχ· ψ, αψ. Ταῦτα λοιπὸν τὰ γράμματα, β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ, μὲ τὰ ὁποῖα συντροφεύομεν τὰ φωνήεντα εἰς τὴν ἀρχὴν, ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς φωνῆς, εἶναι τὰ λεγόμενα Σύμφωνα.

Παρατήρησον τώρα ένα τινά λόγον, τοῦτον, παραδείγματος χάριν, ἀ γ ά πα τ ό ν Θ ε ό ν ἐ ξ ὅ λ η ς ψ υ χ ῆ ς καὶ κ α ρ δ ί α ς· βλέπεις ὅτι ὁ λόγος οὗτος ἐγγείνεν ἀπὸ ὀκτώ διαφόρους λέξεις· ὅτι πᾶσα λέξις ἔχει διαφόρους συλλαβάς, καθὼς, ἀ-γά-πα, καὶ ὅτι αἱ συλλαβαὶ ἔχουσιν ἢ ἓν γράμμα, καθὼς, ἡ ἀ, ἡ δύο, καθὼς, ἡ γα καὶ πα, εἰς τὴν λέξιν ἀ γ ά πα, ἢ τρία, καθὼς, ἡ καρ εἰς τὴν λέξιν κ α ρ δ ί α.

Τὰ γράμματα τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καθὼς καὶ τῆς ἀρχαίας, εἶναι, ὡς εἶδες ἀνωτέρω (6,7,) εἰκοσιτέσσαρα, ἑπτὰ φωνήεντα καὶ δεκαεπτὰ σύμφωνα.

Ἐκ τῶν ἑπτὰ φωνηέντων, τὸ η, καὶ τὸ ω, λέγονται Μακρὰ, διότι ἐπροφέροντο μὲ ἀργοπορίαν τινά, ἢ, καθὼς λέγουσι, μὲ χρόνον μακρὸν. Τὸ ε, καὶ τὸ ο, λέγονται Βραχέα, διότι ἐπροφέροντο μὲ ταχύτητα, ἢ, καθὼς ὁμοίως λέγουσι, μὲ χρόνον βραχύν. Τὰ λοιπὰ τρία, α, ι, υ, λέγονται Δίχρονα, διότι εἰς ἄλλας λέξεις ἐπροφέροντο μὲ χρόνον μακρὸν, καὶ εἰς ἄλλας μὲ χρόνον βραχύν.

Ἀλλὰ τὴν σήμερον δὲν κάμνομεν σχεδὸν οὐδεμίαν διάκρισιν εἰς τὴν προφορὰν τῶν μακρῶν καὶ τῶν βραχέων φωνηέντων· μεταχειριζόμεθα ὅμως αὐτὰ, ὅταν γράφωμεν, καθὼς, β ῆ μ α, σ ῶ μ α, ὡς ἐγράφοντο ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων.

Ἐκ δὲ τῶν συμφώνων τὰ ἀκόλουθα ἑνέα λέγονται Ἄφωνα, β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ. Ἐκ τούτων τὰ κ, π, τ, λέγονται Ψιλὰ· τὰ δὲ θ, φ, χ, λέγονται Δασέα· καὶ ὅταν εἰς τὴν κλίσιν τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων συμπέσῃ δύο ἄμεσοι συλλαβαὶ ἔχουσιν δασέα, τὸ πρῶτον δασὺ μεταβάλλεται εἰς ψιλόν· ἤγουν, τὸ θ, εἰς τ, καθὼς, θρίξ τριχός, (ἀντὶ θριχός)· τὸ φ εἰς π, φύω, πέφυκα· τὸ χ εἰς κ, χωρέω, κεχώρηκα.

Τὰ ἀκόλουθα τέσσαρα, λ, μ, ν, ρ, λέγονται Ἀμετάβολα.

Τὰ ἀκόλουθα τρία, ζ, ξ, ψ, λέγονται Διπλᾶ, διότι ἕκαστον τούτων ἔχει τὸν τόπον δύο συμφώνων, ἤγουν τὸ ζ, εἶναι ἀντὶ τῶν σδ, καθὼς, ζω ἢ ἀντὶ σδοή· τὸ ξ, ἀντὶ τοῦ γσ, ἢ κσ, ἢ χσ, καθὼς μ ά σ τ ι ξ, ἀντὶ μ ά σ τ ι γ ς· κ ό ρ α ξ, ἀντὶ κ ό ρ α κ ς· θ ρ ί ξ, ἀντὶ θ ρ ί χ ς· τὸ ψ, ἀντὶ τῶν βσ, ἢ πσ, ἢ φσ, καθὼς, Ἄ ρ α ψ ἀντὶ Ἄ ρ α β ς· Αἰ θ ί ο ψ, ἀντὶ Αἰ θ ί ο π ς· ἔ γ ρ α ψ α, ἀντὶ ἔ γ ρ α φ α.

Αἱ ἀνωτέρω ἰδιαιτεραὶ ὀνομασίαι τῶν συμφώνων ἐσημειώθησαν ἐνταῦθα, ἐπειδὴ ἀκολουθῶς θέλομεν λάβει χρεῖαν αὐτῶν.

8. Τί εἶναι Δίφθογγοι;

Φωνὴ καὶ φθόγγος σημαίνουσιν ἐνταῦθα τὸ αὐτό. Ὅταν λοιπὸν δύο φωνήεντα γράφονται ὁμοῦ καὶ προφέρωνται μὲ μίαν φωνήν, τότε τὰ δύο ἐλεῖνα φωνήεντα λέγονται Δίφθογγοι, καθὼς, π ι κ ρ α ῖ ν ω, ἀ λ ε ῖ φ ω, ἀ ν ο ῖ γ ω. Τοιαῦται δίφθογγοι εἶναι αἱ ἀκόλουθοι ἐξ, αἵτινες λέγονται καὶ κυρίως δίφθογγοι, ἢ Κύριαι, αἰ, αυ, ευ, εἰ, οἰ, ου. Εἶναι καὶ ἄλλαι ἐξ ηυ, ηι, ωυ, α, η, φ, αἵτινες λέγονται Καταχρηστικαί,

καθώς βλέπεις αὐτὰς εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις, η ὕ ξ η σ α, υ ἰ δ ε ς, ω ὕ τ δ ε ς, (ἀντὶ αὐτῶς,) ἀ ρ γ ῖ α, Μ ο ὕ σ η, λ ό γ ω. Τὸ ὑπογραφόμενον ι, προσεγράφετο εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ὡς, αι, ηι, ωι. Αἱ Καταχρηστικαὶ ἔχουσι τὸ πρῶτον φωνῆεν μακρὸν, αἱ δὲ Κύριαι ἀμφοτέρω βραχέα.

Πᾶσα δίφθογγος θεωρεῖται ὡς ἐν μακρὸν φωνῆεν· ἡ αι, ὁμοῦς καὶ οἱ, ὅταν ᾖναι εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων, λαμβάνονται ὡς βραχέα φωνήεντα, καθὼς, Μοῦσαι, δοῦλοι. (1)

9. Τί εἶναι Συναίρεσις;

Εἰς πολλάς λέξεις λαμβάνονται δύο φωνήεντα, καὶ κάμνουσιν ἐν μακρὸν πάντοτε, καθὼς, γ έ α, γ ῆ· σ υ κ έ α, σ υ κ ῆ· π ε ρ ι π α τ έ ω, π ε ρ ι π α τ ῶ· δι ψ ά ω, δι ψ ῶ· τὸ γινόμενον τοῦτο λέγεται Συναίρεσις· καὶ ἡ λέξις ἥτις γεννᾶται ἐκ τῆς συναίρεσεως τῶν δύο φωνηέντων, λέγεται Συνηρημένη· οὕτω αἱ λέξεις γ ῆ, σ υ κ ῆ, π ε ρ ι π α τ ῶ, δι ψ ῶ, εἶναι Συνηρημέναι· αἱ δὲ πρῶται, γ έ α, σ υ κ έ α, π ε ρ ι π α τ έ ω, δι ψ ά ω, λέγονται ἀσυναίρετοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

1. Λήγουσα. Παραλήγουσα. Προπαραλήγουσα. 2. Τόνοι. 3. Πνεύματα.

1. Τί θέλει νὰ εἴπῃ Λήγουσα, Παραλήγουσα, καὶ Προπαραλήγουσα;

Ἡ συλλαβὴ εἰς τὴν ὁποῖαν λήγει, ἡγουν, τελειώνει ἡ λέξις, λέγεται Λήγουσα· ἡ συλλαβὴ, ἥτις εἶναι ἀμέσως πλησίον εἰς τὴν λήγουσαν, λέγεται Παραλήγουσα· ἐὰν ἡ λέξις ἔχῃ καὶ ἄλλην συλλαβὴν πρὸ τῆς παραληγουσῆς, ἐκείνη λέγεται Προπαραλήγουσα· οὕτω εἰς τὴν λέξιν ἄ ν θ ρ ω π ο ς, λήγουσα εἶναι ἡ π ο ς, παραλήγουσα ἡ θ ρ ω, προπαραλήγουσα ἡ ἄ ν. Αἱ τρεῖς αὗται ὀνομασίαι μᾶς χρειάζονται διὰ τοὺς τόνους.

2. Τί εἶναι οἱ Τόνοι;

Ὅταν λέγω, κ α λ ό ς καὶ ἐ λ ε ή μ ω ν ἄ ν θ ρ ω π ο ς, αἰσθάνεσθαι ὅτι ἡ φωνὴ μου κτυπᾷ δυνατότερα ἐπὶ τὴν λήγουσαν τῆς λέξεως κ α λ ό ς, ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν τῆς λέξεως ἐ λ ε ή μ ω ν, καὶ ἐπὶ τὴν προπαραλήγουσαν τῆς λέξεως ἄ ν θ ρ ω π ο ς· ταῦτα λοιπὸν τὰ κτυπήματα τῆς φωνῆς λέγονται Τόνοι. Καὶ ὅταν ὁ τόνος τῆς φωνῆς γίνηται ἐπὶ τὴν λήγουσαν τῆς λέξεως, ἡ λέξις λέγεται Ὁξύτονος· τοιαῦται εἶναι αἱ λέξεις, Θε ό ς, σο φ ό ς, δ υ ν α τ ό ς, ζ ω ή, π ν ο ή. Ὅταν πίπτῃ ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν, λέγεται Παροξύτονος, ὁποῖται εἶναι αἱ ἀκόλουθοι, ν ό μ ο ς, χ ρ ό ν ο ς, γ ρ ά φ ω, λ έ γ ω. Ὅταν ἐπὶ τὴν προπα-

(1) Ἐξαιροῦνται εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν τὰ εἰς οι, καὶ αι, λήγοντα Εὐκτικὰ, ὡς φεύγοι, πείθοι, πείσαι, ποιῆσαι· καὶ τὸ εἰκοι Ἐπίρρημα.

φαλήγουσαν, ἡ λέξις λέγεται Προπαροξύτονος, καθὼς, ἄ ν θ ρ ω π ο ς, ἄ γ ι ο ς, ἄ θ ἄ ν α τ ο ς. κ.τ.λ.

Ὅταν γράφωμεν διὰ νὰ δείχνωμεν εἰς ποίαν συλλαβὴν πρέπει νὰ κτυπᾷ ἡ φωνή, βάλλομεν ἐπάνωθεν ἐκείνης τῆς συλλαβῆς ἐν τῶν ἀκολουθῶν τριῶν σημείων, (' ' ~) τὰ ὅποια λέγονται διὰ τοῦτο Τόνοι· καὶ χωριστὰ, τὸ μὲν πρῶτον τὸ ὁποῖον κλίνει εἰς τὰ ἀριστερὰ, λέγεται Ὁξεῖα· τὸ δὲ δεύτερον τὸ ὁποῖον κλίνει εἰς τὰ δεξιὰ, Βαρεῖα· τὸ δὲ τρίτον, Περισπωμένη.

Κατὰ τὸν τόνον τὸν ὁποῖον λαμβάνει ἡ συλλαβὴ τινὸς λέξεως λέγεται καὶ ἡ λέξις Ὁξύτονος, Βαρύτονος, Περισπωμένη, ἢ Προπερισπωμένη. Ἐὰν λαμβάνῃ τὴν Ὁξεῖαν, λέγεται Ὁξύτονος· ἔὰν τὴν Βαρεῖαν, Βαρύτονος, Περισπωμένη δὲ λέγεται, ἔὰν ἡ λήγουσα λαμβάνῃ τὸν τόνον, (~) Προπερισπωμένη, ἔὰν λαμβάνῃ αὐτὸν ἢ παραλήγουσα. Εἰς τὸν ἀκόλουθον λόγον, παραδείγματος χάριν, ὅ πο ι ο ς ἄ γ α π ᾱ καὶ φο β εῖ τ αῖ τ ὸ ν Θε ὸ ν, πο τ ῆ δ ῆ ν θ ἑ λ ε ι ν ἄ κ ἄ μ η κα κ ὸ ν, ἡ λέξις Θεὸν λέγεται βαρύτονος· ἡ λέξις κα κ ὸ ν, ὀξύτονος· ἄ γ α π ᾱ, περισπωμένη, φο β εῖ τ αῖ, προπερισπωμένη.

Ἡ βαρεῖα βάλλεται ἐπὶ τὴν λήγουσαν, ὅταν ἡ λέξις εὐρίσκηται μεταξὺ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου, καθὼς, ὁ κα λ ὸ ς καὶ ἐ π ι μ ε λ ῆ ς μ α θ η τ ῆ ς π ρ ο κ ὀ π τ ε ι· ἂν ὅμως ἡ λέξις εὐρίσκηται εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου, ὀξύνεται, καθὼς, ὅ σ τ ι ς θ ἑ λ ε ι ν ἄ π ρ ο κ ὀ ψ η π ρ ῆ π ε ι ν ἄ ῆ ν α ι ἐ π ι μ ε λ ῆ ς.

Περισπωμένη δὲν βάλλεται ποτὲ ἐπὶ τὴν προπαραλήγουσαν.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΤΙΝΕΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΝΙΣΜΟΥ.

Ἡ συλλαβὴ λέγεται Φύσει μακρὰ, ὅταν ἔχη μακρὸν φωνῆεν, ἢ δίφθογγον, καθὼς, β η, σ ω, γ ε ι, π ν ε υ, δ ο υ, κ.τ.λ.

Λέγεται Θέσει μακρὰ, ὅταν βραχὺ φωνῆεν εὐρίσκηται πρὸ δύο συμφώνων (ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον νὰ μὴ εἶναι ἄφωνον, καὶ τὸ δεύτερον ἀμετάβολον), ἢ πρὸ ἐνὸς διπλοῦ, καθὼς εἰς τὰς λέξεις, ἔ κ τ ο ς, ὄ ρ - κ ο ς, δ ὁ ξ ἄ, δ ῖ ψ α, σ χ ῖ ζ α, Ἑ λ λ η ν, κ.τ.λ.

Ἡ συλλαβὴ λέγεται Βραχεῖα, ὅταν ἔχη βραχὺ φωνῆεν ἐλεύθερον ἀπὸ δύο συμφώνων, καθὼς, ν ἑ φ ο ς, λ ὀ γ ο ς. Κοινὴ, ὅταν μετὰ τὸ βραχὺ φωνῆεν εὐρίσκηται ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, καθὼς, ἔ θ ν ο ς, ὄ κ ν ο ς, κτλ.

Ἰδοὺ τώρα γενικοὶ τινες κανόνες περὶ τονισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὐκόλως δύνασαι νὰ καταλάβῃς ἐκ τῶν προειρημένων.

α'. Πᾶσα βραχεῖα συλλαβὴ τονιζομένη ὀξύνεται, καθὼς, λ ἑ γ ω, β λ ἑ π ω, λ ὀ γ ο ς, θ ὀ λ ο ς τ ρ ὀ π ο ς, κ.τ.λ.

β'. Πᾶσα θέσει μακρὰ συλλαβὴ τονιζομένη ὀξύνεται, καθὼς, ἔ λ - κ ο ς, ἄ ρ τ ο ς, ὄ ξ ο ς, κ.τ.λ.

γ'. Πᾶσα μακρὰ συλλαβὴ τονιζομένη πρὸ βραχείας συλλαβῆς, πε-

πισπᾶται, καθώς, χῶμα, σῶμα, ἀγγεῖον, πνεῦμα, δο-
λοῖ, προφηταί, κ.τ.λ.

δ. Πᾶσα μακρὰ συλλαβὴ πρὸ μακρᾶς συλλαβῆς τονιζομένη ὀξύνε-
ται, καθώς, μνήμη, δούλη, σῶζω, κ.τ.λ.

ε. Πᾶσα συνηρημένη συλλαβὴ τονιζομένη, περισπᾶται, καθώς, νι-
κάω νικῶ, Θεμιστοκλῆς Θεμιστοκλῆς.

3. Τί εἶναι τὰ Πνεύματα ;

Τὰ φωνήεντα ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λέξεων ἐπροφέροντο μὲ μίαν τινὰ πνοὴν ἐκ τοῦ λάρυγγος· ἡ πνοὴ αὕτη εἰς λέξεις τινὰς ἐγένετο παχεῖα, ἡ δασεῖα, ἔχουσα ὁμοιότητά τινα μὲ τὴν προφορὰν τοῦ χ. Ἐπὶ τὸ ἀρ-
κτικὸν φωνῆεν τῶν τοιούτων λέξεων ἐσυνειθίζον νὰ γράφωσι τὸ σημεί-
ον (°) διὰ νὰ δείχνωσιν εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα ὅτι προφέρεται μὲ δα-
σεῖαν φωνήν· ὅθεν καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ὀνομάζεται Δασεῖα, καὶ ἡ λέ-
ξις ἥτις ἀρχίζει ἀπὸ τοιούτου φωνήεντος, λέγεται ὅτι Δασύνεται· τοι-
αῦται λέξεις εἶναι, παραδείγματος χάριν, αἰ ἀκόλουθοι, ἄγιοι, ἡλι-
οι, ἱκανοί, ὑγιής. Ἐὰν ἡ δασυνομένη λέξις ἀρχίζει ἀπὸ διφθόγ-
γου, ἡ δασεῖα βάλλεται ἐπὶ τὸ δεύτερον φωνῆεν, καθώς, αἶμα, εὐ-
ρίσκω. Εἰς τὰς πλειοτέρας ὅμως λέξεις τὸ ἀρκτικὸν φωνῆεν ἐπρο-
φέρετο μὲ πνοὴν λεπτὴν, ἡ ψιλὴν· καὶ ἐπὶ τὸ φωνῆεν τοῦτο ἐβάλλετο
τὸ σημεῖον (') διὰ νὰ δείχνῃ ὅτι προφέρεται μὲ ψιλὴν φωνήν· ὅθεν
καὶ αὐτὸ τὸ σημεῖον λέγεται Ψιλὴ· καὶ ἡ λέξις, ὅτι Ψιλοῦται· Οὕτω
λοιπὸν τὰ πνεύματα, ἡγουν, τὰ σημεία τῆς προφορᾶς τῶν ἀρκτικῶν
φωνηέντων εἶναι, δύο, ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλὴ. Τὴν σήμερον ὅμως
προφέρομεν τὰς λέξεις ὡς ἐὰν ἦσαν πᾶσαι ψιλούμεναι· ἀλλ' ὅταν γρά-
φωμεν, βάλλομεν τὰ σημεία ταῦτα, καθὼς ἐδιωρίσθησαν ἀπὸ τοὺς
παλαιούς Γραμματικούς ὡς ἐὰν τῶντι ἐπροφέροντο.

Ἐκ δὲ τῶν συμφώνων μόνον τὸ ρ, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς λέξεως ἐπροφέ-
ρετο πάντοτε μὲ δασεῖαν φωνήν· ὅθεν πᾶσα λέξις ἀρχομένη ἀπὸ ρ, δα-
σύνεται, καθὼς, ῥάπτω, ῥίπτω, ῥήτωρ. Ὅταν ὅμως εἰς τὰ μέσα
τῆς λέξεως πρέπη νὰ γράφονται δύο ρρ, τότε τὸ πρῶτον ψιλοῦται, τὸ
δὲ δεύτερον δασύνεται, καθὼς, ἄρρωστος, ἄρρῆτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

1. Ὄνομα. 2. Γένος. 3. Ἀριθμός. 4. Πῶσις. 5. Ἄρθρα.

Πᾶσαι αἱ λέξεις τῆς Γλώσσης ἡμῶν, δύνανται νὰ περιληφθῶσιν εἰς
δωτὴ τάξεις, αἵτινες λέγονται Ὄνόματα, Ἄρθρα, Ἀντωνυμῖαι, Ρήματα,
Μετοχαί, Προθέσεις, Ἐπιρρήματα, Σύνδεσμοι. Ταῦτα εἶναι τὰ λεγό-
μενα Μέρη τοῦ Λόγου, ἐπειδὴ πᾶς λόγος ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἔχῃ
πολλὰ ἢ ὀλίγα ἐκ τούτων, κατὰ τὴν χρεῖαν.

1. Τί θέλει νὰ εἴπῃ Ὄνομα ;

Πᾶσα λέξις τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομεθα διὰ νὰ διακρίνωμεν κἀνὲν

πράγμα ἀπὸ τῶν ἄλλων, λέγεται Ὄνομα, ἐπειδὴ μὲ αὐτὴν ὀνομάζομεν τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο· οὕτως, ἄλλο πρᾶγμα ὀνομάζεται οἶκος, ἄλλο θύρα, ἄλλο τράπεζα, κ.τ.λ.

2. Τί εἶναι Γένος εἰς τὰ ὀνόματα;

Τὸ Γένος θεωρεῖται κυρίως εἰς τὰ ζῶα· διότι ἐκεῖνα γεννῶσι καὶ εἶναι ἄλλα μὲν ἄρσενικά, ἄλλα δὲ θηλυκά· ἐπειδὴ ὁμοῦς ἐδόθησαν ὀνόματα διάφορα εἰς τὰ ζῶα, ἢτο χρεῖα καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτα νὰ λάβωσι διαφορὰν τινὰ εἰς τὸν σχηματισμὸν αὐτῶν, ὥς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ τούτου νὰ σημαίνωσι τὸ Γένος τοῦ ζώου τὸ ἄρσενικόν, ἢ τὸ θηλυκόν· οὕτω, παραδείγματος χάριν διὰ τὸ ἄρσενικόν λέγουσι, λέων, λύκος; διὰ τὸ θηλυκόν, λέαινα, λύκαινα. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ ὀνόματα λέγονται ἄλλα μὲν ἄρσενικά, ἢ γένους ἄρσενικοῦ, ἄλλα δὲ θηλυκά, ἢ γένους θηλυκοῦ. Ἐκεῖνα δὲ τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα δὲν φανερώνουσιν οὔτε ἄρσενικὸν ζῶον, οὔτε θηλυκόν, λέγονται Οὐδέτερα· καὶ πολλὰ ἐκ τούτων ἔχουσιν ἄλλον σχηματισμὸν παρὰ τὰ ἄρσενικά καὶ θηλυκά, καθὼς, ξύλον, ὄσέον, βιβλίον, κ.τ.λ. Οὗτος ὁμοῦς ὁ διάφορος σχηματισμὸς δὲν φυλάττεται ἀκριβῶς εἰς τὰ γένη· διότι πολλὰ ὀνόματα ἀψύχων πραγμάτων ἔλαβον σχηματισμὸν ἄρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ γένους, καθὼς, δρόμος, τόπος, ποταμός, ἡλιος, θάλασσα, πέτρα, στέγη, τράπεζα, Πολλὰ ἔτι ὀνόματα ἄρσενικῶν καὶ θηλυκῶν ζώων ἔχουσι σχηματισμὸν οὐδετέρου γένους, καθὼς, πρόβατον, βοῦδιον, ἀνδράριον, γυναικᾶριον. Ὅθεν οἱ γραμματικοὶ συνειθίζουσι γενικῶς νὰ λέγωμεν Ἄρσενικά, ὅσα ὀνόματα λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον ὁ, καθὼς, ὁ δρόμος, ὁ οἶκος, ὁ λίθος, ὁ λέων, κ.τ.λ. Θηλυκά, ὅσα λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον ἡ· καθὼς, ἡ τράπεζα, ἡ θύρα, ἡ μάχαιρα, ἡ λέαινα, κ.τ.λ. Οὐδέτερα δὲ, ὅσα λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον τὸ, καθὼς, τὸ βιβλίον, τὸ δένδρον, τὸ γύναιον, κ.τ.λ. Κατὰ τοὺς γραμματικοὺς λοιπὸν τὰ γένη τῶν ὀνομάτων διακρίνονται ἐκ τῶν ἄρθρων.

3. Τί εἶναι ὁ Ἀριθμός;

Εἶπομεν ὅτι διὰ νὰ διακρίνωμεν τὰ πράγματα, δίδομεν εἰς αὐτὰ ὀνόματα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἄλλοτε μὲν εἶναι χρεῖα νὰ φανερώσωμεν ἓν μόνον πρᾶγμα, ἄλλοτε δὲ πολλὰ, καταλαμβάνεις ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ μεταβάλλομεν τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὀνόματος, διὰ νὰ φανερώνωμεν τὰ πολλὰ· οὕτω, παραδείγματος χάριν, ὅταν ὁμιλῇς περὶ ἐνὸς βιβλίου, λέγεις, τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι καλόν· καὶ ὅταν περὶ πολλῶν, τὰ βιβλία ταῦτα εἶναι καλὰ· αὕτη λοιπὸν ἡ μεταβολὴ τοῦ σχηματισμοῦ, βιβλίον, βιβλία, μῆλον, μῆλα, λέγεται εἰς τὰ ὀνόματα Ἀριθμός. Καὶ ὅταν τὸ ὄνομα σημαίνῃ ἓν πρᾶγμα, λέγομεν ὅτι εἶναι ἀριθμοῦ ἐνικοῦ· ὅταν σημαίνῃ πολλὰ, λέγομεν ὅτι εἶναι ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ· οὕτω, μῆλον,

συκον, μαθητής, είναι ὀνόματα ἀριθμοῦ ἐνικοῦ· μήλα συκα, μαθηταί, είναι ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ.

Εἶναι ὁμοῦ καὶ ὀνόματα τόπων καὶ πόλεων, τὰ ὅποια ἔχουσι μὲν σχηματισμὸν πληθυντικόν, σημασίαν ὁμοῦ ἐνικὴν, καθὼς, Ἀθῆναι, Θῆβαι, Μέγαρα, Δελφοί, κ.τ.λ.

Ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἔχει χωριστὸν σχηματισμὸν καὶ διὰ τὰ δύο· ὅθεν λέγεται Δυϊκὸς Ἀριθμὸς· καθὼς, μῆλω, σύκω, μαθητά, κ.τ.λ. ἦγουν δύο μῆλα, κ.τ.λ.

4. Τί εἶναι αἱ Πτώσεις;

Ὅταν θέλωμεν νὰ φανερώσωμεν κανὲν πρᾶγμα ἀπλῶς ὅτι εἶναι, ἢ εἰς ποίαν κατάστασιν εἶναι, λέγομεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ μὲ ἓνα τινὰ σχηματισμὸν, καθὼς, εἶναι Θεός· εἶναι δικαιοσύνη· οὐρανὸς ἀστράπτει· ὁ Γεώργιος γράφει, κ.τ.λ. ὁ σχηματισμὸς οὗτος λέγεται Ὀνομαστική. Πολλάκις ὁμοῦ ἔχομεν χρεῖαν νὰ φανερόνωμεν τὰ πρᾶγματα ὄχι καθ' ἑαυτὰ, ἀλλὰ σχετικῶς, ἦγουν, συνδεδεμένα ὁμοῦ, ἀναφερόμενα τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο. Θέλω, παραδείγματος χάριν, νὰ φανερώσω τὸ βιβλίον τοῦτο ὄχι καθ' ἑαυτὸ τί εἶναι, ἀλλὰ τίνοσ εἶναι· τότε λέγω, τὸ βιβλίον εἶναι τοῦ Γεωργίου. Ἐὰν εἶπω, τὸ βιβλίον εἶναι ὁ Γεώργιος, δὲν καταλαμβάνεις τί ἐννοῶ. Ἡ μεταβολὴ αὕτη τὴν ὁποίαν ἔκαμα εἰς τὴν λήγουσαν τῆς Ὀνομαστικῆς Γεωργίος, λέγεται Γενική· Ἐὰν θέλω τώρα νὰ φανερώσω ὅτι ἐπαινῶ αὐτὸν, λέγω, ἐπαινῶ τὸν Γεώργιον. Ἡ νέα αὕτη μεταβολή, τὴν ὁποίαν ἔκαμα εἰς τὴν Ὀνομαστικὴν Γεωργίος, λέγεται Ἀιτική. Διὰ νὰ φανερώσω ὅτι δίδωμι εἰς αὐτὸν, λέγω κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, δίδωμι τῷ Γεωργίῳ, κατὰ δὲ τὴν σημερινήν, δίδωμι εἰς τὸν Γεώργιον τὸ βιβλίον· καὶ ἡ μεταβολὴ αὕτη λέγεται Δοτική. Τέλος πάντων, ἐὰν θέλω νὰ φωνάξω αὐτὸν, διὰ νὰ σύρω τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, λέγω, Γεώργιε, ἢ ὦ Γεώργιε, φέρε τὸ βιβλίον, καὶ ὁ σχηματισμὸς οὗτος λέγεται Κλητική. Τοιαῦται μεταβολαὶ διὰ τὴν αὐτὴν χρεῖαν γίνονται καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν· καθὼς, οἱ ἄνθρωποι (Ὀνομαστική) ἀπατῶνται. Τῶν ἀνθρώπων (Γενική) αἱ γινώμαι εἶναι ἀδιάφοροι. Ἀγάπα τοὺς ἀνθρώπους. (Αἰτιατική). Λέγε τὴν ἀλήθειαν τοῖς ἀνθρώποις· (Ἀρχαία Δοτική). Λαλεῖτε τὴν ἀλήθειαν, ἄνθρωποι. (Κλητική). Αὗται αἱ μεταβολαὶ τῆς Ὀνομαστικῆς εἰς τὸν ἐνικὸν καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν λέγονται Πτώσεις.

Οὕτω λοιπὸν ὀνόματα λέγονται πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ λέξεις μὲ τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν τὰ πρᾶγματα· καὶ εἰς πᾶν ὄνομα παρατηρεῖται, ὡς εἶδες, Γένος, Ἀριθμὸς, καὶ Πτώσις.

Τὰ ὀνόματα μὲ τὰ ὅποια ὀνομάζονται τὰ πρᾶγματα, λέγονται καὶ

Οὐσιαστικά· διότι οὐσία λέγεται ὅ,τι πρᾶγμα ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ· ὅθεν Οὐσιαστικὸν ὄνομα θέλει νὰ εἴπῃ ὄνομα οὐσίας, ἥγουν, πράγμα-
τός τινος.

Διὰ νὰ φανερώσωμεν ὅμως τὸ πρᾶγμα ὁποῖον εἶναι, ἢ ὁποῖον φαίνε-
ται εἰς ἡμᾶς, μεταχειριζόμεθα ἐν ἄλλο εἶδος λέξεων, αἵτινες λέγονται
Ἐπίθετα. Παραδείγματος χάριν, θέλω νὰ φανερώσω ὅτι τὸ ξύλον
τοῦτο ἔχει δύναμιν, καὶ λέγω, τὸ ξύλον τοῦτο εἶναι δυνα-
τὸν· ἡ λέξις δυνατὸν λέγεται Ἐπίθετον. Οὕτω καὶ εἰς τὰς ἐκ-
φράσεις ταύτας βιβλίον καλὸν, πύργος ὑψηλός, οὐρα-
νός καθαρός· αἱ λέξεις, καλὸν ὑψηλός καθαρός, εἶναι
ἐπίθετα. Ἐπίθετα λοιπὸν λέγονται αἱ λέξεις ἐκείναι μὲ τὰς ὁποίας
φανερόνομεν τὰ πράγματα ὁποῖα εἶναι.

Β. Τί εἶναι τὰ Ἄρθρα;

Ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ πραγμάτων ὠρισμένων καὶ γνωσῶν, μεταχει-
ριζόμεθα τὰς μονοσυλλάβους λέξεις ὁ, ἡ, τὸ, αἵτινες λέγονται Ἄρθρα·
καὶ τὸ μὲν ὁ, λαμβάνεται μὲ τὰ ἀρσενικά ὀνόματα· τὸ δὲ ἡ, μὲ τὰ
θηλυκά· τὸ δὲ τὸ, μὲ τὰ οὐδέτερα, καθὼς, ὁ πατήρ καὶ ἡ μή-
τηρ μου μ' ἐχάρισαν τὸ βιβλίον τοῦτο. Οἱ καλοὶ
ἄνθρωποι ἀποστρέφονται τὸ κακόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΚΛΙΣΙΣ.

Κλίσις λέγεται ἐνταῦθα ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον μεταβάλλομεν τὴν
λήγουσαν τῆς Ὄνομαστικῆς καὶ μορφόνομεν τὰς πτώσεις τῶν ἄρθρων,
τῶν ὀνομάτων, καὶ ἄλλων λέξεων, ὅσαι ἀπαντοῦσι τοιαύτην μεταβολὴν
διὰ τὴν σαφήνειαν τοῦ λόγου. Ἡ ὀνομαστικὴ λέγεται καὶ ὁρθή,
καὶ εὐθεΐα· ὅθεν ἡ μεταβολὴ αὐτῆς εἶναι τρόπον τινὰ κλίσις ἀπὸ
τῆς εὐθείας, καὶ πτώσις ἀπὸ τῆς ὀρθῆς. Αἱ λέξεις αὗται λέγονται διὰ
τοῦτο κλιτὰ μέρη τοῦ λόγου· καὶ τοιαῦτα εἶναι τὸ ὄνομα,
τὸ ἄρθρον, ἡ ἄντωνυμία, τὸ ῥῆμα, καὶ ἡ Μετοχή.

ΚΛΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ.

Ἀριθμὸς Ἑνικός·

Ἀρσενικόν.

Θηλυκόν.

Οὐδέτερον

Ὄνομαστικὴ

ὁ

ἡ

τὸ

Γενικὴ

τοῦ

τῆς

τοῦ

Δοτικὴ

τῷ

τῇ

τῷ

Αἰτιατικὴ

τὸν

τὴν

τὸ

Ἀριθμὸς Πληθυντικός.

Ὄνομαστικὴ

οἱ

αἱ

τὰ

Γενικὴ

τῶν

τῶν

τῶν

Δοτικὴ	τοῖς	ταῖς	τοῖς
Αἰτιατικὴ	τοὺς	τὰς	τὰ
	Ἀριθμὸς Δυϊκός.		
Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ.	τῷ	τὰ	τῷ
Γενικ. καὶ Δοτικ.	τοῖν	ταῖν	τὰ

www.libtool.com.cn

ΚΛΙΣΙΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Πῶς κλίνονται τὰ ὀνόματα ;

Τὰ ὀνόματα κλίνονται κατὰ διαφόρους τρόπους, ἀλλ' ἐὰν βάλλωμεν χωριστὰ ὅσα κλίνονται μὲ ἓνα τινὰ τρόπον, καὶ ὅσα μὲ ἄλλον, δυνάμεθα νὰ διατάξωμεν αὐτὰ εἰς πέντε Κλίσεις. Ἄλλοι διατάττουσιν αὐτὰ εἰς τρεῖς.

Εἰς ἐκάστην δὲ Κλίσιν θέλομεν δώσει τινὰ παραδείγματα, διὰ νὰ ᾔηται ὡς τύποι κατὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ κλίνωνται πάντα τὰ ἄλλα ὁμοια ὀνόματα. Κλίνονται δὲ καὶ εἰς τὴν σημερινὴν Γλῶσσαν σχεδὸν καθὼς εἰς τὴν ἀρχαίαν.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ ΤΩΝ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ.

Ἐκ τῶν ὀνομάτων ἄλλα μὲν ἔχουσιν εἰς ὅλας τὰς πτώσεις αὐτῶν ἰσαριθμούς συλλαβὰς, καὶ λέγονται διὰ τοῦτο ἰσοσύλλαβα· ἄλλων δὲ αἱ πλάγαι πτώσεις, ἥγουν, ἡ Γενικὴ, ἡ Δοτικὴ, καὶ ἡ Αἰτιατικὴ τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ἔχουσι μίαν συλλαβὴν περισσοτέραν παρὰ τὴν ὀνομαστικὴν, καὶ λέγονται διὰ τοῦτο περιττοσύλλαβα.

Εἰς τὴν Πρώτην Κλίσιν ὑπάγονται πάντα τὰ ἀρσενικὰ ἰσοσύλλαβα ὀνόματα, ὅσα ἔχουσι τὴν ἐνικὴν ὀνομαστικὴν εἰς ας, ἢ εἰς ης.

Τύπος τῶν εἰς ας.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ ταμίας	οἱ ταμίαι
Γενικ.	τοῦ ταμίου	τῶν ταμιῶν
Δοτικ.	τῷ ταμίᾳ	τοῖς ταμίαις
Αἰτιατ.	τὸν ταμίαν	τοὺς ταμίαις
Κλητ.	ὦ ταμία	ὦ ταμίαι

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸ ταμία. Γενικ. καὶ Δοτ. τοῖν ταμίαιν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ νεᾶνίας, ὁ τολμητίας, ὁ οἰηματίας, ὁ φρονηματίας. Καὶ τὰ εἰς ιας, καὶ ειας, κύρια, ὁ Ἀνανίας, ὁ Παντίας, ὁ Αἰνείας. Ἐκ τῶν εἰς ας, ὀνομάτων, πολλὰ κάμνουσι τὴν γενικὴν εἰς α, κατὰ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον.

Καὶ ἄλλα τινὰ κύρια ὀνόματα ὑπάγονται εἰς τὴν κλίσιν ταύτην, καθώς, ὁ Θωμάς, τοῦ Θωμᾶ, τὸν Θωμᾶν· ὁ Κοσμάς, κ.τ.λ. Καὶ χυδαί-

καὶ τινὰ, καθὼς, ὁ ψαρᾶς, ὁ κλειδᾶς, ὁ ψωμᾶς, (τῶν ὁποίων ἡ γενικὴ εἶναι εἰς ᾱ, τοῦ ψαρᾶ, τοῦ κλειδᾶ, τοῦ ψωμᾶ· καὶ ὁ χυδαῖκος πληθυντικὸς ἀριθμὸς, εἰς αδερ, οἱ ψαρᾶδες, κ.τ.λ.

Τύπος τῶν εἰς ης, Ὁξυτόνων.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ κριτῆς	οἱ κριταί
Γεν.	τοῦ κριτοῦ	τῶν κριτῶν
Δοτ.	τῷ κριτῇ	τοῖς κριταῖς
Αἰτιατ.	τὸν κριτὴν	τοὺς κριτάς
Κλητ.	ὦ κριτᾶ	ὦ κριταί

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομαστ. καὶ Αἰτιατ. τῷ κριτά. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν κριταῖν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ δανειστής, ὁ ἐκτιμητής, ὁ αὐλητής, ὁ στοιβαστής, ὁ στιλβωτής, ὁ χρυσωτής, κ.τ.λ.

Τύπος τῶν εἰς ης, Παροξυτόνων.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ εὐεργέτης	οἱ εὐεργέται
Γεν.	τοῦ εὐεργέτου	τῶν εὐεργετῶν
Δοτ.	τῷ εὐεργέτῃ	τοῖς εὐεργέταις
Αἰτ.	τὸν εὐεργέτην	τοὺς εὐεργέτας
Κλητ.	ὦ εὐεργέτα	ὦ εὐεργέται

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ εὐεργέτα. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν εὐεργέταιν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ τραπεζίτης, ὁ τελώνης, ὁ ἀρχιτελώνης, ὁ συντάκτης, ὁ βυρσοδέψης, ὁ βιβλιοπώλης, ὁ σιτοπώλης, ὁ κρεωπώλης, ὁ σιτομέτρης, ὁ γεωμέτρης, ὁ ναύτης· καὶ τὰ εἰς ης, ἐθνικά, ὁ Πέρσης, ὁ σκύθης, ὁ Σικελιώτης· καὶ ὅσα γίνονται ἀπὸ ὀνομάτων συνθέτων ἐκ τοῦ πόλις, ὡς, Κωνσταντινούπολις, Κωνσταντινουπόλις, Ἑρμοῦπολις, Ἑμουπολίτης· Σεβαστούπολις, Σεβαστουπόλις, κ.τ.λ.

Εἶναι τινὰ ὀνόματα τῆς Κλίσεως ταύτης, τὰ ὅποια συναίρουσιν, ὡς, Ἑρμέας, Ἀπελλέης, ὅθεν ὁ Ἑρμῆς, τοῦ Ἑρμοῦ, τῷ Ἑρμῇ, τὸν Ἑρμῆν· ὁ Ἀπελλῆς, τοῦ Ἀπελλοῦ, τῷ Ἀπελλῇ, τὸν Ἀπελλῆν.

Παρατηρήσεις.

1. Τὰ λήγοντα εἰς της, κάμνουσι τὴν ἐνικὴν Κλητικὴν εἰς α, ὡς εἰς τοὺς ἀνωτέρω τύπους· ὡσαύτως τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ πωλῶ, ὠνοῦμαι, μετρῶ, ἄρχω, τρίβω, λατρεύω· καθὼς, ὁ βιβλιοπώλης, ὁ βιβλιοπώλα· ὁ τελώνης, ὁ τελῶνα· οὕτω καὶ ὁ σιτώνης, ὁ ὀπωρώνης, ὁ γεωμέτρης, ὁ λιμε-

νάρχης, ὁ οἰκοτρίβης, ὁ εἰδωλολάτρης. Καὶ τὰ ἐθνικά, ὡς, ὁ Πέρσης, ὦ Πέρσα.

2. Ἡ ἐνικὴ Κλητικὴ βραχυκαταληκτεῖ καὶ λαμβάνει τὸν τόνον ἐπὶ τὴν αὐτὴν συλλαβὴν μὲ τὴν Ὀνομαστικὴν, πλὴν τοῦ δεσπότης, ὠδέσποτα.

3. Ἡ πληθυντικὴ Γενικὴ περισπᾶται, πλὴν τῶν, χρηστών, χλούνων, ἐτησίων.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

Εἰς τὴν Δευτέραν Κλίσιν ὑπάγονται ὅλα τὰ εἰς α, ἢ εἰς η, θηλυκὰ ἰσοσύλλαβα.

Εἰς τὴν ἐνικὴν Γενικὴν καὶ Δοτικὴν τὸ α μεταβάλλεται εἰς η· τὰ ἀκόλουθα ὅμως φυλάττουσι τὸ α, ἀμετάβλητον.

α'. Τὰ εἰς ρα, ὡς, ἡμέρα, σφαῖρα.

β'. Τὰ εἰς α καθαρὸν, ἥγουν, ἐλεύθερον ἀπὸ σύμφωνον, ὡς, παιδεία, σοφία.

γ'. Τὰ εἰς α, συναϊρούμενα, οἷον μνάα μνᾶ, Ἀθηνάα Ἀθηνᾶ· τινὰ τῶν εἰς δα, θα, ἢ λα κυρίων, ὡς, Λήδα, Μάρθα, Φιλομήλα.

Τύπος τῶν εἰς ρα, Ὄξυτόνων.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ἡ ἀγορά	αἱ ἀγοραί
Γεν.	τῆς ἀγορᾶς	τῶν ἀγορῶν
Δοτ.	τῇ ἀγορᾷ	ταῖς ἀγοραῖς
Αἰτ.	τὴν ἀγορὰν	τάς ἀγοράς
Κλητ.	ὦ ἀγορά	ὦ ἀγοραί

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὰ ἀγορά. Γεν. καὶ Δοτ. ταῖν ἀγοραῖν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, φθορά, σπορά, χαρά· καὶ τὰ εἰς ρα θηλυκὰ ἐπίθετα, καθαρά, βδελυρά, μισρά, κ.τ.λ.

Τύπος τῶν εἰς ρα, Παροξυτόνων.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ἡ θύρα	αἱ θύραι
Γεν.	τῆς θύρας	τῶν θυρῶν
Δοτ.	τῇ θύρᾳ	ταῖς θύραις
Αἰτ.	τὴν θύραν	τάς θύρας
Κλητ.	ὦ θύρα	ὦ θύραι

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὰ θύρα. Γεν. καὶ Δοτ. ταῖν θύραιν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, σφύρα, λύρα, χώρα, μοῖρα, σφαῖρα.

Τύπος τῶν εἰς ρα, Προπαροξύτων.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ἡ μάχαιρα	αἱ μάχαιραι
Γεν.	τῆς μαχαίρας	τῶν μαχαιρῶν
Δοτ.	τῇ μαχαίρᾳ	ταῖς μαχαίραις
Αἰτ.	τὴν μάχαιραν	τάς μαχαίρας
Κλητ.	ὦ μάχαιρα	ὦ μάχαιραι

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὰ μαχαίρα. Γεν. καὶ Δοτ. ταῖν μαχαίραιν.

Σημείωσον ὅτι τὰ προπαροξύτονα καταβιβάζουσι τὸν τόνον εἰς τὴν νικτὴν Γενικὴν καὶ Δοτικὴν, εἰς τὴν πληθυντικὴν Αἰτιατικὴν καὶ Δοτικὴν, καὶ εἰς τὸν δυϊκὸν ἀριθμὸν. Οὗτος ὁ καταβιβασμὸς τοῦ τόνου γίνεται κατὰ τινα γενικὸν κανόνα. Ὅτι τὰ ὑπερδισύλλαβα εἰάν ἔχωσι τὴν λήγουσαν μακράν, λαμβάνουσι τὸν τόνον ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν. Ὀλων δὲ τῶν οὐσιαστικῶν ὀνομάτων τῆς Δευτέρας Κλίσεως ἡ πληθυντικὴ Γενικὴ περισπᾶται, πλὴν τῆς ἀφύων.

Τύπος τῶν α, καθαρὸν.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ἡ γωνία	αἱ γωνίαι
Γεν.	τῆς γωνίας	τῶν γωνιῶν
Δοτ.	τῇ γωνίᾳ	ταῖς γωνίαις
Αἰτ.	τὴν γωνίαν	τάς γωνίας
Κλητ.	ὦ γωνία	ὦ γωνίαι

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὰ γωνία. Γεν. καὶ Δοτ. ταῖν γωνίαιν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, μωρία, κακία, ἀσωτεία, φιλαργυρία, μανία. Καὶ τὰ προπαροξύτονα, ἀλήθεια, ἀκρίβεια, ἀμάθεια, ἀμέλεια, ἄγνοια. Καὶ τὰ ὀξύτονα, λαλιά, παρεία, κ.τ.λ.

Τύπος τῶν εἰς α, μὴ καθαρὸν.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ἡ δόξα	αἱ δόξαι
Γεν.	τῆς δόξης	τῶν δοξῶν
Δοτ.	τῇ δόξῃ	ταῖς δόξαις
Αἰτ.	τὴν δόξαν	τάς δόξας
Κλητ.	ὦ δόξα	ὦ δόξαι

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὰ δόξα. Γεν. καὶ Δοτ. ταῖν δόξαιν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, γλῶσσα, θάλασσα, ἄμυξ, ρίζα, Μοῦσα, μέλισσα.

Τύπος τῶν εἰς η, Ὁζυτόνων.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ἡ βουλὴ	αἱ βουλαὶ
Γεν.	τῆς βουλῆς	τῶν βουλῶν
Δοτ.	τῇ βουλῇ	ταῖς βουλαῖς
Αἰτ.	τὴν βουλήν	τάς βουλάς
Κλητ.	ὦ βουλὴ	ὦ βουλαί

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ. τὰ βουλά. Γεν. καὶ Δοτ. ταῖν βουλαῖν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ἡ κε φα λ ἡ, ἡ πνο ἡ, ἡ μη χαν ἡ, ἡ ἀνατο λ ἡ, ἡ βρο χ ἡ, ἡ σιω π ἡ· καὶ τὰ παροξύτονα, ἡ βε λόν η, ἡ θή κ η, ἡ νί κ η, ἡ ἀγιο σύν η, ἡ ἐλε χμο σύν η, κ.τ.λ.

Παρατηρήσεις.

α. Τὰ θηλυκὰ ἐπίθετα τὰ γινόμενα ἀπὸ ἀρσενικῶν παροξύτόνων ληγόντων εἰς ος, ἔχουσι τὴν ἐνικὴν Ὀνομαστικὴν παροξύτονον, καθὼς, ὁ ἄγιος, ἡ ἁγία· ὁ μακάριος, ἡ μακαρία· ὡσαύτως καὶ αἰ μετοχαί, καθὼς, ὁ ἐπιμελούμενος, ἡ ἐπιμελουμένη. Ἡ πληθυντικὴ ὁμῶς Ὀνομαστικὴ καὶ Γενικὴ φυλάττουσι τὸν τόνον ἐπὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς μετὰ τὸ ἀρσενικόν, καθὼς, αἱ ἁγίαι, τῶν ἀγίων, αἱ μακαρίαί, τῶν μακαρίων· αἱ ἐπιμελοῦμεναι, τῶν ἐπιμελουμένων.

β'. Ἡ δευτέρα Κλίσις ἔχει καὶ ὀνόματα συναιρούμενα εἰς ᾱ, ἢ εἰς ῆ· τὰ συναιρούμενα εἰς ᾱ, γίνονται ἀπὸ ἀσυναιρέτων εἰς αα, καθὼς, Ἀθηνάα Ἀθηνᾶ· μνάα μνᾶ, καὶ φυλάττουσι τὸ α· τὰ δὲ εἰς η, γίνονται ἀπὸ ἀσυναιρέτων εἰς εα ἢ εη, ὡς, συκέα συκῆ· ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλή· γέα γῆ· λεοντέη λεοντῆ· ἄλωπεκέη ἄλωπεκῆ.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Εἰς τὴν τρίτην κλίσιν ἀναφέρονται,

α'. Πᾶντα τὰ εἰς ος, ἀρσενικὰ ἰσοσύλλαβα.

β'. Πᾶντα τὰ εἰς ος, θηλυκὰ ἰσοσύλλαβα.

γ'. Πᾶντα τὰ εἰς ος, οὐδέτερα ἰσοσύλλαβα.

Τύπος τῶν εἰς ος, ἀρσενικῶν Ὁζυτόνων.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[1]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ οὐρανός		οἱ οὐρανοὶ
Γεν.	τοῦ οὐρανοῦ		τῶν οὐρανῶν
Δοτ.	τῷ οὐρανῷ		τοῖς οὐρανοῖς
Αἰτ.	τὸν οὐρανόν		τούς οὐρανούς
Κλητ.	ὦ οὐρανέ		ὦ οὐρανοί

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸ οὐρανὸν. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν οὐρανοῖν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ στρατηγός, ὁ λοχαγός, ὁ ναυπηγός, ὁ νομός, κ.τ.λ. Καὶ τὰ ἐπίθετα ὁ χαλός, ὁ σεμνός, ὁ ἀγαπητός, κ.τ.λ.

Τύπος τῶν εἰς ος, ἀρσενικῶν Παροξυτόνων.

Ἀριθμ. Ἐνικ. [2] Ἀριθμ. Πληθ.

Ὄνομ.	ὁ νόμος	οἱ νόμοι
Γεν.	τοῦ νόμου	τῶν νόμων
Δοτ.	τῷ νόμῳ	τοῖς νόμοις
Αἰτ.	τὸν νόμον	τοὺς νόμους
Κλητ.	ὦ νόμε	ὦ νόμοι

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸ νόμω. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν νόμοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ ἀστυνόμος, ὁ ἀγοράνομος, ὁ ὑγειονόμος, ὁ ξυλοτόμος, ὁ λιθοτόμος, ὁ σκυτοτόμος, ὁ ἵπποκόμος, ὁ χρυσοχόος, ὁ ἑλόλος, κ.τ.λ.

Τύπος τῶν εἰς ος, Προπαροξυτόνων.

Ἀριθμ. Ἐνικ. [3] Ἀριθμ. Πληθ.

Ὄνομ.	ὁ πόλεμος	οἱ πόλεμοι
Γεν.	τοῦ πολέμου	τῶν πολέμων
Δοτ.	τῷ πολέμῳ	τοῖς πολέμοις
Αἰτ.	τὸν πόλεμον	τοὺς πολέμους
Κλητ.	ὦ πόλεμε	ὦ πόλεμοι

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸ πολέμω. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν πολέμοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ μοίραρχος, ὁ πλοίμαρχος, ὁ ναύσταθμος, κ.τ.λ. καὶ τὰ ἐπίθετα, ὁ ἄκακος, ὁ φιλόκαλος, ὁ ἄδολος, ὁ ἐλεύθερος, κ.τ.λ.

Τύπος τῶν εἰς ος, Θηλυκῶν

Τὰ εἰς ος θηλυκὰ κλίνονται καθὼς τὰ εἰς ος ἀρσενικά· ἄλλην διαφορὰν δὲν ἔχουσιν εἰς τὴν κλίσιν, παρὰ ὅτι λαμβάνουσι τὸ θηλυκὸν ἄρθρον, τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀκόλουθα, ἡ ὁδός, ἡ ψῆφος, ἡ ῥάβδος, ἡ ἄμμος, ἡ βάτος, ἡ ἄμπελος, ἡ ἄβυσσος, ἡ βάσανος, κ.τ.λ. Καὶ τὰ ἐπίθετα, ἡ ἄκακος, ἡ φιλόσφορος, ἡ φιλόπτωχος, κ.τ.λ.

Τύπος τῶν εἰς ος, Οὐδετέρων.

Ἀριθμ. Ἐνικ. [4] Ἀριθμ. Πληθ.

Ὄνομ.	τὸ βιβλίον	τὰ βιβλία
Γεν.	τοῦ βιβλίου	τῶν βιβλίων

Δοτ.	τῷ βιβλίῳ	τοῖς βιβλίοις
Αἰτ.	τὸ βιβλίον	τὰ βιβλία
Κλητ.	ὦ βιβλίον	ὦ βιβλία

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸ βιβλίον. Γεν καὶ Δοτ. τοῖν βιβλίοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, τὸ βραβεῖον, τὸ νοσοκομεῖον, τὸ πανδοχεῖον, τὸ ταμεῖον, τὸ ἐργοστάσιον, τὸ κανονοστάσιον, τὸ παλάτιον.

Παρατηρήσεις.

Εἰς πάντα τὰ οὐδέτερα ὀνόματα, ὁποίας κλίσεως καὶ ἂν ᾦναι, ἡ Ὄνομαστική, ἡ Αἰτιατική, καὶ ἡ Κλητική εἶναι αἱ αὐταί.

Ὅνόματα τινὰ τῆς κλίσεως ταύτης συναῖρουνται τοιαῦτα εἶναι,

α'. Πολλὰ ἀπὸ τῶν εἰς οὐς ἀρσενικῶν, ὡς, νόος νοῦς, πλόος πλοῦς, χνόος χνοῦς, ῥόος ῥοῦς.

β'. Τὰ εἰς εὐς ἐπιθετὰ σημαίνοντα τὸ εἶδος τοῦ μετάλλου, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶναι τι κατεσκευασμένον τῶν ἐπιθέτων τούτων συναῖρουνται καὶ τὰ θηλυκά καὶ τὰ οὐδέτερα, καθὼς, χρύσεος χρυσοῦς, χρυσέα χρυσῇ, χρύσειον χρυσοῦν· χάλκεος χαλκοῦς, χαλκέα χαλκῇ, χάλκεον χαλκοῦν· μολύβδευος μολυβδοῦς, μολυβδέα μολυβδῇ, μολύβδευον μολυβδοῦν· ἀργύρεος ἀργυροῦς, ἀργυρέα ἀργυρᾷ, ἀργύρειον ἀργυροῦν· σιδήρεος σιδηροῦς, σιδηρέα σιδηρᾷ, σιδήρειον σιδηροῦν. Οὕτω συναῖρουνται καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐπιθετὰ σημαίνοντα χρώματα, ἡ ἄλλην τινὰ ὕλην καθὼς, κυάνεος κυανοῦς, κυανέα κυανῇ, κυάνειον κυανοῦν· πορφύρεος πορφυροῦς, πορφυρέα πορφυρᾷ, πορφύρειον πορφυροῦν· λίνεος λινοῦς, λινέα λινῇ, λίνειον λينوῦν. Οὕτω καὶ τὰ ἐπιθετὰ ἀπλόος ἀπλοῦς, διπλόος διπλοῦς, κ.τ.λ.

γ'. Τὸ ὁστέον ὁστοῦν.

δ'. Ἐκ τῶν εἰς οὐς συνθέτονται ὀνόματα τινὰ, τὰ ὁποῖα ὁμοίως συναῖρουνται, καθὼς, ταχύπλοος ταχύπλους, βαθύνοος βαθύνοος, ὀξύνοος ὀξύνοος. Τὰ συνηρημένα τούτων φυλάττουσι τὸν τόνον εἰς τὴν αὐτὴν συλλαβὴν τοῦ ἀσυναϊρέτου. Οὕτω καὶ ἀντίξοος ἀντίξους, πρόχοος πρόχους, πολύχοος πολύχους· τὸ παροξύτονον ὁμοῦς δορυξόος κάμνει δορυξοῦς.

Εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν συνειθίζεται τὴν σήμερον ὁ συνηρημένος σχηματισμός, εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν ὁ ἀσυναϊρετος, καθὼς, ὁ ὀξύνοος, οἱ ὀξύνοες· τὸ δὲ ὁστέον, καὶ κατὰ τοὺς δύο, τὸ ὁστέον καὶ τὸ ὁστοῦν· τὰ ὁστέα καὶ τὰ ὁστᾶ.

	Ἀριθμ. Ἑνικ.	[3]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ νόος νοῦς		οἱ νόοι νοῖ
Γεν.	τοῦ νόου νοῦ		τῶν νόων νῶν
Δοτ.	τῷ νόῳ νῶ		τοῖς νόοις νοῖς
Αἰτ.	τὸν νόον νοῶν		τούς νόους νοῦς
Κλητ.	ὦ νόε νοῦ		ὦ νόοι νοῖ

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄν. καὶ Αἰτ. τῶ νόω νῶ. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν νόοιν νοῖν.

	Ἀριθμ. Ἑνικ.	[6]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	τὸ ὀστέον ὀστοῦν		τὰ ὀστέα ὀστέα
Γεν.	τοῦ ὀστέου ὀστοῦ		τῶν ὀστέων ὀστών
Δοτ.	τῷ ὀστέῳ ὀστέῳ		τοῖς ὀστέοις ὀστοῖς
Αἰτ.	τὸ ὀστέον ὀστοῦν		τὰ ὀστέα ὀστέα
Κλητ.	ὦ ὀστέον ὀστοῦν		ὦ ὀστέα ὀστέα

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ ὀστέῳ ὀστέῳ. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ὀστέοιν ὀστοῖν.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Ἡ κλίσις αὕτη λέγεται Ἀττική, διότι οἱ Ἀττικοὶ ἐκλινον μὲ ἰδιαίτερον τρόπον ὀνόματα τινὰ καὶ τῶν τριῶν γενῶν τῆς τρίτης κλίσεως, μεταβάλλοντες εἰς ω τὸ ο ἢ α ληκτικὸν φωνῆεν ἐκείνης, ἢ τὴν οὐ δίφθογγον· τὴν δὲ δίφθογγον οἱ εἰς ω, τρέποντες τὸ ο εἰς ω καὶ ὑπογράφοντες τὸ ι· τὰς δὲ προπαροξυτόνους πτώσεις ἐκείνης ἐπρόφερον παροξυτόνως, ὡς τοῦ εὐ γεω, τῷ εὐ γεω, τὸν εὐ γεον· τῷ εὐ γεω, τοῖν εὐ γεων· οἱ εὐ γεω, τῶν εὐ γεων, τοῖς εὐ γεω, τοὺς εὐ γεως· κ.τ.λ.

Εἰς τὴν ἐνικὴν αἰτιατικὴν τῶν ὀνομάτων τῆς κλίσεως ταύτης οἱ Ἀττικοὶ ἐσυνείθιζον πολλάκις ν' ἀποβάλλωσι τὸ ν, λέγοντες, παραδείγματος χάριν, τὴν ἔω, τὸν ἀ γή ρω, τὴν Κέω, τὴν Τέω, τὴν Κῶ, τὸν Ἄθω, τὸν λα γῶ, καθὼς καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον.

ΠΕΜΠΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Ἐως ἐδῶ ἐκλίναμεν ὀνόματα ἰσοσύλλαβα· εἶδομεν δὲ εἰς τὴν Πρώτην Κλίσειν ἀναφέρονται τὰ εἰς ας καὶ τὰ εἰς ης ἀρσενικά· εἰς τὴν Δευτέραν, τὰ εἰς α καὶ τὰ εἰς η θηλυκά· εἰς τὴν Τρίτην, τὰ εἰς ος ἀρσενικά καὶ θηλυκά, καὶ τὰ εἰς ον οὐδέτερα· εἰς τὴν Τετάρτην, τὰ εἰς ως ἀρσενικά, ἢ θηλυκά, καὶ τὰ εἰς ων οὐδέτερα.

Ἡ ἀκόλουθος Πέμπτη κλίσις περιλαμβάνει πάντα τὰ περιττοσύλλαβα, ὁποῦν γένους καὶ ἂν ᾖναι, καὶ εἴτε συννηρημένα, εἴτε ἀσυναίρετα.

Ἡ ἐνικὴ ὀνομαστικὴ τῶν ὀνομάτων τῆς κλίσεως ταύτης λήγει ἢ εἰς

μόνον φωνῆεν, ἢ καὶ εἰς σύμφωνον ὁμοῦ, τὰ ληκτικὰ αὐτῆς φωνήεντα εἶναι τὰ ἀκόλουθα τέσσαρα, α, ι, υ, ω, καθὼς, σ ῶ μ α, μ ἔ λ ι, δ ῶ ρ υ, ἢ χ ῶ· τὰ δὲ ληκτικὰ σύμφωνα τὰ ἀκόλουθα πέντε, ν, ρ, ξ, ψ, ζ, καθὼς, Ἑ λ λ η ν, ῥ ή τ ω ρ, κ ή ρ υ ξ, Α ι θ ι ο ψ, γ ί γ α ρ, ἢ κυρίως, τὰ τρία, ν, ρ, ζ· διότι τὰ διπλὰ ξ, ψ, ἔχουσι τόπον δύο συμφώνων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δευτερον εἶναι τὸ ζ.

Γενικῶς εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν ἡ κατάληξις τῆς γενικῆς εἶναι εἰς ος, τῆς δοτικῆς εἰς ι, τῆς αἰτιατικῆς εἰς α' (τῶν δὲ οὐδετέρων ἡ αἰτιατικὴ φυλάττει τὸ φωνῆεν τῆς ὀνομαστικῆς.) Εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν ἡ κατάληξις τῆς ὀνομαστικῆς εἶναι εἰς ες, τῶν οὐδετέρων εἰς α'· τῆς γενικῆς εἰς ων, τῆς δοτικῆς εἰς σι, τῆς αἰτιατικῆς εἰς ας, (τῶν οὐδετέρων ὁμοίως εἰς α')· τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ λήγει εἰς ε, ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ εἰς οιν.

Ἀσυναίρετα περιττοσύλλαβα ἄρσενικά οὐσιαστικά εἰς ην.

Ἄρσενικά μονοσύλλαβα εἰς ην.

Ὄνομ.	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[1]	Ἀριθ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ μὴν		οἱ μῆνες
Γεν.	τοῦ μηνὸς		τῶν μηνῶν
Δοτ.	τῷ μηνί		τοῖς μηνί
Αἰτιατ.	τὸν μῆνα		τούς μῆνας
Κλητ	ὦ μὴν		ὦ μῆνες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ μῆνε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν μηνόιν.

Π α ρ α τ η ρ ή σ ε ι ς .

Βλέπεις ὅτι ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δὲν φυλάττουσι τὸν τόπον εἰς τὴν αὐτὴν συλλαβὴν μὲ τὴν ὀνομαστικὴν, ἀλλὰ καταβιβάζουσιν αὐτὸν εἰς τὴν λήγουσαν· τὸ αὐτὸ τοῦτο γίνεται εἰς ὅλα τὰ μονοσύλλαβα τῆς κλίσεως ταύτης, καθὼς, σ π λ ή ν, σ π λ η ν ὀ ς· θ ή ρ, θ η ρ ὀ ς· π ῶ ρ, π ὠ ρ ὀ ς· Ἐξαιροῦνται ὁμῶς τινά, τῶν ὁποίων ἡ πληθυντικὴ γενικὴ λαμβάνει τὸν τόπον εἰς τὴν αὐτὴν συλλαβὴν μὲ τὴν ὀνομαστικὴν, καθὼς, ὁ παῖς, τῶν παίδων· τὸ φῶς, τῶν φώτων· ὁ Τρώς, τῶν Τρώων· ἡ δᾶς, τῶν δάδων, ἡ φῶς, τῆς φωδός, τῶν φῶδων· τὸ οὔς, τῶν ὠτων· καὶ ἄλλα τινά εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν. Ἐξαιρεῖται ὁμοίως τὸ πᾶς καὶ πᾶν, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν κάμνουσι πάντων, πᾶσι.

Τὰ πλεοῦστερα μονοσύλλαβα εἰς ην φυλάττουσι τὸ η εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις, καθὼς, σ π λ ή ν, χ ή ν, ῥ ή ν.

Ὁξύτονα ἄρσενικά εἰς ην.

Ὄνομ.	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[2]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ σωλῆν		οἱ σωλήνες
Γεν.	τοῦ σωλήνος		τῶν σωλήνων

Δοτ.	τῷ σωλῆνι	τοῖς σωλῆσι
Αἰτ.	τὸν σωλῆνα	τοὺς σωλῆνας
Κλητ.	ὦ σωλῆν	ὦ σωλῆνες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ σωλῆνι. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν σωλῆνοιν.

Π α ρ α τ η ρ ῆ σ ε ι ς .

Ἐδῷ βλέπεις ὅτι πᾶσαι αἱ πτώσεις φυλάττουσι τὸν τόνον εἰς τὴν αὐτὴν συλλαβὴν μὲ τὴν ὀνομαστικὴν. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς ὅλα τὰ παροξύτονα τῆς κλίσεως ταύτης, πλὴν τῆς γενικῆς πληθυντικῆς, ἢ ὅποια καταβιβάζει τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν, καθὼς, ὁ εὐδαίμων, τῶν εὐδαιμόνων· ὁ ἄγνων, τῶν ἀγνωνόμων. (Βλέπε τὸν γενικὸν κανόνα, Σελ. 15).

Πολλὰ περιττοσύλλαβα ὀνόματα λήγοντα εἰς ην, μεταβάλλουσι τὸ η εἰς ε καθ' ὅλας τὰς πλαγίας πτώσεις, καθὼς, λιμήν, λιμένος, λιμένι, λιμένα· λιμένες, λιμένων, λιμέσι, λιμένας· οὕτω καὶ ποιμήν, ποιμένος· αὐχὴν, αὐχένος.

Παροξύτονα ἄρσενικά εἰς ην.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[3]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ Ἕλλην		οἱ Ἕλληνες
Γεν.	τοῦ Ἕλληνο		τῶν Ἕλλήνων
Δοτ.	τῷ Ἕλληνι		τοῖς Ἕλλησι
Αἰτ.	τὸν Ἕλληνα		τοὺς Ἕλληνας
Κλητ.	ὦ Ἕλλην		ὦ Ἕλληνες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ Ἕλληνι. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν Ἕλλήνοιν.

Ἀρσενικά ὀξύτονα εἰς ων.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[4]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ ἐλαιῶν		οἱ ἐλαιῶνες
Γενικ.	τοῦ ἐλαιῶνος		τῶν ἐλαιῶνων
Δοτικ.	τῷ ἐλεῶνι		τοῖς ἐλαιῶσι
Αἰτιατ.	τὸν ἐλαιῶνα		τοὺς ἐλεῶνας
Κλητ.	ὦ ἐλαιῶν		ὦ ἐλαιῶνες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ ἐλαιῶνι. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ἐλαιῶνοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ, ἀχορῶν, ἀμπελῶν, ἀνδρῶν, στρατῶν, ἀγῶν, Μαραθῶν, ἀπατεῶν.

Παροξύτονα ἄρσενικά εἰς ων.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[5]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ ἄμβων		οἱ ἄμβωνες
Γεν.	τοῦ ἄμβωνος		τῶν ἀμβίωνων
Δοτ.	τῷ ἄμβωνι		τοῖς ἄμβωσι

Αἰτ.	τὸν ἄμβωνα	τοὺς ἄμβωνας
Κλητ.	ὦ ἄμβων	ὦ ἄμβωνες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ ἄμβωνε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ἄμβωνοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ Πλάτων, Στράβων, Κίμων, πώγων, πώγωνος· χῶδων, χῶδωνος.

Παρατήρησεις.

Παρατήρησον ὅτι τὰ εἰς ὡρ ἄρσενικά οὐσιαστικά, τὰ ὅποια κάμνουσι τὴν γενικὴν προσθέσει τῆς καταλήξεως ὡς φυλάττουσι τὸ ὦ εἰς πάσας τὰς πτώσεις, πλὴν τινῶν, καθὼς, πρίων, πρίωνος· ἄκμων, ἄκμωνος· τέκτων, τέκτονος· Μακεδών, Μακεδόνος· Λακεδαίμων, Λακεδαίμονος.

Ἐκ τῶν εἰς ὡρ ὀνόματα εἶναι τινά, τὰ ὅποια λαμβάνουσιν εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις τ κατόπιν τοῦ γ· ταῦτα μεταβάλλουσι τὸ ὦ εἰς ο· τὴν δὲ ἀρχαίαν πληθυντικὴν δοτικὴν κάμνουσιν εἰς ουσι· κατὰ τὰ ἄλλα ὁμοῦς δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω, καθὼς βλέπεις εἰς τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[6]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ λέων		οἱ λέοντες
Γεν.	τοῦ λέοντος		τῶν λεόντων
Δοτ.	τῷ λέοντι		τοῖς λέουσι
Αἰτ.	τὸν λέοντα		τοὺς λέοντας
Κλητ.	ὦ λέων		ὦ λέοντες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ λέοντε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν λεόντοιν.

Θηλυκὰ Οὐσιαστικά εἰς ὡρ.

Τὰ εἰς ὡρ θηλυκὰ οὐσιαστικά κλίνονται κατὰ τὸ παράδειγμα β· μόνον τὸ ὦ τῆς ὀνομαστικῆς μεταβάλλουσιν εἰς ο. Κλινον οὕτω τὰ, ἁλιδών, ἁλεπτριών, χελιδών, τρυγών, ἀμαζών, Γοργών.

Ἀρσενικά καὶ Θηλυκὰ ἐπίθετα εἰς ὡρ.

Κατὰ τὸ παράδειγμα γ. κλίνονται τὰ εἰς ὡρ ἐπίθετα, τὰ ὅποια εἶναι κοινὰ κατὰ τὸ γένος· μεταβάλλουσι δὲ καὶ ταῦτα τὸ ὦ εἰς ο, καθὼς ὁ, ἡσώφρων, σώφρονος· εὐδαίμων, εὐδαίμονος· κακοδαίμων, κακοδαίμονος· ἐπιστήμων, ἐπιστήμονος· ἀγνώμων, ἀγνώμονος· ἀκτῆμων, ἀκτῆμονος· ἄφρων, ἄφρονος.

Οὐδέτερα Ἐπίθετα εἰς ορ.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ εἰς ορ οὐδέτερα ἐπίθετα, τὰ ὅποια γίνονται ἀπὸ τῶν εἰς ὡρ ἄρσενικῶν, καθὼς, τὸ σῶφρον, τοῦ σῶφρονος.

Τὰ τοιαῦτα οὐδέτερα, ὅταν ἦναι ὑπερδισύλλαβα, προπαροξύνονται, καθὼς, ὁ εὐδαίμων, τὸ εὐδαίμον, τοῦ εὐδαίμονος· ὁ

ἄγνωμον, τὸ ἄγνωμον· ὁ συγγνώμων, τὸ σύγνωμον.

Ἀρσενικά εἰς ἡρ.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[7]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ κρατῆρ		οἱ κρατῆρες
Γεν.	τοῦ κρατῆρος		τῶν κρατῆρων
Δοτ.	τῷ κρατῆρι		τοῖς κρατῆρσι
Αἰτ.	τὸν κρατῆρα		τοὺς κρατῆρας
Κλητ.	ὦ κρατῆρ		ὦ κρατῆρες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸν κρατῆρ. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν κρατῆροιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ, δ ο τ ῆ ρ, κ λ η τ ῆ ρ, ἄ ρ π α κ τ ῆ ρ, σ ω τ ῆ ρ, (τοῦ ὁποίου ἡ ἐνικὴ κλητικὴ κάμνει, ὡ σ ῶ τ ε ρ).

Ἐκ τῶν εἰς ἡρ εἶναι τινὰ ἀρσενικά καὶ θηλυκά, τὰ ὁποῖα εἰς τὰς ἄλλας πτώσεις μεταβάλλουσι τὸ η εἰς ε· τοῦτο δὲ τὸ ε εἰς τὴν ἐνικὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν τινῶν ἀποβάλλεται, εἰς δὲ τὴν πληθυντικὴν δοτικὴν μεταβάλλεται εἰς α, καθὼς, ὁ πατῆρ, τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ, τὸν πατέρα, ὦ πάτερ· οἱ πατέρες, τῶν πατέρων, τοῖς πατράσι, τοὺς πατέρας, ὦ πατέρες.

Ἡ μήτηρ, τῆς μητρὸς, τῇ μητρὶ, τὴν μητέρα, ὦ μήτερ· αἱ μητέρες, τῶν μητέρων, ταῖς μητράσι, τὰς μητέρας, ὦ μητέρες.

Ἡ θυγάτηρ, τῆς θυγατρὸς, τῇ θυγατρὶ, τὴν θυγατέρα, ὦ θυγάτερ· αἱ θυγατέρες, τῶν θυγατέρων, ταῖς θυγατράσι, τὰς θυγατέρας, ὦ θυγατέρες.

Ἡ γαστήρ, τῆς γαστρὸς, τῇ γαστρὶ, τὴν γαστέρα, ὦ γαστήρ· αἱ γαστέρες, τῶν γαστέρων, ταῖς γαστῆρσι (ὄχι γαστράσι), τὰς γαστέρας, ὦ γαστέρες.

Τὸ ἀνὴρ ἀποβάλλον τὸ ε, προσλαμβάνει δ πρὸ τοῦ ρ, εἰς ἀποφυγὴν τῆς κακοφωνίας, καθὼς, ὁ ἀνὴρ, τοῦ ἀνδρὸς, τῷ ἀνδρὶ, τὸν ἄνδρα, ὦ ἄνερ· οἱ ἄνδρες, τῶν ἀνδρῶν, τοῖς ἀνδράσι, τοὺς ἄνδρας, ὦ ἄνδρες.

Τοῦ ἀστὴρ ἡ πληθυντικὴ δοτικὴ παραλήγει α, καθὼς τὰ ἀνωτέρω· ὁ ἀστὴρ, τοῦ ἀστέρος, τῷ ἀστέρι, τὸν ἀστέρα, ὦ ἀστήρ· οἱ ἀστέρες, τῶν ἀστέρων, τοῖς ἀστράσι, τοὺς ἀστέρας, ὦ ἀστέρες.

Τύπος τῶν εἰς ὦρ, Ἀρσενικῶν.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[8]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ ῥήτωρ		οἱ ῥήτορες
Γεν.	τοῦ ῥήτορος		τῶν ῥητόρων
Δοτ.	τῷ ῥήτορι		τοῖς ῥήτορσι
Αἰτ.	τὸν ῥήτορα		τοὺς ῥήτορας
Κλητ.	ὦ ῥήτορ		ὦ ῥήτορες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸν ῥήτορ. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ῥητόροιν.

Ὅττω κλίνονται καὶ τὰ, παντοκράτωρ, αὐτοκράτωρ, ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, κ.τ.λ. τὰ ὅποια, ὡς βλέπεις εἰς τὸ παράδειγμα, μεταβάλλουσι τὸ ω εἰς ο.

Τύπος τῶν εἰς αρ, Οὐδετέρων.

Ἀριθμ. Ἑνικ. [9]			Ἀριθμ. Πληθ.	
Ὄνομ.	τὸ	φρέαρ	τὰ	φρέατα
Γεν.	τοῦ	φρέατος	τῶν	φρεάτων
Δοτ.	τῷ	φρέατι	τοῖς	φρέασι
Αἰτ.	τὸ	φρέαρ	τὰ	φρέατα
Κλητ.	ὦ	φρέαρ	ὦ	φρέατα

Ἀριθμὸς Δευτέρως.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ φρέατι. Γενικ. καὶ Δοτ. τοῖν φρεάτειν.

Ὅττω κλίνονται καὶ τὰ, στέαρ, ὕπαρ.

Ὅττω κλίνεται καὶ τὸ ὕδωρ, ὡς ἐάν εἶχεν ὀνομαστικὴν ὕδαρ.

Τινὰ δὲν λαμβάνουσι τ, καθὼς, τὸ νέκταρ, τὸ ὕνεκταρ ὅς· τὸ ἕαρ, τοῦ ἕαρος.

Τύπος τῶν εἰς υρ, Οὐδετέρων.

Τὸ πῦρ, σημαίνει τὸ γνωστὸν στοιχεῖον, κλίνεται εἰς μόνον τὸν ἑνικὸν ἀριθμὸν, ὡς τὸ πῦρ, τοῦ πυρός, τῷ πυρὶ, τὸ πῦρ. Εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν σημαίνει τοὺς φανούς, (πυρσοὺς) τὰ πυρά, τῶν πυρῶν, τοῖς πυροῖς, τὰ πυρά.

Τύπος τῶν εἰς ειρ, Θηλυκῶν.

Ἀριθμ. Ἑνικ. [10]			Ἀριθμ. Πληθ.	
Ὄνομ.	ἡ	χεῖρ	αἱ	χεῖρες
Γεν.	τῆς	χειρὸς	τῶν	χειρῶν
Δοτ.	τῇ	χειρὶ	ταῖς	χερσὶ
Αἰτ.	τὴν	χεῖρα	τάς	χεῖρας
Κλητ.	ὦ	χεῖρ	ὦ	χεῖρες

Ἀριθμὸς Δευτέρως.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὰ χεῖρες. Γεν. καὶ Δοτ. ταῖν χερσῶν.

Παραδείγματα τῶν ἐχόντων εἰς τὴν λήγουσαν ξ.

Εἶπομεν ὅτι τὸ ξ ἀντὶ τῶν γς, ἢ τῶν κς, ἢ τῶν χς· τὰ εἰς ξ λούκον ὀνόματα ἔχουσι τὸ σύμφωνον τούτο, ἀλλὰ μὲν ἀπὸ τῶν γς, καὶ ταῦτα φυλάττουσι τὸ γ εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις, καθὼς, ἄρπαξ (ἀπὸ τὸ ἄρπαγς) ἄρπαγος· ἀλλὰ δὲ ἀπὸ τῶν κς, καὶ ταῦτα φυλάττουσι τὸ κ, καθὼς, κόραξ (ἀπὸ τὸ κόρακς) κόρακος· ἀλλὰ τέλος πάντων ἀπὸ τῶν χς, καὶ ταῦτα φυλάττουσι τὸ χ· καθὼς θρίξ, τριχός. Ἄς φέρωμεν ἐν παραδείγματι, κατὰ τὸ ὅποιον κλίνονται καὶ πάντα τὰ ἄλλα μὲ τὸ ἀνήκον σύμφωνον.

Ἀριθμ. Ἑνικ. [11]			Ἀριθμ. Πληθ.	
Ὄνομ.	ὁ	ἄρπαξ	οἱ	ἄρπαγες

Γεν.	τοῦ ἄρπαγος	τῶν ἀρπάγων
Δοτ.	τῷ ἄρπχι	τοῖς ἄρπαξι
Αἰτ.	τὸν ἄρπαγα	τοὺς ἄρπαγας
Κλητ.	ὦ ἄρπαξ	ὦ ἄρπαγες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ ἄρπαγε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ἀρπάγοιν.

Μὲ τὸ αὐτὸ σύμφωνον κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ἡ μάστιξ, ἡ πτέρυξ, ὁ λάρυγξ, ὁ φάρυγξ, ἡ σάλπιγξ, ἡ φάραγξ, ὁ Φρύξ.

Μὲ τὸ κ κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ κόραξ, ὁ ἰέραξ, ὁ ἄνθραξ, ὁ πίναξ, ὁ θώραξ, ὁ φύλαξ, ἡ σάρεξ, ὁ κήρυξ.

Μὲ τὸ χ κλίνονται τὰ ἀκόλουθα, ὁ ὄνυξ, ἡ θρίξ, (τὸ θ, μεταβάλλεται εἰς τ εἰς τὰς πτώσεις, αἱ ὅποιαι λαμβάνουσι τὸ χ.)

Εἶναι τινὰ τὰ ὅποια λαμβάνουσι καὶ τ, καθὼς, ἡ νύξ, τῆς νυκτός.

Παραδείγματα τῶν ἐχόντων εἰς τὴν λήγουσαν ψ.

Ἐπειδὴ τὸ ψ εἶναι ὡς εἵπομεν, ἀντὶ τῶν βς, ἢ τῶν πς, ἢ τῶν φς, καταλαμβάνεις καὶ ἐδῶ ὅτι ἀπὸ τὰ λήγοντα εἰς ψ, ἄλλα μὲν ἐχούσι τὸ σύμφωνον τοῦτο ἀπὸ τῶν βς, καὶ ταῦτα φυλάττουσι τὸ β, καθὼς, ὁ ἄραψ, τοῦ ἄραβος· ἄλλα δὲ ἀπὸ τῶν πς, καὶ ταῦτα φυλάττουσι τὸ π, καθὼς, ὁ Κέκροψ, τοῦ Κέκροπος· ἄλλα τέλος πάντων ἀπὸ τῶν φς, καὶ ταῦτα φυλάττουσι τὸ φ, ὅποιον εἶναι εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, τὸ κατ' ἑλίψ.

Κλινὼν μὲ τὸ β, τὰ, ὁ ἄραψ, ἡ φλέψ· μὲ τὸ π, τὰ, ὁ Κέκροψ, ὁ Αἰθίοψ, ὁ μύωψ, ὁ αἰγίλωψ.

Τύπος τῶν εἰς ας, Ἀρτενικῶν.

	Ἀριθμ. Ἐνικ. [12]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ γίγας	οἱ γίγαντες
Γεν.	τοῦ γίγαντος	τῶν γιγάντων
Δοτ.	τῷ γίγαντι	τοῖς γίγασι
Αἰτ.	τὸν γίγαντα	τοὺς γίγαντας
Κλητ.	ὦ γίγαν	ὦ γίγαντες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ γίγαντι. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν γιγάντοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ ἄτλας, ὁ αἶας, ὁ ἀνδρίας, ὁ ἱμάς.

Τὰ εἰς ας, ἐπίθετα κλίνονται χωρὶς τ, καθὼς, ὁ μέλας, τοῦ μέλανος· ὁ τάλας, τοῦ τάλανος. Ἡ Κλητικὴ τούτων λήγει εἰς αν, ὦ μέλαν, ὦ τάλαν· τὸ πας ὁμοίως κλίνεται μὲ τ, καθὼς, πας, πάντος, παντὶ, πάντα, πάντες, πάντων, πασι, πάντας· ὁμοίως καὶ αἱ εἰς ας μετοχαί, ὡς, ὁ γράψας, τοῦ γράψαντος· ὁ πράξας τοῦ πράξαντος, κ.τ.λ.

Τὰ εἰς αὐ οὐδέτερα ἐπίθετα κλίνονται καθὼς τὰ ἀρσενικά αὐτῶν
κλίνουσιν ὁμοῦς εἰς αὐ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

Θηλυκά εἰς ας.

	Ἀριθμ. Ἐνικ. [13]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ἡ κοιλάς	οἱ κοιλάδες
Γεν.	τῆς κοιλάδος	τῶν κοιλάδων
Δοτ.	τῇ κοιλάδι	ταῖς κοιλάσι
Αἰτ.	τὴν κοιλάδα	τάς κοιλάδας
Κλητ.	ὦ κοιλάς	ὦ κοιλάδες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὰ κοιλάδε. Γεν. καὶ Δοτ. ταῖν κοιλάδοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ, ἡ λαμπάς, ἡ μονάς, ἡ πεντάς,
ἡ δεκάς, ἡ ἑκατάς, ὁ ἡ φυγάς, φυγάδος.

Τύπος τῶν εἰς ας, Οὐδετέρων.

	Ἀριθμ. Ἐνικ. [14]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	τὸ τέρας	τὰ τέρατα
Γεν.	τοῦ τέρατος	τῶν τεράτων
Δοτ.	τῷ τέρατι	τοῖς τέρασι
Αἰτ.	τὸ τέρας	τὰ τέρατα
Κλητ.	ὦ τέρας	ὦ τέρατα

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸ τέρατε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν τεράτοιιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκάλουθα, τὸ κρέας, τὸ κέρας, τὸ
πέρας.

Τύπος τῶν εἰς εἰς, Ἀρσενικῶν.

	Ἀριθμ. Ἐνικ. [15]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ χάρεις	οἱ χαρίεντες
Γεν.	τοῦ χαρίεντος	τῶν χαριέντων
Δοτ.	τῷ χαρίεντι	τοῖς χάρεισι
Αἰτ.	τὸν χαρίεντα	τοὺς χαρίεντας
Κλητ.	ὦ χάριν	ὦ χαρίεντες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸ χαρίεντε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν χαριέντοιιν.

Τὰ οὐδέτερα τῶν εἰς εἰς, λήγουσιν εἰς ἐν κλίνονται δὲ μετὰ τὸν αὐ-
τὸν τρόπον τὸ χάριν, τοῦ χαρίεντος, κ.τ.λ. τὸ δὲ πλη-
θυντικόν, τὰ χαρίεντα.

Τὰ εἰς εἰς, ἀποβάλλουσι τὸ εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις, πλὴν τῆς
πληθυντικῆς δοτικῆς.

Οὕτω κλίνονται καὶ αἱ εἰς εἰς μετοχαί, καθὼς ὁ γραφεῖς, τοῦ
γραφέντος, ὁ ἐξορισθεῖς, τοῦ ἐξορισθέντος, κ.τ.λ.
ἡ Κλητικὴ τούτων εἶναι ὡς ἡ Ὄνομαστικὴ.

Τύπος τῶν εἰς ις, Ἀρσενικῶν, Θηλυκῶν.

Ἀπὸ τὰ λήγοντα εἰς ις ἄλλα κλίνονται εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις διὰ τοῦ θ, καθὼς, ἡ κηλῖς, τῆς κηλίδος· ἡ πυραμίς, τῆς πυραμίδος· ἡ κεραμίς, τῆς κεραμίδος· ἡ ἀκρίς, τῆς ἀκρίδος· ἡ ἔρις, τῆς ἔριδος· ἡ ἐλπὶς, τῆς ἐλπίδος· ὁ πᾶρις, τοῦ πᾶριδος· ἄλλα διὰ τοῦ θ, καθὼς, ἡ ὄρνις, τῆς ὄρνιθος· ἄλλα διὰ τοῦ ς, καθὼς, ἡ ἀκτίς, τῆς ἀκτίνος· ἄλλα τέλος πάντων διὰ τοῦ τ, καθὼς, ἡ χάρις, τῆς χάριτος.

Κατὰ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα κλίνονται ὅλα μὲ τὸ ἀνήκον σύμφωνον.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[16]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ἡ ἀκτίς		αἱ ἀκτίνες
Γεν.	τῆς ἀκτίνος		τῶν ἀκτίνων
Δοτ.	τῇ ἀκτίνι		ταῖς ἀκτίσι
Αἰτ.	τὴν ἀκτίνα		τὰς ἀκτίνας
Κλητ.	ὦ ἀκτίς		ὦ ἀκτίνες

Ἀριθμὸς Δυσικός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὰ ἀκτίνε. Γεν. καὶ Δοτ. ταῖν ἀκτίνων.

Πολλὰ ἐκ τῶν εἰς ις, παροξυστόνων κάμνουσι τὴν ἐνικὴν αἰτιατικὴν εἰς εν, καθὼς, ἡ ἔρις, τῆς ἔριδος, τὴν ἔριν· ἡ χάρις, τῆς χάριτος, τὴν χάριν· ὁ Πᾶρις, τοῦ Πᾶριδος, τὸν Πᾶριν. Καὶ τὰ σύνθετα δύσερις, δυσέριδος, δύσεριν· ἄχαρις, ἀχάριτος, ἄχαριν· ἄπολις, ἀπόλιδος, ἀπολιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ εἰς υς, θηλυκὰ διὰ τοῦ θ ὅμως, καθὼς, ἡ χλαμύς, τῆς χλαμύδος· ἡ πηλαμύς, τῆς πηλαμύδος· ὅ, ἡ, νεηλυς, νεήλυδος.

Τύπος τῶν εἰς σης, Θηλυκῶν.

Ἀπὸ τῶν εἰς ος, ἐπιθέτων γίνονται ὀνόματα θηλυκὰ εἰς σης, τὰ ὅποια φανερόνουςιν ιδιότητα τινὰ τοῦ ὑποκειμένου, καθὼς, ἀπὸ τὰ ἅγιος, ἀγιότης· νόμιμος, νομιμότης· ἀχρεῖος, ἀχρειότης· σφοδρὸς, σφοδρότης· λαμπρὸς, λαμπρότης, κ.τ.λ. Ὅλα τὰ τοιαῦτα κλίνονται κατὰ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[17]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ἡ λαμπρότης		αἱ λαμπρότητες
Γεν.	τῆς λαμπρότητος		τῶν λαμπροτήτων
Δοτ.	τῇ λαμπρότητι		ταῖς λαμπρότησι
Αἰτ.	τὴν λαμπρότητα		τὰς λαμπρότητας
Κλητ.	ὦ λαμπρότης		ὦ λαμπρότητες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὰ λαμπρότητε. Γεν. καὶ Δοτ. ταῖν λαμπρότητοιν.

Θηλυκὰ εἰς ντης.

Ἀπὸ τὰ εἰς υς ἐπίθετα γίνονται ὀνόματα θηλυκὰ εἰς ντης, σημαίνοντα ποιότητα τοῦ ὑποκειμένου, καθὼς, γ λυ κ ὕ ς, γ λ υ κ ὕ τ η ς· τ α χ ὕ ς, τ α χ ὕ τ η ς· β ρ α δ ὕ ς, β ρ α δ ὕ τ η ς, κ.τ.λ. Ὅλα τὰ τοιαῦτα κλίνονται καθὼς τὰ εἰς οτης.

Τύπος τῶν εἰς ως, Ἀρσενικῶν.

	Ἀριθμ. Ἐνικ. [16]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ ἰδρῶς	οἱ ἰδρῶτες
Γεν.	τοῦ ἰδρῶτος	τῶν ἰδρώτων
Δοτ.	τῷ ἰδρῶτι	τοῖς ἰδρῶσι
Αἰτ.	τὸν ἰδρῶτα	τοὺς ἰδρῶτας
Κλητ.	ὦ ἰδρῶς	ὦ ἰδρῶτες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὼ ἰδρῶτε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ἰδρώτοιν.

Παράδειγμα τινῶν Μονοσυλλάβων.

τὸ φ ὤ ς (φάος) [17]

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	τὸ φῶς	τὰ φῶτα
Γεν.	τοῦ φωτός	τῶν φώτων
Δοτ.	τῷ φωτὶ	τοῖς φωσὶ
Αἰτ.	τὸ φῶς	τὰ φῶτα
Κλητ.	ὦ φῶς	ὦ φῶτα

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὼ φῶτε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν φωτοῖν.

τὸ ο ὕ ς (οὐας) [18]

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	τὸ οὕς	τὰ ὦτα
Γεν.	τοῦ ὠτός	τῶν ὠτων
Δοτ.	τῷ ὠτὶ	τοῖς ὠσὶ
Αἰτ.	τὸ οὕς	τὰ ὦτα
Κλητ.	ὦ οὕς	ὦ ὦτα

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὼ ὦτε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ὠτοῖν.

ὁ παῖ ς [19]

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ὁ παῖς	οἱ παῖδες
Γεν.	τοῦ παιδός	τῶν παιδῶν
Δοτ.	τῷ παιδί	τοῖς παισὶ

Αἰτ.	τὸν παῖδα	τοὺς παῖδας
Κλητ.	ὦ παῖ	ὦ παῖδες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸ παῖδε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν παιδοῖν.

ὁ ποῦς www.libtool.com [20]

Ὄνομ.	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
	ὁ ποῦς	οἱ πόδες
Γεν.	τοῦ ποδός	τῶν ποδῶν
Δοτ.	τῷ ποδι	τοῖς ποσὶ
Αἰτ.	τὸν πόδα	τοὺς πόδας
Κλητ.	ὦ ποῦς	ὦ πόδες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸ πόδε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ποδοῖν.

Τύπος τῶν εἰς α Οὐδέτερον.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	[21]	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	τὸ σῶμα		τὰ σώματα
Γεν.	τοῦ σώματος		τῶν σωμάτων
Δοτ.	τῷ σώματι		τοῖς σώμασι
Αἰτ.	τὸ σῶμα		τὰ σώματα
Κλητ.	ὦ σῶμα		ὦ σώματα

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τὸ σῶματι. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν σωράτοι.

Μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον κλίνονται διὰ τὰ εἰς α οὐδέτερα, ὅποια εἶναι καὶ τὰ ἀκόλουθα, β ἦμα, γράμμα, δόμα, ζῶσμα, θρέμα, καῦμα, ἄργαμα, εὔρημα.

Τύπος τῶν εἰς ι Οὐδέτερον.

Ἀριθμὸς Ἐνικός. [22]

Ὄνομ.	τὸ μέλι
Γεν.	τοῦ μέλιτος
Δοτ.	τῷ μέλιτι
Αἰτ.	τὸ μέλι
Κλητ.	ὦ μέλι

Οὐδέτερα εἰς ν.

Τὸ γόνυ, καὶ δόρυ, κλίνονται καθὼς καὶ τὰ εἰς α οὐδέτερα (βλ. 14), ὡς ἀπὸ ὀνομαστικῆν γόνας, δόρας.

Ὄνόματα Συναιρούμενα.

Ἐκ τῶν περιττοσυλλάβων ὀνομάτων εἶναι πολλὰ τὰ ὅποια συναιροῦνται εἰς πτώσεις τινὰς, ὅθεν λέγονται Συνηρημένα. Εἰς τὰ ἀκόλουθα παραδείγματα τῆς κλίσεως τούτων βάλλονται πρῶτον αἱ συνηρημένα πτώσεις, τὰς ὅποιας συνειθίζουσι νὰ μεταχειρίζονται, καὶ κατόπιν ἡ ἀσυνήρετος κατάληξις αὐτῶν.

Ἀρσενικά εἰς ης.

Συνηρημένον Ἄσυν.	[1]	Συνηρημένον Ἄσυν.
Ὄνομ. ὁ Δημοσθένης		οἱ Δημοσθένης—νες
Γεν. τοῦ Δημοσθένους—νεος		τῶν Δημοσθενῶν—νέων
Δοτ. τῷ Δημοσθένει—νεί		τοῖς Δημοσθέнесι
Αἰτ. τὸν Δημοσθένη—νεα		τοὺς Δημοσθένης—νεας
Κλητ. ὦ Δημοσθένης		ὦ Δημοσθένης—νεες

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ Δημοσθένη—εε· Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν Δημοσθενοῖν—έοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Σωκράτης, ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Κλεάνθης, κ.τ.λ.

Τὰ εἰς ης κύρια κάμνουσι τὴν Αἰτιατικὴν καὶ εἰς ην, καθὼς τὰ εἰς ης ἰσοσύλλαβα τῆς πρώτης κλίσεως· οὕτω λέγουσι, τὸν Δημοσθένην, τὸν Σωκράτην, κ.τ.λ.

Ἡ Κλητικὴ, καθὼς βλέπεις, μεταβάλλει τὸ η τῆς ὀνομαστικῆς εἰς ες, καὶ ἀναβιδάζει τὸν τόνον· τὴν σήμερον ὅμως μεταχειρίζομεθα κοινῶς τὴν ὀνομαστικὴν, ἀποσιωπῶντες μόνον τὸ ς.

Ἐπίθετα εἰς ης.

Τὰ εἰς ης περιττοσύλλαβα ἐπίθετα εἶναι ὅλα κοινὰ κατὰ τὸ γένος καὶ κλίνονται κατὰ τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα· πρέπει μόνον νὰ βάλῃται ὁ τόνος ἐπὶ τὴν αὐτὴν συλλαβὴν, ὅπου τὸν ἔχει καὶ ἡ ὀνομαστικὴ, καθὼς βλέπεις καὶ εἰς τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα.

Συνηρημένον Ἄσυν.	[2]	Συνηρημένον Ἄσυν.
Ὄνομ. ὁ ἀληθής		οἱ ἀληθεῖς—θέες
Γεν. τοῦ ἀληθοῦς—θέος		τῶν ἀληθῶν—θέων
Δοτ. τῷ ἀληθεῖ—θέι		τοῖς ἀληθέσι
Αἰτ. τὸν ἀληθῆ—θέα		τοὺς ἀληθεῖς—θέας
Κλητ. ὦ ἀληθές, καὶ ἀληθής		ὦ ἀληθεῖς—θέες.

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ ἀληθεῖ—έε. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ἀληθεῖν—έοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ ψευδής, ὁ ἀτυχής, ὁ εὐτυχής, ὁ εὐσεβής, ὁ εὐπειθής, ὁ ἐπιμελής, ὁ χρηστός, ὁ κακός, κ.τ.λ.

Σημείωσον ὅμως ὅτι τὰ σύνθετα, ὅσα ἔχουσι τὸ οὐδέτερον προπαροξύτονον, ὡς, ὁ χρηστός, τὸ χρηστός, ὁ αὐτάρκης, τὸ αὐτάρκης, ὁ ἀνάντης, τὸ ἀνάντης, ὁ κατάντης, τὸ κατάντης, κάμνουσι τὴν Πληθυντικὴν Γενικὴν παροξυτόνως· οὕτω λέγουσι τῶν χρηστώων, ἔχιν τῶν χρηστονῶν, κ.τ.λ.

Τύπος τῶν εἰς ες οὐδετέρων ἐπιθέτων.

Τὰ εἰς ες οὐδέτερα ἐπιθέτα γίνονται ἀπὸ τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν ἐπιθέτων, καὶ ὀξύνονται μὲν, ἐὰν ὀξύνηται καὶ τὸ ἀρσενικόν, καθὼς, ὁ ἀληθής, τὸ ἀληθές· ὁ ψευδής, τὸ ψευδές· ὁ ἀκριβής, τὸ ἀκριβές· προπαροξύνονται δὲ, ἐὰν τὸ ἀρσενικόν παροξύνεται, καθὼς· εἰς τὰ σύνθετα, ὁ φιλαλήθης, τὸ φιλάληθες· ὁ χρηστόθης, τὸ χρηστόθης· κλίνονται δὲ οὕτως·

Συνηρημένον. Ἄσυν. [3] Συνηρημένον. Ἄσυν.

Ὀνομ.	τὸ ἀληθές	τὰ ἀληθῆ—θέα
Γεν.	τοῦ ἀληθοῦς—θέος	τῶν ἀληθῶν—θέων
Δοτ.	τῷ ἀληθεῖ—θεί	τοῖς ἀληθέσι
Αἰτ.	τὸ ἀληθές	τὰ ἀληθῆ—θέα
Κλητ.	ὦ ἀληθές	ὦ ἀληθῆ—θέα

Ὁ δυνικός ἀριθμὸς σχηματίζεται ὡς εἰς τὸ ἀρσενικόν.

Κύρια εἰς Κλης.

Ὀνομ.	ὁ Περικλῆς	[4]
Γεν.	τοῦ Περικλέους	
Δοτ.	τῷ Περικλεῖ	
Αἰτ.	τὸν Περικλέα ἢ Περικλῆ καὶ Περικλήν.	
Κλητ.	ὦ Περικλεῖς.	

Οὕτως κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ καλλικλῆς, ὁ Ἡράκλῆς, ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα.

Τὰ κύρια ταῦτα ὀνόματα εἶναι σύνθετα ἀπὸ τὴν λέξιν κλέος, καὶ συναϊροῦνται καθ' ὅλας τὰς πτώσεις· ἡ ἀσυναϊρετος αὐτῶν κλίσιν εἶναι, παρὰδείγματος χάριν, Περικλέης, Περικλέος, Περικλέει, Περικλέει, Περικλέες· τῶν ὁποίων αἱ συνειθιζόμεναι συναϊρέσεις εἶναι ἐκείναι, τὰς ὁποίας βλέπεις εἰς τὸ ἀνωτέρω παρὰδειγμα.

Τύπος τῶν εἰς οἱ Οὐδετέρων.

Συνηρημένον. Ἄσυν. [5] Συνηρημένον. Ἄσυν.

Ὀνομ.	τὸ τεῖχος	τὰ τεῖχη—χεα
Γεν.	τοῦ τεῖχους—χεος	τῶν τευχῶν—χείων
Δοτ.	τῷ τείχει—χεῖ	τοῖς τείχεσι
Αἰτ.	τὸ τεῖχος	τὰ τεῖχη—χεα
Κλητ.	ὦ τεῖχος	ὦ τεῖχη—χεα

Οὕτως κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, τὸ πλάτος, τὸ μεῖκος, τὸ βάθος, τὸ ἄνθος, τὸ κράτος, τὸ γῆθος, τὸ ἥθος.

Τὰ εἰς ης ἀρσενικά καὶ θηλυκά, καὶ τὰ εἰς ες καὶ· οἱ οὐδέτερα λαμβάνουσι τὴν συναϊρεσιν εἰς ὅλας ἐκείνας τὰς πτώσεις ὅπου συμπίπτουσι δύο φωνήεντα εἰς τὸν ἀσυναϊρετον σχηματισμόν· καὶ τὰ μὲν εο συναϊροῦνται εἰς οὐ· τὰ δὲ εἰ καὶ εας εἰς εἰ· τὰ δὲ εα εἰς ἦ· καὶ τὰ εω εἰς ω, καθὼς βλέπεις εἰς τὰ ἀνωτέρω παρὰδείγματα.

Τύπος τῶν εἰς εἰς ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν.

Συνηρημένον. Ἄσυν.	[6]	Συνηρημένον. Ἄσυν.
Ὄνομ. ὁ ὄφεις		οἱ ὄφεις—εἰς
Γεν. τοῦ ὄφεως		τῶν ὄφεων
Δοτ. τῷ ὄφει—εἰ		τοῖς ὄφεσι
Αἰτ. τὸν ὄφιν		τοὺς ὄφεις—εἰς
Κλητ. ὦ ὄφι, ἦ ὄφεις		ὦ ὄφεις—εἰς.

Ἀριθμὸς Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τῷ ὄφει—εἰ. Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ὄφεων.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ μάντις, ἡ πόλις, ἡ τάξις, ἡ πρᾶξις, ἡ θέσις, ἡ ἀκρόπολις, ἡ μέθεξις, ἡ ἐφεισις, ἡ ἄνεσις, ἡ παράδοσις, κ.τ.λ. Ἐτι τὸ πῆχυς, πέλεκυς, πρέσβυς.

Παρατήρητον ὅτι ἡ Γενικὴ ἐνικὴ καὶ πληθυντικὴ τῶν ὀνομάτων τούτων προπαροξύνεται.

Τὰ ἀκόλουθα ὅμως, ὁ ἰχθύς, ἡ δρύς, ὁ βότρυς, καὶ γενικῶς ὅσα ἄλλα οὐσιαστικὰ λήγοντα εἰς υς, δὲν μεταβάλλουσι τὸ υ εἰς ε, ταῦτα κάμνουσι τὴν ἐνικὴν Γενικὴν εἰς ος, ἔχουσι τὴν πληθυντικὴν Γενικὴν παροξύτονον, καὶ δὲν λαμβάνουσι συναίρεσιν παρὰ εἰς τὴν ὀνομαστικὴν, Αἰτιατικὴν, καὶ Κλητικὴν τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, καθὼς, ὁ ἰχθύς, τοῦ ἰχθύος, τῷ ἰχθύϊ, τὸν ἰχθύν· οἱ ἰχθύες, καὶ συνηρημένως ἰχθύς, τῶν ἰχθύων, τοῖς ἰχθύσι, τοὺς ἰχθύας, καὶ συνηρημένως ἰχθύς, ὦ ἰχθύες, ἰχθύς.

Ὡς τὸ ὄφει, κλίνονται καὶ τὰ εἰς ι οὐδέτερα, ὅποια τὰ ἀκόλουθα, τὸ σῖν η πι, τὸ κιννάβαρι, τὸ στίμι, τὸ πέπερι.

Τύπος τῶν εἰς υ Οὐδέτερων.

Συνηρημένον. Ἄσυν.	[7]	Συνηρημένον. Ἄσυν.
Ὄνομ. τὸ ἄστν		τὰ ἄστη—εἰς
Γεν. τοῦ ἄστεως ἡ ος		τῶν ἀστέων
Δοτ. τῷ ἄστει—εἰ		τοῖς ἄστεσι
Αἰτ. τὸ ἄστν		τὰ ὄστη—εἰς
Κλητ. ὦ ἄστν		ὦ ἄστη—εἰς

Δυϊκός. τῷ ἄστει. τοῖν ἀστέοιν.

Τύπος τῶν εἰς υς Ἐπιθέτων

Συνηρημένον. Ἄσυν.	[8]	Συνηρημένον. Ἄσυν.
Ὄνομ. ὁ ταχύς		οἱ ταχεῖς—χέες
Γεν. τοῦ ταχέος		τῶν ταχέων
Δοτ. τῷ ταχεῖ—ταχεῖ		τοῖς ταχέσι
Αἰτ. τὸν ταχύν		τοὺς ταχεῖς—χέας
Κλητ. ὦ ταχύς		ὦ ταχεῖς—χέες

Δυϊκός. τῷ ταχεῖ. τοῖν ταχέοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ ὀξύς, ὁ βραδύς, ὁ δριμύς, ὁ γλυκύς, ὁ εὐθύς.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ οὐδέτερα αὐτῶν, τὸ ταχύ, τὸ ὀξύ, τὸ βραδύ, τὸ δριμύ, τὸ γλυκύ, τὸ εὐθύ· εἰς τὸν πληθυντικὸν ὅμως ἀριθμὸν λήγουσι χωρὶς συναίρεσιν, τὰ ταχέα, τὰ ὀξέα, κ.τ.λ.

Τύπος τῶν εἰς ὡς καὶ τῶν εἰς ὦ θηλυκῶν.

Συνηρημένον.	Ἄσυν.	[9]	Συνηρημένον.	Ἄσυν.
Ὄνομ.	ἡ αἰδώς		αἱ αἰδοί	
Γεν.	τῆς αἰδοῦς—δόος		τῶν αἰδῶν	
Δοτ.	τῇ αἰδοί—δοί		ταῖς αἰδοῖς	
Αἰτ.	τὴν αἰδῶ—δόα		τὰς αἰδοῦς	
Κλητ.	ὦ αἰδοῖ		ὦ αἰδοί	

Δυϊκός. τὰ αἰδῶ. ταῖν αἰδοῖν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ εἰς ὡ, ἡ ἡχώ, ἡ Ἀητώ, ἡ Σαφώ, ἡ Γοργώ· τούτων ὅμως ἡ ἐνικὴ Αἰτιατικὴ δὲν περισπᾶται, ἀλλ' ὀξύνεται.

Τύπος τῶν εἰς εὐς.

Συνηρημένον.	Ἄσυν.	[10]	Συνηρημένον.	Ἄσυν.
Ὄνομ.	ὁ βασιλεὺς		οἱ βασιλεῖς—λέες	
Γεν.	τοῦ βασιλέως		τῶν βασιλέων	
Δοτ.	τῷ βασιλεῖ—λεί		τοῖς βασιλεῦσι	
Αἰτ.	τὸν βασιλέα		τοὺς βασιλεῖς—λέας	
Κλητ.	ὦ βασιλεῦ, ἦ βασιλεὺς		ὦ βασιλεῖς—λέες	

Δυϊκός. τῷ βασιλέε. τοῖν βασιλέοιν.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ὁ χαλκεὺς, ὁ κναφεὺς, ὁ κεραμεὺς, ὁ συγγραφεὺς, ὁ γραμματεὺς, ὁ ἱερεὺς, ὁ ἀρχιερεὺς, ὁ ἱππεὺς, ὁ κουρεὺς, ὁ φονεὺς, ὁ Πειραιεύς.

Σημειῶτον ὅτι ὅσα ἔχουσι πρὸ τῆς καταλήξεως εὐς φωνῆν, ἡ δίφθογγον, τοῦτων ἡ ἐνικὴ Γενικὴ συναίρεται εἰς ὡς, καὶ ἡ Αἰτιατικὴ εἰς α, καθὼς, ὁ Πειραιεύς, τοῦ Πειραιῶς, τὸν Πειραιᾶ.

Παρατηρήσεις τινὲς εἰς τὰ Περὶ τοῦ ὀνόματος.

Ὅλα σχεδὸν τὰ ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἡ σημερινὴ μετέβαλεν εἰς ἰσοσύλλαβα κατὰ τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν, κάμνουσα Ὀνομαστικὴν τῶν μὲν θηλυκῶν τὴν ἐνικὴν Αἰτιατικὴν, τῶν δὲ ἀρσενικῶν τὴν ἀσυναίρετον πληθυντικὴν Αἰτιατικὴν, ἢ μᾶλλον, τὴν ἐνικὴν μετὰ προσθήκην τοῦ ς, διὰ τὸν ἀρσενικὸν σχηματισμὸν οὕτω λέγουσιν ἡ ὄρνιθα, ἡ πέριχα, ἡ κεραμίδα, ὁ βασιλέας, ὁ ἱερέας, φυλάττοντες τὸ α καὶ εἰς τὰς πληγίας πτώσεις. Ὅθεν δύναται τι ἐκ τῶν τοιούτων κοινῶν ὀνομασ-

στικῶν νὰ εὐρίσκη τῶν πλειοτέρων τὴν ἀρχαίαν Ὀνομαστικὴν, ἐὰν θέλῃ νὰ διδῇ εἰς τὴν Γλῶσσαν εὐγενεστέραν μορφήν, ὁδηγούμενος ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν παρατηρήσεων.

α. Ὅταν ἡ κοινὴ Ὀνομαστικὴ τελειῶνῃ εἰς ο ν τ α ς, καθὼς, ὁ γ έ ρ ο ν τ α ς, ὁ λ έ ρ ο ν τ α ς, ὁ ἄ ρ χ ο ν τ α ς, ἀποκόπτοντες τὴν λήγουσαν τας, καὶ τρέποντες τὸ ο εἰς ω, κάμνομεν τὴν ἀρχαίαν Ὀνομαστικὴν, ὁ γ έ ρ ω ν, ὁ λ έ ω ν, ὁ ἄ ρ χ ω ν.

β'. Ὅταν ἡ κοινὴ τελειῶνῃ εἰς α ν τ α ς, καθὼς, ὁ γ ί γ α ν τ α ς, ὁ Ἄ τ λ α ν τ α ς, ὁ Α ἱ α ν τ α ς, ἀποκόπτοντες τὴν λήγουσαν τας, καὶ μεταβάλλοντες τὸ ν εἰς ς, κάμνομεν τὴν ἀρχαίαν ὁ γ ί γ α ς, ὁ Ἄ τ λ α ς, ὁ Α ἱ α ς.

γ'. Ὅταν ἡ κοινὴ τελειῶνῃ εἰς ω τ α ς, καθὼς, ὁ ἰ δ ρ ῶ τ α ς, ὁ γ έ λ ω τ α ς, ὁ ἔ ρ ω τ α ς, ἀποκόπτοντας τὴν λήγουσαν τας καὶ προσθέτοντες τὸ ς, κάμνομεν τὴν ἀρχαίαν, ὁ ἰ δ ρ ῶ ς, ὁ γ έ λ ω ς, ὁ ἔ ρ ω ς.

δ'. Ὅταν ἡ κοινὴ τελειῶνῃ εἰς κ α ς, γ α ς, χ α ς, καθὼς, ὁ κ ό ρ α κ α ς, ὁ κ ό λ α κ α ς, ὁ μ ύ ρ μ η κ α ς, ὁ ἄ ρ π α γ α ς, ὁ τέ τ τ ι γ α ς, ὁ λ ά ρ υ γ γ α ς, ὁ φ ά ρ υ γ γ α ς, ὁ β ή χ α ς, ἀποκόπτοντες τὸ α τῆς ληγούσης, ἢ τὸ γ α καὶ βάλλοντες ξ, ἀντὶ τοῦ κ ς, ἢ χ ς, ἢ γ ς, κάμνομεν τὴν ἀρχαίαν, ὁ κ ό ρ α ξ, ὁ κ ό λ α ξ, ὁ μ ύ ρ μ η ξ, ὁ ἄ ρ π α ξ, ὁ τέ τ τ ι ξ, ὁ λ ά ρ υ γ ξ, ὁ φ ά ρ υ γ ξ, ὁ β ή ξ.

ε. Ὅταν ἡ κοινὴ τελειῶνῃ εἰς β α ς, ἢ π α ς, καθὼς, ὁ Ἄ ρ α β α ς, ὁ Α ἰ θ ί ο π α ς, ἀποκόπτοντες τὸ α, καὶ βάλλοντες ψ, ἀντὶ τοῦ β ς, π ς κάμνομεν τὴν ἀρχαίαν, ὁ Ἄ ρ α ψ, ὁ Α ἰ θ ί ο ψ.

ς'. Ὅταν ἡ κοινὴ ἦναι εἰς ε α ς, ἢ ἀρχαία κάμνει εἰς ε ν ς, καθὼς, ὁ ἰ ε ρ έ α ς, ὁ ἰ ε ρ ε ύ ς· ὁ Ὀ δ υ σ σ έ α ς, ὁ Ὀ δ υ σ σ ε ύ ς· ὁ Ἀ χ ι λ λ έ α ς, ὁ Ἀ χ ι λ λ ε ύ ς· ὁ β α σ ι λ έ α ς, ὁ β α σ ι λ ε ύ ς.

ζ'. Ὅταν ἡ κοινὴ ἦναι εἰς η ς, ἢ ε ς, ἢ ἀρχαία κάμνει εἰς η ν, καθὼς, ὁ Ἑ λ λ η ν α ς, ὁ Ἑ λ λ η ν· ὁ σ ω λ η ν α ς, ὁ σ ω λ η ν· ὁ λ ι μ έ ν α ς, ὁ λ ι μ ή ν· ὁ π ο ι μ έ ν α ς, ὁ π ο ι μ ή ν· ὁ α ὐ χ έ ν α ς, ὁ α ὐ χ ή ν.

η. Ὅταν ἡ κοινὴ ἦναι εἰς ε ρ α ς, ἢ ἀρχαία κάμνει εἰς η ς, καθὼς, ὁ ἄ ε ρ α ς, ὁ ἄ η ρ· ὁ πα τέ ρ α ς, ὁ πα τέ ρ· ὁ αἰ θέ ρ α ς, ὁ αἰ θέ ρ.

θ'. Ὅταν ἡ κοινὴ ἦναι εἰς η ρ α ς, ἢ ἀρχαία κάμνει εἰς η ρ, καθὼς, ὁ σ ω τ ῆ ρ α ς, ὁ σ ω τ ῆ ρ. Ὅταν εἰς υ ς, ἢ ἀρχαία κάμνει εἰς υ ς, ἢ εἰς υ ς, καθὼς, ὁ μ ά ρ τ υ ρ α ς, ὁ μ ά ρ τ υ ρ, ἢ μ ά ρ τ υ ς.

ι. Ὅταν ἡ κοινὴ εἶναι εἰς ο ς, ἢ ἀρχαία κάμνει εἰς ω ς, καθὼς, ὁ α ὐ τ ο κ ρ ά τ ο ς, ὁ α ὐ τ ο κ ρ ά τ ω ρ· ὁ ῥ ή τ ο ς, ὁ ῥ ή τ ω ρ.

ιά. Ὅταν ἡ κοινὴ ἦναι εἰς ω ς, ἢ ἀρχαία κάμνει εἰς ω ς, καθὼς, ὁ αἰ ῶ ν α ς, ὁ αἰ ῶ ν· ὁ ἄ γ χ ῶ ν α ς, ὁ ἄ γ χ ῶ ν· ὁ ἄ μ β ω ν α ς, ὁ ἄ μ β ω ν.

Με τοιαύτην τινὰ ἀποκοπὴν εὐρίσκεται καὶ τῶν θηλυκῶν ἡ ἀρχαία ὀνομαστική· οὕτω,

α. Ὄταν ἡ κοινὴ ἦναι εἰς *θα, θα, να*, ἀποκόπτοντες τὰς συλλαβὰς ταύτας, καὶ προσθέτοντες *ς*, κάμνομεν τὴν ἀρχαίαν ὀνομαστικὴν· κα-
θῶς, ἡ ὄρνιθα, ἡ ὄρ^{νη}· ἡ ἐλπίς· ἡ ἐλπίς· ἡ λαμ-
πάδα, ἡ λαμπάς· ἡ ἀκτίνα, ἡ ἀκτίς.

β'. Τῶν εἰς *θα*, ἡ ἀρχαία ὀνομαστικὴ λήγει εἰς *ψ*, καθὼς, ἡ φλέ-
βα, ἡ φλέψ· τῶν εἰς *γα, κα, κτα*, εἰς *ξ*, καθὼς, ἡ αἶγα, ἡ αἶξ·
ἡ μάστιγα, ἡ μάστιξ· ἡ φλόγα, ἡ φλόξ· ἡ νύκτα,
ἡ νύξ· ἡ προῖκα, ἡ προῖξ· ἡ τρίχα, ἡ θρίξ.

γ'. Τῶν εἰς *τα*, κάμνει εἰς *της*, καθὼς, ἡ ὀσιότητα, ἡ ὀσι-
ότης· ἡ ἀγιότητα, ἡ ἀγιότης.

δ'. Τῶν εἰς *τερα*, κάμνει εἰς *τηρ*, καθὼς, ἡ μητέρα, ἡ μή-
τηρ· ἡ θυγατέρα, ἡ θυγάτηρ.

ε'. Τῶν εἰς *ορα* κάμνει εἰς *ων*, καθὼς, ἡ τριγόνα, ἡ τρυ-
γών· ἡ εἰκόνα, ἡ εἰκὼν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

1. Συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ. 2. Πῶς σχηματίζονται.

1. Τί εἶναι τὰ Συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ;

Με τὰ λεγόμενα Οὐσιαστικὰ ὀνόματα φανερόνομεν ἀπλῶς τὰ πράγ-
ματα, ὀνομάζοντες αὐτά. Με τὰ ἐπίθετα φανερόνομεν ὅποια εἶναι
τὰ πράγματα, ἢ ὅποια μᾶς φαίνονται· ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον κάμνει τὸ
πράγμα νὰ ἦναι, ἢ νὰ μᾶς φαίνεται τοιοῦτον, ἢ τοιοῦτον, γλυκὺ, πα-
ραδείγματός· χάριν, ἢ πικρὸν· ὠφέλιμον ἢ βλαπτικόν, λέγεται ποιο-
ότης. Ἀλλὰ μία τις ποιότης δὲν εὐρίσκεται πάντοτε ἀπαραλλάκτως
ἡ αὐτὴ εἰς δύο, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον εἰς πολλὰ πράγματα. Ἐμ-
πορεῖ τῶνόντι νὰ ἦναι εἰς τὸ ἓν πλεόν καλὴ παρὰ εἰς τὸ ἄλλο. Ὄταν
λοιπὸν συγκρίνωμεν πρὸς ἀλλήλα δύο τινὰ πράγματα, ἤγουν ὅταν
ἐξετάζωμεν αὐτά, διὰ νὰ γνωρίσωμεν ποῖον ἔχει μίαν τινὰ ποιότητα
πλεόν καλὴν, ἢ πλεόν κακὴν παρὰ τὸ ἄλλο, δίδομεν εἰς τὸ ἐπίθετον
τὸ πρριστάνον τὴν ποιότητα, σχηματισμὸν τινὰ ἰδιαιτέρον, με τὸν
ὅποιον φανερόνομεν τὴν κρίσιν ἡμῶν περὶ τῆς ποιότητος ἐκείνης. Οὕτω
παράδειγματός· χάριν, συγκρίνοντες κατὰ τὸ πλάτος δρόμον τινὰ με
ἄλλον, λέγομεν ὅτι εἶναι πλατύτερος παρὰ ἐκεῖνον· συγκρίνον-
τες αὐτὸν με ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ εὐρίσκοντες ὅτι εἶναι ὁ πλεόν
πλατὺς, λέγομεν ὅτι εἶναι πλατύτατος. Ἐκ τῶν δύο τούτων
σχηματισμῶν τοῦ ἐπιθέτου πλατὺς, ὁ πρῶτος πλατύτερος, λέ-
γεται Συγκριτικόν· ὁ δεύτερος, πλατύτατος, λέγεται ὑπερθε-
τικόν· τὸ δὲ ἐπίθετον πλάτῃς, λέγεται ὡς πρὸς τοὺς σχηματισμοὺς

ποῦτους **Θετικόν**. Τὸ Θετικὸν φανερόναι καθ' ἑαυτὴν τὴν φυσικὴν ποιότητα τοῦ προσώπου, ἢ πράγματος· καθὼς, **πλατύς, πικρὸς, ὑψηλός**· τὸ Συγκριτὸν, **πλατύτερος, πικρότερος, ὑψηλότερος**, φανερόναι τὴν ποιότητα ἀνωτέραν εἰς τὸ συγκρινόμενον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα πρὸς ἄλλα· τὸ Ἵπερθετικὸν **πλατύτατος, πικρότατος, ὑψηλότατος**, φανερόναι τὴν ποιότητα ταύτην εἰς τὸν πλέον ὑψηλὸν βαθμὸν ὡς πρὸς πάντα τὰ ἄλλα τὰ ἔχοντα τὴν αὐτὴν ποιότητα.

2. Πῶς σχηματίζονται τὰ Συγκριτικὰ καὶ Ἵπερθετικά;

α. Ἐὰν τὸ θετικὸν λήγῃ εἰς **ος**, τὸ συγκριτικὸν αὐτοῦ σχηματίζεται εἰς **ώτερος, ἢ ότερος**, καὶ τὸ ὑπερθετικὸν εἰς **ώτατος, ἢ ότατος**, ἥγουν ἀποβάλλεται τὸ **ς**, καὶ προστίθεται διὰ μὲν τὸ συγκριτικὸν **τερος**, διὰ δὲ τὸ ὑπερθετικὸν **τατος**, τὸ δὲ **ο**, μεταβάλλεται εἰς **ω**, ἐὰν ἡ παραλήγουσα τοῦ θετικοῦ ᾖ **ναι** βραχεία, καθὼς, **πλούσιος, πλουσιώτερος, πλουσιώτατος**· φυλάττεται δὲ, ἐὰν ἡ παραλήγουσα τοῦ θετικοῦ ᾖ **ναι** φύσει μακρά, **η, δηλαδή, ω, ἢ διφθογγοί**· ἐὰν ᾖ **ναι** θέσει μακρά, ἥγουν, **βραχὺ φωνῆεν ἢ δίχρονον** πρότινος τῶν διπλῶν **Ζ, Ξ, Ψ**, ἢ πρὸ δύο συμφώνων, καθὼς, **σκληρός, σκληρότερος, σκληρότατος**· **μεγαλόφωνος, μεγαλοφωνότερος, μεγαλοφωνότατος**· **παλαιός, παλαιότερος, παλαιότατος**· **ἐνδοξός, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος**· **ἄδρός, ἄδρότερος, ἄδρότατος**.

β. Ἐὰν τὸ θετικὸν λήγῃ εἰς **υς**, ἀποβάλλεται τὸ **ς**, καὶ προσθέτονται τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς συγκρίσεως, τὸ **τερος** διὰ τὸ συγκριτικὸν, καὶ τὸ **τατος**, διὰ τὸ ὑπερθετικὸν, καθὼς, **ταχύς, ταχύτερος, ταχύτατος**· **παχύς, παχύτερος, παχύτατος**· **γλυκύς, γλυκύτερος, γλυκύτατος**· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ **δξύς, ἀμβλύς, εὐθύς**.

γ. Ἐὰν τὸ θετικὸν λήγῃ εἰς **ους**, συνηρημένον ἀπὸ τῶν εἰς **οος**, προσθέτονται ἀπλῶς τὰ χαρακτηριστικὰ, καθὼς, **ἀγχίνους, ἀγχινούτερος, ἀγχινούστατος**, **ὀξύνοους, ὀξυνούτερος, ὀξυνούστατος**· **ἀπλοῦς, ἀπλούστερος, ἀπλούστατος**.

δ. Ἐὰν τὸ θετικὸν λήγῃ εἰς **ης**, μεταβάλλεται τὸ **η** εἰς **ε**, καὶ προσθέτονται τὰ χαρακτηριστικὰ, καθὼς, **ἀληθής, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος**· **ἐπιμελής, ἐπιμελέστερος, ἐπιμελέστατος**· **εἰλικρινής, εἰλικρινέστερος, εἰλικρινέστατος**· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ **ἄψευδής, θεοσεβής, χρηστοθήης, φιλαλήθης**.

ε. Ἐὰν τὸ θετικὸν λήγῃ εἰς **εις**, ἀποβάλλεται τὸ **ι**, καὶ προσθέτονται τὰ χαρακτηριστικὰ, ὡς, **χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος**.

ζ'. Εάν τὸ θετικὸν λήγῃ εἰς ων, μεταβάλλεται τὸ ω εἰς ο, καὶ προσθέτονται ἐδῶ, χαρακτηριστικά εστερος, εστατος, καθῶς, εὐδαιμόνων, εὐδαιμονέστερος, εὐδαιμονέστατος· σῶφρων, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εὐγνώμων, ἀκτῆμων, εὐδαιμονοειδῶν, εἰδήμων, κ.τ.λ.

Εἶναι ὅμως τινὰ συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικά, εἰς τὰ ὅποια δὲν φυλάττεται ὁ τακτικὸς σχηματισμὸς, τὸν ὅποιον εἶδομεν ἐν τοῖς ἀνωτέρω.

α'. Τὸ συγκριτικὸν τοῦ λάλος, εἶναι εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, λαλίστερος, τὸ ὅποιον καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ μεταχειρίζομεθα. Τοῦ ἐρρώμενος, ἐρρώμενεστερος· οὕτω καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον λέγομεν, προκομμένος, προκομμενεστερος.

β'. Τὸ συγκριτικὸν τοῦ καλός, εἶναι εἰς τὴν ἀρχαίαν καλλίων, κρείττων, ἢ βελτίων· εἰς δὲ τὴν σημερινὴν καλῆτερος· τὸ ὑπερθετικὸν, κάλλιστος, (καὶ κράτιστος, ἢ βέλτιστος, εἰς τὴν ἀρχαίαν).

γ'. Τὸ συγκριτικὸν τοῦ κακός, κακώτερος, (καὶ κακίων, ἢ χείρων, εἰς τὴν ἀρχαίαν)· τὸ ὑπερθετικὸν κάκιστος, ἢ χείριστος, καθῶς· εἰς τὴν ἀρχαίαν.

δ'. Μεγάλος καὶ μέγας, μεγαλήτερος, (μείζων, εἰς τὴν ἀρχαίαν)· τὸ ὑπερθετικὸν, μεγαλώτατος, καὶ μέγιστος (ὥς εἰς τὴν ἀρχαίαν).

ε'. Μικρὸς, μικρότερος, (ἐλάσσων εἰς τὴν ἀρχαίαν), τὸ ὑπερθετικὸν, μικρότατος, (ἐλάχιστος, εἰς τὴν ἀρχαίαν).

ς'. Πολύς, πλειότερος, (πλείων, εἰς τὴν ἀρχαίαν)· τὸ ὑπερθετικὸν, πλεῖστος, ὡς εἰς τὴν ἀρχαίαν.

ζ'. Αἰσχρος, αἰσχροτέρως, (αἰσχιών, εἰς τὴν ἀρχαίαν)· τὸ ὑπερθετικὸν, αἰσχροτάτος, αἰσχιστος, εἰς τὴν ἀρχαίαν).

Τὰ εἰς ων συγκριτικά, ὅποια τὰ, καλλίων, κρείττων, βελτίων, κακίων, χείρων, ἐλάσσων, ἢ ἐλάττων, τὰ ὅποια εἶναι κοινὰ εἰς τὸ γένος (καὶ τὰ οὐδέτερον τούτων, κάλλιον, κρείττον, βέλτιον, κάκιον, χείρον, ἐλασσον, ἢ ἐλαττον), εἶναι περιττοσύλλαβα καὶ κλίνονται κατὰ τὸ 5 (Σελ. 24) παράδειγμα τῆς Πέμπτης Κλίσεως, μεταβάλλοντα ὅμως εἰς τὰς πλαγίαις πτώσεσι τὸ ω εἰς ο· τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ἰσοσύλλαβα, καὶ κλίνονται τὰ μὲν ἀρσενικά καὶ οὐδέτερα, κατὰ τὴν Τρίτην Κλίσιν, τὰ δὲ θηλυκὰ κατὰ τὴν δευτέραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

1. Ἀριθμητικά. 2. Τακτικά.

1. Ποῖα λέγονται ἀριθμητικὰ ὀνόματα;

Ἐκαστον πρᾶγμα θεωρούμενον καθ' ἑαυτὸ, εἶναι καὶ λέγεται ἐν, καθῶς, εἰς ἵππος, μία σὺκῃ, ἐν μῆλον· Παριστάνομεν τὸ ἐν

γενικῶς μετὰ τὴν λέξιν μονάς. Οὕτω δ' εἰς ἵππος εἶναι μία μονάς ἢ μία συκῆ, ὁμοίως μία μονάς. Πολλαὶ μονάδες λαμβανόμεναι ὁμοῦ κάμνουσιν ἄθροισμα, τὸ ὁποῖον λέγομεν ἀριθμόν. Ὁ ἀριθμὸς λοιπὸν εἶναι ἄθροισμα μονάδων· καὶ αἱ λέξεις μετὰ τὰς ὁποίας παριστάνομεν τὰ ἄθροισματα τῶν μονάδων, λέγονται ἀριθμητικὰ ὀνόματα, τὰ ὁποία ἀρχίζουσιν ἀπὸ τοῦ εἰς· κλίνονται δὲ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

	Ἀρσενικόν.	Θηλυκόν.	Οὐδέτερον
Ὄνομ.	εἷς	μία	ἐν
Γεν.	ἐνός	μιᾶς	ἐνός
Δοτ.	ἐνὶ	μιᾷ	ἐνὶ
Αἰτ.	ἓνα	μίαν	ἐν

Δοτ. Δύο, καὶ δύο, (Ὄνομ. καὶ Αἰτ.) δυοῖν. (Γεν. καὶ Δοτ.) λέγουσι δὲ καὶ δυοὶ ὡς πληθυντικὴν δοτικὴν παρὰ τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ.

	τρεις	τρεις	τρία
Ὄνομ.	τρεις	τρεις	τρία
Γεν.	τριῶν	τριῶν	τριῶν
Δοτ.	τρισι	τρισι	τρισι
Αἰτ.	τρεῖς	τρεῖς	τρία

	τέσσαρες	τέσσαρες	τέσσαρα
Ὄνομ.	τέσσαρες	τέσσαρες	τέσσαρα
Γεν.	τεσσάρων	τεσσάρων	τεσσάρων
Δοτ.	τέσσαρσι	τέσσαρσι	τέσσαρσι
Αἰτ.	τέσσαρας	τέσσαρας	τέσσαρα

Τὰ λοιπὰ ἀριθμητικὰ μέχρι τοῦ δέκα, καὶ τὰ ἀκόλουθα τούτου δεκάδικα μέχρι τοῦ ἑκατὸν, εἶναι ἅκλιτα, ὡς πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα, εἴκοσι, τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πενήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἑνενήκοντα, ἑκατόν.

Λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον μόνον, ὅταν τὰ ἀριθμούμενα ᾖναι ὠρισμένα, ὡς, οἱ πέντε ἄνδρες, κ.τ.λ. Τὰ μεταξὺ τοῦ δέκα καὶ εἴκοσι, εἶναι σύνθετα· προτάττεται δὲ εἰς τὴν σύνθεσιν γενικῶς τὸ μικρότερον ὡς, ἑνδεκα, δώδεκα, ἢ δυοκαίδεκα, τρισκαίδεκα, ἢ δεκατρεῖς, καὶ εἰς τὸ οὐδέτερον, δεκατρία· τεσσαρεσκαίδεκα, καὶ εἰς τὸ οὐδέτερον, τεσσαρκαίδεκα, πεντεκαίδεκα, ἑκκαίδεκα, ἑπτακαίδεκα, ὀκτωκαίδεκα, ἑννεακαίδεκα.

Τὰ μεταξὺ τοῦ εἴκοσι καὶ τριάκοντα, λέγονται διηρημένως, καὶ ποτὲ μὲν βάλλεται πρότερος ὁ μικρότερος ἀριθμὸς, καὶ ἐπιφέρεται ὁ εἴκοσι μετὰ τοῦ καὶ, ὡς, εἷς καὶ εἴκοσι, δύο καὶ εἴκοσι, τρεῖς καὶ εἴκοσι, κτλ. ποτὲ δὲ προηγείται ὁ εἴκοσι, καὶ ἐπιφέρεται ἀπλῶς ὁ μικρότερος, ὡς, εἴκοσι καὶ εἷς, εἴκοσιδύο, εἴκοσιτρεῖς, συνθέτως. κ.τ.λ.

Συνεπιθίζουσιν οἱ ἀρχαῖοι νὰ ἐπιφέρωσι τὸν μεγαλήτερον ἀριθμὸν κατὰ δοτικὴν μετὰ τῆς προθέσεως πρὸς, οἷον, πέντε πρὸς τοὺς ἑξήκοντα.

Ὅσα δὲ σημαίνουσιν δύο ἑκατοντάδας καὶ ἐπάνω εἶναι κλιτὰ, καθὼς,

οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων· οὕτω καὶ τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι. Καὶ τὰ σύνθετα ἀπὸ χιλιάδες, ὡς, δισχιλίοι, τρισχιλίοι, τετρακισχιλίοι, πεντακισχιλίοι, ἑξακισχιλίοι, ἑπτακισχιλίοι, ὀκτακισχιλίοι, ἐννεακισχιλίοι, μύριοι, (δέκα χιλιάδες). Ἀπὸ τοῦ μύριοι γίνονται ὁμοίως κλιτὰ σύνθετα μετὰ τὰ, δῖς, τρῖς, τετράκις, πεντάκις, κτλ. ὡς, δισμύριοι, τρισμύριοι—δεκακισμύριοι, (ἐκατὸν χιλιάδες). Ταῦτα ἐκφράζονται καὶ διηρημένως, καθὼς, δύο χιλιάδες,—δέκα μυριάδες. Τὰ μετὰ ταῦτα ὁμοῦς πάντοτε διηρημένως, καθὼς, ἐνδεκαμυριάδες,—ἐκατὸν μυριάδες· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκατὸν μυριάδων λέγεται τὴν σήμερον ἑκατομμύριον· ὅθεν ἐν ἑκατομμύριον, δύο ἑκατομμύρια.

Αἱ ἀριθμητικαὶ ποσότητες παριστάνονται καὶ διὰ τῶν ἀλφαριθμητικῶν γραμμάτων μετὰ τοιαύτην τινὰ συνθήκην· ἐπάνωθεν τοῦ γράμματος βάλλεται τὸ σημεῖον ['] διὰ νὰ παριστάνῃ μονάδας, δεκάδας, ἢ ἑκατοντάδας· τὸ αὐτὸ σημεῖον ὑπογράφεται εἰς τὸ γράμμα, διὰ νὰ παριστάνῃ χιλιάδας· οὕτω, α, σημαίνει ἐν' α, σημαίνει χίλια, καὶ οὕτω περὶ τῶν ἄλλων, ὡς βλέπεις εἰς τὸν ἀκόλουθον πίνακα, ὅπου ἀντικρὺ εἰς τὰ ἀριθμητικὰ γράμματα σημειώνεται ἡ ἀξία των μετὰ τοὺς συνήθεις ἀριθμητικοὺς χαρακτῆρας.

α,	1.	ιά,	11.	κά,	21.
β,	2.	ιβ,	12.	κβ,	22.
γ,	3.	ιγ,	13.	κγ,	23.
δ,	4.	ιδ,	14.	κδ,	24.
ε,	5.	ιε,	15.	κε,	25.
ς,	6.	ισ,	16.	κς,	26.
ζ,	7.	ιζ,	17.	κζ,	27.
η,	8.	ιη,	18.	κη,	28.
θ,	9.	ιθ,	19.	κθ,	29.
ι,	10.	κ,	20.	λ,	30.

Οὕτω τὸ ι, σημαίνει 10. τὸ κ', 20. τὸ λ'. 30. τὸ μ'. 40. τὸ ν'. 50. τὸ ξ'. 60. τὸ β, 70. τὸ π'. 80. τὸ ιγ'. 90. τὸ ρ'. 100. τὸ σ', 200. τὸ τ'. 300. τὸ υ, 400. τὸ φ'. 500. τὸ χ'. 600. τὸ ψ', 700. τὸ ω, 800. τὸ ιγ'. 900. τὸ ς, 1000. τὸ β, 2000. καὶ οὕτω καθέξης· τὸ ρ, 100000. κ.τ.λ.

2. Ποῖα λέγονται Τακτικά, καὶ πῶς σχηματίζονται;

Τακτικά λέγονται ἐκεῖνα τὰ ἐπίθετα, τὰ ὅποια φανερόνουςι τάξιν ἢ βαθμὸν προσώπων ἢ πραγμάτων· σχηματίζονται δὲ καὶ εἰς τὰ τρία γένη, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἡρώτος, πρώτη, πρῶτον· δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον· τρίτος, τρίτη, τρίτον· τέταρτος, τετάρτη, τέταρτον· οὕτω καὶ πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος, δέκατος, ἐνδέκατος, ἡ δέκατος πρῶτος, δωδέκατος, ἡ δέκατος δεύτερος, τρισκαιδέκατος, ἡ δέκατος τρίτος, δέκατος τέταρτος, δέκατος πέμπτος, —εἰκοστός, τριακοστός, τεσσαρακοστός, πεντηκοστός, ἑξήκοστός, ἑβδομηκοστός, ὀγδοηκοστός, ἑννεηκοστός, ἑκατοστός, διακοσιοστός, τριακοσιοστός, κ.τ.λ. χιλιοστός, κ.τ.λ.

Τὰ μετὰ τῆς εἰκοστῆς καὶ τριακοστῆς, τάξεως, παριστάνονται μὲ τὴν προσθήκην τοῦ πρῶτος, δεύτερος, —ἐνατος· καθὼς, εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστός δεύτερος, —εἰκοστός ἐνατος. Οὕτω καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Καὶ καθὼς ἀπὸ τὰς δεκάδας σχηματίζομεν τὰ τακτικά, δέκατος, εἰκοστός, κ.τ.λ. οὕτω καὶ ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας, λέγοντες, ἑκατοστός, διακοσιοστός, τριακοσιοστός, —χιλιοστός. Μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐμποροῦμεν ἀπεριορίστως νὰ σχηματίζωμεν καὶ ἄλλα. Τὸ δὲ ἔσχατος, ἡ τελευταῖος, φανερόναι τὸν ἔχοντα εἰς τὴν σειράν τὴν ὁλοῦστέρινήν τάξιν, ἢ τὸν ὁλοῦστέρινόν βαθμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

1. Ἀντωνυμιαί Προσωπικαί. 2. Κτητικαί. 3. Δεικτικαί. 4. Ἀναφορικαί.
5. Αὐτοπαθεῖς, ἢ Σύνθετοι. 6. Ἀλληλοπαθεῖς. 7. Ἀόριστοι. 8. Ἐρωτηματικαί.

4. Ποῖαι λέγονται προσωπικαί Ἀντωνυμιαί;

Προσωπικαί Ἀντωνυμιαί λέγονται ἐκεῖναι μὲ τὰς ὁποίας διακρίνονται τὰ πρόσωπα. Αὗται αἱ Ἀντωνυμιαί εἶναι τρεῖς. Ἐγὼ, Σὺ, Αὐτός· ἡ Ἐγὼ παριστάνει τὸ πρῶτον πρόσωπον· ἡ Σὺ, τὸ δεύτερον ἡ Αὐτός, τὸ τρίτον· κλίνονται δὲ μὲ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	ἐγὼ	ἡμεῖς
Γεν.	ἐμοῦ, καὶ μοῦ	ἡμῶν
Δοτ.	ἐμοί, καὶ μοί	ἡμῖν
Αἰτ.	ἐμέ, καὶ μέ	ἡμᾶς

Αὐτικ. Ὄνομ. καὶ Αἰτ. νῶϊ, καὶ νῶ· γεν. καὶ Δοτ. νῶϊν καὶ νῶν.

Σημείωσον ὅτι αἱ πλάγαι πτώσεις τοῦ ἐνικού, ὅταν λαμβάνονται ἐμφαντικῶς, φυλάττουσι καὶ τὸ ἀρκτικὸν φωνῆεν καὶ τὸν τόνον, ὡς, ἐμοῦ ἀμνημονεῖς; ἐμοί οὐ λαλεῖς; ἐμέ διώκεις; Καὶ μὲ τὰς προθέσεις, ὡς, κατ' ἐμοῦ· σὺν ἐμοί· κατ' ἐμέ. Ἀποβάλλουσι δὲ τὸ ἀρκτικὸν φωνῆεν καὶ τὸν τόνον, ὅταν ἐγκλίνωνται, ὡς, ἀκουσέν μου· δός μοι· δίδαξόν με.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	σύ	ὕμεις
Γεν.	σοῦ	ὕμων
Δοτ.	σοί	ὕμιν
Αἰτ.	σέ	ὕμᾱς
Δυϊκ. Ὄνομ. καὶ Αἰτ.	σφῶϊ, καὶ σφῶ. Γεν. καὶ Δοτ. σφῶν καὶ σφῶν	

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἀρσενικόν.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	αὐτός	αὐτοί
Γεν.	αὐτοῦ	αὐτῶν
Δοτ.	αὐτῷ	αὐτοῖς
Αἰτ.	αὐτόν	αὐτούς
Δυϊκ. Ὄνομ. καὶ Αἰτ.	αὐτῶ. Γεν. καὶ Δοτ. αὐτοῖν.	

Θηλυκόν.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	αὕτη	αὗται
Γεν.	αὐτῆς	αὐτῶν
Δοτ.	αὐτῇ	αὐταῖς
Αἰτ.	αὐτήν	αὐτάς
Δυϊκ. Ὄνομ. καὶ Αἰτ.	αὐτά. Γεν. καὶ Δοτ. αὐταῖν.	

Οὐδέτερον.

	Ἀριθμ. Ἐνικ.	Ἀριθμ. Πληθ.
Ὄνομ.	αὐτό	αὐτά
Γεν.	αὐτοῦ	αὐτῶν
Δοτ.	αὐτῷ	αὐτοῖς
Αἰτ.	αὐτό	αὐτά

Δυϊκ. Ὄνομ. καὶ Αἰτ. αὐτῶ. Γεν. καὶ Δοτ. αὐτοί.

Ἡ ἀκόλουθος τάττεται ἀπὸ τοὺς γραμματικούς ὡς καθαυτὸ τρίτο-
πρόσωπος ἀντωνυμία· εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν ἡ ὀνομαστικὴ αὐτῆς ὅς
δεν λέγεται· αἱ δὲ πλάγιαί πτώσεις λομβάζονται εἰς τοὺς Ἀττικούς
συγγραφεῖς ἐν γένει ἀντὶ συνθέτου· εἰς τὸν Ὀμηρον δὲ καὶ Ἡρόδοτον
συχρότερα ἀντὶ τῆς αὐτός.

Ἀριθμ. Ἐνικ. Γεν. οὐ. Δοτ. οἱ. Αἰτ. ἔ.

Δυϊκ. Ὄνομ. καὶ Αἰτ. σφῶε καὶ σφῶ. Γεν. καὶ Δοτ. σφῶν.

Πληθ. Ὄνομ. σφεῖς. Γεν. σφῶν. Δοτ. σφίσι. Αἰτ. σφᾶς.

Εἰς τὸν Ἡρόδοτον εὐρίσκεται κατ' οὐδέτερον γένος σφέα.

Παρατηρήσεις τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης.

α. Ἀντὶ τῆς γενικῆς ἐμοῦ, συνειθίζουσι κοινῶς νὰ λέγωσι μοῦ,
ἐταν βάλλεται πρὸ τοῦ ρήματος, καθὼς, μοῦ εἶπε, μοῦ ἔγρα-

φεν· ἢ κατὰ αἰτιατικὴν, μὲ εἶπε, μὲ ἔγραψε. Ὄταν ὁμοῦ βάλῃται κατόπιν ὀνομάτων περισπωμένων, ἢ ὀξυτόνων, ὁ τόνος φεύγει, καθὼς, ἢ γῆ μου, ὁ πατήρ μου, τὸ βιβλίον μου. Ἀλλ' ἐὰν τὸ ὄνομα ᾖναι προπαροξύτονον, ἢ προπερισπώμενον, ὁ τόνος τῆς Ἀντωνυμίας μεταβαίνει εἰς τὴν λήγουσαν τοῦ ὀνόματος, καθὼς, τὸ πρᾶγμά μου, τὸ χωράφιόν μου· εἰς τὴν τοιαύτην περίστασιν λέγομεν ὅτι ὁ τόνος τῆς Ἀντωνυμίας ἐγκλίνεται, ἔχουν, κλίνει καὶ πίπτει ἐπὶ τῆς ληγουσῆς τῆς ἡγουμένης λέξεως. Τὸ αὐτὸ ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὴν πληθυντικὴν, μᾶς, (ἀντὶ ἡμῶν), καθὼς, ἢ γῆ μας, ὁ πατήρ μας, τὸ βιβλίον μας, τὸ πρᾶγμά μας, τὸ χωράφιόν μας. Τὰ αὐτὰ ἐννοοῦνται καὶ διὰ τὴν Γενικὴν, σοῦ καὶ σᾶς, (ἀντὶ τῆς ἀρχαίας ὁμῶν). Τοιαύτη ἐγκλισις τόνου γίνεται καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν.

β'. Συνειθίζουσι νὰ μεταχειρίζωνται τὴν Κλητικὴν, ὦ Σύ· (εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, ὦ οὗτος), καὶ εἰς τὴν πληθυντικὴν, ὦ Σεῖς.

γ'. Τῆς ἀντωνυμίας τοῦ τρίτου προσώπου αἱ γενικαί, τοῦ, τῆς, τῶν, ἐγκλίνουσι τὸν τόνον, καθὼς, ἢ μου, σοῦ, μᾶς, -σᾶς, εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ὡς, ὁ πατήρ του, ὁ ἀδελφός της, ἢ πατρίς των. κ.τ.λ.

ΚΤΗΤΙΚΑΙ.

2. Ποῖαι λέγονται Κτητικαί;

Κτητικαί λέγονται ἐκεῖναι μὲ τὰς ὁποίας φανερόνομεν τὸν κτήτορα τινὸς πράγματος, ἡγού· τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔχει κτῆμά του καὶ ἐν πρᾶγμα, καθὼς, ὅταν εἰς ἐρωτῶ, τίνος εἶναι τὸ βιβλίον τοῦτο; καὶ μὲ ἀπάντησαι, ἰδικόν μου, ἢ ἰδικόν σου, ἢ ἰδικόν του.

Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει χάριστάς κτητικὰς ἀντωνυμίας, τὰς ὁποίας κάμνει ἀπὸ τῶν προσωπικῶν αὐτῶν. Ἀπὸ τῆς ἐνικῆς Γενικῆς ἐμοῦ, γίνεται ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ὁ ἐμὸς, διὰ νὰ φανερόνῃ ἓνα κτήτορα τοῦ πρώτου προσώπου· ἀπὸ τῆς πληθυντικῆς Γενικῆς ἡμῶν, ὁ ἡμέτερος, διὰ νὰ φανερόνῃ πολλοὺς κτήτορας· ὁμοίως ἀπὸ τῆς Γενικῆς σοῦ, ὁ σός· ἀπὸ τῆς Γενικῆς ὁμῶν, ὁ ὁμέτερος, διὰ νὰ φανερόνῃ τοὺς κτήτορας τοῦ δευτέρου προσώπου· εἰς δὲ τὸ τρίτον πρόσωπον λέγουσιν, ἐός, [ἰδικός του], σφέτερος (ἰδικός των). Ἡ σημερινὴ ὁμοῦ Ἑλληνικὴ μεταχειρίζεται τὸ ἐπίπετον ἰδικός, τὸ ὁποῖον σημαίνει κτήσιν, κυριότητα, προσθέτουσα εἰς αὐτὸ τὴν Γενικὴν τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, διὰ νὰ διακρίνωνται τὰ πρόσωπα τῶν κτητόρων, καθὼς βλέπεις εἰς τὴν ἀκόλουθον κλίσιν αὐτῆς, ὅπου βάλλεται καὶ ἡ κλίσις τῆς ἀρχαίας κτητικῆς.

Διὰ ἑνα κτήτορα πρώτου προσώπου,
 Ἀρσενικόν.
 Ἀριθμὸς Ἐνικός.

	Ἀρχαία.	Σημερινή.
Ὄνομ.	ὁ ἐμὸς	ὁ ἰδικός μου
Γεν.	τοῦ ἐμοῦ	τοῦ ἰδικοῦ μου
Δοτ.	τῷ ἐμῷ	εἰς τὸν ἰδικόν μου
Αἰτιατ.	τὸν ἐμὸν	τὸν ἰδικόν μου

Ἀριθμὸς Πληθυντικός.

	οἱ ἐμοὶ	οἱ ἰδικοὶ μου
Ὄνομ.	οἱ ἐμοὶ	οἱ ἰδικοὶ μου
Γενικ.	τῶν ἐμῶν	τῶν ἰδικῶν μου
Δοτικ.	τοῖς ἐμοῖς	εἰς τοὺς ἰδικούς μου
Αἰτιατ.	τοὺς ἐμοὺς	τοὺς ἰδικούς μου

Βλέπεις ὅτι μόνον τὸ ἐπιθέτον κλίνεται· τὸ δὲ μ ο ὕ μένει ἀκλιτον, ἐπειδὴ δὲν μᾶς χρειάζεται πρὸς μόνον διὰ νὰ διακρίνωμεν τὸ πρόσωπον. Ἐάν ᾔνοι πολλοὶ οἱ κτήτορες, τότε ἀντὶ μ ο ὕ, λέγομεν μᾶς, καθὼς, ὁ ἰδικός μας οἶκος, τοῦ ἰδικοῦ μας, κ.τ.λ. Εἰς δὲ τὴν ἀρχαίαν, ὁ ἡμέτερος, τοῦ ἡμετέρου· ἡ ἡμετέρα, τῆς ἡμετέρας· τὸ ἡμέτερον, τοῦ ἡμετέρου.

Διὰ τὸ θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον, μεταβάλλομεν τὴν λήγουσαν τοῦ ἐπιθέτου κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, ὡς, ἡ ἰδική μου, τῆς ἰδικῆς μου, κ.τ.λ. τὸ ἰδικόν μου, τοῦ ἰδικοῦ μου, κ.τ.λ. ἡ ἰδική μας, τὸ ἰδικόν μας, κ.τ.λ. Μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον δύνασαι εὐκόλως νὰ σχηματίσης καὶ νὰ κλίνης τὸ θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον τῆς ἀρχαίας ὁ ἐμὸς, καθὼς τὸ θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον τοῦ ἐπιθέτου καλός.

Τὰ αὐτὰ ἐννοοῦνται καὶ περὶ τῶν ἄλλων κτλ. ἔχον· ὅθεν εἰς γράφομεν μόνον τὴν ὀνομαστικὴν.

ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΠΡΟΣΩΠΟΙ.

	Ἀρχαία.	Σημερινή.
Ἀρσενικόν,	ὁ σὺς	ὁ ἰδικός σου
Θηλυκόν,	ἡ σὴ	ἡ ἰδική σου
Οὐδέτερον,	τὸ σὸν	τὸ ἰδικόν σου
	ὁ ὑμέτερος κτλ.	ὁ ἰδικός σας κτλ.

ΤΟΙ ΤΡΙΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΟΙ.

ἐὼς	ἡ ὁ αὐτοῦ	ὁ ἰδικός του
ἐῆ	ἡ αὐτῆς	ἡ ἰδική του
ἐὸν	τὸ αὐτοῦ	τὸ ἰδικόν του
ὁ σφέτερος	ἡ, ὁ αὐτῶν κτλ.	ὁ ἰδικός των κτλ.

Ἡ ἐὼς δὲν συνειθίζεται εἰς τοὺς περὶ γράφους· ἀντὶ δὲ ταύτης μεταχειρίζονται τὴν γενικὴν τῆς αὐτοῦς μετὰ τὸ ἀνῆκον ἄρθρον, κατὰ

τὸ γένος τοῦ ὀνόματος· ὡς, ὁ πατήρ αὐτοῦ· ἡ μήτηρ αὐτοῦ· τὸ βιβλίον αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ προσώπου, ἡ μήτηρ αὐτῆς, ὁ πατήρ αὐτῆς, τὸ βιβλίον αὐτῆς· κ.τ.λ.

ΔΕΙΚΤΙΚΑΙ.

3. Ποῖαι λέγονται Δεικτικάι;

Δεικτικάι ἀντωνυμίας λέγονται ἐκεῖναι μὲ τὰς ὁποίας δειχνομεν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα. Εἶναι δύο, αἱ αὐταὶ εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν, ἡ οὗτος, διὰ τὰ πλησίον, καὶ ἡ ἐκεῖνος, διὰ τὰ μακρὰν· κλίνεται δὲ ἡ πρώτη καὶ εἰς τὰ τρία γένη κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

ΑΡΣΕΝΙΚΟΝ.

ΘΗΛΥΚΟΝ.

ΟΥΔΕΤΕΡΟΝ.

Ἀριθμὸς Ἐνικός.

Ὄνομ.	οὗτος	αὕτη	τοῦτο
Γεν.	τούτου	ταύτης	τούτου
Δοτ.	τούτῳ	ταύτῃ	τούτῳ
Αἰτ.	τούτον	ταύτην	τοῦτο

Ἀριθμὸς Πληθυντικός.

Ὄνομ.	οὗτοι	αὗται	ταῦτα
Γεν.	τούτων	τούτων	τούτων
Δοτ.	τούτοις	ταύταις	τούτοις
Αἰτ.	τούτους	ταύτας	ταῦτα

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν λέγουσι καὶ ὁδε, ἡδε, τόδε, αἱ ὁποῖαι κλίνονται ὡς τὰ ἄρθρα, ὁδε, τοῦδε, τῷδε, κ.τ.λ. Ἡ ἐκεῖνος κλίνεται καὶ εἰς τὰ τρία γένη, ὡς τὰ εἰς ὅς ἐπίθετα.

Αἱ δεικτικάι ἀντωνυμίας προσλαμβάνουσιν ἐνίοτε κατ' ἐπίτασιν τὸ ε, καὶ τότε ὀξύνονται· καθὼς, οὐτοσί, αὐτηί, τουτί, ὁδεί, κ.τ.λ. Ἡ πρόληψις ἔστη τοῦ ε λέγεται προσχηματισμός.

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑΙ.

4. Ποῖαι λέγονται Ἀναφορικάι;

Ἀναφορικάι λέγονται ἐκεῖναι αἱ ἀντωνυμίας μὲ τὰς ὁποίας κάμνομεν ἀναφορὰν εἰς αἰτῶν προλεχθέντων, θέλοντες νὰ προσδιορίσωμεν αὐτὸ ἢ νὰ κάμωμεν ἄλλην τινὰ παρατήρησιν περὶ αὐτοῦ, καθὼς, « παρα- » καλῶ νὰ μὲ στείλῃς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον σ' ἐδάνεισα· ἐδῶ βλέπεις ὅτι ἡ ἀναφορικὴ, τὸ ὁποῖον, προσδιορίζει ποῖον βιβλίον λέγω. Ἐάν εἶπω, «τὰ καλὰ μαθήματα εἶναι πλούτος, τὸν ὁποῖον ὅστις ἀποκτήσῃ, δὲν φοβεῖται πτωχείαν» ἐδῶ μετεχειρίσθην τὴν ἀναφορικὴν, διὰ νὰ παραστήσω ὅτι ἡ ἀπόκτησις τοῦ τοιούτου πλούτου εἶναι ἀσφαλής.

Αἱ ἀναφορικάι ἀντωνυμίας τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς εἶναι αἱ δύο αὗται, ὁ ὁποῖος, καὶ ὅστις· ἡ δὲ καὶ ὅστις, εἶναι ἀρχαία, καὶ δὲν λαμβάνεται τὴν σήμερον παρὰ μόνον εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ

ἄρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, ὅστις, ἥτις· καὶ εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ πληθυντικοῦ, οἵτινες, αἵτινες· ἢ ὁποῖος εἶναι ἐξήγησις ταύτης· κλίνονται δὲ καὶ εἰς τὰ τρία γένη κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἀρσενικόν

Ὄνομα.	Ἀρχαία.	(Ἀριθ. Ἐνικ.)	Σημερινή.
Γεν.	ὅς τις		ὁ ὁποῖος
Δοτ.	οὗ τινος		τοῦ ὁποίου
Αἰτ.	ὧ τινι		εἰς τὸν ὁποῖον
	ὧν τινα		τὸν ὁποῖον

Ἀριθμὸς Πληθυντικός.

Ὄνομα.	οἵ τινες	οἱ ὁποῖοι
Γεν.	ὧν τινῶν	τῶν ὁποίων
Δοτ.	οἷς τισι	εἰς τοὺς ὁποίους
Αἰτ.	οὓς τινας	τοὺς ὁποίους

Διττικός.—Ὄνομα. καὶ Αἰτ. ὧ τινε. Γεν. καὶ Δοτ. οἷν τινοιν.

Λέγεται καὶ χωρὶς τὴν τις· ὁμοίως καὶ αἱ ἀκόλουθοι.

Θηλυκόν.

Ὄνομα.	Ἀρχαία.	(Ἀριθ. Ἐνικ.)	Σημερινή.
Γεν.	ἥ τις		ἡ ὁποία
Δοτ.	ἥς τινος		τῆς ὁποίας
Αἰτ.	ἥ τινι		εἰς τὴν ὁποίαν
	ἥν τινα		τὴν ὁποίαν

Ἀριθμὸς Πληθυντικός.

Ὄνομα.	αἵ τινες	αἱ ὁποῖαι
Γεν.	ἧν τινῶν	τῶν ὁποίων
Δοτ.	αἷς τισι	εἰς τὰς ὁποίας
Αἰτ.	ἄς τινας	τὰς ὁποίας

Διττικός.—Ὄνομα. καὶ Αἰτ. ἄ τινε. Γεν. καὶ Δοτ. αἷν τινοιν.

Οὐδέτερον.

Ὄνομα.	Ἀρχαία.	(Ἀριθ. Ἐνικ.)	Σημερινή.
Γεν.	ὃ τι, ἢ ὃ,τι		τὸ ὁποῖον
Δοτ.	οὗ τινος		τοῦ ὁποίου
Αἰτ.	ὧ τινι		εἰς τὸ ὁποῖον
	ὃ τι, ἢ ὃ,τι		τὸ ὁποῖον

Ἀριθμὸς Πληθυντικός.

Γεν.	ἃ τινα	τὰ ὁποῖα
Δοτ.	ἧν τινῶν	τῶν ὁποίων
Αἰτ.	οἷς τισι	εἰς τὰ ὁποῖα
Κλητ.	ἃ τινα	τὰ ὁποῖα

Διττικός.—Ὄνομα. καὶ Αἰτ. ὧ τινε. Γεν. καὶ Δοτ. οἷν τινοιν.

Β. Πῶς λέγονται Ἀντωνυμίες:

Ἀντωνυμίες ἀντωνυμίας λέγονται ἐκεῖναι τῆς ὁποίας μεταχειρίζονται, ὅταν θέλωσι νὰ φανερώσωσιν ὅτι ἐκείναι τῆς εἰς ἐκείνους τούτους, ἢ εἰς κατὰ ἰδίαν τῶν πραγμάτων, καθὼς, ὁ ἁδελφός ἢ ἡ ἀδελφή ἐστὶν ὁ ἄλλος ἢ ἡ ἄλλη, σεαυτὸν ἢ σεαυτοὺς τιμῶν τὴν πατρίδα, ἐμαυτὸν ἢ ἐμαυτοὺς τιμῶν διὰ τούτων λέγονται αὐτοῦ, αὐτοῦ, αὐτῆς, ὅταν ὅστις κίνηται εἰς ἐκείνην καλὴν, ἢ καλὴν, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, αὐτὴς ἢ ἐκείνου πύσχει, ἔγγιν, ὠρεῖται, ἢ ἑλπίεται.

Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἔχει τὸν πρῶτον ἀντωνυμίας καὶ διὰ τὰ τρία πρόσωπα, τῆς ὁποίας συνήθεια ἐκ δὲ Γενικῶν τῆς αὐτοῦ, καὶ τῆς ἐμῆς (ἐμῶ) διὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον, καθὼς, ἐμαυτοῦ ἐκ τῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἐμῆς (ἐμῶ) διὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον, καθὼς, σεαυτοῦ ἢ σεαυτοῦ ἐκ τῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἐμῆς διὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, καθὼς, ἐαυτοῦ, ἢ αὐτοῦ ὅταν καὶ λέγονται σύνθετοι. Τὴν σήμερον μεταχειρίζονται κυρίως τὴν Γενικὴν μορφήν, τοῦ, τῆς, μας, τῶν, κατόπιν τῆς ἐαυτοῦ, ἐαυτῶν, διὰ νὰ διακρίνωσι τὰ πρόσωπα καὶ τὰς ἀριθμούς· συνειρίζεται ὅμως καὶ ἡ ἀρχαία, μάλιστα μετὰ τῶν περικειμένων κλίνονται δὲ κατὰ τὸν ἀπόκλιτον τρόπον.

ΤΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΟΙ.

Ἀρσενικόν.

	Ἀρχαία.	(Ἀριθ. Ἐνια.)	Σήμερινή.
Γεν.	ἐμαυτοῦ		τοῦ ἐαυτοῦ μου
Δοτ.	ἐμαυτῶ		εἰς τὸν ἐαυτόν μου
Αἰτ.	ἐμαυτὸν		τὸν ἐαυτόν μου

Ἀριθμὸς Πληθυντικῆς.

	Ἀρχαία.		Σήμερινή.
Γεν.	ἐαυτῶν		τοῦ ἐαυτοῦ μας
Δοτ.	ἐαυτῶς		εἰς τὸν ἐαυτόν μας
Αἰτ.	ἐαυτοὺς		τὸν ἐαυτόν μας

Θηλυκόν.

Ἀριθμὸς Ἑνικῆς.

	Ἀρχαία.		Σήμερινή.
Γεν.	ἐμαυτῆς		τοῦ ἐαυτοῦ μου
Δοτ.	ἐμαυτῇ		εἰς τὸν ἐαυτόν μου
Αἰτ.	ἐμαυτήν		τὸν ἐαυτόν μου

Ἀριθμὸς Πληθυντικῆς.

	Ἀρχαία.		Σήμερινή.
Γεν.	ἐαυτῶν		τοῦ ἐαυτοῦ μας
Δοτ.	ἐαυταῖς		εἰς τὸν ἐαυτόν μας
Αἰτ.	ἐαυτάς		τὸν ἐαυτόν μας

Οὐδέτερον.

	Ἀρχαία.	(Ἀριθ. Ἐνια.)	Σήμερινή.
Γεν.	ἐαυτοῦ		τοῦ ἐαυτοῦ μου

Δοτ.	ἐμαυτῷ	εἰς τὸν ἑαυτόν μου
Αἰτ.	ἐμαυτὸ	τὸν ἑαυτόν μου
Ἀριθμὸς Πληθυντικός.		
Γεν.	ἐαυτῶν	τοῦ ἑαυτοῦ μας
Δοτ.	ἐαυτοῖς	εἰς τὸν ἑαυτόν μας
Αἰτ.	ἑαυτὰ	τὸν ἑαυτόν μας

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἀρσενικόν.

Ἀριθμὸς Ἐνικός.

Γεν.	σαυτοῦ	τοῦ ἑαυτοῦ σου
Δοτ.	σαυτῷ	εἰς τὸν ἑαυτόν σου
Αἰτ.	σαυτὸν	τὸν ἑαυτόν σου

Θηλυκόν.

Ἀριθμὸς Ἐνικός.

Γεν.	σαυτῆς	τοῦ ἑαυτοῦ σου
Δοτ.	σαυτῇ	εἰς τὸν ἑαυτόν σου
Αἰτ.	σαυτήν	τὸν ἑαυτόν σου

Οὐδέτερον.

Γεν.	σαυτοῦ	τοῦ ἑαυτοῦ σου
Δοτ.	σαυτῷ	εἰς τὸν ἑαυτόν σου
Αἰτ.	σαυτὸ	τὸν ἑαυτόν σου

Ὁ πληθυντικός ἀριθμὸς εἶναι καθὼς ἀνωτέρω τοῦ Πρώτου Προσώπου.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἀρσενικόν.

Ἀρχαία. (Ἀριθ. Ἐνικ.) Σημερινή.

Γεν.	ἐαυτοῦ	τοῦ ἑαυτοῦ του
Δοτ.	ἐαυτῷ	εἰς τὸν ἑαυτόν του
Αἰτ.	ἐαυτόν	τὸν ἑαυτόν του

Θηλυκόν.

Ἀριθμὸς Ἐνικός.

Γεν.	ἐαυτῆς	τοῦ ἑαυτοῦ της
Δοτ.	ἐαυτῇ	εἰς τὸν ἑαυτόν της
Αἰτ.	ἐαυτήν	τὸν ἑαυτόν της

Οὐδέτερον.

Γεν.	ἐαυτοῦ	τοῦ ἑαυτοῦ του
Δοτ.	ἐαυτῷ	εἰς τὸν ἑαυτόν του
Αἰτ.	ἐαυτὸ	τὸν ἑαυτόν του

Ὁ πληθυντικός ἀριθμὸς τῆς ἀρχαίας συνθέτου διὰ τὸ τρίτον πρόσωπον εἶναι, καθὼς ἀνωτέρω τῆς δὲ σημερινῆς ὁ Πληθυντικός ἀριθμὸς γίνεται μετὰ τὴν προσθήκην τῆς τ ω ν εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμόν, καθὼς,

τοῦ ἑαυτοῦ των, εἰς τὸν ἑαυτὸν των τὸν ἑαυτὸν των· τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ διὰ τὸ θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον γένος.

Αἱ σύνθετοι τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου τῆς ἀρχαίας δὲν ἔχουσιν ἴδιον πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ δανεῖζονται αὐτὸν ἀπὸ τὸ τρίτον πρόσωπον. www.libtool.com.cn

Αἱ σύνθετοι τοῦ πρώτου καὶ τρίτου προσώπου δὲν εἶναι ὅλως ἀσυνήθιστοι τὴν σήμερον. Εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ συνειθίζει νὰ μεταχειρίζεται καὶ τὰς ἀπλᾶς, καθὼς, ἡ μὲν αὐτῶν, ὡ μὲν αὐτῶν, σφῶν αὐτῶν, κ.τ.λ.

Αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι δὲν ἔχουσιν ὀνομαστικὴν, διότι ποτὲ δὲν λαμβάνονται ὡς ὑποκείμενον προτάσεως.

ΑΛΛΗΛΟΠΑΘΕΙΣ.

6. Ποῖαι λέγονται Ἀλληλοπαθεῖς.

Ἀλληλοπαθεῖς ἀντωνυμίαι λέγονται ἐκεῖναι τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται διὰ νὰ φανερώσωσι πρόσωπα, ἢ πράγματα ἐνεργοῦντα τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο. Ἡ σημερινὴ Γλῶσσα διὰ νὰ παριστάνῃ τὴν ἀλληλοπάθειαν, μεταχειρίζεται συνήθως τὸ εἰς, μία, ἓν, ὁμοῦ μὲ τὸ ἐπίθετον ἄλλος, καθὼς, οἱ καλοὶ χριστιανοὶ ἀγαπῶσιν ὃ εἰς τὸν ἄλλον· αἱ σπουδαῖαι γυναῖκες δὲν καταλαλοῦσιν ἡ μία τὴν ἄλλην· τὰ χρηστοτήθη παιδία δὲν ὑβρίζουσι τὸ ἓν τὸ ἄλλο.

Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἔχει διὰ τὴν χρεῖαν ταύτην τὰς ἀκολουθούσας, τὰς ὁποίας ἤρχισαν τὴν σήμερον νὰ μεταχειρίζωνται.

	Ἀρσενικόν.	Θηλυκόν.	Οὐδέτερον.
Γεν.	ἀλλήλων	ἀλλήλων	ἀλλήλων
Δοτ.	ἀλλήλοις	ἀλλήλαις	ἀλλήλοις
Αἰτ.	ἀλλήλους	ἀλλήλας	ἀλλήλα

ΑΟΡΙΣΤΟΙ.

7. Ποῖαι λέγονται Ἀόριστοι.

Ἀόριστοι ἀντωνυμίαι λέγονται ἐκεῖναι μὲ τὰς ὁποίας φανερόνομεν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ὄχι κατ' ὄνομα, ὄχι ὠρισμένως, ἀλλὰ γενικῶς καὶ ἀπροσδιορίστως. Ἐάν, παρδείγματος χάριν, εἶπω, ὁ Γεώργιος ἐπιμελεῖται καὶ προκόπτει, ἐδῶ λαλῶ ὠρισμένως· ἐάν ὅμως εἶπω, ὅστις ἐπιμελεῖται προκόπτει, τότε ὁ λόγος μου δὲν ἀναφέρεται εἰς κανὲν ὠρισμένον πρόσωπον, ἀλλὰ γενικῶς εἰς πάντα μαθητὴν ἐπιμελούμενον· διὰ τοῦτο αἱ λέξεις, ὅποιος, ὅστις, κάποιος, ὁ δεῖνα, τις, λέγονται Ἀόριστοι Ἀντωνυμίαι.

Ἐκτὸς τῆς ὁ δεῖνα, αἱ ἄλλαι κοινὰ κλίνονται χωρὶς ἄρθρον, καθὼς, ὅποιος, ὁποίου, ὅποιον· ὅποιοι, ὁποίων, ὁποῖοι, ὅποιοι, διότι τὸ ἄρθρον λαμβάνεται εἰς ὠρισμένα πρόσωπα ἢ πράγμα-

τα· ἡ δεινα λαμβάνει ἄρθρον, διότι ἔχει τινὰ ἔννοιαν ὀρισμένου, ἂν καὶ μὴ λεγομένου.

Ἡ χάποιος συνειθίζεται νὰ λέγεται προπαροξύτῳ καὶ εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις, καθῶς, χάποιος, χάποιου, χάποιον· χάποιοι, χάποιν, ~~χάποιοι~~ ^{χάποιοι} καὶ εἰς τὸ θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον, χάποια, χάποιον. Ἦρχισαν ὁμῶς εἰς τόπον αὐτῆς νὰ μεταχειρίζονται τὴν τις· βάλλεται δὲ ἡ τις ἐγκλιτικῶς κατόπιν ὀνομάτων γενικῶν, ἡ ρημάτων, καθῶς, ἀνθρώπος τις, βιβλίον τι, ἡλθέ τις, καὶ κλίνεται ὡς τὰ περιτοσύλλαβα, τίς, τινὸς, τινί, τινά· τινές, τινῶν, τισί, τινάς· καὶ τὸ οὐδέτερον, τί, τινὸς, τινί, τί· τινά, τινῶν τισί, τινά· Αἱ δυσύλλαβοι πτώσεις αὐτῆς δὲν ἐγκλίνονται, ἤγουν, φυλάττουσι τὸν τόνον, ὅταν ἡ ἡγουμένη λέξις ᾖ παροξύτονος, καθῶς, ἀνθρώπου τινὸς, ἀνθρώπων τινῶν· ἐγκλίνονται δὲ, ὅταν ᾖ παροξύτονος, καθῶς, ἀνθρώπος τις.

Ἡ ὅστις κλίνεται κατὰ ἀνωτέρω (Σελ. 45.) ἡ ἀναφορικὴ· δὲν συνειθίζεται ὁμῶς τὴν σήμερον παρὰ ἡ ἐνικὴ Ὀνομαστικὴ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ· εἰς δὲ τὴν Γενικὴν λέγομεν ὅτινος, καθῶς, ὅτινος εἶναι τὸ βιβλίον τοῦτο ἃς τὸ πάρη. Ἡ δεινα κλίνεται ἐνάρθρως, καθῶς, ὁ δεινα, τοῦ δεινος, (ἡ δεινα), τὸν δεινα· ἡ δεινα, τῆς δεινος, (ἡ δεινα), τὴν δεινα· τὸ δεινα, κτλ. Δέγουσιν ἀκόμη κοινότερον καὶ, ὁ τὰδε, ἡ τὰδε, τὸ τὰδε.

Ὅταν γίνηται ἀορίστως ἄρνησις προσώπων ἢ πραγμάτων, λέγουσιν οὐδεῖς, καὶ κοινότερον κανεῖς, καὶ κλίνονται εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν ὡς τὸ ἀριθμητικὸν εἰς, καθῶς, οὐδεῖς, οὐδενὸς, οὐδενί, οὐδένα· οὐδεμία, οὐδεμίας, οὐδεμιά, οὐδεμίας· οὐδὲν, οὐδενὸς, οὐδενί, οὐδέν· καὶ κοινότερον, κανεῖς, κανενὸς, κανένα· καμμία, καμμιά, ^{ἐπίτι} μμίας· κανέν, κανενὸς, κανέν.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑΙ.

8. Ποῖα λέγονται Ἐρωτηματικά;

Ἐρωτηματικά Ἄντωνυμίαι λέγονται ἐκείναι τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται, ὅταν ἐρωτῶσι περὶ τίνος προσώπου ἢ πράγματος, καθῶς, τίς ἦλθε; τί ἔκαμες; ἡ ποῖος ἦλθε;

Μεταχειρίζονται τὴν ποῖος ἡ μόνην, ἡ μὲ τὴν τις, ποῖός τις, ὅταν ἐρωτῶσιν ὅχι ἀπλῶς περὶ προσώπου ἢ πράγματος, ἀλλὰ περὶ τῆς ποιότητος αὐτοῦ, ἡ περὶ τοῦ εἶδους, καθῶς, ποῖόν τι βιβλίον θέλεις; ποῖός τις ἄνθρωπος εἶναι οὗτος;

Ἡ ποῖος κλίνεται, ὡς τὰ εἰς ὅς ἐπίθετα τῆς τρίτης Κλίσεως.

Ἡ τίς κλίνεται ὡς ἡ ἀόριστος τις, παροξύτῳ ὁμῶς, καθῶς,

τίς, τίνος, τίνι, τίνα· τίνες, τίνων, τίσι, τίνας·
τί, τίνος, τίνι, τί· τίνα, τίνων, τίσι, τίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

1. Προθέσεις. 2. Ἐπιρρήματα. 3. Σύνδισμοι.

1. Τι εἶναι αἱ Προθέσεις ;

Αἱ προθέσεις εἶναι λέξεις τινές ἄκλιτοι, τὰς ὁποίας βάλλομεν πρὸ τῶν ἄλλων διὰ νὰ φανερόνωμεν τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν γίνεται τι, τὸ μέσον, ἢ τὸ ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται, τὴν τοποθεσίαν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα λέγονται γενικῶς σχέσεις. Ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὗται θέτονται πρὸ τῶν ἄλλων, διὰ τοῦτο ὀνομάζονται Προθέσεις· καὶ μένουσιν ἄκλιτοι, διότι δὲν φανερόνουσιν οὔτε πρόσωπον, οὔτε πρᾶγμα, ἀλλὰ μόνον σχέσιν τινὰ, ὁποῖα καὶ ἂν ᾦναι τὰ πρόσωπα ἢ τὰ πράγματα τὰ ἔχοντα τὴν σχέσιν ταύτην· οὕτως εἰς τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα, ὁ Ἀντώνιος ἦτον εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν μὲ τὸν Δημήτριον· διὰ τῆς ἐπιμελείας ὅμως αὐτὸς ἐπροβιβάσθη εἰς ἀνωτέραν· ὁ δὲ Δημήτριος διὰ τὴν ἀμέλειαν ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ εἰς τὴν αὐτὴν· αἱ λέξεις εἰς, μὲ, διὰ, εἶναι Προθέσεις.

Αἱ προθέσεις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης εἶναι αἱ ἀκόλουθοι δεκχοκτῶ, ἐν, εἰς, ἐξ (πρὸ φωνήεντος), ἢ ἐκ (πρὸ συμφώνου), σὺν, πρὸς, πρὸ, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντί, ἐπί, περὶ, ἀμφί, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ. Πλὴν τῆς ἀμφί, ὅλας σχεδὸν τὰς ἄλλας μεταχειρίζομεθα καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον, ἂν καὶ ὅχι καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις εἰς τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο αὐτάς οἱ παλαιοί. Ἡ πρόθεσις μὲ, τὴν ὁποίαν ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ ἀνωτέρω κοιν. παράδειγμα, εἶναι λείψκον τῆς ἀρχαίας μετὰ. Ποῖαν δὲ δύνανται χεῖρῃς τὸν λόγον ἐκάστη τούτων, καὶ μὲ ποίας πτώσεις τῶν ὀνομάτων συντάσσεται, θέλομεν ὁμιλήσει περὶ τούτων εἰς τὸ Συντάκτικόν.

2. Ποῖαι λέξεις λέγονται Ἐπιρρήματα;

Ἐπιρρήματα λέγονται λέξεις τινές ἄκλιτοι, μὲ τὰς ὁποίας φανερόνομεν σχέσεις τινάς, ἢ περιστατικὰ τῶν γινομένων, καθὼς, εἶναι, ὁ τόπος, ὁ χρόνος, ὁ τρόπος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὡς βλέπεις εἰς τὸν ἀκόλουθον κατάλογον τῶν Ἐπιρρημάτων. Ὀνομάζονται δὲ ἐπιρρήματα, ἐπειδὴ ὡς ἐπιτοπλεῖστον συντροφεύουσι τὰ ῥήματά.

Τὰ ἐπιρρήματα κατὰ τὴν διάφορον σημασίαν αὐτῶν ἔλαβον καὶ διάφορον τινὰ ἐπωνομασίαν· οὕτω λέγονται,

α. Χρονικά, ὅσα φανερόνουσι τὸν καιρὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐγινεν, ἢ γίνεται ἢ θέλει γίνεαι· τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀκόλουθα, πάλαι, πέρυσι, χθὲς ἢ ἐχθὲς, σήμερον, πρῶτ, νεωστ, ἥδη, αὖ-

ρίον, εἶτα, ἐπειτα, εὐθὺς, παρעὐθὺς, ἅμα, ἔτι, μέχρι, ἕως, τότε, ὅτε, ὅταν, πάντοτε, ἐνίοτε, ποτὲ, κ.τ.λ.

β'. Τοπικά, ὅσα φανερώνουσι τοπικὴν σχέσιν, καθὼς, ἄνω, ἐπάνω, κάτω, ἑξῶς, ἐξω, ἐντὸς, ἐκτὸς, ἐνώπιον, ἀπέναντι, ἀντικρὺ, ἐπίσω, πλησίον, μακρὰν, πόρρω, ἐνταῦθα, ἀλλοχοῦ. Καὶ τὰ εἰς θέν, ἐπισθεν, μακρόθεν, πόρρωθεν, ἐγγύθεν, κ.τ.λ.

γ'. Τροπικά, ὅσα φανερώνουσι τρόπον, ὅποια εἶναι πάντα τὰ εἰς ὦς, καλῶς, κακῶς, ἐπιμελῶς, δικαίως, φρονίμως· καὶ τὰ πληθυντικὰ τῶν οὐδετέρων ὑπερθετικῶν λαμβανόμενα ἐπιρρηματικῶς, ὅποια τὰ, ἄριστα, κάλλιστα, κ.τ.λ. καὶ τὰ ἐνικὰ τῶν οὐδετέρων συγκριτικῶν, καθὼς, χεῖρον, κρεῖττον.

δ'. Ποσωτικά, ὅσα φανερώνουσι ποσάκις γίνεται κανὲν πρᾶγμα, ὅποια εἶναι τὰ ἀκόλουθα, ἅπαξ, δις, τρίς, πολλάκις.

ε'. Τακτικά, ὅσα φανερώνουσι τάξιν τινὰ τῶν πραγμάτων, καθὼς, ἐξῆς, ἐφεξῆς· καὶ τὰ οὐδέτερά τῶν τακτικῶν ὀνομάτων λαμβανόμενα ἐπιρρηματικῶς, καθὼς, πρῶτον, δεύτερον, κ.τ.λ.

ς'. Ἀθροιστικά, ὅσα φανερώνουσι πολλὰ πρόσωπα, ἢ πράγματα ὁμοῦ συνηθροισμένα, καθὼς, ἅμα, πάνδημί.

ζ'. Ἐξαιρετικά καὶ διαίρετικά, ὅσα φανερώνουσιν ἐξαιρέσιν, καθὼς, πλὴν, ἐκτὸς, παρ' ἐκτὸς· ἢ διαίρεσιν, χωρισμὸν, καθὼς, ἄνευ, χωρίς, δίχα.

η'. Ὁμοιωτικά, ὅσα φανερώνουσιν ὁμοιότητα, ὅπως τὰ, ὡς, καθὼς, οὕτω, ὁσπερ. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ εἰς δόν, καθὼς, ἀγεληδόν, βοτρυδόν.

θ'. Συγκριτικά, ὅσα φανερώνουσι σύγκρισιν, ὅποια τὰ, μᾶλλον, πλεόν, ἥττον. Ἐπιτατικά, ἢ τὰ σημεινόντα ἐπίτασιν, ὅποια τὰ, λίαν, ἄγαν, σφόδρα, μάλιστά, κ.τ.λ.

ι'. Ἐξηγητικά, ὅσα μεταχειρίζονται ὅταν ἐπιφέρωσιν ἐξήγησιν τινὰ τῶν λεχθέντων, ὅποια εἶναι τὰ, δηλαδή, ἥτοι, τουτέστιν, ἥγουν.

ια'. Ὁμοτικά, ἐκεῖνα τὰ ὅποια μεταχειρίζονται ὁμνούντες, ὅποιον τὸ μᾶ, ἢ μόνον ἢ μὲ τὸ ναί, ἢ οὐ, καθὼς, μᾶ, ναί μᾶ, οὐ μᾶ.

ιβ'. Καταφατικά, καθὼς τὸ ναί.

ιγ'. Ἀποφατικά, ἢ ἀρνητικά, καθὼς τὰ, οὐχί, οὐ, οὔτε, μήτε.

ιδ'. Ἀπαγορευτικά, ἐκεῖνα τὰ ὅποια μεταχειρίζονται, ὅταν προστάττωσι, ἢ παρακαλῶσι νὰ μὴ γείνη τι, ὅποια τὰ, μὴ, μήτε, μηδέ.

ιε'. Ἐθνικά, ὅσα φανερώνουσιν ἐθνικόν τινα τρόπον, ἢ Γλώσσαν, καθὼς, Ἑλληνισί, Ἑβραϊσί, Ῥωμαϊσί, ἢ Λατινιστί.

ισ'. Δεικτικά, ὅποια τὰ, ἰδοὺ, ἴδε.

ιζ'. Παρακλευστικά, ὅσα μεταχειρίζονται παρακινούντες, ἢ ἐπαρρύνοντες, καθὼς, δεῦτε, φέρε, ἄγε.

ιη'. Εἰκαστικά, ὅσα φανερόνουςιν εἰκασίαν τινὰ καὶ σοχασμὸν καθώς, ἴσως, τάχα.

ιθ'. Βεβαιωτικά, καθὼς, δὴ ποῦ, βεβαίως, ὅντως.

κ'. Εὐκτικά, καθὼς, εἶθε.

κά'. Ἐπιφωνητικά, καὶ θαυμαστικά, ἢ σχετλιαστικά, ὅσα ἐπιφωνοῦσι διὰ νὰ φανερώσωσι κανὲν δυνατὸν αἶσθημα τῆς ψυχῆς, ἢ ἔπαινον, ἢ θαυμασμὸν, ἢ λύπην, ἢ χαρὰν, καθὼς, εὖγε, ὑπέρεσγε, οὐαί, ὦ, αἶ, φεῦ, οἶ, κ.τ.λ.

κβ'. Ἐρωτηματικά, καθὼς, ποῦ; πότε; πόθεν; πῶς;

κγ'. Ἀόριστα, ὅσα φανερόνουςιν ἀοριστίαν χρόνου, ἢ τόπου, ἢ τρόπου, καθὼς, ποτὲ, ὅπως, ὅπως ποτὲ, ὅπόθεν.

Πολλὰ τῶν ἐπιρρήμάτων συντάσσονται μετὰ γενικῆς ἢ δοτικῆς ἢ αἰτιατικῆς, καὶ τότε θεωροῦνται ὡς προθέσεις.

3. Τί εἶναι οἱ Σύνδεσμοι;

Οἱ σύνδεσμοι εἶναι λέξεις τινὲς ὁμοίως ἄκλιτοι, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται εἰς τὸν λόγον διὰ νὰ συνδέωσιν ὁμοῦ τὰς λέξεις καὶ τὰς προτάσεις. Λαμβάνουσι δὲ καὶ οὗτοι χωριστὴν τινὰ ἐπωνομασίαν κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν δύναμιν· οὕτω λέγονται,

α'. Συμπλεκτικοί, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται διὰ νὰ συμπλέκωσι λέξιν μὲ λέξιν, πρότασιν μὲ πρότασιν· τοιοῦτος εἶναι καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν ὁ καὶ, ὁ μὲν, καὶ ὁ δὲ· καθὼς, ὁ θεὸς μισεῖ τοὺς ὑπερφηάνους, καὶ ταπεινοὶ αὐτούς· ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ συμπλέκουσι καὶ αὐτοὶ προτάσεις, ὅταν γίνεταί ἀπαρίθμησης, καθὼς, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι λέγουσι μὲν τὴν ἀλήθειαν· πρᾶττουσι δὲ τὰ δίκαια, μισοῦσι δὲ τὴν κολακείαν· ἢ ὅταν αἱ προτάσεις εἶναι ἐναντίαι, καθὼς, οἱ μὲν καλοὶ ζητοῦσι τὸ καλὸν· οἱ δὲ κακοὶ τρέχουσιν εἰς τὸ κακόν.

β'. Διαζευκτικοί, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται διὰ νὰ φανερόνωσι δύο ἢ πλείότερα πρόσωπα, ἢ πράγματα, ὅχι ἐνωμένα ὁμοῦ, ἀλλὰ χωριστὰ, καθὼς, ἐλθέτω ἡ ὁ Γεώργιος, ἢ ὁ Δημήτριος· Ἀντὶ τοῦ πρώτου ἢ, οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον καὶ ἦτοι.

γ'. Ὑποθετικοί, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται ὅταν κάμνωσι καμμίαν ὑπόθεσιν· τοιοῦτοι εἶναι εἰς τὴν ἀρχαίαν ὁ εἰ, καὶ τὴν σήμερον ὁμοίως ὁ ἐάν, καὶ ἂν· ἐάν ἦται ἀληθὴς φίλος τῆς παιδείας, βοήθει τὰ δημόσια Σχολεῖα.

δ'. Αἰτιολογικοί, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται, ὅταν φανερόνωσι τὴν αἰτίαν τινὸς πράγματος· τοιοῦτος εἶναι εἰς τὴν ἀρχαίαν ὁ γάρ, ὁ ἐπεὶ· καὶ τὴν σήμερον ὁ διότι καὶ ἐπειδὴ.

ξ. Τελικοί, ἐκείνοι τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται διὰ τὴν φανερώ-
νωσι τὸ τέλος καὶ τὸν σκοπὸν, ὅποιοι εἶναι ὁ ἴνα καὶ ὁ πῶς, τῆς
ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, καὶ ὁ νῦν, ἡ διὰ νῦν, τῆς σημερινῆς· ὁ Θεὸς
δὲ δῶκεν ἡμῖν τὸν νοῦν ἵνα φωτίζωμεν αὐτὸν τοῖς
καλοῖς μαθήμασιν· ἤρχισαν καὶ τὴν σήμερον νῦν μεταχειρί-
ζονται τὸν ἴνα, καὶ ὁ πῶς.

ς'. Συλλογιστικοί, ἢ Συμπερασματικοί, ἐκείνοι τοὺς ὁποίους μετα-
χειρίζονται εἰς τὰ συμπεράσματα τῶν συλλογισμῶν, ὅποιοι εἶναι εἰς
τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ὁ ἄρα οὖν, τοιγαροῦν, τοῖνον· εἰς
δὲ τὴν σημερινήν, ὁ ἄρα, καὶ λοιπὸν· ὁ Γεώργιος ἐπιμε-
λεῖται· ἄρα ἐπιδώσει.

ζ'. Ἀπορρήματικοί, ἐκείνοι τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται, ὅταν λα-
λῶσι μετ' ἀπορίαν· τοιοῦτοι εἶναι εἰς τὴν ἀρχαίαν ὁ ἄρα, εἶτα· εἰς
δὲ τὴν σημερινήν, ὁ ἄρα, ἢ ἄρά γε, καὶ τάχα· ἄρά γε γι-
νώσκεις τὸ ἀναγινώσκεις;

η'. Ἐναντιωματικοί, ἐκείνοι τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται ὅταν ἐπι-
φέρωσι καμμίαν πρότασιν, ἥτις ἔχει ἐναντιότητά τινα μετ' τὴν προλεχ-
θεῖσαν· τοιοῦτοι εἶναι εἰς τὴν ἀρχαίαν ὁ δὲ, μέντοι, καί μὴν,
γεμὴν, ἀλλὰ, ὅμως, ἀλλ' ὅμως· τὴν σήμερον συνειθίζον-
ται οἱ τρεῖς τελευταῖοι· λέγεις ὅτι ἀγαπᾷς τὴν παιδεί-
αν, ἀλλ' οὐχ ὁρῶ σε ἐπιμελούμενον.

θ'. Ἐλαττωτικοί, ἐκείνοι τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται ὅταν φανε-
ρόνωσιν ἐλάττωσιν, ἥγουν ὀλιγόστευσιν, μετρίασιν· τοιοῦτοι εἶναι εἰς
τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ὁ γὰρ, γοῦν, καὶ νῦν, ἐξ ὧν ἡ σημερινὴ Ἑλ-
ληνικὴ μεταχειρίζεται τὸν τελευταῖον, λέγουσι καὶ, τοῦλάχιστον·
ἀν μὴ ἐθέλῃς ἀμφοτέρω μαθεῖν, ἐν γὰρ τούτων ὁ-
φείλεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

1. Ῥῆμα. 2. Διάθεσις. 3. Χρόνος. 4. Πρόσωπον. 5. Ἑγχείρις. 6. Συζυγία.

1. Τί εἶναι Ῥῆμα;

Μετὰ τὰ οὐσιαστικά ὀνόματα ὀνομάζομεν τὰ πράγματα. Μετὰ τὰς ἀν-
τωνυμίας διακρίνομεν τὰ πρόσωπα. Ταῦτα ὅμως τὰ πράγματα καὶ
τὰ πρόσωπα ἐνεργοῦσι τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο, παθαίνουσι τι τὸ ἓν ὑπὸ τοῦ
ἄλλου, ἐνεργοῦσιν ἐπάνω μας, καὶ ἡμεῖς ἐπάνω εἰς αὐτὰ, λαμβάνουσι
διαφόρους μεταβολὰς καὶ καταστάσεις· καὶ ὅχι μόνον γνωρίζομεν ὅτι
ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ἀκόμη βλέπομεν καὶ αἰσθανόμεθα τὰς ἐνεργείας αὐ-
τῶν καὶ τὰς μεταβολὰς, καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν εἴμεθα εἰς ἀνάγκην
νῦν φανερόνωμεν αὐτὰς πρὸς ἀλλήλους μετ' λέξεις τινάς, καθὼς, ὅταν
λέγῃς εἰς τὴν Γλῶσσάν σου, ὁ ἄνεμος εἶναι σφοδρὸς· κλεί-
σον τὰ παράθυρα· δὲν ἀγαπῶ νῦν παίζω μετὰ παι-

θία, τὰ ὅποια λαλοῦσι κακὰ λόγια. Αἱ τοιαῦται λέξεις, εἶναι, κλεισον, ἀγαπῶ, παίζω, λαλοῦσι, λέγονται ῥήματα· καὶ γενικῶς τὰ ῥήματα εἶναι λέξεις μετὰς ὁποίας φανερόνομεν τὰς ἐνεργείας, τὰ πάθη, τὴν κατάστασιν, ἢ μόνον τὴν ὑπαρξίν τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων.

2. Τί εἶναι Διάθεσις;

Διάθεσις θέλει νὰ εἴπῃ ἐδῶ τρόπος κατὰ τὸν ὅποιον ὑπάρχει τὸ πρόσωπον, ἢ τὸ πρᾶγμα· ὅταν λέγω, ἔστιν ἡλίου, εἰσὶ δένδρα, εἰσὶν ἄνθρωποι, μετὰ ῥήμα, ἔστιν, εἰσὶ, δὲν φανερόνω ἄλλο παρὰ μόνον ὅτι ὑπάρχουσιν· ἔθεν καὶ τὸ ῥήμα τοῦτο λέγεται Ἰπαρκτικόν. Ὅταν ὁμῶς λέγω, ὁ ἡλίου φωτίζει τὸν κόσμον, μετὰ ῥήμα φωτίζει, φανερόνω τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἡλίου, καὶ ἡ ἐνέργεια αὕτη εἶναι τις τρόπος εἰς τὸν ὅποιον μᾶς φαίνεται ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἡλίου. Ὅταν ὁμοίως λέγω ὁ Γεώργιος γράφει τὸ μάθημα, καὶ ἐδῶ τὸ ῥήμα γράφει φανερόνει τί κάμνει ὁ Γεώργιος, ἢ εἰς ποῖον τρόπον ὑπάρξεως, ἢ εἰς ποῖαν διάθεσιν εὐρίσκεται. Οἱ τρόποι δὲ τῆς ὑπάρξεως, ἢ αἱ διαθέσεις τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων μᾶς παριστάνονται φυσικὰ τρεῖς· βλέπομεν τῶντι αὐτὰ ἢ ὅτι κάμνουσι καμμίαν ἐνέργειαν ἐπάνω εἰς ἄλλα, ἢ εἰς αὐτὰ· ἢ ὅτι παθαίνουσιν τι ὑπὸ ἄλλων, ἢ ὅτι εὐρίσκονται εἰς μίαν τινὰ κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν βλέπομεν αὐτὰ νὰ ἐνεργῶσιν εἰς ἄλλα ἢ νὰ πάσχουσιν ὑπὸ ἄλλων. Καὶ τὰ ῥήματα λοιπὸν διὰ τῶν ὁποίων φανερόνω τὰς τρεῖς ταύτας διαθέσεις, εἶναι τριῶν εἰδῶν, Ἐνεργητικὰ, Παθητικὰ, Καταστατικὰ.

Λέγομεν τὸ ῥήμα ἐνεργητικὸν, ἢ ὅτι εἶναι διαθέσεως ἐνεργητικῆς, ὅταν φανερόνη τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα ὅτι ἐνεργεῖ ἐπάνω εἰς ἄλλο, καθὼς, ὁ κτηπουρὸς ποτίζει τὸν κήπον.

Λέγομεν τὸ ῥήμα παθητικὸν, ἢ ὅτι εἶναι διαθέσεως παθητικῆς, ὅταν παριστάνη τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα ὅτι πάσχει, ἢ λαμβάνει καμμίαν ἀλλοίωσιν, ἢ μεταβολὴν παρ' ἄλλου, καθὼς, οἱ παράνομοι τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν νόμων.

Λέγομεν τέλος πάντων ὅτι εἶναι καταστατικὸν, ὅταν παριστάνη τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα ὅτι εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν τινὰ, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἐνεργεῖ εἰς ἄλλο, ἢ ὅτι πάσχει ὑπὸ ἄλλου, καθὼς, ὁ Γεώργιος κοιμᾶται, κάθηται, ἀρρώσκει.

Τὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα λήγουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς ὦ, καθὼς, ὠφελῶ, ὀδηγῶ, διορίζω, κ.τ.λ. Τὰ παθητικὰ ἐξεναντίας λήγουσιν ὡς ἐπιτοπλίζον εἰς μαι, καθὼς, ὠφελοῦμαι, ὀδηγοῦμαι, διορίζομαι, κ.τ.λ.

Εἶναι ὁμῶς καὶ ῥήματα καταστατικὰ εἰς ὦ, ἢ εἰς μαι, καθὼς,

ἐρρωστώ, κάθημαι, κοιμῶμαι, καὶ ῥήματα ἐνεργητικὰ εἰς μαι, καθώς, δέχομαι, περιποιούμαι.

Ὅθεν διὰ τὴν γινωρίζωμεν ἂν ἦναι τὸ ῥῆμα ἐνεργητικόν, παθητικόν ἢ καταστατικόν, δὲν πρέπει νὰ παρατηρῶμεν τὴν κατάληξιν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν ἔννοιαν.

Εἶναι τινὰ ῥήματα εἰς μαι, τὰ ὁποῖα παριστάνουν τὸ πρόσωπον ὅτι ἐνεργεῖ εἰς ἑαυτὸ, ἢ εἰς κανὲν ἰδικόν του πρᾶγμα, εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως, καθώς, λούομαι, νίπτομαι, κτενίζομαι, ἐνδύομαι, ἐξοιχίζομαι, κ.τ.λ. Τὰ τοιαῦτα ῥήματα ὀνομαζοῦσιν οἱ γραμματικοὶ μέσα, κυρίως ὁμῶς καὶ ταῦτα διὰ τὴν σημασίαν εἶναι ἐνεργητικά.

3. Τί εἶναι Χρόνος;

Εἴπομεν ὅτι μὲ τὰ ῥήματα φανερόμεν ἢ ἀπλῶς τὴν ὑπαρξιν, ὅτι ἡ ἀληθεὴς ὑπάρχει τὸ πρᾶγμα, ἢ τὸ πρόσωπον, ἢ φανερόμεν ἐνέργειαν τινὰ αὐτοῦ, πάθος τι, ἢ κατάστασιν τινὰ· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλα ταῦτα θεωροῦνται εἰς ἓνα τινὰ καιρὸν, ἢ παρόντα ἢ περασμένον, ἢ μέλλοντα, τὸν ὁποῖον καιρὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ φανερώνομεν, καταλαμβάνεις ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβωσι καὶ τὰ ῥήματα σχηματισμοὺς τινάς, μὲ τοὺς ὁποίους νὰ διακρίνωμεν τὸν καιρὸν τῆς ὑπάρξεως, τῆς ἐνεργείας, τοῦ πάθους, ἢ τῆς καταστάσεως· οἱ σχηματισμοὶ λοιπὸν οὗτοι λέγονται Χρόνοι τῶν ῥημάτων.

Ἐνεστώς.—Ὁ σχηματισμὸς μὲ τὸν ὁποῖον παριστάνομεν τὸ ἐνεστὼς, ἡγουν, τὸ παρὸν, λέγεται χρόνος Ἐνεστώς, καθώς, γράφω· καὶ τὸ ῥῆμα εἰς τὴν μορφήν ταύτην λέγεται ὅτι εἶναι χρόνου Ἐνεστώτος.

Ἀόριστος.—Ὁ σχηματισμὸς μὲ τὸν ὁποῖον φανερόμεν τὸ περασμένον, ἢ ὅτι ἡ πράξις ἔγινε μίαν φορὰν, λέγεται χρόνος Ἀόριστος, καὶ τὸ ῥῆμα χρόνου Ἀορίστου, καθώς, ἔγραψα· ὁ σχηματισμὸς οὗτος λέγεται Ἀόριστος, ἐπειδὴ δὲν προσδιορίζει ἀφ' ἑαυτοῦ οὐδεμίαν χρονικὴν σχέσιν, ἀλλ' ἀπλῶς φανερώνει τὴν πράξιν περασμένην καὶ τετελειωμένην.

Μέλλων.—Ὁ σχηματισμὸς μὲ τὸν ὁποῖον φανερόμεν τὸν καιρὸν, ὅστις εἶναι ὕστερον ἀπὸ τὸν παρόντα, λέγεται Μέλλων· ὁ χρόνος οὗτος εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν εἶναι ἀπλοῦς, καθώς, γράψω· εἰς τὴν σημερινὴν ὁμῶς Ἑλληνικὴν εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ Θέλω καὶ τοῦ γράψειν, ἢ χωρὶς τ, γράψει, καθώς, θέλω γράψειν, ἢ γράψει.

Παρατατικός.—Οἱ τρεῖς προειρημένοι χρόνοι δύνανται νὰ λέγωνται ἀσχέτως, ἡγουν, μόνον, χωρὶς νὰ ἀναφέρονται εἰς ἄλλον, καθώς, γράφω τὸ μάθημα· ἔγραψα τὸ μάθημα· γράψω τὸ μάθημα. Πολλάκις ὁμῶς ἀκολουθεῖ χρεῖα νὰ φανερώνομεν τοὺς

καίτοις σχετικῶς, ἡγουν, ἀναφερομένους τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον· καθὼς ὅταν λέγῃς, χθὲς ἐγὼ ἔγραφον τὸ μάθημα, ὅτε ὁ Γεώργιος ἐπαιζε. Εἰς τὸ παραδειγμα τοῦτο βλέπεις ὅτι τὸ ἔγραφον φανερώνει πρᾶξιν περασμένην ὡς πρὸς τὸ παρὸν, ἥτις ὁμοῦς ἦτο παρούσα καὶ ἐξηκολούθει νὰ γίνηται εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον καθ' ὃν ὁ Γεώργιος ἐπαιζεν. Οὗτος λοιπὸν ὁ σχηματισμὸς ἔγραφον, λέγεται Παρατατικῶς, ἡγουν, ἐξακολουθητικῶς τῆς πράξεως· τὸ αὐτὸ ἐμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν καὶ διὰ τὸ ἐπαιζε, ἐὰν ἀναφέρῃς τὸν καιρὸν τοῦ παιγνιδίου εἰς τὸ ἔγραφον, καὶ εἴπῃς, χθὲς ὁ Γεώργιος ἐπαιζεν, ὅτε ἐγὼ ἔγραφον τὸ μάθημα, Παρατατικῶς εἶναι καὶ τὸ ἐπαιζε.

Παρακείμερος.—Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἐδίδεν εἰς τὰ ῥήματα καὶ ἄλλον τινὰ χωριστὸν σχηματισμὸν μὲ τὸν ὁποῖον ἐφανέρονε τὸ πρᾶγμα ὅχι ἀπλῶς ὅτι ἐγινε καὶ ἐπέρασε, καθὼς μὲ τὸν Ἀόριστον, ἀλλ' ὅτι καὶ σώζεται μέχρι τοῦ παρόντος, ἢ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἢ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ. Οἱ παλαιοὶ λέγοντες παραδείγματος χάριν, γέγραφα τὴν ἐπιστολήν, ἐφανέρονον ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐγράφη καὶ σώζεται. Ὁ σχηματισμὸς λοιπὸν οὗτος γέγραφα, λέγεται Παρακείμενος, ἡγουν, κείμενος πλησίον τοῦ παρόντος, σωζόμενος. Ἡ σημερινὴ Ἑλληνικὴ δὲν ἔχει τοιοῦτον σχηματισμὸν, ἀλλὰ λέγομεν ἔχω γεγραμμένην τὴν ἐπιστολήν, καὶ ὁ σύνθετος οὗτος σχηματισμὸς δύναται νὰ παριστάνῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ παλαιοῦ Παρακειμένου γέγραφα. Εἰς μέρη τινὰ, καθὼς εἰς τὴν Ἡπειρον, λέγουσιν, ἔχω γράψει.

Υπερσυντελικός.—Ὅταν λέγῃς, παραδείγματος χάριν, εἶχον γράψει, ἢ εἶχον γεγραμμένον τὸ μάθημά μου τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ διδάσκαλος μὲ τὸ ἐζήτησε, μὲ τὸν σχηματισμὸν τοῦτον εἶχον γράψει, ἢ εἶχα γεγραμμένον, ἢ, κατὰ τὴν ἀρχαίαν Γλῶσσαν, ἐγεγράφειν, τὸ μάθημα, ὅτε ἐζήτησεν αὐτὸ ὁ διδάσκαλος, φανερώνεις ὅτι ἡ πράξις σου αὕτη δὲν ἐγίνετο, ἀλλ' ἦτο τετελειωμένη τὴν ὥραν ἐκείνην καθ' ἣν ὁ διδάσκαλος ἔκαμει τὴν ζήτησιν. Οὗτος λοιπὸν ὁ σχηματισμὸς, εἶχα γράψει, ἢ ὁ ἰσοδύναμος αὐτοῦ, εἶχα γεγραμμένον, καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν, ἐγεγράφειν, λέγεται Ἰπερσυντελικός, διότι φανερώνει πρᾶξιν ὑπερτετελειωμένην, συντελεσμένην, ὡς πρὸς τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἄλλο τι ἐγινεν· ἢ ἐγίνετο. Ὁ χρόνος οὗτος τῆς σημερινῆς εἶναι, ὡς βλέπεις, σύνθετος ἐκ τοῦ εἶχον καὶ τοῦ γράψει, ἢ τῆς μεταχρῆς γεγραμμένον· ἡ ἀρχαία ὁμοῦς Ἑλληνικὴ εἶχεν ἓνα ἀπλοῦν σχηματισμὸν, λέγουσα ἐγεγράφειν.

Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ ῥῆμα δύναται νὰ λαμβάνῃ ἐξ σχηματισμοῦ, μὲ τοὺς ὁποίους παριστάνονται οἱ καιροὶ τῶν πράξεων, καὶ παντὸς

γινωμένου, καὶ διὰ τοῦτο λέγονται χρόνοι. Ἐκ τούτων ὁ Παρα-
τατικός, ὁ Παρκαίμενος, ὁ Ὑπερσυντελικός, καὶ ὁ Ἀόριστος, λέγον-
ται παρωχημένοι, καὶ ιστορικοί, διότι αὐτοὺς μεταχειρίζονται εἰς τὴν
διήγησιν τῶν γεγονότων. Λέγουσιν ἀκόμη Ἀρχικούς τὸν Ἐνεστώτα,
τὸν Παρκαίμενον, καὶ τὸν Μέλλοντα, διότι ἐξ αὐτῶν γίνονται οἱ ἄλλοι-

Χρόνοι τῆς Ἀρχαίας.

Χρόνοι τῆς Σημερινῆς.

Ἔνεσ.	Γράφω	Γράφω
Ἀόρ.	Ἐγραψα	Ἐγραψα
Μέλλ.	Γράψω	Θέλω γράψειν
Παρατ.	Ἐγραφον	Ἐγραφα (καὶ ἔγραφον)
Παρακ.	Γέγραφα	ἔχω γεγραμμένα, ἢ ἔχω γράψειν
Ὑπερσυντελ.	Ἐγεγράφειν	Εἶχα ἢ εἶχον γράψει.

4. Τί εἶναι Πρόσωπον;

Ἐπειδὴ τὰ ῥήματα φανερόνουςιν, ὡς εἵπομεν, τὴν ὑπαρξιν, τὰς
ἐνεργείας, τὰ πάθη, καὶ τὰς καταστάσεις τῶν προσώπων καὶ τῶν
πραγμάτων, ἔπρεπε νὰ δοθῶσιν εἰς αὐτὰ ἰδιαίτεροί τινες σχηματισμοί,
ἢ καταλήξεις, μὲ τοὺς ὁποίους νὰ διακρίνηται τὸ πρῶτον πρόσωπον
ἀπὸ τοῦ δευτέρου, καὶ τοῦτο πάλιν ἀπὸ τοῦ τρίτου. Οἱ σχηματισμοί
οὗτοι λέγονται πρόσωπα· οὕτω εἰς τὸν Ἐνεσῶτα, διὰ τὸ πρῶτον
πρόσωπον λέγομεν γράφω, καὶ ὅταν εἶναι πολλὰ, γράφομεν·
διὰ τὸ δεύτερον, γράφεις, καὶ εἰς τὸ πληθυντικόν, γράφετε·
διὰ τὸ τρίτον, γράφει, καὶ πληθυντικῶς, γράφουσιν, καὶ
κρίνότερον, γράφουν. Τοιοῦτοι σχηματισμοί γίνονται καὶ εἰς πάν-
τας τοὺς ἄλλους χρόνους.

5. Τί εἶναι Ἑγκλίσις;

Δίδονται ἔτι εἰς τὰ ῥήματα σχηματισμοί, ἄλλοι διὰ νὰ φανερώσωσιν
ἀπλῶς αὐτὰ τὰ γινόμενα, τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν, καθὼς, γράφω,
ἔγραφον· κ.τ.λ. ἄλλοι διὰ νὰ παριστάνωσι τὰς θελήσεις ἡμῶν, κα-
θὼς ὅταν λέγω, γράφε, γράψον· ἢ τὴν ἐπιθυμίαν ἡμῶν διὰ
νὰ ἀπολύσωμεν κανὲν ἀγαθόν, καθὼς, λέγουσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλ-
ληνικὴν, γένοιτο· τὸ ὁποῖον εἰς τὴν σημερινὴν παριστάνομεν μὲ
τὸ, εἴθε νὰ γείνη· καὶ ἄλλοι τέλος πάντων, διὰ νὰ φανερό-
νῃσι πράγματα τὰ ὁποῖα ὑποθέτομεν νὰ γείνωσιν, ἢ κάνομεν συνθή-
κην τινά, καὶ κρίνομεν ἐξ αὐτῶν τί ἔχει νὰ προέλθῃ, καθὼς ὅταν λέ-
γω, ἐὰν γράφῃς μετὰ προσοχῆς, ἐλάχιστα ἀμαρ-
τάνεις. Οὗτοι λοιπὸν οἱ διάφοροι σχηματισμοί τοὺς ὁποίους λαμ-
βάνει τὸ ῥῆμα, λέγονται Ἑγκλίσεις, καθὼς ὁ διάφορος σχηματισ-
μὸς τῶν ὀνομάτων λέγεται Κλίσις.

Αἱ Ἑγκλίσεις εἶναι κυρίως τέσσαρες, Ὀριστική, Προστακτική, Εὐ-
κτική, καὶ Ὑποτακτική, καθὼς μὲ συντομίαν βλέπεις αὐτὰς ἐδῶ.

	Ἀρχαία	Σημερινή.
Ὀριστική,	γράφω	γράφω
Προστακτική,	γράφε	γράφε
Εὐκτική,	γράφοιμι	εἶθε νὰ γράφω .
Ἰποτακτική,	ἐὰν γράφω	ἐὰν γράφω

Εἶναι καὶ δύο ἄλλοι σχηματισμοὶ τοῦ ῥήματος ἐξ ὧν ὁ εἰς δὲν φανερώνει ἀφ' ἑαυτοῦ οὔτε πρόσωπον, οὔτε ἀριθμὸν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἔννοιαν αὐτὴν τοῦ ῥήματος, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται Ἀπαρέμφατος, καθὼς, γράφειν, ἀναγινώσκειν. Ἡ σημερινὴ ὅμως Ἑλληνικὴ δὲν ἔχει τὸν σχηματισμὸν τοῦτον, ἀλλὰ μεταχειρίζεται τὴν Ἰποτακτικὴν μὲ τὸ νὰ, συντροφεύουσα αὐτὸ πολλάκις μὲ τὸ οὐδέτερον ἄρθρον, καθὼς, τὸ νὰ γράφῃς συχνὰ εἶναι ἀναγκαῖον διὰ νὰ μάθῃς νὰ γράφῃς καλᾶ· τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἤθελες εἰπεῖ, τὸ συνεχῶς γράφειν ἀναγκαῖόν ἐστι πρὸς τὸ μαθεῖν καλῶς γράφειν. Ὁ ἄλλος σχηματισμὸς τοῦ ῥήματος εἶναι ἐπιθετικὸς, καὶ κλίνεται καθὼς τὰ ἐπιθετὰ ὀνόματα, φυλάττων ὅμως καὶ τὴν ἔννοιαν τῶν χρόνων, καὶ τῆς διαθέσεως τοῦ ῥήματος, ὡς, ὁ γράφων, ἡ γράφουσα, τὸ γράφον· διὰ τοῦτο λέγεται Μετοχὴ, διὰτι μετέχει τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ῥήματος.

6. Τί εἶναι Συζυγία;

Συζυγία εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν σχηματίζονται ἢ κλίνονται πολλὰ ὅμοια ῥήματα. Ἐνομάσθη συζυγία, διότι τὰ ῥήματα βάλλονται ὁμοῦ ὑποκάτω εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ σχηματισμοῦ, ὡς ἂν ὑποκάτω εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν, καθὼς, γράφω, γράφεις, γράφει· λέγω, λέγεις, λέγει, κ.τ.λ. εἶναι λοιπὸν τρόπον τινὰ σύζυγα.

Δύο εἶναι κυρίως αἱ συζυγαί· εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, ἡ μία τῶν εἰς ὧ ληγόντων ῥημάτων, ἐξ ὧν ἄλλα εἶναι ἀσυναίρετα, καθὼς, γράφω, λέγω, ἀναγινώσκω, κ.τ.λ. καὶ ἄλλα συννηρημένα, καθὼς, βεβηθῶ, βεβηθῶ, τιμᾶω, τιμᾶω, ἀνορθῶ, ἀνορθῶ· καὶ ἡ ἄλλη τῶν εἰς μι, καθὼς, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι· Ἡ σημερινὴ Ἑλληνικὴ ἔχει καθ' αὐτὸ μίαν συζυγίαν, τῶν εἰς ὧ, καὶ τὰ ῥήματα αὐτῆς λέγονται ἄλλα Βαρύτονα, ἔχοντα τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν, καὶ ἄλλα Περισπώμενα.

Ἐδῶ ἐκθέτομεν διάφορα παραδείγματα σχηματισμοῦ συντροφευμένα μὲ τὸ σημερινὸν Ἑλληνικόν· καὶ πρῶτον τοῦ ὑπαρκτικοῦ Εἰμί, καὶ τῶν δύο ῥημάτων, Ἔχω, καὶ Θέλω, τὰ ὁποῖα μᾶς βοηθοῦσιν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ἄλλων ῥημάτων τῆς σημερινῆς Γλώσσης, καὶ θυνάμεθα διὰ τοῦτο νὰ λέγωμεν αὐτὰ Βοηθητικά.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ *Είμι*. (Ε Ι Μ Α Ι .)

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ.

Ἀρχαία.

Σημερινή

Ἐνεστώς.

Εἰμι, εἷς ἢ εἷ, ἐστί,
ἐσμέν, ἐστὲ, εἰσὶ.εἰμαι, εἷσαι, εἶναι,
εἴμεθα, εἴθε, εἶναι.

Δύκ. ἐστόν, ἐστόν.

Παρατατικός.

ἦν, ἦς ἢ ἦσθα, ἦν,
ἦμεν, ἦτε, ἢ ἦστε, ἦσαν.ἦμην, ἦσο, (κοινότερον,
ἦμουν, ἦσουν) ἦτο,

Δ. ἦτον, ἦτην, ἢ ἦσπον, ἦσπην.

ἦμεθα, ἦσθε, ἦσαν. (1)

Μέλλων.

ἔσομαι, ἔση, ἔσεται, ἢ ἔσται,

θέλω, θέλεις, θέλει

ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.

θέλομεν, θέλετε, θέλουσιν } εἶσθαι

Δ. ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.

Μέλλων Δεύτερης σημερινῆς.

θέλω, θέλεις, θέλει

θέλομεν, θέλετε, θέλουσι

} σαθῇ, ἢ γέινει.

Σημείωσις.—Ὁ δεῦτερος Μέλλων τῆς σημερινῆς Γλώσσης φανερώνει ὅτι τὸ πρᾶγμα θέλει γίνεαι μίαν φοράν, ὅχι πάντοτε· τοιοῦτον Μέλλοντα ἔχομεν καὶ εἰς τὰ ἄλλα ῥήματα· οὕτω λέγομεν, παραδείγματος χάριν, διὰ μὲν τὸ συχνὸν καὶ πολλάκις, θέλω γράφει, διὰ δὲ τὸ ἅπαξ, θέλω γράψει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἀρχαία.

Σημερινή.

Ἐνεστώς.

ἔσο ἢ ἔσθι, ἔστω ἢ ἦτω,
ἔστε, ἔστωσαν, ἢ ἔστων.ἔσο, ἢ εἴσου, ἄς ἦναι.
εἴσθε, ἄς ἦναι.

Δ. ἔστον, ἔστων.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

εἶην, εἶης, εἶη,
εἶημεν, εἶητε, εἶησαν, ἢ
εἶμεν, εἶτε, εἶεν,

εἴθε νὰ ἦμαι, νὰ ἦσαι, νὰ ἦναι,

εἴθε νὰ ἦμεθα, νὰ ἦσθε, νὰ ἦναι.

Δ. εἴστον, εἴητην.

Διὰ δὲ τὸ παρελθόν, εἴθε νὰ
ἦμην, νὰ ἦσο, νὰ ἦτο, κτλ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ἐάν ᾧ, ἦς, ᾗ,
ἐάν ᾧμεν, ᾗτε, ᾧσι.

ἐάν ἦμαι, ἦσαι, ἦναι,

ἐάν ἦμεθα, ἦσθε, ἦναι.

Δ. ἐάν ἦτον, ἦτον.

(1) Ὁ παρατατικός τῆς σημερινῆς εἶναι σχεδὸν ὁ αὐτὸς μὲν τὸν μέσον τῆς ἀρχαίας ἦμην, ἦσο, ἦμεθα, ἦσθε, ἦντο, ἦμεν, ἦσπον, ἦσπην.

Ἀόριστος τῆς Σημερινῆς.

ἐὰν σταθῶ, σταθῆς, σταθῇ, σταθῶμεν, σταθῇτε, σταθῶσι.
ἢ, ἐὰν γείνω, γείνης, γείνη, γείνωμεν, γείνητε, γείνωσι.

www.libtool.com.cn ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς. εἶναι· νὰ ᾔμαι, ἢ ὅτι εἶμαι
Μέλλων. ἔσεσθαι· ὅτι θέλω εἶσθαι, καὶ Μέλλ. β'.
ὅτι θέλω σταθῇ, ἢ γείναι.

Σημείωσις.—Τὸ Ἀπαρέμφατον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐξηγείται εἰς τὴν Σημερινήν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἡγουμένου ῥήματος, πότε μὲ τὸ νὰ, πότε μὲ τὸ ὅτι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς. (ὁ αὐτὸς καὶ τὴν σήμερον.)
ὁ ὢν, τοῦ ὄντος· ἢ οὖσα, τῆς οὐσῆς. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Μέλλων.

ὁ ἐσόμενος, ἢ ἐσομένη, τὰ αὐτὰ, ἢ ἀναλύοντες, ὅστις θέλει
τὸ ἐσόμενον. εἶσθαι ἢ θέλει σταθῇν.

Ἀόριστος τῆς Σημερινῆς.

σταθεῖς, σταθέντος· σταθεῖσα, σταθείσης· σταθὲν σταθέντος.
ἢ γενόμενος. κ.τ.λ.

Ἐ Χ Ω.

Ἀρχαία.

ΘΡΗΣΚΗ.

Σημερινή.

Ἐνεστώς.

ἔχω, ἔχεις, ἔχει
ἔχομεν, ἔχετε, ἔχουσι,
Δ. ἔχετον, ἔχετον.
ἔχω, ἔχεις, ἔχει,
ἔχομεν, ἔχετε, ἔχουν, ἢ ἔχουσι.

Παρατατικός.

εἶχον, εἶχες, εἶχε,
εἶχομεν, εἶχετε, εἶχον
Δ. εἶχετον, εἶχέτην.
τὰ αὐτὰ· κοινότερον δὲ εἰς
τὸ ἐνικὸν πρῶτον, εἶχα· καὶ
εἰς τὸ πληθυντικὸν πρῶτον καὶ
τρίτον, εἶχαμεν, εἶχαν.

Μέλλων.

ἔξω, ἔξεις, ἔξει,
ἔξομεν, ἔξετε, ἔξουσιν.
Δ. ἔξετον, ἔξετον.
θέλω, θέλεις, θέλει,
θέλωμεν, θέλετε, θέλουσιν } ἔχειν.

Σημείωσις.—Ὁ δεύτερος Μέλλων τῆς σημερινῆς εἶναι, ἢ θέλω λάβει, ἢ θέλω ἀποκτήσει, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου. Καὶ ὁ ἀκόλουθος Ἀόριστος ἔσχω ἐξηγείται, ἢ μὲ τὸ ἔλαβον, ἢ μὲ τὸ ἀπέκτησα, κατὰ τὴν ἔννοιαν ὁμοίως τοῦ λόγου.

Ἀόριστος.

ἔσχω, ἔσχεις, ἔσχε,
ἔσχομεν, ἔσχετε, ἔσχον.
Δ. ἔσχετον, ἔσχέτην.
ἔλαβον ἢ ἔλαβα, ἔλαβες, ἔλαβε,
ἐλάβομεν ἢ ἐλάβαμεν, ἐλάβετε,
ἔλαβον ἢ ἐλάβαν.

Παρακείμενος.

ἔσχηκα, ἔσχηκας, ἔσχηκε, ἔχω, ἔχεις, ἔχει } λάβει ἢ ἔλα-
 ἐσχέκαμεν, ἐσχέκατε, ἐσχέκασι. ἔχομεν, ἔχετε, ἔχουσι } βον, καθὼς
 Α. ἐσχέκατον, ἐσχέκατον. } ὁ ἀδριςτος.

www.libtool.com.cn

ἔσχηκιν, ἔσχηκεῖς, ἔσχηκει, εἶχον, εἶχες, εἶχε } λάβω
 ἐσχέκαμεν, ἐσχέκατε, ἐσχέκασαν εἶχομεν, εἶχετε, εἶχον } λάβω
 Α. ἐσχηκείτον, ἐσχηκείτην.

ΠΡΟΤΑΚΤΙΚΗ.

ἔνεστώς.

ἔχε, ἔχέτω,
 ἔχετε, ἔχέτωσαν.
 Α. ἔχετον, ἔχέτων.

ἔχε, ἄς ἔχη,
 ἔχετε, ἄς ἔχωσι

ἄδριςτος.

σχές, σχέτω,
 σχέτε, σχέτωσαν.
 Α. σχέτον, σχέτων.

λάβε, ἄς λάβῃ,
 λάβετε, ἄς λάβωσι

ΕΥΚΤΙΚΗ.

ἔνεστώς.

ἔχοιμι, ἔχοις, ἔχοι,
 ἔχοιμεν, ἔχοιτε, ἔχοιεν.
 Α. ἔχοιτον, ἔχοίτην.

εἶθε νὰ ἔχω, νὰ ἔχῃς, νὰ ἔχῃ
 νὰ ἔχωμεν, νὰ ἔχητε, νὰ ἔχωσι

ἄδριςτος.

σχοῖν, σχοῖς, σχοῖν,
 σχοῖμεν, σχοῖτε, σχοῖσαν
 Α. σχοῖτον, σχοῖτην, ἡ σχοῖεν

εἶθε νὰ λάβω, νὰ λάβῃς, νὰ λάβῃ
 εἶθε νὰ λάβωμεν, νὰ λάβῃτε, νὰ
 λάβωσι

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

ἔνεστώς.

ἐάν ἔχω, ἔχῃς, ἔχῃ,
 ἐάν ἔχωμεν, ἔχητε, ἔχωσι.
 Α. ἔχητον, ἔχητον.

(ὁ αὐτός) (1)

ἄδριςτος.

ἐάν σχῶ, σχῇς, σχῇ,
 ἐάν σχῶμεν, σχῆτε, σχῶσι.
 Α. σχῆτον, σχῆτον.

ἐάν λάβω, λάβῃς, λάβῃ,
 ἐάν λάβωμεν, λάβῃτε, λάβωσι

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

ἔνεστώς.

ἔχειν.

νὰ ἔχω, ἡ ὅτι ἔχω.

Παρακείμενος.

ἐσχηκέναι.

μέλλων

ἔξειν,

νὰ ἔχω, ἡ ὅτι θέλω ἔχειν

ἀδριςτος.

σχεῖν.

νὰ λάβω, ἡ ὅτι ἔλαβον.

(1) Εἰς τὸ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον τῆς ὑποτακτικῆς ἡ σημερινὴ Γλῶσσα συνιᾷται καινότερον τὸν σχηματισμὸν τῆς ὀριστικῆς ἔχεις.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἔνεστώς.

(ὁ αὐτὸς καὶ τὴν σήμερον.)

ὁ ἔχων,

ἡ ἔχουσα,

τὸ ἔχον.

Μέλλων.

ὁ ἔξον, ἡ ἔξουσα, τὸ ἔξον,

ὅστις θέλει ἔχειν, ἡ ὁ μέλλων νὰ ἔχη

Ἄδριςτος.

ὁ σχών, ἡ σχοῦσα, τὸ σχόν.

ὁ λαβών, ἡ λαβοῦσα, τὸ λαβόν.

Θ Ἐ Λ Ω.

Ἀρχαία.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Σημερινή.

Ἔνεστώς.

(ὁ αὐτός).

Θέλω, θέλεις, θέλει

θέλομεν, θέλετε, θέλουσι.

κατὰ τὴν ἀρχαίαν, καὶ ἐθέλω, κ.τ.λ.

Α. ἐθέλετον, ἐθέλετον.

Σημεῖωσις. Οἱ παρρωχημένοι χρόνοι τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἐθέλω.

Παρατατικός.

(ὁ αὐτός).

ἤθελον, ἤθελες, ἤθελε,

ἤθέλομεν, ἤθέλετε ἤθελον.

Α. ἤθέλετον, ἤθελέτην.

Μέλλων.

Θελήσω, θελήσεις, θελήσει,

θέλω, θέλεις, θέλει

{ θελή-

θελήσομεν, θελήσετε, θελήσουσι.

θέλομεν, θέλετε, θέλουσι

{ σιν.

Α. θελήσετον, θελήσετον.

Ἄδριςτος.

(ὁ αὐτός).

ἠθέλησα, ἠθέλησας, ἠθέλησε,

ἠθέλησαμεν, ἠθέλησατε, ἠθέλησαν.

Α. ἠθέλησατον, ἠθελησάτην.

Παρακείμενος.

ἠθέληκα, ἠθέληκας, ἠθέληκε,

ἠθελήκαμεν, ἠθελήκατε, ἠθελήκασι.

ὡς ὁ Ἄδριςτος.

Α. ἠθελήκατον, ἠθελήκατον.

Ἰπερσυντέλικός.

ἠθελήκειν, ἠθελήκεις, ἠθελήκει,

εἶχον, εἶχες, εἶχε

{ θελή-

ἠθελήκειμεν, ἠθελήκειτε, ἠθελήκεισαν.

εἶχομεν, εἶχετε εἶχον

{ σιν.

Α. ἠθελήκειτον, ἠθεληκείτην.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἔνεστώς.

Θέλε, θελέτω

θέλε, ἄς θέλη,

θέλετε, θελέτωσαν.

θέλετε, ἄς θέλωσι.

Α. θέλετον, θελέτων.

Ἄδριςτος.

Θέλησον, θελησάτω,

θέλησον, ἄς θελήσῃ,

θελήσατε, θελησάτωσαν.

θελήσατε, ἄς θελήσωσι.

Α. θελήσατον, θελησάτων.

3)
 τὰς
 ΕΥΚΛΗΚΗ.

Ἐνεστώς.

θέλωμι, θέλοις, θέλοι, εἴθε νὰ θέλω, νὰ θέλῃς, νὰ θέλῃ,
 θέλωμεν, θέλοιτε, θέλοιεν. νὰ θέλωμεν, νὰ θέλῃτε, νὰ θέλωσι.

Δ. θέλοιτον, θελοῖτην. www.libtool.com.cn

Ἀόριστος.

θελήσαιμι, θελήσῃς, ἢ θελήσειας, εἴθε νὰ θελήσω, νὰ θελήσῃς,
 θελήσαι, ἢ θελήσειε, νὰ θελήσῃ,
 θελήσαιμεν, θελήσαίτε, θελήσαιεν, εἴθε νὰ θελήσωμεν, νὰ θελήσῃτε
 ἢ θελήσειεν. νὰ θελήσωσι.

Δ. θελήσαιτον, θελησαίτην.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

(ὁ αὐτός).

ἐὰν θέλω, θέλῃς, θέλῃ, ἐὰν θέλωμεν, θέλῃτε, θέλωσι

Δ. θέλητον, θέλητον.

Ἀόριστος.

(ὁ αὐτός).

ἐὰν θελήσω, θελήσῃς, θελήσῃ, ἐὰν θελήσωμεν, θελήσῃτε, θελήσωσι.

Δ. θελήσητον, θελήσητον.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς. θέλειν.

Ἀόριστος.

θελήσαι.

Παρακείμενος. ἠεληκέναι.

Μέλλων.

θελήσειν.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

(ὁ αὐτός).

ὁ θέλων, ἢ ὁ ἐθέλων· ἢ θέλουσα· τὸ θέλον.

Ἀόριστος.

(ὁ αὐτός).

ὁ θελήσας ἢ θελήσασα· τὸ θελήσων.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ

ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ἀρχαία.

ΔΥΩ.

Σημερινή.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

(ὁ αὐτός).

λύω, λύεις, λύει,
 λύομεν, λύετε, λύουσι.

Δ. λύετον, λύετον.

Παρατατικές.

(ὁ αὐτός).

ἔλυον, ἔλυες, ἔλυε,
 ἐλύομεν, ἐλύετε, ἔλυον.

Δ. ἐλύετον, ἐλυέτην.

Μέλλων.

λύσω, λύσεις, λύσει,
 λύσομεν, λύσετε, λύσουσι·

θέλω, θέλεις, θέλει | λύει, ἢ
 θέλωμεν, θέλετε, θέλουσι | λύσει.

Δ. λύσετον, λύσετον.

ἔλυσα, ἔλυσας, ἔλυσε,
ἐλύσαμεν, ἐλύσατε, ἔλυσαν.

Δ. ἐλύσατον ἐλυσάτην.

www.libtool.org Παραινέσεις.

λέλυκα, λέλυκας, λέλυκε, ἔχω, ἔχεις, ἔχει } λύσει
λελύκαμεν, λελύκατε, λελύκασι. ἔχομεν, ἔχετε, ἔχουσι } ἢ λελυ-
Δ. λελύκατον, λελύκατον μένον, -μένην, -μένον.

Ἰπερσυντελικός.

ἐλελύκειν, ἐλελύκεις, ἐλελύκει, εἶχον, εἶχες, εἶχε } λύσει
ἐλελύκειμεν, ἐλελύκεται, ἐλελύκεισαν. εἶχομεν, εἶχετε, εἶχον }
Δ. ἐλελύκειτον, ἐλελυκεῖτην.

ΥΠΟΘΕΤΙΚΗ.

Κάμνομεν πολλάκις ὑποθέσεις περὶ πραγμάτων περασμένων, καὶ συμπεραίνομεν ἀπὸ ταύτας τί ἠδύνατο τότε νὰ γείνη, ἢ τί ἤθελε γίνεσθαι ἢ γείναι, ἢ εἶσθαι γεγενημένον. Εἰς τὰ συμπεράσματα ταῦτα ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ μετεχειρίζετο τὸν σύνδεσμον ἄν, ὅς τις λέγεται διὰ τοῦτο δυνητικός· ἡ σημερινὴ ἀντὶ τούτου μεταχειρίζεται τὸ ἤθελον, καθὼς βλέπεις εἰς τὰ ἀκόλουθα.

Παρατατικός Ἰποθετικός.

ἔλυον, ἔλυες, ἔλυεν } ἄν ἤθελον, ἤθελες, ἤθελε } λύει.
ἐλύομεν, ἐλύετε, ἔλυον } ἤθέλομεν, ἠθέλετε, ἤθελον }
Δ. ἐλύετον, ἐλύετην.

Ἀόριστος Ἰποθετικός.

ἔλυσα, ἔλυσας, ἔλυσεν } ἄν. ἤθελον, ἤθελες, ἤθελε } λύσει.
ἐλύσαμεν, ἐλύσατε, ἔλυσαν } ἤθέλομεν, ἠθέλετε, ἤθελον }
Δ. ἐλύσατον, ἐλυσάτην.

Ἰπερσυντελικός Ἰποθετικός.

ἐλελύκειν, ἐλελύκεις, ἐλελύκει } ἤθελον, ἤθελες, ἤθελε } ἔχει λε-
ἐλελύκειμεν, ἐλελύκεται, -ύκεισαν } ἄν. ἤθέλομεν, ἠθέλετε, } λυμένον,
Δ. ἐλελύκειτον, ἐλελυκεῖτην ἤθελον } -ην, -ον.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

λύε, λυέτω,
λύετε, λυέτωσαν.

Δ. λύετον, λυέτων.

λύε, ἄς λύη,
λύετε, ἄς λύωσι.

Παραινέσεις.

λέλυκε, λελυκέτω.
λελύκετε, λελυκέτωσαν.
Δ. λελύκετον, λελυκέτων.

Ἄο τὰς δι
τ ο ος.

λύσον, λυσάτω,
λύσατε, λυσάτωσαν.
Δ. λύσατον, λυσάτων.

λύσε, ἄς λύση,
λύσατε, ἄς λύσωσι.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

www.lib.royal.ac.cn

λύοιμι, λύοις, λύοι,
λύοιμεν, λύοιτε, λύοιεν.
Δ. λύοιτον, λυοίτην.

εἴθε νὰ λύω, νὰ λύης, νὰ λύη,
νὰ λύωμεν, νὰ λύητε, νὰ λύωσι.

Παρακείμενος.

λελύκοιμι, λελύκοις, λελύκοι,
λελύκοιμεν, λελύκοιτε, λελύκοιεν.
Δ. λελύκοιτον, λελυκοίτην.

Ἄοριστος.

λύσαιμι, λύσειας, λύσειε,
λύσαιμεν, λύσαιτε, λύσειαν.
Δ. λύσαιτον, λυσαίτην.

εἴθε νὰ λύσω, νὰ λύσης, νὰ λύση,
εἴθε νὰ λύσωμεν, νὰ λύσητε, νὰ λύσωσι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώως. (ὁ αὐτός.)

ἐὰν λύω, λύης, λύη,
ἐὰν λύωμεν, λύητε, λύωσι.
Δ. λύητον, λύητον.

Παρακείμενος.

ἐὰν λελύκω, λελύκης, λελύκη,
ἐὰν λελύκωμεν, λελύκητε, λελύκωσι.
Δ. λελύκητον, λελύκητον.

Ἄοριστος. (ὁ αὐτός.)

ἐὰν λύσω, λύσης, λύση,
ἐὰν λύσωμεν, λύσητε, λύσωσι.
λύσητον, λύσητον.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ.

Ἐνεστώως.	λύειν.	Παρακείμενος,	λελυκέναι.
Ἄοριστος.	λύσαι.	Μέλλων,	λύσειν.
		ΜΕΙΟΞΗ,	

Ἐνεστώως.	ὁ λύων,	ἡ λύουσα,	τὸ λύον.
Μέλλ.	ὁ λύσων,	ἡ λύσουσα,	τὸ λύσον
Παρακείμενος.	ὁ λελυκώς,	ἡ λελυκυῖα,	τὸ λελυκός.
Ἄοριστος,	ὁ λύσας,	ἡ λύσασα,	τὸ λύσαν.

ΠΕΡΙ ΣΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΟΝΗΣ.

Ἐνεστώως.—Ὁ Ἐνεστώως τῆς Ὄριστικῆς Ἐγκλίσεως λέγεται ὅτι ἐμα, διότι αὐτὸς θέτεται ὡς ἀρχὴ ἐκ τῆς ὁποίας γεννῶνται ἄλλοι χρόνοι. Τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ὁ Ἐνεστώως, λέγεται Ἀρτικὸν

γράμμα, καθὼς εἶναι τὸ *λ* εἰς τὸ *κῶ*· ἢ Ἀρκτικὰ γράμματα, ἐὰν ὁ λόγος εἶναι περὶ δύο γραμμάτων, καθὼς εἶναι τὸ *ακ*, εἰς τὸ *ακούω*. Τὸ γράμμα, εἴτε φωνῆεν ἢ δίφθογγος εἶναι, εἴτε σύμφωνον, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται ἀμέσως πρὸ τῆς καταλήξεως *ω*, λέγεται Χαρακτὴρ τοῦ ῥήματος, ἢ Χαρακτηριστικὸν, καθὼς τὸ *γ*, εἰς τὸ λέγω, τὸ *υ*, εἰς τὸ λύω, ἢ *ου*, δίφθογγος εἰς τὸ *ακούω*. Εἰς τὰ ῥήματα τὰ ὅποια λήγουσιν εἰς *πτω*, ἢ *κτω*, τὸ πρῶτον σύμφωνον *π*, *κ*, θεωρεῖται ὡς *χαρακτηριστικόν*. *Ῥίζα* τοῦ ῥήματος λέγεται ὅλον τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ ὅποιον εἶναι πρὸ τῆς καταλήξεως *ω*, διότι αὐτὸ μένει εἰς τὰς μεταβολὰς τῶν σχηματισμῶν. Αἱ ὀνομασίαι αὗται, ἀρκτικὸν γράμμα, *χαρακτηριστικόν*, *ρίζα*, λέγονται κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων χρόνων τοῦ ῥήματος, καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων.

Παρατατικός.—Ὁ Παρατατικός γίνεται ἐκ τοῦ Ἐνεστώτος φυλάττων τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ, μεταβάλλων τὴν κατάληξιν *ω* εἰς *ον*, καὶ λαμβάνων εἰς τὴν ἀρχὴν *ε*, ἐὰν τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ Ἐνεστώτος ᾖναι σύμφωνον, καθὼς, λύω, ἔλυον· γράφω, ἔγραφον· γινωρίζω, ἐγινώριζον· τὸ *ε* τοῦτο λέγεται Συλλαβικὴ αὐξησις, διότι αὐξάνει ὁ Παρατατικός κατὰ μίαν συλλαβὴν. Τὸ ἀρκτικὸν *ρ* διπλασιάζεται εἰς τὸν Παρατατικόν, καθὼς *ρίπτω*, ἔρριπτον. Ἐὰν ὅμως τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ Ἐνεστώτος ᾖναι φωνῆεν, ἢ δίφθογγος, διὰ νὰ σχηματίζωμεν ὀρθὰ τὸν Παρατατικόν, πρέπει νὰ φυλάττωμεν τοὺς ἀκολουθοῦντας κανόνας.

α. Ἐὰν τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ Ἐνεστώτος ᾖναι *α*, ἢ *ε*, ὁ Παρατατικός μεταβάλλει αὐτὸ εἰς *η*, καθὼς, *ακούω*, ἤκουον· ἐλπίζω, ἤλπιζον.

Ἐξαιροῦνται τὰ ἀκόλουθα εἰς τὰ ὅποια ὁ Παρατατικός φυλάττων τὴν συλλαβικὴν αὐξησιν *ε* προσλαμβάνει καὶ *ι*, ἔχω, εἶχον· ἔλω, εἶλον· ἐάω, εἶαον· ἔλκω, εἶλκον· ἐλκύω, ἐλκυον· ἔρπω, εἶρπον· ἐρπύζω, εἶρπυζον· ἐθίζω, ἐθίζον· ἐλίσσω, ἐλίσσον· ἐσιάω, εἰστίαν· ἐρύω, εἶριον· ἔπω, καὶ ἔπομαι, εἰδόμην· ἐργάζομαι, ἐργαζόμην. Ὅσα ἀρχίζουσι ἀπὸ *εο*, μεταβάλλουσι μόνον τὸ *ο* εἰς *ω*, καθὼς, *εορτάζω*, ἐώρταζον.

Ἐξαιροῦνται ὁμοίως καὶ τὰ ἀκόλουθα τέσσαρα ἔχοντα κατόπιν ἀπὸ τὸ *α* φωνῆεν, *ἄω*, *αἶω*, *ἀηδίζομαι*, *ἀηθέσσω*· τὸ *α* μένει ἄτρεπτον.

β'. Ἐὰν τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ *ο*, ὁ Παρατατικός μεταβάλλει αὐτὸ εἰς *ω*, καθὼς, *ὀνομάζω*, ὀνόμαζον, *ὀμνύω*, ὀμνυον. Ἐὰν δὲ τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ *ι* ἢ *υ* βραχέα, γίνονται μακρὰ εἰς τὸν παρατατικόν.

γ'. Ἐάν τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ τὰς διφθόγγους αι, αυ, οι, ὁ Παράτατικὸς μεταβάλλει ὡς ἀνωτέρω τὸ α εἰς η, τὸ ο εἰς ω, τὸ δὲ ι ὑπογράφεται, καθὼς, αἰτέω, ἤτεον· αὖξάνω, ἠύξανον· οἰκοδόμew, ὠκοδόμεον· ἡ μεταβολὴ αὕτη τῶν φωνηέντων λέγεται Χρονικὴ αὔξησις, διότι τὸ βραχύφωνον τοῦ Ἐνεστώτος γίνεται μακρόν.

Ἐξαίρουνται τινὰ τὰ ὁποῖα διὰ τὴν κακοφωνίαν δὲν λαμβάνουσι μεταβολὴν εἰς τὸν Παρατατικόν, ὅποια τὰ, αὐαίνω, οἰδαίνω, οἰκουρῶ· καὶ τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ οἶνος, οἷσρος, οἰωνός, οἷαξ· καθὼς, οἰακίζω, οἰακονομῶ, οἰακόςτροφῶ, οἰνίζω, οἰστρέω, ἡ οἰσρώ, οἰωνοσκοπῶ· τοιοῦτον καὶ τὸ οἰόω, ἐκ τοῦ οἶος, καὶ τὸ οἰκουρέω. Τὰ δὲ ἔχοντα τὴν εὐ διφθόγγον, ἀστατοῦσι, καὶ ποτὲ μὲν μεταβάλλουσι τὸ ε εἰς η, ποτὲ δὲ οὐ· οὕτως, ὁ Παρατατικὸς τοῦ εὐχομαί, εὐρίσκεται καὶ ἠύχομην, καὶ εὐχόμεν· εἰς δὲ τὸ εὐρίσκω μένει ἄτρεπτον.

Ἡ οὐ διφθόγγος μένει ἀμετάβλητος· ὁμοίως καὶ ἡ ει, καὶ τὸ η καὶ ὦ· τὸ δὲ υ καὶ ι, βραχέα ὄντα εἰς τὸν Ἐνεστώτα, γίνονται μακρά εἰς τὸν Παρατατικόν.

δ'. Τὰ σύνθετα ἀπὸ πρόθεσιν λαμβάνουσι τὴν αὔξησιν οὐχί εἰς τὴν ἀρχὴν, καθὼς γίνεται πολλάκις εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν, ἀλλὰ μετὰ τὴν πρόθεσιν, ὡς προσφέρω, προσέφερον. Εἰς ταύτην δὲ τὴν αὔξησιν τὸ ληκτικὸν φωνῆν τῆς προθέσεως ἀποβάλλεται, καθὼς, ἀναβαίνω, ἀνέβαινον· καταβαίνω, κατέβαινον· διαβαίνω, διέβαινον· μεταβαίνω, μετέβαινον· παραβαίνω, παρέβαινον· ἀντιβαίνω, ἀντέβαινον· ἐπιβαίνω, ἐπέβαινον· ἀποβαίνω, ἀπέβαινον· ὑποβαίνω, ὑπέβαινον· τῆς πρὸ ὅμως καὶ τῆς περὶ καὶ ἀμφὶ τὸ φωνῆν δὲν ἀποβάλλεται· ὅθεν προβαίνω, προέβαινον, καὶ προὔβαινον· (διότι τὸ ο καὶ ε λαμβάνουσι κρᾶσιν εἰς ου)· περιβαίνω, περιέβαινον· ἀμφιβαίνω, ἀμφιέβαινον.

Ἐξαίρουνται ὀλίγα τινὰ, τῶν ὁποίων τὸ ἀπλοῦν ἢ δὲν ὑπάρχει, ἢ κατήντησεν ἄχρηστον, καθὼς, καθεύδω, ἐκάθευδον, (καὶ καθυῖδον)· ἀφιέω, ἠφίεον (ἠφίουν)· κάθημαι, ἐκαθήμην· καθίζω, ἐκάθιζον· ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτην· ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν· ἐπίσταμαι, ἠπιστάμην· τὸ δὲ ἀπολάύω κίμνει καὶ ἀπέλευσεν καὶ ἀπήλυσεν· καὶ πρὸς τοῦτοις τὰ ἀκόλουθα, τὰ ὁποῖα λαμβάνουσιν αὔξησιν καὶ πρὸ τῆς προθέσεως καὶ μετὰ τὴν πρόθεσιν, ἀνορθόω, ἠνώρθοον (ἠνώρθουν)· ἐνοχλέω, ἠνώχλεον (ἠνώχλουν)· ἀνέχομαι, ἠνειχόμην.

μην· παροινῶ, ἐπαρώνουν· ἀμπέχομαι, ἡμπειχόμην. Τὸ δὲ διακονῶ καὶ δγαιτῶ λαμβάνουσι τὴν αὖξησην ἢ ἐξωθεν, ἢ ἐσωθεν· ὡς, διακονῶ, ἐδιακόνουν, ἢ διηκόβουν· δγαιτῶ, ἐδγαιτῶν ἢ διήτων.

ε. Τὰ σύνθετα ἀπὸ τοῦ εν καὶ δυς, λαμβάνουσι τὴν αὖξησην κατόπιν, ἐὰν ἀρχίζωσιν ἀπὸ φωνήεν τρεπτόν, ὡς, εὐεργετέω, εὐηργέτεον (εὐηργέτουν)· δυσαρεστέω, δυσηρέστεον (δυσηρέστουν)· ὅταν ὁμοῦς ἀρχίζωσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀτρέπτου, ἢ ἀπὸ συμφώνου, τότε τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ δυς λαμβάνουσιν ἐξωθεν τὴν συλλαβικὴν αὖξησην, καθὼς, δυσωπέω, ἐδυσώπεον (ἐδυσώπουν)· δυσυχέω, ἐδυστύχεον (ἐδυσύχουν)· τὰ δὲ ἐκ τοῦ εν σύνθετα, τὰ μὲν πρὸ συμφώνου διαφοροῦνται, καθὼς εὐτυχῶ, εὐτύχουν καὶ πύτύχουν· τὰ δὲ πρὸ φωνήεντος ἀτρέπτου μένουσιν ἀναύξητα, καθὼς εὐωχέομαι, εὐωχεόμην, (εὐωχούμην)· εὐήμερῶ, εὐημέρουν.

ς. Τὰ ῥήματα τὰ ὁποῖα γίνονται ἀπὸ σύνθετα ὀνόματα λαμβάνουσι τὴν συλλαβικὴν, ἢ χρονικὴν αὖξησην γενικῶς εἰς τὴν ἀρχὴν, καθὼς μελοποιῶς, μελοποιῶ, ἐμελοποιῶν· πλημμελῆς, πλημμελῶ, ἐπλημμέλουν· οὕτω καὶ ναυπηγῶ, σιδηροφορῶ, ἐμπεδῶ, ἀπιστῶ, κτλ. ἐκ τῶν ναυπηγός, σιδηροφόρος, ἐμπεδος, ἄπιστος, κτλ. Οὕτω καὶ τὸ προοιμιάζομαι. Τὸ δὲ παρανομῶ (ἐκ τοῦ παράνομος) κάμνει παρηνόμουν. Οὕτω καὶ ἄλλα παραγόμενα ἐκ συθέτων ὀνομάτων, ὡς προφήτης, προφητεύω, προφητεύον· ἐγκώμιον, ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμιάζον καὶ ἐπιθυμῶ, ἐπεθύμουν· ἐγχειρῶ, ἐνεχείρουν.

Μέλλω.—Ὁ Μέλλων γίνεταί ἐκ τοῦ Ἐνεστῶτος, τιθεμένου τοῦ σ μεταξὺ τοῦ χαρακτηριστικοῦ καὶ τῆς καταλήξεως ω, καθὼς, λύω, λύσω· κρούω, κρούσω. Ἐὰν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἐνεστῶτος ᾖ ἡναι σύμφωνον, τότε, διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὸν μέλλοντα, πρέπει νὰ παρατηρῶμεν τὰ ἀκόλουθα.

α. Ἐὰν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἐνεστῶτος εἴηαι β, π, φ, ἢ πτ, ὁ Μέλλων λήγει εἰς ψω· διότι βς, πς, φς, γράφονται καὶ προφέρονται ψ· ὅθεν τρίβω, τρίψω· τρέπω, τρέψω· γράφω, γράψω· τύπτω, τύψω.

β. Ἐὰν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἐνεστῶτος ᾖ ἡναι γ, κ, χ, ἢ μόνα, ἢ ὁμοῦ με ἄλλο τί σύμφωνον, ὁ Μέλλων λήγει εἰς ξω· διότι γς, κς, χς, γράφονται καὶ προφέρονται ξ, ὅθεν λέγω, λέξω· πλέκω, πλέξω· βρέχω, βρέξω.

γ. Ἐὰν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἐνεστῶτος ᾖ ἡναι δ, θ, τ, ἐπειδὴ τὰ σύμφωνα ταῦτα κάμνουσι κακοφωνίαν ὅταν ᾖ ἡναι πρὸ τοῦ σ, ἀπα-

βάλλει αὐτὰ ὁ Μέλλων, καὶ λήγει ἀπλῶς εἰς σω, καθῶς, σπεύσω, σπεύσω· πείθω, πείσω· ἀνύτω, ἀνύσω.

δ'. Ἐὰν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἐνεστώτος ᾖ καὶ ἐκ τῶν ἀμεταβόλων λ, μ, ν, ρ, ὁ Μέλλων δὲν λαμβάνει σ, ἀλλὰ φυλάττει τὸ ἀμετάβολον, καὶ περισπᾶται, καθῶς, κρίνω, κρίνω· Ὁ Μέλλων οὗτος ὀνομάζεται ἰδιαίτερος Μέλλων β'. καὶ πρέπει νὰ ἔχη τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν· ὅθεν,

Ἐὰν ὁ Ἐνεστὼς ἔχη διπλοῦν ἀμετάβολον, ἀποβάλλεται τὸ ἐν εἰς τὸν Μέλλοντα, ὡς ψάλλω, ψαλῶ.

Ἐὰν ἔχη δύο διάφορα ἀμετάβολα, ἀποβάλλεται τὸ δεύτερον, ὡς, τέμνω, τεμῶ· κάμνω, καμῶ.

Ἐὰν ὁ Ἐνεστὼς ἔχη αι, ηι, ἀποβάλλεται τὸ ι, καθῶς, αἶρω, ἄρῶ· κτείνω, κτενῶ· σπείρω, σπερῶ.

ε'. Ἐὰν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἐνεστώτος ἔχη ζ, σσ, ιτ, ὁ Μέλλων εἰς ἄλλα μὲν ῥήματα λαμβάνει σ, ὡς, δικάζω, δικάσω, κομίζω, κομίσω· ποτίζω, ποτίσω· εἰς ἄλλα δὲ ξ, τὸ ὅποιον προέρχεται ἀπὸ ἄλλου ἀσυνειθίστου Ἐνεστώτος ἔχοντος κ, η, γ, χ, καθῶς, πλάζω, πλάγξω, (πλάγχω)· στίζω, στίξω, (στίγω)· πλῆσσω, πλῆξω, (πλήγω)· φρίττω, φρίξω, (φρίκω).

Ἰτιτικὸς Μέλλων.—Οἱ Ἰτιτικοὶ ἐσχημάτιζον ἰδιαίτερον Μέλλοντα ἐκ τῶν εἰς ασω, καὶ εσω, ἀποβάλλοντες τὸ σ, καὶ συναιροῦντες αω καὶ εω εἰς ῶ, καθῶς, βιβῶ (ἐκ τοῦ βιβάζω), βιβᾶς, βιβᾶ· βιβῶμεν, βιβᾶτε, βιβῶσι· τελῶ τελεῖς, τελεῖ· τελοῦμεν, τελεῖτε, τελοῦσι· εἰς δὲ τὰ εἰς ιζω ὑπερδυσύλλαβα ἀποβάλλοντες τὸ σ, περισπῶσιν ἀπλῶς, καθῶς, κομίζω, κομίσω, κομιῶ, κομιεῖς, κομιεῖ· κομιοῦμεν, κομιεῖτε, κομιοῦσι (1).

Παρακείμενος.—Διὰ νὰ σχηματίζωμεν ὁρθῶς τὸν Παρακείμενον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης, πρέπει νὰ παρατηρῶμεν τρία πράγματα, τὴν λήγουσαν, τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν παραλήγουσαν.

Α'. *Λήγουσα*.—Ὁ Παρακείμενος λήγει εἰς φα, ἡ χα, ἡ κα, κατὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἐνεστώτος.

α. Εἰς φα, ὅταν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο ᾖ θ, π, φ, ἡ πτ, καθῶς, τρίβω, τέτριφα· πέμπω, πέπομφα· γράφω, γέγραφα· τύπτω, τέτυφα.

β. Εἰς χα, ὅταν τὸ χαρακτηριστικὸν ᾖ γ, κ, χ, ἡ μόνον ἡ μὲ ἄλλο σύμφωνον· καθῶς, λέγω, λέλεχα· πλέκω, πέπλεχα· βρέχω, βέβρεχα.

(1). Βλῆπε καὶ σελίδα 81. Μῆκος Μέλλων β'.

γ'. Εἰς κα, δταν τὸ χαρακτηριστικὸν ᾖναι δ, θ, τ, ἢ κανέν ἐκ τῶν ἀμεταβόλων λ, μ, ν, ρ, ἢ δταν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἐνεστῶτος ᾖναι φωνῆεν ἢ δίφθογγος, καθὼς, ἄδω, ἡκα· πλῆθω, πέπληκα· ἀνύτω, ἡνυκα· ψάλλω, ἔψαλκα· νέμω, νενέμηκα· κρίνω, κέκρικα· σπείρω, ἔσπαρκα· βοάω, βεβόηκα· τελέω, τετέλεκα· τίω, τέτικα· ὀμῶω, ὄμοκα· σείω, σέσεικα· ἱππεύω, ἱππευκα· κρούω, κέκρουκα.

Σημείωσις.—Εἰς πολλὰ ῥήματα ὁ Παρακείμενος φυλάττει τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἐνεστῶτος· ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς λέγεται Μέσος Παρακείμενος, ἢ δεῦτερος Παρακείμενος, καθὼς, λήθω, λέληθα· σήπω, σέσηπα· φεύγω, πέφευγα.

Β. Ἀρχή.—Ἐάν ὁ Ἐνεστὸς ἀρχίζῃ ἀπὸ ἐν σύμφωνον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ρ, οὔτε κανέν ἀπὸ τὰ διπλᾶ, ζ, ξ, ψ, τότε ὁ Παρακείμενος λαμβάνει καὶ τὸ ἀρκτικὸν τοῦτο σύμφωνον τοῦ Ἐνεστῶτος πρὸ τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, καὶ ἐπειδὴ οὕτω λαμβάνεται εἰς τὸν Παρακείμενον δις, λέγεται ἀναδιπλασιασμός, καθὼς, λύω, λέλυκα· τελέω, τετέλεκα· ἐάν τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον τοῦ Ἐνεστῶτος ᾖναι δασύ, εἰς τὸν ἀναδιπλασιασμόν τοῦ Παρακειμένου μεταβάλλεται εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλὸν, καθὼς, θεωρέω, θεθεώρηκα· φύω, πέφυκα· χωρέω, κεχώρηκα.

Ὁ διπλασιασμός γίνεται ἀκόμη καὶ δταν ὁ Ἐνεστὸς ἀρχίζῃ ἀπὸ δύο σύμφωνον, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον εἶναι ἄφωνον, καὶ τὸ δεύτερον ἀμετάβολον, καθὼς, κλίνω, κέκλικα· κρίνω, κέκρικα· γράφω, γέγραφα· πλὴν τοῦ γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Ἐξαιροῦνται ὁμοῦς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν ἀπὸ γν· διότι ὁ Παρακείμενος τούτων δὲν λαμβάνει ἀναδιπλασιασμόν, ὥς, γνωρίζω, ἐγνώρικα· οὕτω καὶ γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα· τῶν δὲ ἀπὸ γλ, βλ, ποτὲ μὲν λαμβάνει αὐτὸν, ποτὲ δὲ οὐχί, ὥς, βεβλάστηκα, καὶ ἐβλάστηκα· γέγλυφα, καὶ ἐγλυφα.

Ἐάν δὲ τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ διπλοῦν σύμφωνον, ἢ ἀπὸ δύο σύμφωνον διάφορα ἀπὸ τὰ προειρημένα, ἢ ἀπὸ ρ, τότε ὁ Παρακείμενος λαμβάνει μόνον τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν, καθὼς, ζητῶ, ἐζήτηκα· ξενίζω, ἐξένικα· ψάλλω, ἔψαλκα· πτύσσω, ἐπτύχα· ῥίπτω, ἔρριφα· κ.τ.λ. Ἐξαιροῦνται οἱ Παρακείμενοι μέμνημαι, κέκτημαι τοῦ μνάομαι καὶ κτάομαι καὶ πέπτωκα τοῦ πτόω.

Ἐάν τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν α, ε, ο, ἢ ἀπὸ αι, ου, τότε ὁ Παρακείμενος φυλάττει μόνον τὴν χρονικὴν αὐξήσιν τοῦ Παρατατικού, καθὼς, ἀνύω, ἡνυον, ἡνυκα· ἐλπίζω, ἡλπιζον, ἡλπικα· ὀμιλέω, ὀμίλεον, ὀμίληκα· αἰτέω, ἡτε-

β' ν, ἤτηκα· αὐλέω, ἡύλεον, ἡύληκα· οἰκοδομέω, ἐκοδόμεον, ὤκοδόμηκα.

Γ. Παραλήγουσα.—Περὶ τῆς παραληγούσης τοῦ Παρακειμένου παρατηροῦνται τὰ ἀκόλουθα.

Ὁ παρακειμένος γενικῶς φυλάττει τὴν παραλήγουσαν τοῦ Μέλλοντος, καθὼς, ποιέω, ποιήσω, πεποίηκα· βοάω, βοήσω, βεβόηκα· χρυσόω, χρυσώσω, κεχρύσωκα· ἰδιαίτερος δέ,

α'. Τῶν εἰς λω, καί ρω, δυσιλλάβων ὁ Παρακειμένος τρέπει εἰς αὐτὴν παραλήγουσαν ε τοῦ Μέλλοντος, καθὼς, στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα· σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα· φθείρω, φθερῶ, ἐφθαρκα· τῶν πολυσυλλάβων ὅμως φυλάττει τὴν παραλήγουσαν ε, καθὼς, ἀγγέλλω, ἀγγελῶ, ἤγγελκα· ἐγείρω, ἐγερῶ, ἤγερκα.

β'. Τῶν εἰς ειρω δυσιλλάβων τὸ ε, τρέπει ὁμοίως εἰς α, καθὼς, κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα· τείνω, τεनῶ, τέτακα.

γ'. Τῶν εἰς αιρω αποβάλλει τὸ ι, τὸ δὲ ρ, πρὸ τοῦ κ τρέπεται εἰς γ, καθὼς, μιαίνω, μιανῶ, μεμιάγχα· φαίνω, φανῶ, πέφαγχα.

δ'. Εἰς ἄλλα τινὰ ῥήματα παρλήγοντα ε, ὁ Παρακειμένος μεταβάλλει αὐτὸ εἰς ο, καθὼς, πέμπω, πέπομφα· λέγω, λέλοχα· κλέπτω, κέκλοφα.

ε'. Ὁ δὲ Μέσος Παρακειμένος τὸ μὲν α τῆς παραληγούσης τοῦ Ἐνεστώτος τρέπει πολλάκις εἰς η, καθὼς, θάλω, τέθηλα· δαίω, δέδηα· τὸ δὲ ε εἰς ο, ὡς, τίκτω, τέτοκα. (τέκω)· λέγω, λέλοχα. Ἐάν τὸ ε τοῦτο ἦναι μὲ ι, εἰς μὲν τὰ ῥήματα τὰ λήγοντα εἰς ἀμετάβολον ὁ Μέσος Παρακειμένος αποβάλλει τὸ ι, καθὼς, σπείρω, ἔσπορα· μείρω, μέμορα· κτείνω, ἔκτονα, εἰς δὲ τὰ ἄλλα ῥήματα φυλάττει αὐτὸ, καθὼς, λείπω, λέλοιπα· πείθω, πέποιθα· (εἶδω), οἶδα.

Ἀττικὸς Παρακειμένος.—Εἰς ῥήματα τινὰ οἱ Ἀττικοὶ ἐσυνείθιζον νὰ σχηματίζωσιν ἰδιαίτερον Παρακειμένον κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

α'. Εἰς τινὰ ἀρχόμενα ἀπὸ λ, ἢ μ, δὲν ἔκαμνον ἀναδιπλασισμὸν, ἀλλ' ἐπρόσθετον ι εἰς τὴν συλλαβικὴν αὐξησιν, ἡγουν· ἀντὶ λε, με, ἔβαλλον ει, καθὼς, εἴληφα, ἀντὶ λέληφα, (ἐκ τοῦ λῆβω)· εἴμαρμαι, ἀντὶ μέμαρμαι, (ἐκ τοῦ μείρομαι)·

β'. Εἰς τινὰ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος τρεπτοῦ, ἡγουν α, ε, ο, καὶ ἔχοντα τὴν ρίζαν τοῦ Ἐνεστώτος μονοσύλλαβον ἢ δυσύλλαβον, ἐπρόσθετον τὰ ἀρκτικά δύο γράμματα τοῦ Ἐνεστώτος εἰς τὴν χρονικὴν αὐξησιν τοῦ Παρακειμένου, καθὼς ἀγέρω (ἀγείρω), ἤγερκα, ἀγήγερκα· ἐμέω, ἤμεκα, ἐμήμεκα· ὁμόω, ὤμοκα, ὁμώμοκα· ὀξέω, ὤδα, ὀδωδα. Καὶ ἐάν τι λήγουσα τῆς

ρίζης ἦναι μακρά, τρέπουσιν αὐτὴν εἰς βραχεῖαν· ὅθεν ἐὰν ἦναι διφθογγος *ου*, ἀποβάλλουσι τὸ *υ*, καθὼς, ἀκούω, ἀκήκοα· ἐὰν *ευ*, τὸ *ε*, καθὼς, ἐλεύθω, ἐλύληθα· ἐὰν *ει*, τὸ *ε*, καθὼς ἀλείφω, ἀλήλιφα.

Εἰς ῥήματα τινὰ ἀρχόμενα ἀπὸ *ρ*, ἢ ἀπὸ *ω*, οἱ Ἀττικοὶ συνειθίζουσι νὰ βάλλωσιν *ε* εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν παρωχημένων χρόνων, καθὼς, ἐώρων, ἐώρακα, ἐώρακειν· (ἐκ τοῦ ὀράω)· ὁθέω, ἐώθουν, κ.τ.λ. τοῦτο δὲ τὸ *ε* φυλάττει τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐνεστῶτος.

ὑπερσυντελικός.—Ὁ ὑπερσυντελικὸς γίνεται ἀπὸ τοῦ Παρακειμένου μεταβάλλων τὸ *α* κατὰλξιν εἰς *ειν*, καὶ λαμβάνων τὴν συλλαβικὴν αὐξησιν πρὸ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, ὡς γέγραφα, ἐγεγράφειν· λέλυκα, ἐλελύκειν.

Ἐὰν δὲ τὸ ῥήμα λαμβάνῃ χρονικὴν αὐξησιν, φυλάττει αὐτὴν, ὡς, ἤλπικα, ἤλπικειν· ἤγγελκα, ἤγγέλκειν. Εἰς ῥήματα τινὰ λαμβάνει καὶ δευτέραν χρονικὴν αὐξησιν, ὡς, ἀκήκοα, ἤκηκόειν· ὁμώμοκα, ὁμώμokein, κατὰ τοὺς Ἀττικούς.

Ἀόριστος.—Ὁ Ἀόριστος γίνεται ἀπὸ τοῦ Μέλλοντος μεταβάλλων τὴν λήγουσαν ἐκείνου εἰς *α*, καὶ λαμβάνων τὴν αὐξησιν, εἴτε συλλαβικὴ εἶναι, εἴτε χρονικὴ, καθὼς, γράψω, ἔγραψα· ἐλπίσω, ἤλπισα· οἰκοδομήσω, ὠκοδόμησα, κ.τ.λ. ἐξαίρουνται οἱ ἀκόλουθοι, εἶπα, ἦνεγκα, ἔθηκα, ἔδωκα, ἤκα (ἐκ τοῦ ἔημι), ἔχσα, (ἐκ τοῦ χέω), ἔσсуα, (ἐκ τοῦ σέω).

α. Εἰς τὰ ῥήματα τὰ λήγοντα εἰς ἀμετάθετον, ἡ βραχεῖα παραλήγουσα τοῦ Μέλλοντος γίνεται μακρά εἰς τὸν Ἀόριστον, ὅθεν, ἐὰν ἦναι *ε*, τοῦτο γίνεται *ει* εἰς τὸν Ἀόριστον, καθὼς, στέλλω, στελῶ, ἔστειλα· νέμω, νεμῶ, ἔνειμα· σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα. Ἐὰν ἦναι *α*, γίνεται *η*, εἰς τὸν Ἀόριστον, καθὼς, φαίνω, φανῶ, ἔφηνα· αἶρω, ἀρῶ, ἤρα· τὸ δὲ βραχὺ *ι* ἢ *υ* ἐκτείνεται.

Ἰπάρχουσιν ὅμως ἐξαίρέσεις τινὲς τῶν εἰς *αινω* ῥημάτων. Πρῶτον εἰς τοὺς Ἀττικούς φυλάττεται ἐνίοτε τὸ *α*· οὕτω λέγουσιν, ἐκοίλανα, ἐσήμανα, τῶν ὁποίων οἱ Ἐνεστῶτες εἶναι κοιλαινῶ, σημαίνω. Δεύτερον τὰ ἔχοντα *ρ* πρὸ τῆς καταλήξεως *αινω*, ἢ τὰ εἰς *ραίνω*, φυλάττουσι τὸ *α* ἐκτείνοντες αὐτὸ εἰς τὸν Ἀόριστον, καθὼς, εὐφραίνω, εὐφρανῶ, εὐφρανά· δυσχεραίνω, δυσχερανῶ, ἐδυσχέρανά· ξηραίνω, ξηρανῶ, ἐξήρανά· μαραίνω, μαρανῶ, ἐμάρανά· ραίνω, ρανῶ, ἐρράνα. Οὕτω καὶ κερδαίνω, κερδανῶ, ἐκέρδανα.

Ἀόριστος β'.—Εἶναι τινὰ ῥήματα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης, τὰ ὁποῖα ἔχουσι δύο Ἐνεστῶτας, καὶ ὁ εἰς ἐκ' τούτων εἶναι ὁ ἀρχαϊότερος καὶ ἀπλούστερος τοῦ ἄλλου, καθὼς; παραδείγματος χάριν, λί-

πω, λείπω· φύγω, φεύγω· ὁ ἀπλούστερος οὗτος ἔνεσώς λέγεται Θέμα τοῦ ἁλλοῦ· ἐκ τούτου λóιπὸν τοῦ ἀπλουστέρου ἔνεστώς γίνεται ὁ λεγόμενος Ἀόριστος Δεύτερος, ὡς Πα-
ρατατικὸς αὐτοῦ· ὅθεν οὐδεμίαν δυσκολίαν ἠθέλομεν ἔχει εἰς τὸ νὰ
σχηματίζωμεν τὸν Ἀόριστον Δεύτερον τοῦ ῥήματος, ἂν ἡξεύρομεν πάν-
τοτε τὸ ἀπλοῦν θέμα αὐτοῦ· ἀρκετὰ μὲν ὅλον τοῦτο δυνάμεθα νὰ εὐκο-
λυνώμεθα ἐκ τῶν ἀκολουθῶν παρατηρήσεων.

ἀ. Ὁ β'. Ἀόριστος βραχύνει ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὴν παραλήγουσαν·
ὅθεν ὅταν ὁ ἔνεσώς ἔχη η, ή ω, εἰς τὴν παραλήγουσαν, ὁ Ἀόριστος
Δεύτερος λαμβάνει α, καθὼς, λήθω, ἔλαθον· τρώγω, ἔτραγον.

β'. Ὅταν ἔχη αι, ἀποβάλλει τὸ ι, καθὼς, καίω, ἔκαον.

γ'. Ὅταν ευ, ή ει, ἀποβάλλει τὸ ε, καθὼς, φεύγω, ἔφυγον·
λείπω, ἔλιπον.

δ'. Ὅταν ε λαμβάνη α, καθὼς, τρέπω, ἔτραπον.

ε. Ὅταν πι, ὁ Ἀόριστος β'. λαμβάνει β, π, ή φ, κατὰ τὸ ἀρχικὸν
θέμα, καθὼς, τύπτω, ἔτυπον· κρύπτω, ἔκρυβον· ῥά-
πτω, ἔρῥαφον, (ἐκ τοῦ τύπω, κρύβω, ῥάφω).

ς'. Εἰς τὰ δισύλλαβα ῥήματα τὰ λήγοντα εἰς ἀμετάβολον, καὶ
ἔχοντα ε εἰς τὴν παραλήγουσαν τοῦ μέλλοντος, ὁ Ἀόριστος β'. λαμ-
βάνει α, καθὼς, κτείνω, κτενῶ, ἔκτανον· σπείρω, σπε-
ρῶ, ἔσπαρον· στέλλω, στελῶ, (ἔσταλον). Εἰς τὰ ὑπερ-
δισύλλαβα ἀποβάλλει τὸ ι, τῆς ει, διφθόγγου, καθὼς, ὀφείλω,
ᾤφελον.

Τὰ εἰς αὐτὰ ῥήματα ἐμπεριέχουσι τὸ ἀπλοῦν θέμα ἐκ τοῦ ὁποίου
γίνονται· τὸ λανθάνω, παραδείγματος χάριν, ἐμπεριέχει τὸ
λάθω, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐγενεῖ μετὰ τὴν μεταβολὴν τῆς ω καταλήξεως
εἰς αὐτῶν, καὶ τὴν πρόσθεσιν τοῦ γ πρὸ τοῦ χαρακτηριστικοῦ θ· ὅθεν ὁ
Ἀόριστος β'. εἶναι ἔλαθον· τὸ γ τοῦτο ὅταν συμπέσῃ πρὸ τοῦ β, γίνε-
ται μ· καὶ πρὸ τοῦ χ, γίνεται γ· οὕτω καὶ τοῦ λαμβάνω τὸ
ἀπλοῦν θέμα εἶναι λάβω· τοῦ λαγχάνω, λάχω· τοῦ μαν-
θάνω, μάθω, κ.τ.λ. ὅθεν οἱ Ἀόριστοι Δεύτεροι αὐτῶν εἶναι ἔλα-
βον, ἔλαχον, κ.τ.λ.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας σχηματισμοὺς, ὅσοι εἶναι οἱ αὐτοὶ εἰς τὴν ση-
μερινὴν γλῶσσαν, δὲν γράφονται· οὐδὲ ὁ Δυτικὸς ἀριθμὸς, διότι εἶναι
ἄχρηστος τὴν σήμερον.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἀρχαία

Σημερινή.

ἔνεσώς.

λύσμαι, λύη, λύεται,

ὁ αὐτὸς πλὴν τοῦ λύεσθαι.

λυόμεθον, λύεσθον, λύεσθον,
λυόμεθα, λύεσθε, λύονται.

Παρατατικές. (ὁ αὐτός).

ελυόμεν, ἐλύου, ἐλύετο, Κοινότερον δὲ λέγουσι διὰ τὸ ἐνικὸν
ελυόμεθον, ἐλύεσθον, ἐλυέσθην, πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον,
ελυόμεθα, ἐλύεσθε, ἐλύοντο. ἐλύουμουν, ἐλύουσουν.

Παρακείμενος.

λέλυμαι, λέλυσαι, λέλυται, εἴμαι, εἴσαι, εἶναι λελυμένος,
λελύμεθον, λέλυσθον, λέλυσθην, -ένη, -ένον
λελύμεθα, λέλυσθαι, λέλυνται, εἴμεθα, εἴσθε, εἶναι λελυμένοι,
-έναι, -ένα.

Ἰπερσυντακτικός.

ἐλελύμην, ἐλέλυσο, ἐλέλυτο εἶχα, εἶχες, εἶχε }
ἐλελύμεθον, ἐλέλυσθον, ἐλελύσθην, } λυθῆ.
ἐλελύμεθα, ἐλέλυσθε, ἐλέλυντο. εἶχομεν, εἶχετε, εἶχον }

Μετ' ὀλίγον Μέλλων.

λελύσομαι, λελύσῃ, λελύσεται, θέλω, θέλεις, θέλει, εἴσθαι
λελυσόμεθον, λελύσεσθον, λελύσεσθον, λελυμένος, -ένη, -ένον
λελυσόμεθα, λελύσεσθε, λελύσονται. θέλομεν, θέλετε, θέλουσιν,
εἴσθαι λελυμένοι, -έναι, -ένα.

Ἀόριστος.

ἐλύθην, ἐλύθης, ἐλήθη,
ἐλύθητον, ἐλυθήτην, (τὰ αὐτά).
ἐλύθημεν, ἐλύθητε, ἐλύθησαν.

Μέλλων.

λυθήσομαι, λυθήσῃ, λυθήσεται, θέλω, θέλεις, θέλει }
λυθησόμεθον, λυθήσεσθον, λυθήσεσθον, } λυθῆ.
λυθησόμεθα, λυθήσεσθε, λυθήσονται θέλομεν, θέλετε, θέλουσι }

Μέσος Μέλλων.

λύσομαι, λύσῃ, λύσεται,
λυσόμεθον, λύσεσθον, λύσεσθον,
λυσόμεθα, λύσεσθε, λύσονται.

Μέσος Λόριστος.

ἐλυσάμην, ἐλύσω, ἐλύσατο,
ἐλυσάμεθον, ἐλύσασθον, ἐλυσάσθην,
ἐλυσάμεθα, ἐλύσασθε, ἐλύσαντο.

Σημείωσις. Ὁ Μέσος Μέλλων ἐξηγεῖται εἰς τὴν Σημερινὴν
Ἑλληνικὴν, ἥ καθὼς ὁ ἐνεργητικὸς Μέλλων, ὅταν φανερόνῃ ἐνέργειαν
γινομένην εἰς ἄλλο πρόσωπον, ἥ καθὼς ὁ παθητικὸς Μέλλων, ὅταν
τις ἐνεργῇ εἰς ἐκυτόν· οὕτω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ σημερινὸς Ἕλλην λέγει,
θέλω λουσθῆναι, ὁ παλαιὸς ἔλεγε, λούσομαι.

Μετ' ὀλίγον Μέλλοντα δὲν ἔχουσι τὰ λήγοντα εἰς ἀμετάβαλον ῥή-
ματτα, οὐδὲ τὰ λαμβάνοντα χρονικὴν αὐξήσιν.

Οἱ ὑποθετικοὶ χρόνοι τῆς παθητικῆς φωνῆς γίνονται μετὰ τὴν προσθή-
 ξην τοῦ ἄν, καθὼς εἰς τὴν ἐνεργητικὴν, ὡς ἐλυόμεν ἄν, ἐλε-
 λυόμεν ἄν, ἐλύθη ἄν, ἐλυσάμεν ἄν.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἑνεστώς.

λύου, λυέσθω, www.libtool.com.cn λύου, ἄς λύεται,

λύεσθον, λυέσθων,

λύεσθε, λυέσθωσαν.

ἄς λυώμεθα, ἄς λύωνται.

Παρακείμενος.

λέλυσο, λελύσθω

λέλυσθον, λελύσθων,

λέλυσθε, λελύσθωσαν.

ἔσο } λελυμένος, -ένη,
 ἄς ἦναι } -ένον.

νά ᾗσθε } λελυμένοι, -έναι,
 ἄς ἦναι } -ένα.

Ἀόριστος.

λύθητι, λυθήτω,

λύθητον, λυθήτων,

λύθητε, λυθήτωσαν.

λύσου, ἄς λυθῇ,

λύθητε, ἄς λυθῶσι.

Μέσος Ἀόριστος.

λύσαι, λυσάσθω,

λύσασθον, λυσάσθων,

λύσασθε, λυσάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἑνεστώς.

λυοίμην, λύοιο, λύοιτο,

λυοίμεθον, λύοισθον, λυοίσθην,

λυοίμεθα, λύοισθε, λύοιντο.

Εἴθε νὰ λύωμαι, νὰ λύῃσαι, νὰ λύηται.

νά λυώμεθα, νὰ λύησθε, νὰ λύωνται.

Παρακείμενος.

εἶην }

εἶης } λελυμένος, -ένη, -ένον.

εἶη }

Εἴθε νὰ ᾗμην }

νά ᾗσο } λελυμένος.

νά ᾗτο } -ένη, -ένον.

εἶητον }

εἶήτην } λελυμένω, -ένα, -ένω.

εἶημεν }

εἶητε } λελυμένοι, -έναι, -ένα.

εἶησαν }

Εἴθε νὰ ᾗμεθα }

νά ᾗσθε } λελυμένοι.

νά ᾗσαν } -έναι, -ένα.

Ἀόριστος.

λυθείην, λυθείης, λυθείη,

λυθείητον, λυθείήτην,

λυθείημεν, λυθείητε, λυθείησαν.

Εἴθε νὰ λυθῶ, νὰ λυθῇς, νὰ λυθῇ,

νά λυθῶμεν, νὰ λυθῆτε, νὰ λυθῶσε.

Μέλλων τῆς Ἀρχαίας.

λυθησοίμην, λυθήσοιο, λυθήσοιτο,

λυθησοίμεθον, λυθήσοισθον, λυθησοίσθην,

λυθησοίμεθα, λυθήσοισθε, λυθήσονται.

Μέσος Ἀόριστος.

λυσαίμην, λύσαιο, λύσαιτο,
 λυσαίμεθον, λύσαισθον, λυσαίσθην.
 λυσαίμεθα, λύσαισθε, λύσαιντο.

Μέσος Μέλλων.

λυσοίμην, λύσοιο, λύσοιτο.
 λυσοίμεθον, λύσοισθον, λυσοίσθην.
 λυσοίμεθα, λύσοισθε, λύσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

δ' αὐτός, πλὴν τοῦ.

Ἐάν λύωμαι, λύῃ, λύηται,
 λυώμεθον, λύησθον, λύησθον,
 λυώμεθα, λύησθε, λύωνται.

Παρακείμενος τῆς Ἀρχαίας.

Ἐάν ὦ, ἦς, ἦ	} λελυμένος, — ἐνή, — ἐνον.
Ἐάν ἦτον, ἦτον	
Ἐάν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.	
	} λελυμένα, — ἐνά, — ἐνώ.
	} λελυμένοι, — ἐνάι, — ἐνά.

Ἀόριστος.

Ἐάν λυθῶ, λυθῆς, λυθῇ,
 λυθῆτον, λυθῆτον,
 λυθῶμεν, λυθῆτε, λυθῶσι.

(δ' αὐτός.)

Μέσος Ἀόριστος τῆς Ἀρχαίας.

Ἐάν λύσωμαι, λύσῃ λύσεται.
 λυσώμεθον, λύσησθον, λύσησθον,
 λυσώμεθα, λύσησθε, λύσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς	λύεσθαι.	Παρακείμενος	λελύσθαι.
Ἀόριστος.	λυθῆναι.	Μέλλων.	λυθήσεσθαι.
Μέσος Ἀόριστος.	λύσασθαι	Μέσος Μέλλων.	λύσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.	ὁ λυόμενος,	ἡ λυομένη,	τὸ λυόμενον.
Παρατατικός.	ὁ λελυμένος,	ἡ λελυμένη,	τὸ λελυμένον.
Ἀόριστος.	ὁ λυθείς,	ἡ λυθείσα,	τὸ λυθέν.
Μέλλων.	ὁ λυθησόμενος,	ἡ λυθησομένη,	τὸ λυθησόμενον.
Μέσος Ἀόριστος.	ὁ λυσάμενος	ἡ λυσαμένη,	τὸ λυσάμενον.
Μέσος Μέλλων.	ὁ λυσόμενος,	ἡ λυσομένη,	τὸ λυσόμενον.

Ἡ Ἀπαρέμφατος ἐξηγείται μὲ τὸ γὰρ, ἢ μὲ τὸ δεῖ. Οἱ χρόνοι δὲ τῆς Μετοχῆς, πλὴν τοῦ Μέσου Μέλλοντος, εἶναι εἰς χρῆσιν καὶ τῶν σήμερον.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ.

Ἐνεστώς.--Ὁ παθητικός Ἐνεστώς γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ Ἐνεστώτος κατὰ μεταβολὴν τῆς ληγούσης ὡ εἰς ομαι, καθὼς, λύω, λύομαι.

γράφω, γράφομαι, ἢ ταῦτὸν εἰπεῖν, προστιθεμένης εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ῥήματος τῆς καταλήξεως ομαι.

Παρατατικός.—Ὁ Παρατατικός γίνεται ἐκ τοῦ Ἐνεστώτος κατὰ μεταβολὴν τῆς ληγουσῆς μαι, εἰς μην, λαμβάνων καὶ τὴν συλλαβικὴν ἢ χρονικὴν αὔξησιν, καθὼς, εἰς τὴν ἐνεργητικὴν φωνὴν· οἶον, λύομαι, ἐλυόμην· γράφομαι, ἔγραφόμην· ἀκούομαι, ἤκουόμην· ἔρχομαι, ἤρχόμην· ὀνομάζομαι, ὠνομαζόμην· αἰσχύνομαι, ἤσχυνόμην· αὖξομαι, αὖξόμην· οἶομαι, ὥόμην.

Σημειώσεις.—Οἱ Ἀττικοὶ μεταβάλλουσιν ἐνίοτε τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν εἰς χρονικὴν, ὡς, ἡβουλόμην, ἡδυνάμην, ἡμελλόν, ἀντὶ ἐβουλόμην, ἐδυνάμην (ἐκ τοῦ δύναμαι), ἔμελλόν. Εἰς ῥήματα τινὰ ἀρχόμενα ἀπὸ ο, ἢ ω, προσθέτουσι τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν πρὸ τῆς χρονικῆς, καθὼς, ὀρώ, ἐώρων, ἐωρώμην· ὠνούμαι, ἐωνούμην· οὕτω καὶ εἰς τοὺς ἄλλους παρωχημένους.

Εἰς ῥήματα τινὰ ἀρχόμενα ἀπὸ δύο ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων, ὁ παθητικὸς Παρατατικός καθὼς καὶ ὁ ἐνεργητικὸς, δὲν λαμβάνει αὔξησιν διὰ τὴν κακοφωνίαν· ὅθεν λέγουσιν, ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην· καὶ ὅχι ἡηδιζόμην.

Παρακείμενος.—Ὁ παθητικὸς Παρακείμενος γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, μεταβάλλων τὴν λήγουσαν ἐκείνου α εἰς μαι· αὕτη δὲ ἡ μαε κατάληξις εἶναι ἢ χωρὶς ἄλλου συμφώνου, καθὼς, λέλυκα, λέλυμαι· ἢ προηγείται αὐτῇς ἄλλο τι σύμφωνον κατὰ τὰς ἀκολουθούσας παρατηρήσεις.

α. Ὅταν ἡ παραλήγουσα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακείμενου ᾖ ναι φωνῇεν μακρὸν η, ω, ἢ ρα, ὁ παθητικὸς Παρακείμενος λήγει ἀπλῶς εἰς μαι, καθὼς, πεποίηκα, πεποίημαι· κεchrύσωκα, κεchrύσωμαι· ἐώρακα, ἐώραμαι· πλὴν τοῦ ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, καὶ τινων ἄλλων.

β'. Ὅταν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥήματος ᾖ ναι σύμφωνον θ, β, ζ, τ, τὸ ὁποῖον ἀποβάλλεται εἰς τὸν Μέλλοντα, ὁ παθητικὸς Παρακείμενος ἀντὶ τοῦ συμφώνου ἐκείνου λαμβάνει σ, καθὼς, ἔδω, ἔσω, ἔσμαι· πείθω, πείσω, πέπεισμαι· σώζω, σώσω, σέσωσμαι· ἀνύτω, ἀνύσω, ἤνυσμαι.

Ὁμοίως ὅταν ἡ παραλήγουσα τοῦ Μέλλοντος ᾖ ναι βραχεῖα, καθὼς, τελέω, τελέσω, τετέλεσμαι· ξέω, ξέσω, ἔξεσμαι· θλάω, θλάσω, τέθλασμαι· σπάω, σπάσω, ἔσπασμαι· πλὴν τινῶν, ὡς δέω, δέσω, (καὶ δήσω), δέδεσμαι· ἄρώ, ἄρώσω, ἤρομαι.

Πολλὰ ῥήματα παραλήγοντα δίφθογγον αι, αυ, ει, ευ, οι, ου, λαμβάνουσι σ, εἰς τὸν παθητικὸν Παρακείμενον· καθὼς, πταίω,

ἐπταίσμαι· παλαίω, πεπάλαισμαι· θραύω, τέρω
 θραυσμαι· κλείω, κέκλεισμαι· κελεύω, κεκέλευ-
 σμαι· κρούω, κέκρουσμαι· ἔτι δὲ καὶ τινὰ παραλήγοντα·
 μακρὸν, καθὼς, πρίω, πέπρισμαι· χρίω, κέχρισμαι.
 Ἄλλα δὲ πάλιν, μάλιστα ἐκ τῶν εἰς εὐω, δὲν λαμβάνουσι τὸ σ, κα-
 θὼς, πεπίστευμαι, βεβούλευμαι, ἡγόρευμαι. κ.τ.λ.

Εἰς τὰ εἰς αἰνω, καὶ υνω, ῥήματα τῶν ὁποίων ὁ ἐνεργητικὸς Πα-
 ρακεῖμενος κάμνει γκα, ὁ παθητικὸς λαμβάνει σ ἀποβάλλων τὸ γ, κα-
 θὼς, φαίνω, πέφαγκα, πέφασμαι· λυμαίνω, λελύ-
 μαγκα, λελύμασμαι· ὕφαίνω, ὕφαγκα, ὕφασμαι·
 μολύνω, μεμόλυγκα, μεμόλυσμαι· εἰς τινὰ ὁμῶς τὸ γ,
 τὸ ὅποιον εἰς τὸν ἐνεργητικὸν Παρακεῖμενον ἔγεινε γ, εἰς τὸν παθητι-
 κὸν μεταβάλλεται εἰς μ, καθὼς, αἰσχύνω, ἤσχυγκα, ἤσχυμ-
 μαι· ξηραίνω, ἐξήραγκα, ἐξήραμμαι· σπανίως δὲ
 ἀποβάλλεται, καθὼς, τραχύνω, τετράχυγκα, τετράχυ-
 μαι· τοῦτο δὲ τὸ γ φυλάττεται εἰς τὰ λοιπὰ πρόσωπα καὶ χρόνους
 πρὸ τοῦ σ, ι, θ, καθὼς, πέφανσαι, πέφανται, πεφάνθαι.
 κ.τ.λ. Τῶν δὲ εἰς ινω καὶ υνω διςυλλάβων ῥημάτων ὁ παθητικὸς
 Παρακεῖμενος λήγει ἀπλῶς εἰς μαι, κρίνω, κέκριμαι· πλύνω,
 πέπλυμαι.

γ'. Ὃταν ὁ ἐνεργητικὸς Παρακεῖμενος λήγῃ εἰς φα, ὁ παθητικὸς
 μεταβάλλει τὸ φ εἰς μ, πρὸ τῆς μαι καταλήξεως, ὅθεν, γέγραφα,
 γέγραμμαι· τέτυφα, τέτυμμαι· τέτριφα, τέ-
 τριμμαι.

Ἐάν δὲ πρὸ τῆς φα καταλήξεως τοῦ ἐνεργητικοῦ εὐρεθῇ μ, ὡς πέ-
 πομφα, τὸ μ τοῦτο ἀποβάλλεται εἰς τὸν παθητικὸν Παρακεῖμενον,
 διὰ νὰ μὴ συμπέσωσι τρία σύμφωνα τὰ αὐτά· ὅθεν κάμνει πέπεμ-
 μαι, ἀλλ' οὐχὶ πέπεμμμαι.

δ'. Ὃταν ὁ ἐνεργητικὸς Παρακεῖμενος λήγῃ εἰς χα, ὁ παθητικὸς
 μεταβάλλει τὸ χ εἰς γ, καθὼς, πέπλεχα, πέπλεγμαι· λέ-
 λεχα, λέλεγμαι. Ἐάν δὲ πρὸ τοῦ χα, εὐρεθῇ γ, ἀποβάλλεται
 τοῦτο εἰς τὸν παθητικὸν Παρακεῖμενον, διὰ νὰ μὴ συμπέσωσι δύο γ
 πρὸ τοῦ μ, ὅθεν ἐλήλεγχχα, (ἐκ τοῦ ἐλέγχχω), ἐλήλεγγ-
 μαι, οὐχὶ ἐλήλεγγμμαι.

ε'. Ἐάν ὁ ἐνεργητικὸς Παρακεῖμενος παραλήγῃ ο, τὸ ὅποιον προηλ-
 θεν ἀπὸ ε τοῦ Ἑνεστώτος, τοῦτο τὸ ο μετατρέπει πάλιν εἰς ε ὁ παθη-
 τικὸς Παρακεῖμενος, καθὼς, κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμ-
 μαι· ἐδέω, ἐδήδοκα, (Ἀττικῶς), ἐδήδεσμαι.

Ἐάν ὁμῶς πρὸ τούτου τὸ ο εὐρεθῇ ρ μετ' ἄλλο τι σύμφωνον, ὁ πα-
 θητικὸς Παρακεῖμενος μεταβάλλει αὐτὸ εἰς α, καθὼς, στρέφω, ἐ-
 στροφα, ἔστραμμαι· τρέπω, τέτροφα, τέτραμ-

μαί· τρέφω, τέτροφα, τέθραμμαι· πλὴν τοῦ βρέχω^ς
βέβροχα, βέβρεγμαι.

ς'. Ἐάν ὁ ἐνεργητικὸς Παρακειμένος ἔχη α, τὸ ὁποῖον προῆλθεν ἀπὸ
ε τοῦ Μέλлонτος, ὁ παθητικὸς Παρακειμένος φυλάττει αὐτὸ, καθὼς,
στελλω, στελῶ, ἐσταλχα, ἐσταλμαι· φθείρω, φθε-
ρῶ, ἐφθαρχα, ἐφθαρμαι· σπείρω, σπερῶ, ἐσπαρ-
χα, ἐσπαρμαι.

ζ'. Εἰς ῥήματα τινὰ παραλήγοντα ευ, ὁ παθητικὸς Παρακειμένος
ἀποβάλλει τὸ ε, καθὼς, τεύχω, τέτυγμαι· πεύθω, πέ-
πυσμαι· φεύγω, πέφυγμαι· πνεύσω, πέπνυμαι,
(χεύω), κέχυμαι· πλὴν τοῦ (ζεύγω) ἔζευγμαι.

Υπερσυντελικός.—Ὁ παθητικὸς Ὑπερσυντελικὸς γίνεται ἐκ τοῦ
παθητικοῦ Παρακειμένου μεταβάλλων τὴν κατάληξιν μαι εἰς μνην, καὶ
λαμβάνων τὴν συνήθη αὔξησιν, καθὼς ὁ Ὑπερσυντελικὸς τῆς ἐνεργη-
τικῆς φωνῆς, ὡς, τέτυμμαι, ἐτετύμμην· λέλεγμαι, ἐ-
λελέγμην· ἤκουσμαι, ἠκούσμην· ἠλέημαι, ἠλεή-
μην· ὠνόμασμαι, ὠνομάσμην, κ.τ.λ.

Ὅταν τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ Παρακειμένου ἔχη
σύμφωνον πρὸ τῆς καταλήξεως ται, καθὼς, γέγραπται, λέλε-
κται, τότε δὲν μεταχειρίζονται τὸ τρίτον πληθυντικὸν οὔτε εἰς τὸν
Παρακειμένον, οὔτε εἰς τὸν Ὑπερσυντελικὸν, ἀλλὰ τὸ ἀναπληροῦσι διὰ
τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, καθὼς, λελεγμένοι
εἰσὶ· γεγραμμένοι εἰσὶ· διὰ δὲ τὸν Ὑπερσυντελικὸν, λε-
λεγμένοι ἦσαν. Κάμνουσι δὲ τὴν τοιαύτην περίφρασιν διὰ τὴν
ἀποφύγῃ τὴν κακοφωνίαν, ἥτις προέρχεται ἀπὸ τὰ συμπίπτοντα
σύμφωνα πρὸ τῆς καταλήξεως ται τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου
λέλενκται, γέγραπνται, κ.τ.λ. εἰς ἀποφυγὴν τῆς κακο-
φωνίας ἀποβάλλουσι τὸ σ τῆς καταλήξεως τοῦ δυνικοῦ ἀριθμοῦ καὶ
τοῦ παρακειμένου τῆς ἀπαρσμφάτου, λέγοντες λέλεχθον, λε-
λέχθων, λελέχθαι, ἀντὶ λέλεγθον, κ.τ.λ.

Μετ' ὀλίγον Μέλλον.—Ὁ χρόνος οὗτος γίνεται ἐκ τοῦ δευτέρου
ἐνικοῦ προσώπου τοῦ παθητικοῦ Παρακειμένου, μεταβάλλων τὴν κα-
τάληξιν αἰ εἰς ομαι, καθὼς, λέλυσαι, λελύσομαι· τετί-
μησαι, τετιμήσομαι· λέλεξαι, λελέξομαι. Τὰ εἰς
ἀμετάβολον λήγοντα ῥήματα, καὶ ὅσα λαμβάνουσι χρονικὴν αὔξησιν,
δὲν σχηματίζουνσι Μετ' ὀλίγον Μέλλοντα.

Ἀόριστος ἀ.—Ὁ πρῶτος Ἀόριστος γίνεται ἐκ τοῦ ἐνικοῦ τρίτου προσώ-
που τοῦ παθητικοῦ Παρακειμένου, μεταβάλλων τὴν κατάληξιν ται εἰς
θην, καὶ λαμβάνων τὴν συνήθη αὔξησιν τοῦ Παρατατικοῦ, καθὼς λέ-
λυται, ἐλύθην· ἠλέηται, ἐλεήθην· τετίμηται, ἐτι-
μήθην· κεχρύσωται, ἐχρυσώθην. Ἐάν πρὸ τοῦ ται εὐ-

ρίσκεται σύμφωνον ψιλόν, δηλαδή, π, ή κ, καθώς, γέγραπται, λέλεχται, τὸ ψιλόν τοῦτο σύμφωνον τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχον αὐτοῦ δασὺ πρὸ τοῦ θ' ὅθεν ὁ Ἀόριστος ἐγράφθην, ἐλέχθην.

Εἰς ὀλίγα τινὰ ῥήματα ὁ Ἀόριστος λαμβάνει σ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι εἰς τὸν παρακείμενον, καθὼς, μείμνηται, ἐμνήσθην· κέχρηται, (χράομαι), ἐκρήσθην· ἔρρωται, (ρώομαι), ἐρρώσθην· ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ Ἀόριστος ἐσώθην, ἀποβάλλει τὸ σ τοῦ Παρακειμένου, σέσωσται, διότι γίνεται ἐκ τοῦ σαώ (σώω, σῶζω).

Ὁ Ἀόριστος φυλάττει τὴν παραλήγουσαν τοῦ Παρακειμένου, πλὴν τοῦ εὐρηται, ἐπήνηται, ἀφήρηται, εἴρηται, πεπόθηται, τέθειτε, ἀφείται, ἐσχηται, τῶν ὁποίων ὁ Ἀόριστος μεταβάλλων τὸ η εἰς ε, κάμνει εὐρέθην, ἐπηνέθην, ἀφηρέθην, ἐρρέθην (καὶ ἐρήθην), ἐποθέσθην, ἐτέθην, ἀφέθην, ἐσχέθην.

Εἰς τὰ ῥήματα τῶν ὁποίων ὁ ἐνεργητικὸς Παρακείμενος μεταβάλλει τὴν παραλήγουσαν ε εἰς ο, καὶ ὁ παθητικὸς εἰς α, ὁ Ἀόριστος λαμβάνει πάλιν τοῦτο τὸ ε, καθὼς, ερέφω, εσροφα, εσραμμαί, εσρέφθην· τρέφω, τέτροφα, τέθραμμαί, ἐθρεύθην.

Ἀόριστος β'.—Ὁ παθητικὸς β'. Ἀόριστος ἔχει τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ δευτέρου Ἀόριστου μεταβάλλων τὴν ον κατὰληξιν εἰς ην, καθὼς, ἔτραπον, ἐτράπην. Πολλὰ ὀλίγα ὁμοῦς ῥήματα ἔχουσιν ἐνταυτῷ ἐνεργητικὸν καὶ παθητικὸν δεῦτερον Ἀόριστον· καὶ ἀπὸ ὅσα ἔχουσι τὸν παθητικὸν, τὰ πλεῖοτα δὲν ἔχουσιν ἐνεργητικόν. Αἱ ἀκόλουθοι παρατηρήσεις δύνανται ἀρκετὰ νὰ μᾶς ὁδηγῶσιν εἰς τὸ νὰ σχηματίζωμεν τὸν παθητικὸν δεῦτερον Ἀόριστον.

α'. Εἰς τὰ δυσύλλαβα ῥήματα τὰ λήγοντα εἰς ἀμετάβολον καὶ ἔχοντα ε εἰς τὴν παραλήγουσαν τοῦ Μέλлонτος ὁ παθητικὸς δεῦτερος Ἀόριστος μεταβάλλει τὸ ε εἰς α, καθὼς, στέλλω, στελῶ, ἐσάλην· φθείρω, φθερῶ, ἐφθάρην· σπείρω, σπερῶ, ἐσπάρην· πείρω, περῶ, ἐπάρην. Ἐὰν ἡ παραλήγουσα τοῦ Μέλлонτος ᾖναι α, φυλάττει αὐτὸ, καθὼς, φαίνω, φανῶ, ἐφάνην· μαίνω, μανῶ, ἐμάνην.

β'. Εἰς ῥήματα τινὰ μὴ ἔχοντα ἐνεργητικὸν δεῦτερον Ἀόριστον, ὁ παθητικὸς γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ Παρατατικοῦ, καθὼς, γράφω, ἔγραφον, ἐγράφην· τρίβω, ἐτριβον, ἐτρίβην· φλέγω, ἐφλεγον, ἐφλέγην· λέγω, ἔλεγον, ἐλέγην· ὅθεν τὰ σύνθετα, συνελέγησαν, κατελέγησαν.

γ'. Ἐὰν ἡ παραλήγουσα τοῦ Ἐνεστώτος ᾖναι η, ὁ παθητικὸς β'. Ἀόριστος τρέπει αὐτὸ εἰς α, καθὼς, τήκω, ἐτάκην· σήπω, ἐσά-

πην· ῥήσσω, ἐρράγην· ἐκτὸς τοῦ ἐπλήγην ἐκ τοῦ πλήσσω· εἰς τοὺς συνθέτους ὅμως χρόνους τὸ η αὐτοῦ τρέπεται εἰς α, ὡς, ἐξεπλάγην, κατεπλάγην.

δ'. Εἰς τὰ ῥήματα τὰ λήγοντα εἰς πτ φυλάττει τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀπλουστέρου θέματος, καθὼς, ῥίπτω, ἐρρίφην, (ὡς ἐκ τοῦ ῥίφω)· κρύπτω, ἐκρύβην (ἐκ τοῦ κρύβω)· ῥάπτω, ἐρράφην, (ἐκ τοῦ ῥάφω)· θρύπτω, ἐτρύφην (ἐκ τοῦ τρύφω)· θάπτω, ἐτάφην (ἐκ τοῦ τάφω)· σκάπτω, ἐσκάφην (ἐκ τοῦ σκάφω)· οὔτω καὶ φύχω, ἐψύγην· σμύχω, ἐσμούγην· νύσσω, ἐνύγην, ὡς ἐκ τοῦ φύγω, σμούγω, νύγω.

ε'. Τὰ εἰς ὦω, θω, ζω, δὲν ἔχουσι παθητικὸν δεύτερον Ἀόριστον, πλὴν τοῦ Ἀττικοῦ κατεδάρθην (ἐκ τοῦ καταδάρθω)· οὐδὲ τὰ εἰς ω καθάρων, πλὴν τοῦ ἐδάην, (ἐκ τοῦ δάω)· ἐρρύην, (ἐκ τοῦ ῥύω), καὶ ἐφύην, ἐκ τοῦ φύω.

Μέλλων α.—Ὁ παθητικὸς Μέλλων α. γίνεται ἐκ τοῦ παθητικοῦ Ἀορίστου α. μεταβάλλων τὴν κατὰληξιν ἣν εἰς ησομαι, καὶ φυλάττων χωρὶς αὐξησην τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον ἢ φωνῆεν τοῦ ἔνεστώτος, καθὼς, ἐτύφθην, τυφθήσομαι· ἡλεήθην, ἐλεηθήσομαι· ἤκούσθην, ἀκουσθήσομαι· ὠνομάσθην, ὀνομασθήσομαι· ἤτηθην, αἰτηθήσομαι· ἠύξθην, αὐξήθησομαι· ὤκοδομήθην, οἰκοδομηθήσομαι.

Μέλλων β'.—Καὶ οὗτος γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκ τοῦ παθητικοῦ Ἀορίστου β'. καθὼς, ἐτύπην, τυπήσομαι· ἐτράπην, τραπήσομαι· ἐρράγην, ῥαγήσομαι.

Μέσος Ἀόριστος α. Ὁ Μέσος Ἀόριστος α. γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ Ἀορίστου α. λαμβάνων τὴν κατὰληξιν μην, καὶ τὴν συνήθη αὐξησην, καθὼς, ἐτυψα, ἐτυψάμην· ἤτησα, ἤτησάμην, ὤκοδομησα, ὤκοδομησάμην.

Μέσος Ἀόριστος β'. Καὶ οὗτος γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ Ἀορίστου β'. καθὼς, ἐλαθον, ἐλαθόμεν· ἢ ἐκ τοῦ Παρατατικοῦ τοῦ ἀχρήστου ἀπλοῦ θέματος, καθὼς, ἐλαβον, ἐλαβόμεν· ἡσθόμεν, ἐκ τοῦ λάβω, αἰσθομαι.

Μέσος Μέλλων α. Οὗτος γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ Μέλλοντος μεταβάλλων τὴν κατὰληξιν ω εἰς ομαι, καθὼς, τύψω, τύψομαι· διδάξω, διδάξομαι· οἰκοδομήσω, οἰκοδομήσομαι.

Μέσος Μέλλων β'. Οὗτος γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ Μέλλοντος β'. μεταβάλλων τὴν κατὰληξιν ω εἰς οῦμαι, καθὼς, ψαλῶ, ψαλοῦμαι· φανῶ, φανοῦμαι· νεμῶ, νεμοῦμαι· Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σχηματίζεται ὁ Ἀττικὸς Μέλλων τῶν εἰς ἰζω, ἤιζομαι, καθὼς, νομιῶ, νομιοῦμαι· λογιόυμαι. κ.τ.λ. ὅταν δὲ ὁ κοινὸς Μέλλων λήγῃ εἰς ομαι ἐξ ἐνεργητικοῦ εἰς οσω, δ

Ἄττικὸς σχηματίζεται εἰς οὔμαι, καθὼς, ὁ μ ὀ ω, (ὁ μ ὀ σω), ὁ μ ὀ σομαι· ὅθεν ἀποβολὴ τὸ σ, καὶ συναϊρέσει τῶν δύο ο εἰς ου, ὁ μ οὔμαι.

Καὶ ῥήματα τινὰ, ἂν καὶ δὲν λήγωσιν εἰς ἀμετάβολον, σχηματίζουσι μέλλοντα β. ὡς ἐκεῖνα, καθὼς, μάχομαι, μαχοῦμαι· καθεζομαι, καθεδοῦμαι· ἐξαιροῦνται τοῦ σχηματισμοῦ τούτου οἱ τρεῖς ἀκόλουθοι, ἔδομαι, πίομαι, τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων πίνω, ἐσθίω, καὶ φάγομαι, ὅςτις εἶναι μεταγενεστέρων Συγγραφέων.

ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΩΝ ΕΓΚΑΙΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ.

Ὅρις. Πρ. Εὐκ. Ἰπ. Ἀπαρ. Μετοχή.

Ἐνεστώς.	ω	ε	οἰμι	ω	εἰν	ων, ουσα, ον.
Παρατατικός.	ον					
Παρακείμενος.	α	ε	οἰμι	ω	έναι	ώς, υῖα, ὅς.
Ἵπερσυντελικ.	εἰν					
Ἀόριστος ἄ.	α	ον	αἰμι	ω	αι	ας, ασα, αν.
Ἀόριστος β'.	ον	ε	οἰμι	ω	εἰν	ὼν, οὔσα, ὄν.
Μέλλον ἄ.	ω		οἰμι		εἰν	ων, ουσα, ον.
Μέλλον β'.	ῶ		οἶμι		εἶν	ῶν, οὔσα, ὄν.

ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ.

Ἐνεστώς.	ομαι	ου	οίμην	ωμαι	εσθαι	μενος, νη, νον.
Παρατατικός.	ομην					
Παρακείμενος.	μαι	σο	μένος	μένος	θαι	μένος, νη, νον.
Ἵπερσυντελικ.	μην		εἶην	ῶ		
Μετ' ὀλίγον Μ.	σομαι		σοίμην		σεσθαι	σόμενος, νη, νον.
Ἀόριστος ἄ.		ητι				
καὶ β'.	ην	ηθι	εἶην	ῶ	ῆναι	εἰς, εἶσα, ἐν·
Μέλλον ἄ.			σοίμην.		σεσθαι	σόμενος, νη, νον.
καὶ β'.	σομαι					
Μέσ. Ἀόρ. ἄ.	άμην	αι	αίμην	ωμαι	ασθαι	άμενος, νη, νον.
Μέσ. Ἀόρ. β'.	όμην	οῦ	οίμην	ωμαι	έσθαι	όμενος, νη, νον.
Μέσ. Μ. ἄ.	ομαι		οίμην		εσθαι	όμενος, νη, νον.
Μέσ. Μ. β'.	οῦμαι		οίμην		εἰσθαι	ούμενος, νη, νον.

**ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ
ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ
ΤΗΣ ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ.**

Πρόσωπα.—	ἄ.	ῥ.	γ.	ἄ.	ῥ.	γ.
Ἐνεργ. καὶ Μ. ἄ.	ω	εις	ει	ομεν	ετε	ουσι.
Παρατ. καὶ Α. ῥ.	ον	ες	ε	ομεν	ετε	ον.
Παρακείμενος.	α	ας	ε	αμεν	ατε	ασι.
Ἵπερσυντελικός.	ειν	εις	ει	ειμεν	ειτε	εισαν.
Ἀόριστος ἄ.	α	ας	ε	αμεν	ατε	αν.
Μέλλων β'.	ῶ	εῖς	εἰ	οὔμεν	εἴτε	οὔσι.

ΤΗΣ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ.

Πρόσωπα.—	β'.	γ'.	β'.	γ'.
Ἐν. Παρακ. καὶ Α. β'.	ε	έτω	ετε	έτωσαν
Ἀόριστος.	ον	άτω	ατε	άτωσαν

ΤΗΣ ΕΥΚΤΙΚΗΣ.

Πρόσωπα.—	ἄ.	ῥ.	γ.	ἄ.	ῥ.	γ.
Ἐνεστώς.						
Παρακείμενος.	οιμι	οις	οι	οιμεν	οιτε	οιεν.
Μέλλων.						
Ἀόριστος β'.						
Ἀόριστος ἄ.	αιμι	ειας	ειε	αιμεν	αιτε	ειαν.
Μέλλων β'.	οἶμι	οἷς	οἶ	οἶμεν	οἶτε	οἶεν.

ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ.

Ὅλοι οἱ χρόνοι ω, ῥς, ῥ, ῶμεν, ῥτε, ῶσι.

**ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ
ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ.
ΟΡΙΣΤΙΚΗ.**

Πρόσωπα.—	ἄ.	ῥ.	γ.	ἄ.	ῥ.	γ.
Ἐνεστώς.	ομαι	ῥ	εται	όμεθα	εσθε	ονται.
Παρατατικός.	όμεν	ου	ετο	μεθα	εσθε	οντο.
Παρακείμενος	μαι	σαι	ται	μεθα	θε	νται.
Ἵπερσυντελικ.	μην	σο	το	μεθα	θε	ντο.
Μετ' ὀλίγον Μ.	σονται	ση	σεται	σόμεθα	σεσθε	σονται.
Ἀόριστος.	ῥν	ῥς	ῥ	ῥμεν	ῥτε	ῥσαν.
Μέλλων.	ήτομαι	ήση	ήσεται	ήσόμεθα	ήσεσθε	ήσονται.
Μέσ. Ἀόρ. ἄ.	άμην	ω	ατο	άμεθα	ασθε	αντο.
Μέσ. Ἀόρ. ῥ.	όμεν	ου	ετο	όμεθα	εσθε	οντο.
Μέσ. Μέλ. ἄ.	σονται	ση	σεται	σόμεθα	σεσθε	σονται.
Μέσ. Μέλ. β'.	οὔμαι	ῥ	εἴται	οὔμεθα	εἴσθε	οὔνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Πρόσωπα.—β'.	γ'.	β'.	γ'.
Ἐνεστώς.	ου	έσθω	έσθωσαν.
Παρακείμενος.	σο	θω	θωσαν.
Ἀόριστος.	ητι	ήτω	ήτωσαν.
Μέσος Ἀόριστος ἄ.	αι	άσθω	άσθωσαν.
Μέσος Ἀόριστος β'.	οῦ	έσθω	έσθωσαν

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Πρόσωπα.—ἄ.	β'.	γ'.	ἄ.	β'.	γ'.
Ἐνεστώς καὶ Μ.	οίμην	οιο	οἶτο	οίμεθα	οισθε οἶντο.
Ἀόριστος β'.	εἴην	εἴης	εἴη	εἴμεν	εἴητε εἴησαν.
Μέσ. Ἀόρ. ἄ.	αίμην	αιο	αιτο	αίμεθα	αισθε αἶντο.
Μέσ. Ἀόρ. β'.	οιμην	οἶο	οἶτο	οίμεθα	οἴσθε οἶντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐν. καὶ Μ. Α.	ωμαι	η	ηται	ώμεθα	ησθε	ωνται.
Ἀόριστος.	ῶ	ῆς	η	ώμεν	ῆτε	ῶσι.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ περισπώμενα ῥήματα γίνονται ἐκ βαρυτόνων ληγόντων εἰς ἔω, ἄω, ὦω, κατὰ συναίρεσιν τῶν φωνέντων τούτων. Συναιροῦνται δὲ τὰ τοιαῦτα βαρύτονα μόνον εἰς τὸν Ἐνεσῶτα καὶ Παρατατικὸν πασῶν τῶν Ἑγκλίσεων καὶ τῆς Μετοχῆς· διότι εἰς τούτους τοὺς χρόνους εὐρίσκονται καθαρὰ· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται καθὼς εἰς τὰ βαρύτονα.

ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΕΙΣ Ε ω.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.	Παρατατικός.
Ἀσυναίρ.	Ἀσυναίρετα.
Συνηρημένα.	Συνηρημένα.
ποιέω	ποιῶ
ποιεῖς	ποιεῖς
ποιεῖ	ποιεῖ
ποιέετον	ποιεῖτον
ποιέετον	ποιεῖτον
ποιέομεν	ποιεῖμεν
ποιέετε	ποιεῖτε
ποιέουσι	ποιεῖσι

Παρακείμενος.

πεποίηκα, πεποίηκας, πεποίηκε.
 πεποίηκατον, πεποίηκατον·
 πεποίηκαμεν, -ήκατε, -ήκασι.

Ἰππερευτατικός.

ἐπεποίηκιν, ἐπεποίηκεῖς, -ήκει.
 ἐπεποίηκατον, ἐπεποίηκῆτην.
 ἐπεποίηκαμεν, -ήκειται, -ήκεισαν.

Ἀόριστος.

Μέλλων.

ἐποίησα, ἐποίησας, ἐποίησε.

ποιήσω, ποιήσεις, ποιήσει.

ἐποίησατον, ἐποίησάτην.

ποιήσετον, ποιήσετον.

ἐποίησαμεν, ἐποίησατε, ἐποίησαν.

ποιήσομεν, ποιήσετε, -ήσουσι.

www.liberal.gr

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ. cn

Ἐνεστώς.

Παρακείμενος.

ποιέε

ποιεί

ποποίηκε, πεποικηέτω

ποιεέτω

ποιείτω

πεποικήκετον, πεποικηέτων

ποιεέστον

ποιεΐτον

πεποικήκετε, πεποικηέτωσαν.

ποιεέτων

ποιεΐτων

Ἀόριστος.

ποιέετε

ποιεΐτε

ποιήσον, ποιησάτω

ποιεέτωσαν

ποιήτωσαν

ποιήσατον, ποιησάτων

ποιήσατε, ποιησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Παρακείμενος.

ποιέομαι

ποιοίμι

πεποιήκοιμι, πεποιήκεις, -ήκει

ποιείεις

ποιεῖς

πεποικήκοιτον, πεποικηήτην.

ποιέει

ποιεῖ

πεποικήκοιμεν, πεποικήκειτε, -ήκοιεν.

ποιέοιτον

ποιοίτον

Ἀόριστος.

ποιέοιτην

ποιοίτην

ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι

ποιέοιμεν

ποιοίμεν

ποιήσαιτον, ποιησάτην

ποιέοιτε

ποιοίτε

ποιήσαιμεν, ποιήσαιτε, ποιήσαιεν.

ποιέοιεν

ποιοίεν.

Μέλλων.

ποιήσοιμι, ποιήσοις, ποιήσοι

ποιήσοιτον, ποιησοίτην

ποιήσοιμεν, ποιήσοιτε, ποιήσοιεν.

Σημείωσις.—Ὁ Ἐνεστώς τῆς Εὐκτικῆς σχηματίζεται κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς εἰς οἶην, καθῶς, ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη· ποιοίημεν, ποιοίητε· ὁ σχηματισμὸς οὗτος ἀπαντᾷται ἐνίοτε καὶ εἰς τὰ βαρύτερα· τὸ τρίτον ὅμως πληθυντικὸν μένει κατὰ τὸν συνήθη σχηματισμὸν, ποιοίεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Παρακείμενος.

Ἐὰν ποιέω

ποιῶ

Ἐὰν πεποιήκω, πεποιήκης, πεποιήκη

ποιέης

ποιῇς

πεποικήκητον, πεποικήκητον

ποιέη

ποιῇ

πεποικήκωμεν, πεποικήκητε, -ήκωσι.

ποιέητον

ποιῇτον

Ἀόριστος.

ποιέητον

ποιῇτον

ποιήσω, ποιήσης, ποιήσῃ

ποιέωμεν

ποιῶμεν

ποιήσητον, ποιήσητον

ποιέητε

ποιῇτε

ποιήσωμεν, ποιήσητε, ποιήσωσι.

ποιέωσι

ποιῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς. ποίειν ποιεῖν. Παρακείμενος. πέποιηκέναί.
 Ἀόριστος. ποιῆσαι. Μέλλων. ποιήσιν.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς. ~~ὁ ποιεῖν~~ ποιεῖν, ~~ὁ ποιέουσα~~ ποιοῦσα, τὸ ποιεόν ποιοῦν.
 Παρακείμεν. ὁ πεποιηκώς, ἡ πεποιηκυῖα, τὸ πεποιηκός.
 Ἀόριστος. ὁ ποιήσας, ἡ ποιήσασα, τὸ ποιήσαν.
 Μέλλων. ὁ ποιήσων, ἡ ποιήσουσα, τὸ ποιήσον.

ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΕΙΣ Ε Ω.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἀσυναίρετα. Σύνηρημέτα.

ποιέομαι ποιοῦμαι
 ποιέη ποιῇ
 ποιέεται ποιεῖται
 ποιέομεθον ποιούμεθον
 ποιέεσθον ποιεῖσθον
 ποιέεσθον ποιεῖσθον
 ποιέομεθα ποιούμεθα
 ποιέεσθε ποιεῖσθε
 ποιέονται ποιοῦνται.

Παρακείμενος.

πεποιήμαι, πεποιήσαι, πεποιήται·
 πεποιήμεθον, πεποιήσθον, ἥσθον·
 πεποιήμεθα, πεποιήσθε, -ήντε.

Ἀόριστος.

ἐποιήην, ἐποιήης, ἐποιήη·
 ἐποιήητον, ἐποιήήτην·
 ἐποιήημεν, ἐποιήήτε, -ήσαν.

Μίσος Ἀόριστος.

ἐποιήσάμην, ἐποιήσω, ἐποιήσατο·
 ἐποιήσάμεθον, ἐποιήσασθον, -άσθην·
 ἐποιήσάμεθα, ἐποιήσασθε, ἥσαντο·

Παρακείμενος.

Ἀσυναίρετα. Σύνηρημέτα.

ἐποιέομην ἐποιούμην
 ἐποιέου ἐποιού
 ἐποιέετο ἐποιεῖτο
 ἐποιέομεθον ἐποιούμεθον
 ἐποιέεσθον ἐποιεῖσθον
 ἐποιέεσθον ἐποιεῖσθον
 ἐποιέομεθα ἐποιούμεθα
 ἐποιέεσθε ἐποιεῖσθε
 ἐποιέοντο ἐποιούντο.

Υπερσυντακτικός.

ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο,
 ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἥσθην·
 ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, -ήντο.

Μέλλων.

ποιηθήσομαι ποιηθήσῃ, ποιηθήσεται·
 ποιηθήσόμεθον, ποιηθήσεσθον, -εσθον·
 ποιηθήσόμεθα, ποιηθήσεσθε, -ήντο.

Μίσος Μέλλων.

ποιήσομαι, ποιήσῃ, ποιήσεται·
 ποιησόμεθον, ποιήσεσθον, -εσθον·
 ποιησόμεθα, ποιήσεσθε, -ήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ποιέου ποιοῦ
 ποιέεσθω ποιεῖσθω
 ποιέεσθον ποιεῖσθον
 ποιέεσθων ποιεῖσθων
 ποιέεσθε ποιεῖσθε
 ποιέεσθωσαν ποιεῖσθωσαν.

Παρακείμενος.

πεποιήσω, πεποιήσθω·
 πεποιήσθον, πεποιήσθων·
 πεποιήσθε, πεποιήσθωσαν.

Ἀόριστος.

ποιήθητι, ποιηθήτω·
 ποιήθητον, ποιηθήτων·
 ποιήθητε, ποιηθήτωσαν.

Μίσος Ἀόριστος.

ποιῆσαι ποιησάσθω· ποιήσασθον, ποιησάσθων·
ποιήσασθε, ποιησάσθων.

ΕΧΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ποιεῖμην ποιοῖμην
ποιέω ποιεῖω
ποιέοιτο ποιοῖτο
ποιεῖμεθον ποιοῖμεθον
ποιεῖσθον ποιοῖσθον
ποιεοίσθην ποιοῖσθην
ποιεοίμεθαι ποιοῖμεθα
ποιεοίσεθαι ποιοῖσθε
ποιέοντο ποιοῖντο.

Μίλλων.

ποιηθήσοιμην, ποιηθήσοιο, -σοίτο·
ποιηθήσοίμεθον, -οισθον, -οίσθην.
ποιηθήσοίμεθα, -οίσεθαι, -οιντο.

Μίσος Μίλλων.

ποιηθήσοιμην, ποιήσοιο, ποιήσοιτο·
ποιηθήσοίμεθον, ποιήσοισθον, -οίσθην·
ποιηθήσοίμεθα, ποιήσοίσεθαι, ποιήσονται.

Σημείωσις.—Εἰς τὸν Παρακείμενον τῆς Εὐκτικῆς τὸ ι, χαρκτηριστικὸν αὐτῆς, υπογράφεται εἰς τὸ η· οὕτω καὶ εἰς τὴν Εὐκτικὴν τῶν εἰς ἄω, καὶ ὄω.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐὰν ποιῶμαι ποιώμαι
ποιέη ποιῇ
ποιέηται ποιῇται
ποιεῶμεθον ποιώμεθον
ποιέησθον ποιῇσθον
ποιέησθον ποιῇσθον
ποιεῶμεθα ποιώμεθα
ποιέησεθαι ποιῇσεθαι
ποιέωνται ποιώνται

Παρακείμενος.

πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῇται·
πεποιῶμεθον, πεποιῇσθον, -ῇσθον·
πεποιῶμεθα, πεποιῇσεθαι, -ῶνται.

Ἀόριστος.

ποιήθω, ποιήθῃς, ποιήθῃ·
ποιήθῃτον, ποιήθῃτον·
ποιήθωμεν, ποιήθῃτε, ποιήθωσι.

Μίσος Ἀόριστος.

ποιήσωμαι, ποιήσῃ, ποιήσῃται·
ποιήσωμεθον, ποιήσῃσθον, -ῃσθον·
ποιήσωμεθα, ποιήσῃσεθαι, -ῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς. ποιεῖσθαι ποιεῖσθαι.
Μετ' ὀλ. Μέλ. πεποιήσεσθαι.
Μέλλων. ποιήσῃσεσθαι.

Παρακείμενος. πεποιήσθαι.
Ἀόριστος. ποιήθῃναι.
Μέσ. Ἀόρις. ποιήσασθαι.
Μέσ. Μέλ. ποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

ὁ ποιούμενος ποιούμενος,
τοῦ ποιουμένου ποιουμένου·
ἡ ποιουμένη ποιουμένη,
τῆς ποιουμένης ποιουμένης·
τὸ ποιούμενον ποιούμενον
τοῦ ποιουμένου ποιουμένου.

Ἀόριστος.

ὁ ποιηθείς, τοῦ ποιηθέντος·
ἡ ποιηθεῖσα, τῆς ποιηθείσης·
τὸ ποιηθέν, τοῦ ποιηθέντος.

Μέσος Ἀόριστος.

ὁ ποιησάμενος, τοῦ ποιησαμένου·
ἡ ποιησαμένη, τῆς ποιησαμένης·
τὸ ποιησάμενον, τοῦ ποιησαμένου.

Παρακείμενος.

ὁ πεπονημένος, τοῦ πεπονημένου·
ἡ πεπονημένη, τῆς πεπονημένης·
τὸ πεπονημένον, τοῦ πεπονημένου.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων.

ὁ πεπονησόμενος, τοῦ πεπονησομένου·
ἡ πεπονησομένη, τῆς πεπονησομένης·
τὸ πεπονησόμενον, τοῦ πεπονησομένου.

Μέλλων.

ὁ ποιηθησόμενος, τοῦ -ομένου·
ἡ ποιηθησομένη, τῆς -ομένης·
τὸ ποιηθησόμενον, τοῦ -ομένου.

Μέσος Μέλλων.

ὁ ποιησόμενος τοῦ ποιησομένου·
ἡ ποιησομένη, τῆς ποιησομένης·
τὸ ποιησόμενον, τοῦ ποιησομένου.

ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΕΙΣ Α Ω.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιμάω τιμῶ
τιμάεις τιμᾷς
τιμάει τιμᾷ
τιμάετον τιμᾶτον
τιμάετον τιμάτων
τιμάομεν τιμῶμεν
τιμάετε τιμᾶτε
τιμάουσι τιμῶσι

Παρακείμενος.

τετίμηκα, τετίμηκας, τετίμηκε·
τετιμήκατον, τετιμήκατον·
τετιμήκαμεν, -μήκατε, -ήκασι.

Ἀόριστος.

ἐτίμησα, ἐτίμησας, ἐτίμησε·
ἐτιμήσατον, ἐτιμήσατην·
ἐτιμήσαμεν, ἐτιμήσατε, ἐτίμησαν.

Ἐνεστώς.

τίμας τίμα
τιμάετω τιμάτω
τιμάετον τιμᾶτον
τιμάετων τιμάτων
τιμάετε τιμᾶτε

Παρατατικός.

ἐτίμωχον ἐτίμων
ἐτίμας ἐτίμας
ἐτίμας ἐτίμα
ἐτιμάετον ἐτιμᾶτον
ἐτιμαέτην ἐτιμάτην
ἐτιμάομεν ἐτιμῶμεν
ἐτιμάετε ἐτιμᾶτε
ἐτίμαον ἐτίμων.

Ἰπερσυντελικός.

ἐτετιμήκειν, ἐτετιμήκεις, -ήκει·
ἐτετιμήκειτον, ἐτετιμηκέτην·
ἐτετιμήκειμεν, -ήκειτε, -ήκεισαν.

Μέλλων.

τιμήσω, τιμήσεις, τιμήσει·
τιμήσετον, τιμήσετον·
τιμήσομεν, τιμήσετε, -ήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Παρακείμενος.

τετίμηκε, τετιμηκέτω·
τετιμήκατον, τετιμηκέτων·
τετιμήκατε, τετιμηκέτωσαν

Ἀόριστος.

τίμησον τιμησάτω·

ΤΗΣ ΠΛΗΘΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΕΙΣ Α Ω.
ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιμάομαι	τιμῶμαι
τιμῇ	τιμῇ
τιμάεταί	τιμάται
τιμάομεθον	τιμῶμεθον
τιμάεσθον	τιμάεσθον
τιμάεσθον	τιμάεσθον
τιμάομεθα	τιμῶμεθα
τιμάεσθε	τιμάεσθε
τιμάονται	τιμῶνται

Παρακείμενος

τετίμημαι, τετίμηται, τετίμηται
τετιμήμεθον, τετίμησθον, -ήσθον
τετιμήμεθα, τετίμησθε, τετίμηνται.
Μετ' ἀλίγων Μέλλων.
τετιμήσομαι, τετιμήσῃ, -εται.
τετιμησάμεθον, -ήσεσθον, -ήσεσθον
τετιμησάμεθα, -ήσεσθε, -ήσονται
Μέλλων.

τιμηθήσομαι, τιμηθήσῃ, -ήσεται
τιμηθήσάμεθον, ήσεσθον, -ήσεσθον
τιμηθήσάμεθα, -ήσεσθε, -ήσονται.

Μίσος Μέλλων.

τιμήσομαι, τιμήσῃ, τιμήσεται
τιμησάμεθον, τιμήσεσθον, -ήσεσθον

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιμάω	τιμῶ
τιμάεσθω	τιμάεσθω
τιμάεσθον	τιμάεσθον
τιμάεσθων	τιμάεσθων
τιμάεσθε	τιμάεσθε
τιμάεσθωσαν	τιμάεσθωσαν.

τίμησαι, τιμησάσθω
τιμήσασθε, τιμησάσθωσαν

Ἐνεστώς.

τιμαρόμην	τιμῶμην
τιμαόιο	τιμῶ

Παρατατικός.

ἐτιμαόμην	ἐτιμῶμην
ἐτιμάου	ἐτιμῶ
ἐτιμάετο	ἐτιμάτο
ἐτιμαόμεθον	ἐτιμῶμεθον
ἐτιμάεσθον	ἐτιμάεσθον
ἐτιμάεσθην	ἐτιμάεσθην
ἐτιμαόμεθα	ἐτιμῶμεθα
ἐτιμάεσθε	ἐτιμάεσθε
ἐτιμάοντο	ἐτιμῶντο.

Ἰπερσυντακικός.

ἐτετιμήμην, ἐτετίρησο, -ητο.
ἐτετιμήμεθον, -ησθον, -ήσθην
ἐτετιμήμεθα, ἐτετίμησθε, -ητο.
Ἀορίστος.
ἐτιμήθην, ἐτιμήθης, ἐτιμήθῃ
ἐτιμήθητον, ἐτιμήθητων
ἐτιμήθημεν, ἐτιμήθητε, -ησαν.

Μίσος Ἀόριστος.

ἐτιμησάμην, ἐτιμήσω, -ήσατο.
ἐτιμησάμεθον, -ήσασθον, -ησάσθην
ἐτιμησάμεθα, -ήσασθε, -ήσαντο.

Μίσος Μέλλων.

τιμησάμεθον, τιμήσεσθον, -ήσεσθον

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Παρακείμενος

τετίμητο, τετιμήσθω
τετίμησθον, τετιμήσθων
τετίμησθε, τετιμήσθωσαν.
Ἀόριστος.
τιμήθητι, τιμηθήτω
τιμήθητον, τιμηθήτων
τιμήθητε, τιμηθήτωσαν.

Μίσος Ἀόριστος.

τιμήσασθον, τιμησάσθων.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Παρακείμενος

τετιμήμην, τετιμήῃ, τετιμήτο
τετιμήμεθον, τετιμήσθον, -ήσθην

τιμάοιτο	τιμῶτο	τετιμήμεθα, τετιμήσθε, τετιμήντο.
τιμασίμεθον	τιμώμεθον	Μετ' ὀλίγον Μέλλων.
τιμάοισθον	τιμῶσθον	τετιμησοίμην, τετιμήσοιο, -ήσητο.
τιμασίσθην	τιμώσθην	τετιμησοίμεθον, -οισθον, -οίσθην.
τιμασίμεθα	τιμώμεθα	τετιμητοίμεθα, τετιμήσοισθε, -οιντο.
τιμάοισθε	τιμῶιθε	Ἄδριστες.
τιμάοιντο	τιμῶντο	τιμηθείην, τιμηθείης, τιμηθείη·
Μέλλων.		τιμηθείητον, τιμηθείήτην·
τιμηθησοίμην, τιμηθήσαιο, -οιτο·		τιμηθείμεν, τιμηθείητε, -είσαν.
τιμηθησοίμεθον, -οισθον -οίσθην·		Μίσος Μέλλων.
τιμηθησοίμεθα, -οισθε -οιντο·		τιμησοίμην, τιμήσοιο, τιμήσοιτο·
Μίσος Ἀδριστες.		τιμησοίμεθον, τιμήσοισθον, -οίσθην.
τιμησσίμην, τιμήσται, -αιτο·		τιμησοίμεθα, τοιμήσοισθε, -οιντο.
τιμησσίμεθον, τιμήσεσθον, -έσθην·		
τιμησσίμεθα, -αίσθε, -αιντο.		

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.	Παρακείμενος.
Ἐν τιμῶμαι	Ἐν τετιμῶμαι, τετιμῆ, τετιμῆται·
τιμῶ	τιτιμώμεθον, τετιμῆσθον, -ήσθον.
τιμῶται	τετιμώμεθα, τετιμῆσθε, ὦνται.
τιμώμεθον	Ἀδριστες.
τιμῶσθον	τιμηθῶ, τιμηθῆς, τιμηθῇ·
τιμῶσθην	τιμηθῆτον, τιμηθῆτον·
τιμώμεθα	τιμηθῶμεν, τιμηθῆτε, τιμηθῶσι.
τιμῶσθε	Μίσος Ἀδριστες·
τιμῶνται	τιμήσομαι, τιμήση, τιμήσεται·
	τιμησόμεθον, τιμήσθον, -ήσθον·
	τιμησόμεθα, τιμήσθε, τιμήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς.	τιμῆσθαι	τιμᾶσθαι.	Παρακείμενος.	τετιμῆσθαι.
Μετ' ὀλ. Μ.	τετιμήσεσθαι.		Ἀδριστες.	τιμηθῆναι.
Μέλλων.	τιμηθήσεσθαι		Μίσος Ἀδριστες.	τιμῆσασθαι.
Μέσ. Μέλλων.	τιμήσεσθαι.			

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.	Παρακείμενος.
ὁ τιμώμενος	ὁ τετιμημένος, τοῦ τετιμημένου.
τοῦ τιμωμένου	ἡ τετιμημένη, τῆς τετιμημένης·
ἡ τιμωμένη	τὸ τετιμημένον, τοῦ τετιμημένου.
τῆς τιμωμένης	Μετ' ὀλ. Μέλλων.
τὸ τιμώμενον	ὁ τετιμησόμενος, τοῦ τετιμησομένου·
τοῦ τιμωμένου	ἡ τετιμησόμενη, τῆς τετιμησομένης·
	τὸ τετιμησόμενον, τοῦ τετιμησομένου.

Ἀόριστος.

ὁ τιμηθεῖς, τοῦ τιμηθέντος·
ἡ τιμηθεῖσα, τῆς τιμηθείσης·
τὸ τιμηθέν, τοῦ τιμηθέντος.

Μέσος.

ὁ τιμησάμενος, τοῦ τιμησαμένου·
ἡ τιμησαμένη, τῆς τιμησαμένης·
τὸ τιμησάμενον, τοῦ τιμησαμένου.

Μέλλων.

ὁ τιμηθησόμενος, τοῦ τιμηθησομένου·
ἡ τιμηθησομένη, τῆς τιμηθησομένης·
τὸ τιμηθησόμενον, τοῦ τιμηθησομένου.

Μίσος Μέλλων.

ὁ τιμησόμενος, τοῦ τιμησομένου·
ἡ τιμησομένη, τῆς τιμησομένης·
τὸ τιμησόμενον, τοῦ τιμησομένου.

ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΕΙΣ Ο Ω.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Λουραίρ.	Συνηρημέρα.
χρυσῶ	χρυσῶ
χρυσῶεις	χρυσῶις
χρυσῶει	χρυσῶι
χρυσῶετον	χρυσούτον
χρυσῶετον	χρυσούτον
χρυσῶμεν	χρυσούμεν
χρυσῶετε	χρυσούτε
χρυσῶουσι	χρυσούσι.

Παρακείμενος.

κεχρύσωκα, κεχρύσωκας, -ώκε·
κεχρύσωκατον, κεχρύσωκατον·
κεχρύσωκαμεν -ατε -ασι.

Ἀόριστος

ἐχρύσωσα, ἐχρύσωσας, ἐχρύσωσε·
ἐχρύσωσατον, ἐχρύσωσάτην.
ἐχρύσωσαμεν, ἐχρύσωσατε, -ωσαν.

Παρατατικός.

Λουραίρετα.	Συνηρημέρα.
ἐχρύσοον	ἐχρύσουν
ἐχρύσοες	ἐχρύσοις
ἐχρύσοε	ἐχρύσου
ἐχρυσόετον	ἐχρυσούτον
ἐχρυσόετην	ἐχρυσούτην
ἐχρυσόομεν	ἐχρυσούμεν
ἐχρυσόετε	ἐχρυσούτε
ἐχρύσοον	ἐχρύσουν.

Ἰπερσυντακικός.

ἐεχρυσώκειν, ἐεχρυσώκεις, -ώκει.
ἐεχρυσώκειτον, ἐεχρυσώκειτην·
ἐεχρυσώκειμεν, -είτε, -εισαν.

Μέλλων

χρυσώσω, χρυσώσεις, χρυσώσει·
χρυσώσετον, χρυσώσετον·
χρυσώσομεν, χρυσώσετε, -ώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

χρύσσω	χρύσσω
χρυσούτω	χρυσούτω
χρυσόετον	χρυσούτον
χρυσούτων	χρυσούτων
χρυσόετε	χρυσούτε
χρυσούτωσαν	χρυσούτωσαν.

Παρακείμενος.

κεχρύσωκε, κεχρυσώκετω·
κεχρυσώκετον, κεχρυσώκετων·
κεχρυσώκετε, κεχρυσώκετωσαν.

Ἀόριστος.

χρύσωσον, χρυσώσατω,
χρυσώσατον, χρυσώσατων·
χρυσώσατε, χρυσώσατωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

χρυσούοιμι	χρυσούμι
χρυσούσι	χρυσούσι

Παρακείμενος.

κεχρυσώκοιμι, -ώκοις, -ώκει.
κεχρυσώκοιτον, κεχρυσώκοιτην·

χρυσόι	χρυσοί	κεχρυσώκοιμεν, -ώκοιτε, -ώκοισιν
χρυσόοιτον	χρυσοίτον	Ἄδριτος.
χρυσοοίτην	χρυσοίτην	χρυσώσαιμι, χρυσώσαις, -ώσαι·
χρυσόοιμεν	χρυσοίμεν	χρυσώσαιτον, χρυσωσαίτην·
χρυσόοιτε	χρυσοίτε	χρυσώσαιμεν, χρυσώσαιτε, -ώσαιεν.
χρυσόοιεν	χρυσοίεν.	

Μέλλων.

χρυσώσοιμι, χρυσώσοις, χρυσώσοι· χρυσώσοιτον, χρυσωσοίτην.
 χρυσώσοιμεν, χρυσώσοιτε, χρυσώσοιεν.

Σημείωσις.—Ὁ Ἀττικὸς σχηματισμὸς τοῦ Ἐνεστώτος τῆς Εὐ-
 πτικῆς εἶναι καὶ ἐνταῦθα καθὼς εἰς τὰ εω, χρυσοίην, χρυ-
 σοίης, κ.τ.λ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐάν χρυσῶ	χρυσῶ
χρυσώης	χρυσοῖς
χρυσῶη	χρυσοῖ
χρυσώητον	χρυσῶτον
χρυσώητον	χρυσῶτον·
χρυσώμην	χρυσῶμεν
χρυσώητε	χρυσῶτε
χρυσώωσι	χρυσῶσι.

Παρακείμενος.

κεχρυσώκω, κεχρυσώκης, -ώκη·
κεχρυσώκητον, κεχρυσώκητον·
κεχρυσώκωμεν, -ώκητε, -ώκωσιν.
Ἄδριτος.
χρυσώσω, χρυσώσης, χρυσώση·
χρυσώσητον, χρυσώσητον·
χρυσώσωμεν, χρυσώσητε, -ώσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεζώς.	χρυσδεῖν	χρυσοῦν.	Παρακείμενος.	κεχρυσωκέναι.
Ἀδριτος.	χρυσῶσαι.		Μέλλων.	χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

ὁ χρυσῶν	χρυσῶν
τοῦ χρυσόντος	χρυσοῦντος
ἡ χρυσόουσα	χρυσοῦσα
τῆς χρυσοούσης	χρυσούσης
τὸ χρυσῶν	χρυσοῦν
τοῦ χρυσόντος	χρυσοῦντος.

Παρακείμενος.

ὁ κεχρυσωκώς, τοῦ κεχρυσωκότος·
ἡ κεχρυσωκυῖα, τῆς κεχρυσωκυῖας·
τὸ κεχρυσωκός, τοῦ κεχρυσωκότος·
Ἄδριτος.
ὁ χρυσώσας, τοῦ χρυσώσαντος·
ἡ χρυσώσασα, τῆς χρυσώσασης·
τὸ χρυσώσαν, τοῦ χρυσώσαντος.

Μέλλων.

ὁ χρυσώσων, τοῦ χρυσώσοντος·	ἡ χρυσώσουσα, τῆς χρυσώσοῦσης.
τὸ χρυσῶσον, τοῦ χρυσώσοντος.	

ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΕΙΣ Ο Ω.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

χρυσόομαι	χρυσοῦμαι
χρυσώη	χρυσοῖ

Παρατατικός.

ἐχρυσόμην	ἐχρυσοῦμην
ἐχρυσόου	ἐχρυσοῦ

χρυσόεται	χρυσούται	ἐχρυσόετο	ἐχρυσούτο
χρυσόμεθον	χρυσόμεθον	ἐχρυσόμεθεν	ἐχρυσόμεθον
χρυσέσθον	χρυσούσθον	ἐχρυσέσθον	ἐχρυσούσθον
χρυσέσθην	χρυσούσθην	ἐχρυσέσθην	ἐχρυσούσθην
χρυσώμεθα	χρυσώμεθα	ἐχρυσώμεθα	ἐχρυσώμεθα
χρυσέσθε	χρυσούσθε	ἐχρυσέσθε	ἐχρυσούσθε
χρυσόνται	χρυσούνται	ἐχρυσόντο	ἐχρυσούντο.

Παρακείμενος.

κεχρύσωμι, κεχρύσασαι, -ωται.
 κεχρυσώμεθον, -ωσθον, -ωσθον.
 κεχρυσώμεθα, -ωσθε, -ωνται.

Μετ' ὀλίγον Μίλλων.

κεχρυσώσομι, -ώση, -εται.
 κεχρυσώσομεθον, -ώσεσθον, -ώσεσθον.
 κεχρυσώσομεθα, -ώσεσθε, -ώσονται.

Μίλλων

χρυσωθήτομι, -ωθήτη, -ωθήτεται.
 χρυσωθήτομεθον, -ήσεσθον, -ήσεσθον.
 χρυσωθήτομεθα, -ήτεσθε, -ήσονται.

Μίτος Μίλλων.

χρυσώσωμι, χρυσώσῃ, χρυσώσεται χρυσωσόμεθον, -εσθον, -εσθον.
 χρυσωσώμεθα, χρυσώσεσθε, χρυσώσονται.

ΠΡΟΣΓΑΓΓΗ.

Ἐνεστώς.

χρυσόου χρυσόω | χρυσόου | χρυσόω || χρυσοέσθω | χρυσοέσθω | χρυσοέσθω | χρυσοέσθω |
χρυσέσθον	χρυσούσθον	χρυσέσθον	χρυσούσθον
χρυσέσθων	χρυσούσθων	χρυσέσθων	χρυσούσθων
χρυσέσθε	χρυσούσθε	χρυσέσθε	χρυσούσθε
χρυσοέσθωσαν	χρυσοούσθωσαν.	χρυσοέσθωσαν	χρυσοούσθωσαν.

Μίτος Ἀόριστος.

χρύσασαι, χρυσασάσθω.
 χρυσάσασθε, χρυσασάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

χρυσούμινη χρυσούμινη | χρυσούμινη | χρυσούμινη || χρυσούμινα | χρυσούμινα | χρυσούμινα | χρυσούμινα |
χρυσούμιτο	χρυσούμιτο	χρυσούμιτο	χρυσούμιτο
χρυσούμιμεθον	χρυσούμιμεθον	χρυσούμιμεθον	χρυσούμιμεθον
χρυσούμισθον	χρυσούμισθον	χρυσούμισθον	χρυσούμισθον
χρυσούμισθην	χρυσούμισθην	χρυσούμισθην	χρυσούμισθην
χρυσούμιμεθα	χρυσούμιμεθα	χρυσούμιμεθα	χρυσούμιμεθα

Παρακείμενος.

κεχρύσωμι, κεχρυσώσῃ.
 κεχρυσώμεθον, -ώσθον, -ώσθην.
 κεχρυσώμεθα, -ώσθε, -ώντο.

Μετ' ὀλ. Μίλλων.

κεχρυσώσομινη, -ώσοιτο, -οίτο.
 κεχρυσώσομεθον, -οίσθον, -οίσθην.
 κεχρυσώσομεθα, -οίσθε, -οίντο.

χρυσόοισθε χρυσοῖσθε
χρυσόοιντο χρυσοῖντο.

Μέλλων.

χρυσοθήσειμην, χρυσωθήσῃτο, -οίτο·
χρυσωθήσεμεθον, -οίσεθον, -οίσεθην.

χρυσοθήσεμεθα, -οίσεθε, -οίσεθον.

Μέσος Μέλλων.

χρυσωσοίμην, χρυσώσοιο, χρυσώσοιτο· χρυσωσαίμεθα, -αίσεθε, -αίσεθον.

χρυσωσοίμεθον, χρυσώσοισθον, -οίσεθον·

χρυσωσοίμεθα, χρυσώσοισθε, -ώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐάν χρυσώμαι χρυσῶμαι
χρυσῶ χρυσῶ
χρυσῶται χρυσῶται
χρυσώμεθον χρυσώμεθον
χρυσώσῃτον χρυσώσῃτον
χρυσώσῃθον χρυσώσῃθον
χρυσώμεθα χρυσώμεθα
χρυσώσθε χρυσώσθε
χρυσῶνται χρυσῶνται.

Μέσος Ἀόριστος.

Ἐάν χρυσώωμαι, χρυσώσῃ, -ῃται· χρυσωσώμεθον, -ῃσθον, -ῃσθον·
χρυσωσώμεθα, χρυσώσῃθε, χρυσώσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς. χρυσιέσθαι χρυσουῖσθαι Περικείμενος. κεχρυσῶσθαι.
Μετ' ὅλ. Μέλλων κεχρυσώσεσθαι. Ἀόριστος. χρυσωθήναι.
Μέλλων. χρυσωθήσεσθαι. Μέσ. Ἀόρ. χρυσώσασθαι.
Μέσος Μέλλων. χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

ὁ χρυσούμενος χρυσούμενος,
τοῦ χρυσουμένου χρυσουμένου·
ἡ χρυσουμένη χρυσουμένη,
τῆς χρυσουμένης χρυσουμένης·
τὸ χρυσούμενον χρυσούμενον,
τοῦ χρυσουμένου χρυσουμένου

Ἀόριστος.

ὁ χρυσωθείς, τοῦ χρυσωθέντος·
ἡ χρυσωθείσα, τῆς χρυσωθείσης·
τὸ χρυσωθὲν, τοῦ χρυσωθέντος·

Ἀόριστος.

χρυσωθείην, χρυσωθείης, -ωθείη·

χρυσωθείητον, χρυσωθείήτην·

χρυσωθείημεν, χρυσωθείητε, -εἰσαν

Μέσος Ἀόριστος·

χρυσωσαίμην, χρυσώσαιο, -αίτο·

χρυσωσαίμεθον, -αίσεθον, -αίσεθον·

Παρακείμενος.

Ἐάν κεχρυσώμαι, κεχρυσῇ, -ῶται·
κεχρυσώμεθον, -ῶσθον, -ῶσθον·
κεχρυσώμεθα, -ῶσθε, -ῶνται.

Ἀόριστος·

χρυσωθῶ, χρυσωθῆς, -ωθῇ·

χρυσωθῇτον, χρυσωθῇτον·

χρυσωθῶμεν, -ωθῆτε, -ωθῶσι.

Παρακείμενος.

ὁ κεχρυσωμένος, τοῦ κεχρυσωμένου.
ἡ κεχρυσωμένη, τῆς κεχρυσωμένης·
τὸ κεχρυσωμένον, τοῦ κεχρυσωμένου.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων.

ὁ κεχρυσωσόμενος, τοῦ -ωσομένου·

ἡ κεχρυσωσόμενη, τῆς -ωσομένης·

τὸ κεχρυσωσόμενον, τοῦ -ωσομένου.

Μέλλων.

ὁ χρυσωθησόμενος, τοῦ -ομένου·

ἡ χρυσωθησόμενη, τῆς -ομένης·

τὸ χρυσωθησόμενον, τοῦ -ομένου·

Μίσος Ἀόριστος.

Μίσος Μίλλον.

ὁ χρυσωσάμενος, τοῦ -ωσαμένου ὁ χρυσωσόμενος, τοῦ -ωσομένου·
ἡ χρυσωσαμένη, τῆς -ωσαμένης ἡ χρυσωσομένη, τῆς -ωσομένης·
τὸ χρυσωσάμενον, τοῦ -ωσαμένου τὸ χρυσωσόμενον, τοῦ -ωσομένου.

Εἰς τὸν ἀκόλουθον πίνακα σημειοῦνται αἱ συναιρέσεις τὰς ὁποίας λαμβάνει τὸ χαρακτηριστικὸν φωνῆν ἐκάστου χρόνου καὶ ἡ κατάληξις αὐτοῦ εἰς τὰ εἰς ἑω, ἄω, καὶ ὦ ρήματα· ἡ δευτέρα στήλη περιέχει τὰς συναιρέσεις.

χαρακτηριστικὸν ε	ε	ει
	ο	ου
	η	η
	ω	ω
	ει	ει
	οι	οι
	ου	ου
	ῆ	ῆ

χαρακτηριστικὸν α	ε	α
	ο	ω
	η	α
	ω	ω
	ει	α
	οι	ω
	ου	ω
	ῆ	α

χαρακτηριστικὸν ο	ε	ου
	ο	ου
	η	ω
	ω	ω
	ει	οι
	οι	οι
	ου	ου
	ῆ	οι

Σημειώσεις.—Ἡ κατάληξις *ον*, τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ παρατατικοῦ καὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀορίστου ἐσχηματίζεται εἰς *σαν*, ἀπὸ ἀρχαίας τινὰς διαλέκτους, καθὼς, ἐτύπωσαν, ἐτύψαν, ἤλθονσαν, εἶδονσαν, ἐδολιούσαν· ἐντεῦθεν διέμεινεν ὁ σχηματισμὸς οὗτος εἰς τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς συγγραφεῖς, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μάλιστα Παλαιὰν διαθήκην καὶ εἰς τὴν Νέαν.

Οὕτως ἐσχηματίζον καὶ τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον τῆς Εὐκτικῆς εἰς *οισαν*, *αισαν*, ἀντὶ *οιεν*, *αιεν*.

Ἡ κατάληξις *εθα* τοῦ πρώτου πληθυντικοῦ προσώπου ἐγένετο μὲ παρένθεσιν τοῦ *σ*, πρὸ τοῦ *θ*, Δωρικῶς καὶ Ἰωνικῶς, καθὼς, ἐρχόμεσθα, λεγόμεσθα. Ὁ σχηματισμὸς οὗτος σώζεται καὶ τὴν σήμερον εἰς πολλὰ μέρη.

ΡΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΜΙ.

Τὰ εἰς *μι*, ρήματα παράγονται ἀπὸ βαρυτόνων ληγόντων εἰς ἑω, ἄω, ὦω, ὄω, καὶ σχηματίζονται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

α. Ἡ κατάληξις *ω*, μεταβάλλεται εἰς *μι*.

β'. Ἡ βραχεία παραλήγουσα τοῦ βαρυτόνου τρέπεται εἰς μακράν, ἦγουν, τὸ *ε* ἢ τὸ *α* εἰς *η*· τὸ *ο* εἰς *ω*.

γ'. Προστίθεται *ι* εἰς τὴν ἀρχὴν· καὶ ἐὰν τὸ βαρύτονον ρῆμα ἄρχηται ἀπὸ συμφώνου, τὸ σύμφωνον τοῦτο βάλλεται καὶ πρὸ τοῦ *ι*, ἢ ὅποιον εἶναι, ἢ μεταβαλλόμενον εἰς ψιλόν, ἐὰν ᾖναι δασύ· οὕτω ἀπὸ τὸ *θέω* γίνεται *τίθημι*· ἀπὸ τὸ *δύω*, *δίδωμι*.

δ'. Ἐὰν δὲ τὸ βαρύτονον ρῆμα ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος ἢ ἀπὸ *πι*, *σι*, τότε βάλλεται μόνον τὸ *ι* δασυνόμενον· οὕτως ἀπὸ τοῦ *ἔω*, γίνεται

ἱημι· ἀπὸ τοῦ πτάω ἱπτημι (ὁθεν τὸ ἱπταμαι). ἀπὸ τοῦ
στάω, ἴστημι.

ε. Ὃταν ἡ ρίζα τοῦ ἀρχικοῦ ῥήματος λήγῃ εἰς ἀμετάβολον ἢ εἰς
ἄφωνον, τὸ ἐκ τούτου παραγόμενον εἰς μι προσλαμβάνει τὴν συλλαβὴν
ρυ, καθὼς δέικω, δεικνύμι· δείκνυμι· ζεύγω, ζεύγνυμι· πτά-
ρω, πτάρνυμι· ἐὰν δὲ τὸ ληκτικὸν γράμμα τῆς ρίζης ᾗναι φω-
νῆεν, τὸ ἀπὸ τοιούτου ῥήματος παραγόμενον εἰς ρύω ἢ ρυμι, διπλα-
σιάζει τὸ ρ, καθὼς, σβέω, σβεννύω, σβέννυμι· κορέω,
κορεννύω, κορέννυμι· ἀμφιέω, ἀμφιεννύω, ἀμφι-
έννυμι. Καὶ τὸ ο τῆς παραληγούσης τοῦ ἀρχικοῦ ῥήματος μετα-
βάλλεται εἰς ω, καθὼς, χόω, χωννύω, χώννυμι· χρώω,
χρωννύω, χρώννυμι· σρόω, στρωννύω, στρώννυμι.

Καὶ ἀπὸ βαρυτόνων ὑπερδισυλλάβων παράγονται εἰς μι, μεταβαλ-
λομένης πάντοτε τῆς βραχείας παραληγούσης εἰς μακράν, καθὼς,
ὀνέω, ὀνημι· εἰς τὰ ὅποια οἱ ποιηταὶ ἀάμνουσιν ἐνίοτε καὶ δι-
πλασιασμόν τῶν δύο ἀρκτικῶν γραμμάτων μὲ προσθήκην ἐνίοτε τοῦ
ι, καθὼς, ὀνίνημι· ἀλάω, ἀλάλημι· ἀχέω, ἀκάχημι.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΓΙΝΟ-
ΜΕΝΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΩ.

ΤΙΘΗΜΙ ΕΚ ΤΟΥ Θέω.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τίθημι, τίθης, τίθῃσι· τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι, ἢ τιθέασι.

Δ. Τίθετον, τίθετον.

Παρατατικός.

ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη· ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

Δ. ἐτίθετον, ἐτιθέτην.

Ἀόριστος.

ἔθην, ἔθης, ἔθη· ἔθετον, ἐθέτην· ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Ὁ Παρακείμενος τέθεικα, ὁ Ὑπερσυντελικὸς ἐτεθείκειν, ὁ
Ἀόριστος ἔθηκα, ὁ Μέλλων θήσω, γίνονται ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου
θέω, καὶ σχηματίζονται καθὼς εἰς τὰ βαρύτονα· σημειωτέον μόνον
ὅτι οἱ τρεῖς οὗτοι ἀόριστοι τῶν εἰς μι λήγουσιν εἰς κα, ὡς, ἔθηκα,
ἔδωκα, ἤκα, καὶ ὅτι ἡ παραλήγουσα εἰ τοῦ Παρακειμένου ἔμεινε
κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν, ἥτις μετέλλαττεν ἐνίοτε τὴν σι καὶ τὸ η.

Ὁ Παρακείμενος τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων γίνεται ἀπὸ τοῦ Παρακει-
μένου τῆς Ὀριστικῆς, καθὼς εἰς τὰ βαρύτονα.

Τὸ συνηρημένον τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον τιθεῖσι εἶναι τὸ
εὐχρηστον· οὕτω καὶ τὰ ἀκόλουθα, ἴστασι, διδοῦσι, δει-
κνῦσι. Σχηματίζεται δὲ οὕτως εἰς ἀποφυγὴν τῆς κῆκοφωνίας τι-

θέντσι, ιστάντσι, διδόντσι, δεικνύντσι, κ.τ.λ. Γίνονται δὲ ἔτι κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς α ἰωνικῶς καὶ ἀποβολὴν τοῦ τ, τ ι θ έ α σ ι, δι δ έ α σ ι, δ ε ι κ ν ύ α σ ι, κ.τ.λ.

Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται καὶ εἰς τὴν ὀριστικὴν καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις, ὡς εἰς τὰ βαρύνοντα.

ΠΡΟΣΓΑΓΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

(τίθετι), τίθει, τιθέτω· τίθετον, τιθέτων· τίθετε, τιθέτωσαν.

Ἀόριστος β'.

θές, θέτω· θέτον, θέτων· θέτε, θέτωσαν.

Σημειωτέον ὅτι οἱ Ἀόριστοι τῆς προσγαγτικῆς λήγουσιν εἰς θι, ὅπου ὅμως συμπίπτουσι δύο θ, τρέπεται τὸ δεύτερον εἰς τ' ὅθεν τ ι θ έ τ ι, τ ύ φ θ η τ ι, ἀντὶ τ ι θ έ θ ι, τ ύ φ θ η θ ι.

ΕΥΚΛΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιθείην, τιθείης, τιδείη· τιθείμεν, τιθείητε, τιδείησαν, ἢ

Δ. τιθείητον, τιθείήτην· τιθείμεν, τιθείτε, τιθείεν, καὶ

Δυτικῶς. τιθείτον, τιδείτην.

Ἀόριστος β'.

θείην, θείης, θείη·

θείημεν, θείητε, θείησαν, ἢ

Δ. θείητον, θειήτην.

θείμεν, θείτε, θείεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ· τιθῆτον, τιθῆτον· τιθῶμεν τιθῆτε, τιθῶσι.

Ἀόριστος β'.

ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ· θῆτον, θῆτον. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς.

τιθέναι.

Ἀόριστος β'.

θεῖναι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

ὁ τιθείς,

ἢ τιθείσα,

τὸ τιθέν.

Ἀόριστος β'.

ὁ θείς,

ἢ θεῖσα,

τὸ θεέν.

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τίθεμαι, τίθεσαι, ἢ τίθη, τίθεται· τίθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Δ. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.

Παρατατικός.

ἐπιθέμεν, ἐτίθεις, ἢ ἐτίθου, ἐτίθετο· ἐπιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Δ. ἐπιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐπιθέσθην.

Μέσος Ἀόριστος β'.

ἐθέμεν, (ἔθεσο) ἔθου, ἔθετο· ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Δ. ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.

Οἱ ἄλλοι χρόνοι γίνονται καὶ σχηματίζονται καθὼς εἰς τὰ βαρύνοντα

να, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ Παρακειμένου τέθεικα, ὁ παθητικὸς τε-
 θείμαι, καὶ ἀπὸ τούτου ὁ Ὑπερσυντελικὸς, ἐτεθείμην· ἀπὸ
 τοῦ Ἀορίστου ἄ. ἐθηκα, ὁ Μέσος Ἀόριστος ἄ. ἐθηκάμην, ἀπὸ
 τοῦ Μέλλοντος θήσω, ὁ Μέσος Μέλλων, θήσομαι· ἀπὸ τοῦ
 τέθειται ἐνικοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, ὁ
 Ἀόριστος ἐτέθην, καὶ ἀπὸ τούτου ὁ Μέλλων, τεθήσομαι. Ἐκ
 τούτων ὁ Μέσος Ἀόριστος ἄ. εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν Ἰωνικὴν καὶ Δω-
 ρικὴν διάλεκτον· ὁ Μέσ. Ἀόρ. Ḃ. εἶναι εὐχρηστος εἰς τοὺς Ἀττικούς.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τίθεσο, ἢ τίθου, τιθέσθω· τίθεσθον, τιθέσθων· τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Μέσος Ἀόριστος Ḃ.

(θέου) θεοῦ, θέσθω· θέσθον, θέσθων· θέσθε, θέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιθεῖμην, τιθεῖτο, τιθεῖτο· τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθείντο.

Δ. τιθείμεθον, τιθεισθον, τιθείσθην.

Μέσος Ἀόριστος Ḃ.

θείμην, θείτο, θείτο· θείμεθα, θείσθε, θείντο.

Δ. θείμεθον, θείσθον, θείσθην.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ἐν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῇται· τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθώνται.

Δ. τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθην.

Μέσος Ἀόριστος Ḃ.

ἐν θῶμαι, θῇ, θῇται· θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Δ. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθην.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς. τίθεσθαι. Μέσος Ἀόριστος Ḃ. θέσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς. ὁ τιθέμενος, κτλ. Μέσος Ἀόρ. Ḃ. ὁ θέμενος, κτλ.

Οἱ ἄλλοι χρόνοι γίνονται ἐκ τῶν χρόνων τῆς Ὀριστικῆς, καὶ σχη-
 ματίζονται καθὼς εἰς τὰ βαρύτερα· ἐκ τοῦ τέθεισαι δευτέρου
 προσώπου τοῦ παθητικοῦ Παρακειμένου γίνεται ὁ Παρακειμένος τῆς
 προστακτικῆς, τέθεισο· τῆς Ἀπαρεμφάτου, τεθείσθαι· τῆς
 Μετοχῆς, ὁ τεθείμενος· ὁ Παρακειμένος τῆς Εὐκτικῆς καὶ Ὑπο-
 τακτικῆς, τεθείμην, τεθῶμαι, εἶναι ἄχρηστοι· ἀπὸ τοῦ Ἀο-
 ρίστου, ἐτέθην, ὁ Ἀόριστος τῆς Προστακτικῆς, τέθητι· τῆς
 Εὐκτικῆς, τεθείην· τῆς Ὑποτακτικῆς, τεθῶ· τῆς Ἀπαρεμφάτου,
 τεθεῖναι· τῆς Μετοχῆς, ὁ τεθείς· ἀπὸ τοῦ Μέλλοντος, τε-
 θέσομαι, ὁ Μέλλων τῆς Εὐκτικῆς, τεθησοίμην· τῆς Ἀπα-
 ρεμφάτου, τεθήσεσθαι· τῆς Μετοχῆς, ὁ τεθησόμενος, κτλ.

Μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον μορφώνονται οἱ αὐτοὶ χρόνοι καὶ εἰς τὰ ἀκόλουθα ῥήματα.

Ὁ Ἐνεστώς καὶ ὁ Μέσος Ἀόριστος β'. τῆς Εὐκτικῆς Ἀττικῶς λαμβάνει πολλάκις τὸν σχηματισμὸν τῶν βαρυτόνων, ὡς, παρατίθεοιτο, πρόσθουιτο.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΓΙΝΟΜΕΝΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ Α Ω.

ΙΣΤΗΜΙ, ΕΚ ΤΟΥ Στάω.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἰστημι, ἴσθης, ἴσθης· ἴστατον, ἴστατον· ἴσταμέν, ἴστατε, ἰσᾶσι·

Παρατατικός.

ἴστην, ἴσθης, ἴσθης· ἴστατον, ἰσάτην· ἴσταμεν, ἴστατε, ἴστασαν.

Μέσος Ἀόριστος β'.

ἴστην, ἔσθης, ἔσθης· ἔστητον, ἔστήτην· ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

Οἱ ἄλλοι χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ στάω, καθὼς, Μέλλον, στήσω· Παρακείμενος, ἔστηκα· Ὑπερσυντελικός, ἐστήκειν, ἡ εἰσθήκειν· Ἀόριστος, ἔστησα.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἰσταθι, ἰστάτω· ἴστατον, ἰσάτων· ἴστατε, ἰσάτωσαν.

Ἀόριστος β'.

στήθι, στήτω· στήτον, στήτων· στήτε, στήτωσαν.

ΕΧΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ἰσταίνην, ἰσταίης, ἰσταίη· ἰσταίμεν, ἰσταίητε, ἰσταίησαν, ἡ

Δ. ἰσταίητον, ἰσταιήτην· ἰσταίμεν, ἰσταίτε, ἰσταίεν.

Ἀόριστος β'.

σταίνην, σταίης, σταίη· σταίμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ

Δ. σταίητον, σταιήτην· σταίμεν, σταίτε, σταίεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ἐὰν ἰσῶ, ἰσῆς, ἰσῆ· ἐὰν ἰσῆτον, ἰσῆτον· ἰσῶμεν, ἰσῆτε, ἰσῶσι.

Ἀόριστος β'.

ἐὰν στῶ, στῆς, στῆ· ἐὰν στῆτον, στῆτον· στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς. ἰσάναι· Ἀόριστος β'. στήναι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

ὁ ἰσᾶς, ἡ ἰσᾶσα, τὰ ἰσάν.

Ἀόριστος β'.

ὁ σᾶς, ἡ σᾶσα, τὸ σάν.

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

ΘΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἰσταμαι, Ἰστασαι, Ἰσταται· Ἰστάμεθα, Ἰστασθε, Ἰστανται.

Α. Ἰστάμεθον, Ἰστασθον, Ἰστάσθην.

Παρατατικός.

Ἰστάμην, Ἰστασθ, ἢ Ἰτω, Ἰστατώ· Ἰστάμεθα, Ἰστασθε, Ἰσταντο.

Α. Ἰστάμεθον, Ἰστασθον, Ἰστάσθην.

Μέσος Ἀόριστος β'.

ἑστάμην, (δὲν εἶναι εἰς χρῆσιν.)

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἰστατο, καὶ Ἰτω, Ἰστάσθω·

Ἰστασθε, Ἰστάσθωσαν.

Α. Ἰστασθον, Ἰστάσθων.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἰσταίμην, Ἰσταίτο, Ἰσταίτο·

Ἰσταίμεθα, Ἰσταίσθε, Ἰσταίντο,

Α. Ἰσταίμεθον, Ἰσταίσθον, Ἰσταίσθην.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ἐν ἰστώμει, ἰστῇ, ἰστῇται·

ἐν ἰστώμεθα, ἰστῇσθε, ἰστώνται.

Α. ἰστώμεθον, ἰστῇσθον, ἰστῇσθον.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς.

Ἰστασθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

ὁ ἰστάμενος,

ἡ ἰσταμένη,

τὸ ἰστάμενον.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΓΙΝΟΜΕΝΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΩ.

ΔΙΔΩΜΙ ΕΚ ΤΟΥ ΔΩΩ.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ.

ΘΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

δίδωμι, δίδως, δίδωσι·

δίδομεν, δίδοτε, διδόασιν, ἢ διδοῦσι.

Α. δίδοτον, δίδετον.

Παρατατικός.

εδίδων, εδίδως, εδίδω·

εδίδομεν, εδίδοτε, εδίδοσαν.

Α. εδίδοτον, εδιδότην.

Ἀόριστος β'.

ἔδωκα, ἔδως, ἔδω·

ἔδοτον, ἐδότην·

ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Οἱ ἄλλοι χρόνοι γίνονται ἀπὸ τοῦ δόω, ὥς,

Μέλλων.

δώσω, δώσεις, δώσει·

δώσομεν, δώσετε, δώσουσι,

Α. δώσετε, δώσετε.

Παρακείμενος.

δεδώκα, δεδώκας, δεδώκα·

δεδώκαμεν, δεδώκατε, δεδώκασι,

Α. δεδώκατον, δεδώκατον.

Παρασκευαστικὸς.

ἐδεδῶκειν, ἐδεδῶκεις, ἐδεδῶκει· ἐδεδῶκειμεν, ἐδεδῶκειτε,
 Δ. ἐδεδῶκειτον, ἐδεδῶκειτην. ἐδεδῶκεισαν.

Ἀόριστος.

ἐδῶκα, ἐδῶκας, ἐδῶκε· ἐδῶκαμεν, ἐδῶκατε, ἐδῶκαν·

Δ. ἐδῶκατον, ἐδῶκατην.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἑνεστώς.

δίδου, δίδω· δίδου, δίδου· δίδου, δίδουσαν·

Ἀόριστος β'.

(δίδου), δός, δότω· δότω, δότω· δότε, δότωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἑνεστώς.

διδόην, διδόης, διδόη· διδόημεν, διδόητε, διδόησαν, ἡ

Δ. διδόητον, διδόητην· διδόιμεν, διδόιτε, διδόιν.

Ἀόριστος β'.

δοίην, δοίης, δοίη· δοίημεν, δοίητε, δοίησαν, ἡ

Δ. δοίητον, δοίητην· δοίμεν, δοίτε, δοίεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἑνεστώς.

ἔάν διδῷ, διδῷς, διδῷ· ἔάν διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Δ. διδῶτον, διδῶτον.

Ἀόριστος β'.

ἔάν διδῷ, διδῷς, διδῷ· διδῶτον, διδῶτον· διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

ΑΠΑΡΕΦΑΤΟΣ.

Ἑνεστώς. δίδοναι. Ἀόριστος β'. δοῦναι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἑνεστώς.

ὁ διδούς, ἡ διδοῦσα, τὸ διδόν.

Ἀόριστος β'.

ὁ δοὺς, ἡ δοῦσα, τὸ δόν.

ΠΛΗΘΗΤΙΚΟΝ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἑνεστώς.

δίδομαι, δίδοσαι, δίδονται· διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Δ. διδόμεσθον, δίδοσθον, δίδοσθον.

Παρατατικός.

ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἡ ἐδίδου, ἐδίδοτο. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Δ. ἐδιδόμεσθον, ἐδίδοσθον, ἐδίδοσθον.

Μέσος Ἀόριστος β'.

ἐδόμην, (ἐδίδοσο) ἡ ἐδου ἐδίδοτο· ἐδόμεθα, ἐδοσθε, ἐδοντο.

Δ. ἐδόμεσθον, ἐδοσθον, ἐδόσθον.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἑνεστώς.

δίδου, δίδω· δίδου, δίδου· δίδου, δίδουσαν,

Μέσος Ἀόριστος. Β'.

(δόσο) δοῦ, δόσθω· δόσθον, δόσθων· δόσθι, δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

διδόμην, διδοῖτο, διδοῖτο· δίδόμεθα, διδοίσθε, διδοῖντο.

Α. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοῖσθην.

Μέσος Ἀόριστος. Β'.

δοίμην, δοῖτο, δοῖτο· δοίμεθα, δοίσθε, δοῖντο.

Α. δοίμεθον, δοῖσθον, δοῖσθην.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ἔάν διδῶμαι, διδῶ, διδῶται· ἔάν διδῶμεθα διδῶσθε, διδῶνται.

Α. διδῶμεθον, διδῶσθον, διδῶσθην.

Μέσος Ἀόριστος. Β'.

ἔάν δῶμαι, δῶ, δῶται· ἔάν δῶμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Α. δῶμεθον, δῶσθον, δῶσθην.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς. δίδοσθαι. Μέσος Ἀόριστος. Β'. δόσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Μέσος Ἀόριστος. Β'.

ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΓΙΝΟΜΕΝΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΩ.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ.

(Δείκνυμι ἐκ τοῦ Δεικνύω.)

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

δείκνυμι, δείκνυς, δείκνυσι· δείκνυμεν, δείκνυτε, δείκνυσι, &

Α. δείκνυτον, δείκνυτον. δείκνύασι.

Παρατατικός.

ἔδεικνυν, ἔδεικνυς, ἔδεικνυ· ἔδεικνυμεν, ἔδεικνυται, ἔδεικνυσαν.

Α. ἔδεικνυτον, ἔδεικνύτην.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

δείκνυθι, ἢ δείκνυ, δείκνύτω· δείκνυτε, δείκνύτωσαν.

Α. δείκνυτον, δείκνύτων.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς. δείκνυναι.

ΜΕΤΟΧΗ.

ὁ δεικνύς, ἡ δεικνύσα, τὸ δεικνύν.

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστῶς.

δείκνυμαι, δείκνυσαι, δείκνυται· δεικνύμεθα, δεικνυσθε, δεικνυνται.
 Δ. δεικνύμεθον, δεικνυσθον, δεικνυσθων.

Παρατατικός.

εδεικνύμην, εδείκνυσο, εδείκνυτο· εδεικνύμεθα, εδείκνυσθε, εδεί-
 Δ. εδεικνύμεθον, εδείκνυσθον, εδεικνύσθητι. κνυντα.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστῶς.

δείκνυσο, δεικνύσθω· δεικνυσθε, δεικνύσθωσαν.
 Δ. δεικνυσθον, δεικνύσθων.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστῶς. δεικνυσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

ὁ δεικνύμενος, ἡ δεικνυμένη, τὸ δεικνύμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ, ΡΗΜΑΤΩΝ.

α' Εἰς τὸν ἐνεργητικὸν Παρατατικὸν ἡ κατὰληξις μι, τοῦ Ἐνεστῶτος μεταβάλλεται εἰς η, τίθημι, τίθητι· ἴσθημι, ἴσθητι· δίδωμι, δίδωτι· δείκνυμι, δείκνυτι.

β'. Ὁ ἐνεργητικὸς δεῦτερος Ἀόριστος γίνεται ἐκ τοῦ Παρατατικοῦ, ἀποβάλλων τὸν ἀναδιπλασιασμόν, καθὼς, τίθητι, ἔθητι· δίδωτι, ἔδωτι· ἡ λαμβάνων τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν, ἐάν τὸ ῥῆμα ἄρχηται ἀπὸ ἰ δασυνόμενον, καθὼς, ἴσθητι, ἔσθητι. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γίνεται καὶ ὁ Μέσος Ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ παθητικοῦ Παρατατικοῦ, καθὼς, τίθεσθην, ἐθέσθην· δίδεσθην, ἐδέσθην.

γ'. Εἰς τὸν Ἐνεστῶτα, εἰς τὸν Παρατατικόν, καὶ εἰς τὸν Ἀόριστον β'. τῆς ὀριστικῆς ὁ πληθυντικὸς καὶ δυνάμει ἀναλαμβάνει τὸ βραχὺ φωνῆεν τοῦ θέματος θέω, ςάω, δόω, πλὴν τοῦ β'. Ἀόριστου τοῦ ἴσθημι, ὅστις φυλάττει τὸ η καθ' ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς· τὸ δὲ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ Ἐνεστῶτος τρέπει τὴν βραχεῖαν παραλήγουσαν τοῦ θέματος εἰς μακράν, ὥστε τὸ ε γίνεται ει, τὸ ο, οῦ, καὶ τὸ βραχὺ α καὶ υ γίνονται μακρά, καθὼς, τιθεῖσι, δίδουσι, ἴστασι, δεικνύσι. Οἱ Ἰωνες ὁμοῦ σχηματίζουνσιν αὐτὸ εἰς ασι, καθὼς, τιθέασι, δίδεασι, δεικνύασι. Βλ. καὶ Σελ. 98.

δ'. Ὁ Ἐνεστῶς, καὶ β'. Ἀόριστος τῆς Εὐκτικῆς προσλαμβάνουσιν ε ὁμοῦ μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν φωνῆεν τοῦ θέματος, καὶ λήγουσιν εἰς ην, ὡς ὁ παθητικὸς Ἀόριστος τῶν εἰς ω ῥημάτων, καθὼς, τιθείην, θείην· ἴσταίην, σταίην· δίδοίην, δοίην. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μαρφάνονται οἱ αὐτοὶ χρόνοι καὶ εἰς τὴν παθητικὴν φωνήν.

νήν, προσθεμένης τῆς κατάληξως *μην*, καθώς, *τιθείμην, θείμην· διδοίμην, δοίμην·* τὰ δὲ εἰς *υμι* συνήθως δὲν ἔχουσιν οἰκοθεν Εὐκτιπὴν, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς λαμβάνουσι τὴν τοῦ βαρυτόνου θέμτος, καθώς, *δεικνύοιμι, δεικνύοις, δεικνύοι, κ.τ.λ.*

έ. Ὁ Ἐνεστῶς τῆς Ἀπαρεμφάτου εἰς τὴν ἐνεργητικὴν φωνήν, λήγει πάντοτε εἰς *ναι*, καὶ ἔχει παραλήγουσαν τὸ βραχὺ φωνῆεν τοῦ θέματος, καθώς, *τιθέναι, ἰσάναι, διδόναι, ζευγύναι·* ὁ δὲ Ἀόριστος β'. αὐτῆς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν λαμβάνων εἰ ἀντὶ ο, ἡ ἀντὶ α, οὐ ἀντὶ ο, καθώς, *θεῖναι, στήναι, δοῦναι.*

ς'. Ἡ λήγουσα τοῦ Ἐνεστῶτος καὶ Ἀορίστου β'. τῆς Μετοχῆς μεταβάλλει τὸ ε τοῦ θέματος εἰς *ει*, τὸ ο εἰς *ου*, ἐκτείνει δὲ τὸ α καὶ υ· ὅθεν, ὁ *τιθεῖς, ὁ θεῖς· ὁ διδοὺς, ὁ δοὺς· ὁ ἰσᾶς, ὁ ἰσάς· ἡ ἰσαῖσα, ἡ ἰσάσα· ὁ δεικνὺς, ἡ δεικνύσα.*

ζ'. Ὁ Παθητικὸς Ἐνεστῶς γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ μεταβάλλων τὴν *μικτάληξιν* ἐκείνου εἰς *μαι*, καὶ τρέπων τὴν μακρὰν παραλήγουσαν εἰς τὸ βραχὺ φωνῆεν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ θέματος, καθώς, *τίθημι, τίθεμαι (ἐκ τοῦ θέω)· ἵστημι, ἵσταμαι (ἐκ τοῦ ἰσάω)· δίδωμι, δίδομαι (ἐκ τοῦ δόω).*

ή. Ὁ παθητικὸς Περσυντικὸς γίνεται ἐκ τοῦ Ἐνεστῶτος, μεταβάλλων τὴν *μαι* κατάληξιν ἐκείνου εἰς *μην*, καθώς, *τίθεμαι, ἐτιθέμην· ἵσταμαι, ἰσάμην·* δίδομαι, ἐδιδόμην.

θ'. Ὁ παθητικὸς Παρακειμένος γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ ὡς εἰς τὰ βαρύτονα, καθώς, *τέθεικα, τέθειμαι· εἶκα, εἶμαι, ὅθεν ἀφείμαι, Παρακειμένος τοῦ ἵημι, ἐκ τοῦ ἔω. Ἐξαιρεῖται ὁ Παρακειμένος τοῦ ἵστημι, καὶ δίδωμι, διότι οὗτος ἀντὶ τῆς μακρᾶς παραληγοῦσης λαμβάνει τὸ βραχὺ φωνῆεν τοῦ θέματος, καθώς, ἔστηκα, ἔσταμαι, (στάω)· δέδωκα, δέδομαι, (δόω).*

ι. Ὁ Ἰπερσυντελικὸς γίνεται ἐκ τοῦ Παρακειμένου κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, *τέθειμαι, ἐτεθείμην· ἔσταμαι, ἐστάμην· δέδομαι, ἐδεδόμην.*

ια. Ὁ παθητικὸς Ἀόριστος γίνεται καὶ οὗτος ὡς εἰς τὰ βαρύτονα ἐκ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου τοῦ παθητικοῦ Παρακειμένου, μεταβάλλων τὴν *ται* κατάληξιν εἰς *θην*, καθώς, *ἔσταμαι, ἔσάθην· δέδοται, ἐδόθην·* τοῦ ἵημι ὁμοῦ καὶ τίθημι ὁ Ἀόριστος ἀναλαμβάνει τὴν βραχέαν παραλήγουσαν τοῦ βαρυτόνου θέματος, ὅθεν ἀφείμαι, ἀφέθην (ἔω)· τέθειμαι, ἐτέθην (θέω), κατὰ τροπὴν τοῦ θ εἰς τὸ ἀντίστοιχον αὐτοῦ τ.

ιβ. Ὁ Μέλλων γίνεται ἐκ τοῦ Ἀορίστου, καθώς, *ἐτέθην, τεθήσομαι· ἐσάθην, σαθήσομαι· ἐδόθην, δοθήσομαι.*

ιγ. Ὁ Μέσος Ἀόριστος α. γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ Ἀορίστου,

καθώς, ἐθ η κ α, ἐθ η κ ᾱ ῖ η ν· ἐδ ω κ α, ἐδ ω κ ᾱ ῖ η ν· εἶναι δὲ ἄχρηστος.

Παρατηρήσεις.—ά. Εἰς τὸ ἴς η μ ι ἡ αὖξησις ε, ἥτις βάλλεται ἀντὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ ι δασύνεται καὶ προσλαμβάνει ἐνίοτε τὸ ι εἰς τὸν ὕπερσυντελικόν, καθώς, ἐς η κ α, εἰς ἣ κ ε ι ν.

β'. Τὸ ἐνικὸν δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τοῦ Ἐνεστῶτος τῆς Ὀριστικῆς, καὶ τὰ τρία ἐνικά πρόσωπα τοῦ Παρατατικοῦ λαμβάνουσι πολλάκις τὸν συνηρημένον σχηματισμὸν τῶν εἰς εω, αω, οω· καθὼς τίθημι, τιθεῖς, τιθεῖ· ἴς η μ ι, ἴς ᾱς, ἴς ᾱ· δίδωμι, διδοῖς, διδοῖ· ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει· ἴς ω ν, ἴς ας, ἴς α· ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου.

γ'. Ἀντὶ τοῦ ἐς η κ α εὐρίσκεται συχνότερα κατὰ συγκοπὴν ἔς α, ἔς τ α μ ε ν, ἔς τ α τ α ι· εἰς δὲ τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον ἐς ἣ κ α σ ι, ἀποβάλλεται τὸ κ, μεταβάλλεται τὸ η εἰς α, καὶ γίνεται συναίρεσις τῶν δύο α, καθὼς ἐς ᾱ σ ι, καὶ εἰς τὸν ὕπερσυντελικόν ἔς α τ ο ν, ἐς ᾱ τ η ν· ἔς α μ ε ν, ἔς α τ ε, ἔς α σ α ν· εἰς δὲ τὸν Παρακείμενον τῆς Ἀπαρεμφάτου ἀποβάλλεται τὸ ἐν α, ὅθεν, ἐς ᾱ ν α ι.

δ'. Εἰς τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ Ἐνεστῶτος τῆς Προστακτικῆς εὐρίσκεται συχνάκις ὁ συνηρημένος σχηματισμὸς εἰς τὸ τίθημι, η μ ι, δίδωμι, καθὼς, τίθει, ἴει, δίδου, ὡς ἐκ τοῦ τιθέω, ἔω, διδόω. Ἀντὶ ἴς α θ ι, εὐρίσκεται συχνότερα ἴς η· οὕτω καὶ πίμπρη, ἐμπίπλη, ζῆ, δείκνυ, ἀντὶ πίμπραθι, ἐμπίπλαθι, ζῆθι, δείκνυθι.

ε'. Εἰς τὸν Ἀόριστον δεύτερον τῆς προστακτικῆς τὸ δεύτερον πρόσωπον εἶναι σχεδὸν πάντοτε θές, δὲς· ἀντὶ δὲ τοῦ σῆθι εὐρίσκεται συχνάκις εἰς τὰ σύνθετα ὁ σχηματισμὸς στα, καθὼς, ἀνάστα, παράστα, οὕτω καὶ πρόβα, ἀντὶ πρόβηθι.

ς'. Ὁ Ἐνεστὼς καὶ Ἀόριστος β'. τῆς Εὐκτικῆς ἔχουσι συχνότερα τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν, εἰς εἰμεν, εἰτε, εἰεν· αἰμεν, αἰτε, αἰεν· οἰμεν, οἰτε, οἰεν, καθὼς, θεῖμεν, ἰσαῖμεν, δοῖμεν, κ.τ.λ. Εἰς νεωτέρους συγγραφεῖς εὐρίσκεται διδῶην, δῶην, ἀντὶ διδοῖην, δοῖην.

ζ'. Τὸ ἀπαρέμφατον φυλάττει τὸν ἑαυτοῦ τόνον καὶ δταν συντίθεται μὲ πρόθεσιν εἴτε μονοσύλλαβον, εἴτε δισύλλαβον, καθὼς, προθέσθαι, ἀποθέσθαι· κ.τ.λ. Ἡ δὲ Προστακτικὴ δταν ἡ πρόθεσις ᾗναι δισύλλαβος, τότε μόνον ἀναβιβάζει τὸν τόνον, οἶον, ἀπόθου, κατὰ θου. Εἰς τὸν πληθυντικὸν ὁμοῦ ἀριθμὸν ὁ τόνος πίπτει πάντοτε εἰς τὴν πρόθεσιν, οἶον, σύνθεσθε, πρόδοσθε, ἔφεσθε, ἐπίθεσθε.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΛΑΛΩΝ ΤΙΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΕΙΣ Μ Ι.

Εἶμι (Πορεύομαι), ἐκ τοῦ ἔω.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἔνεστώς.

εἶμι, εἶς, (κοινῶς εἶ), εἴσι· ἶτον, ἶτον· ἶμεν, ἴτε, ἴασι.

www.libtool.com.cn

ῥειν (κοινῶς, ῥῖα, ἢ ῥα), ῥεις, ῥει· ῥειμεν, ῥεῖτε, ῥεσαν, ἢ
 ἢ ῥειν, (ἰωνικ, ῥῖε, ἢ ῥεν), ῥιμεν, ῥτε, (ἰωνικ. ῥισαν, ἢ
 Δ. ῥειτον, ῥεῖτην. ῥισαν).

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

ἴθι, (εἶ) ἴτω· ἴτον, ἴτων· ἴτε, ἴτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

ἴομι, (ἢ ἰοῖην) ἴοις, ἴοι· ἴοιτον, ἰοίτην· ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

ἐάν ἔω, ἔης, ἔη· ἔητον, ἔητον· ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

ἴεναι.

ΜΕΤΟΧΗ.

ὁ ἰὼν, ἡ ἰούσα, τὸ ἰόν.

Σημελώσεις. α. — Εἰς τὴν παθητικὴν φωνὴν εἶναι εἰς χρῆσιν μόνον ὁ
 ἔνεστώς, ἔεμαι, καὶ ὁ Παρατατικὸς, ἰέμην, οἱ ὅποιοι σχηματί-
 ζονται, ὡς, τίθεμαι, ἐτίθεμην, καὶ τὸ Ἀπαρέμφατον ἔεσθαι.

β. Εἰς τοὺς ἐποποιούς εὐρίσκεται Παρατατικὸς ἦϊον, καὶ ἦον·
 καὶ Μέσος Μέλλων, εἴσομαι, καὶ Μέσος Ἀόριστος εἰσάμην.

γ. Ὁ ἔνεστώς εἶμι, λαμβάνεται κατὰ σημασίαν Μέλλοντος, ἀντὶ
 ἐλέσομαι· καὶ συντιθέμενος μὲ προθέσεις, ἀναβιβάζει τὸν τόνον,
 καθὼς ἀνειμι, ἀπειμι, ἀπέξειμι, διεξείμεν.

ἶημι, (ἐκπέμπω), ἐκ τοῦ ἔω.

Τὸ ῥῆμα τοῦτο λαμβάνεται σχεδὸν πάντοτε σύνθετον μὲ προθέσεις,
 γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἔω, καθὼς τὸ τίθημι ἐκ τοῦ θέω· λαμβάνει
 δὲ ἂντὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, καὶ κλίνεται σχεδὸν ὡς τὸ τίθημι.

Ἐρεσιώς. — ἶημι, ἴης, ἴησι· ἴετον, ἴετον· ἴεμεν, ἴετε, ἰῖσι, ἢ ἰᾶσι,
 ἐκ τοῦ ἰέσι, ὅθεν τὰ σύνθετα ἐνιᾶσιν, ἀφιᾶσι.

Παρατατικὸς. — ἶην, ἴης, ἴη· ἴετον, ἰέτην· ἴεμεν, ἴετε, ἴεσαν, καὶ
 ἰουν (ἐκ τοῦ ἰέω), καθὼς, ἐτίθου, ἐκ τοῦ τίθεω· ὅθεν ἀφίου, ἢ
 ἢ φίου, καὶ τὸ τρίτον πληθυντικὸν ἠφίεσαν.

Παρακείμερος. — εἶκα, εἶκας, εἶκε· εἶκατον, ἴκατον· εἶκαμεν, εἶκατε,
 εἶκασι, καθὼς, τέθεικα· καὶ ἄλλος σχηματισμὸς, ἔωκα, κατὰ
 παρένθεσιν τοῦ ὦ, ὅθεν, ὁ παθητικὸς Παρακείμερος, ἀφέωνται,
 παρὰ τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ.

ὑπερσυντελικός. — εἶκειν, εἶχεις, εἶκει· εἶκειτον, εἶκείτην· εἶκει-
 μεν, εἶχετε, εἶκεισαν.

Μέλλωρ.—ἤσω, κ.τ.λ.

Ἀόριστος. ἄ.—ἤκα, ἤκας, ἤκε· ἤλατον, ἤκάτην· ἤκαμεν, ἤκατε, ἤκαν· καὶ ἰωνικῶς, ἔηκα, ὅθεν, ἀφῆκα, παρήκα, προέηκα.

Ἀόριστος. β'.—ἦν, ἦς, ἦ· ἔτον, ἔτην· ἔμεν, ἔτε, ἔσαν, καὶ μεῦξιν τοῦ ι, εἶμεν, εἶτε, εἶσαν· ὅθεν συνθέτως ἀφείμεν, ἀφείτε, ἀφείσαν· εἰς τὸν ἐνικὸν ὁμῶς ἀριθμὸν εἶναι ἀχρηστος καὶ ἀναπληροῦται διὰ τοῦ Ἀόριστου ἄ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἑρεστώς.—ἴεθι, ἰέτω· ἴετον, ἰέτων· ἴετε, ἰέτωσαν· ἡ ἴει, ἐκ τοῦ ἰέω, καθὼς, τίθει ἐκ τοῦ τιθέω.

Ἀόριστος. β'.—ἔς, ἔτω· ἔτον, ἔτων· ἔτε, ἔτωσαν· ὅθεν τὰ σύνθετα, ἀφες, πρῶες.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἑρεστώς.—ἰεῖην, κτλ. καθὼς, τιθεῖην.

Ἀόριστος. β'.—εἶην, εἶης, εἶη· εἶημεν, εἶητε, εἶησαν, καὶ εἶμεν, εἶτε, εἶεν, ὅθεν ἀνεῖμεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἑρεστώς.—ἐάν, ἰῶ, καθὼς, τιθῶ.

Ἀόριστος. β'.—ἐάν ῶ, ἦς, ἦ· ὦμεν, ἦτε, ὦσι· ὅθεν, ἀφῶ, κ.τ.λ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἑρεστώς.—ἰέναι.

Ἀόριστος. β'.—εἶναι· ὅθεν ἀφείναι, καθεῖναι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἑρεστώς.—ὁ ἰείς, τοῦ ἰέντος· ἡ ἰείσα, τῆς ἰείσης· τὸ ἰέν, τοῦ ἰέντος· ὅθεν ἀφίεις.

Ἀόριστος. β'.—ὁ εἰς, τοῦ ἔντος· ἡ εἶσα, τῆς εἶσης· τὸ ἐν, τοῦ ἐντος· ὅθεν, ἀφείς, παρείς.

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

Ἑρεστώς.—ἴεμαι, καθὼς, τίθεμαι.

Παρατατικός.—ἰέμην, καθὼς, ἐτιθέμην.

Παρακείμενος.—εἶμαι, ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ εἶκα, ὡς ἐκ τοῦ τέθεικα, τέθειμαι· ὅθεν ἀφείνται, ἀνεῖνται, καὶ ἀφέωνται· κατὰ παρένθεσιν τοῦ ῶ.

Ἀόριστος.—ἔθην, καθὼς, ἐτέθην, καὶ μεῦξιν τοῦ ι, εἴθην, ὅθεν ἀφείθην, ἀντὶ ἀφείθην.

Μέλλωρ.—ἐθήσομαι, ὅθεν ἀφεθήσεται παρὰ τῇ Νέα Διαθήκῃ.

Μέσος Μέλλωρ.—ἦσομαι, κτλ. ἐκ τοῦ ἤσω.

Μέσος Ἀόριστος. ἄ.—ἠκάμην, ἐκ τοῦ ἤκα, ὅθεν προηκάμην, ἀνηκάμην.

Μέσος Ἀόριστος. β'.—ἔμην, ἔσο καὶ οὐ, ἔτο· ἔμεθα, ἔσθε, ἔντο, καὶ μεῦξιν τοῦ ι εἶμην· ὅθεν μεθείμην, μεθεῖσθε· ἀφείτο, ἐφείντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Παρακείμενος.—εἶσο, εἰσθω. εἴσθε, εἰσθωσαν· ὄθεν, τὸ σύνθετον μεθ' εἰσθω.

Μέσος Ἀόριστος β'.—οὔ, ἔσθω, ἔσθε, ἔσθωσαν· ὄθεν, ἀφοῦ, προοῦ, πρόεσθε.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Οἱ χρόνοι τῆς Εὐκτικῆς δύνανται νὰ σχηματίζωνται, ὡς εἰς τὸ τέταρτον· οἱ ἄττικοι ὁμῶς σχηματίζουσι τὸν Ἐνεστῶτα καὶ τὸν Μέσον Ἀόριστον β'. τῶν εἰς μί, κατὰ τὸν τρόπον τῶν βαρυτόνων ῥημάτων· ὄθεν.

Ἐρεστώς.—οἶμην, οἶο, οἶτο· οἶμεθα, οἴσθε, οἶντο· ὄθεν ἀφ' οἶντο.

Μέσος Ἀόριστος β'.—οἶμην, οἶο, οἶτο· οἶμεθα, οἴσθε, οἶντο, ὄθεν προῖσθε, προοῖντο, ἀντὶ οἶμην ἐκ τοῦ ἔω.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Μέσος Ἀόριστος β'.—ἐὰν ὦμαι, ᾗ, ᾗται· ἐὰν ὦμεθα, ᾗσθε, ὦνται, ὄθεν, πρόωμαι, πρόηται, πρόωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐρεστώς.—ἴεσθαι, ὄθεν προῖεσθαι, μεθ' ἴεσθαι.

Παρακείμενος.—εἴσθαι, ὄθεν ἀνείσθαι, ἀφείσθαι.

Ἀόριστος.—ἐθῆναι, ὄθεν ἀφεθῆναι.

Μέσος Μέλλων.—ἔσσεσθαι, ὄθεν, προήσσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐρεστώς.—ὁ ἰέμενος, ἡ ἰεμένη, τὸ ἰέμενον· ὄθεν ἀφιέμενος, προῖέμενος.

Παρακείμενος.—ὁ εἰμένος, ἡ εἰμένη, τὸ εἰμένον· ὄθεν ἐφειμένος, παρειμένος.

Ἀόριστος.—ὁ ἐθεῖς, ἡ ἐθεῖσα, τὸ ἐθέν· ὄθεν ἀφεθεῖς, ἐνεθεῖς, παρεθεῖς.

Μέσος Ἀόριστος β'.—ὁ ἔμενος, ἡ ἐμένη, τὸ ἔμενον· ὄθεν, ἀφέμενος, προέμενος.

ἔω, (καθίζω).

Ἐκ τοῦ ἔω γίνεται Μέλλων ἔσω, καὶ ποιητικῶς εἴσω, καὶ Μέσος Μέλλων, εἴσωμαι· Ἀόριστος εἴσα· Μέσος Ἀόριστος ἰσάμην· καὶ Μετοχή ἔσας· οἱ χρόνοι οὗτοι λαμβάνονται κατὰ σημασίαν ἐνεργητικὴν· οἱ ἄλλοι χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἰδρύω. Οἱ δὲ ἀκόλουθοι λαμβάνονται κατὰ μέσσην σημασίαν, καὶ συνήθως μετὰ τὴν κατὰ.

Παρακείμενος.—εἶμαι, καὶ συνήθως, ἦμαι, ἦσαι, ἦται, ἡ ἦσται· ἦμεθα, ἦσθε, ἦνται, καὶ ἰωνικῶς ἔσται, εἰς δὲ τοὺς ἐπὶ τοιοῦτος, εἵεται, ὅστις λαμβάνεται κατὰ σημασίαν Ἐνεστῶτος· ὄθεν ὁ Ἰπερσυντελικὸς κατὰ σημασίαν Παρατατικῆς.

Ἵπερσυντελικός.—ἦμην, ἦσο, ἦτο, ἦ ἦστο· ἦμεθα, ἦσθε, ἦντο, καὶ ἰωνικῶς ἔατο, εἰς δὲ τοὺς ἐποποιούς εἶατο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.—ἦσο, ἦσθω· ἦσθε, ἦσθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.—ἦσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.—ὁ ἦμενος, ἡ ἡμένη, τὸ ἦμενον.

Πλέον εὐχρησά εἶναι τὰ σύνθετα τοῦ ῥήματος τούτου, ὡς καὶ ἠμαί, ἐκαθήμην, ἡ καθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο, καὶ καθήσο.

ΕΥΚΤΙΚΗ.—καθόίμην, καθόιο, καθοίτο.

ΤΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.—κάθωμαι, ὡς τὰ βαρύτονα.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.—καθήσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.—ὁ καθήμενος.

Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς λέγουσιν εἰς τὸ ἐνικὸν δεύτερον πρόσωπον τῆς Ὀριστικῆς, καὶ ἠ, ἀντὶ καὶ ἠσαι· καὶ τῆς Προσακτικῆς καὶ ἠου, ἀντὶ καὶ ἠσο.

Οἱ ἄλλοι χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἕξομαι συντιθεμένου μετὰ τὴν κατὰ· ὅθεν Ἀόρ. ἐκαθέσθην, Μέλλ. καθεσθήσομαι, καὶ Ἀττικῶς, καθεδοῦμαι, κ.τ.λ.

Ἔννυμι (ἐνδύω). ἐκ τοῦ ἕω.

Ὁ Ἐρεστώς.—σχηματίζεται ὡς τὸ δείκνυμι.

Ὁ Μέλλων.—κάμνει ἕσω καὶ ἔσσω· ὁ Ἀόριστος, ἔσσα· ὁ Παρακείμενος εἰς τὴν παθητικὴν φωνὴν εἶμαι, εἶσαι, εἶται· εἶμεθα, εἴσθε, εἴνται, καὶ ἔσμαι, ὅθεν τὸ ἔσσο δεύτερον πρόσωπον, καὶ τὸ τρίτον ἔστο τοῦ Ἵπερσυντελικοῦ (ἔσμην).

Μέσος Ἀόριστος.—ἔσσαμην.

Μόνοι οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸ ῥήμα τοῦτο εἰς τὴν ἀπλὴν ταύτην μορφήν· οἱ δὲ πεζογράφοι μεταχειρίζονται τὸ σύνθετον ἀμφιέννυμι, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ Μέλλων εἶναι ἀμφιέσω, καὶ Ἀττικῶς ἀμφιῶ· Ἀόριστος, ἡμφίεσα· παθητικὸς Παρακείμενος, ἡμφίεσμαι, ἡμφίεσαι, ἡμφίεσται· ἡμφιέσμεθα, ἡμφίεσθε, ἡμφιεσμένοι εἰσὶ· Μέσος Μέλλων, ἀμφιέσομαι.

Φημί (λέγω), ἐκ τοῦ φάω.

Σχηματίζεται ὡς τὸ ἴστημι, δὲν μεταχειρίζονται ὁμοῦς αὐτὸ παρὰ εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας χρόνους.

Ὁ Ἰστική.—ἔνεως, φημι, φῆς, φησί· φατὸν, φατόν· φαμέν, φατέ, φασί· Παρατατικὸς, ἔφην, ἔφης, καὶ ἔφησθα, ἔφη· ἔφατον, ἐφάτην· ἔφαμεν, ἐφατε, ἐφασαν, καὶ ποιητικῶς, ἐφάν· Μέλλων. φήσω, φήσεις, κτλ. Ἀόριστος, ἔφησα, ἔφησας, κ.τ.λ.

Προστακτική.—φάθι, φάτω· φάτον, φάτων· φάτε, φάτωσαν.

Εὐκτική.—φαῖν, φαῖς, φαῖν· φαίητον, φαίητην· φαίην, φαίητε, φαίησαν· καὶ φαίην, τὸ τρίτον φαίην· Ἀόριστος, φήσαιμι.

Υποτακτική.—ἔαν φῶ, φῆς, φῆ· φῆτον, φῆτον· φῶμεν, φῆτε, φῶσι.
Ἀπαρέμφατος.—φάναι· Ἀόριστος, φῆσαι· Μέλλον, φήσιν.

Μετοχή.—Ὁ φάς, ἡ φᾶτα, τὸ φάν· Ἀόριστος, ὁ φήσας, ἡ φήσασα, τὸ φῆσαν.

Εἰς τὴν παθητικὴν φωνὴν εἶναι εὐχρηστος κυρίως εἰς τοὺς ποιητάς, ὁ Μέσος Ἀόριστος β'. τῆς Ὀριστικῆς, ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο· ἐφάμεθα, ἔφασθε, ἔφαντο· τῆς Προστακτικῆς, φάο, ἀντὶ φάσο, καὶ τὸ πληθυντικόν, φάσθε· τῆς Ἀπαρεμφάτου, φάσθαι· τῆς Μετοχῆς, ὁ φάμενος.

Παρατηρήσεις. α. Τὸ ῥῆμα τοῦτο σημαίνει γενικῶς τὸ λέγω· σημαίνει δὲ ἰδιαιτέρως καὶ τὸ β ε β α ι ὄ ν ω, ἢ π ρ ο φ α σ ῖ ζ ο μ α ι. Κατὰ τὰς δύο ταύτας σημασίας λαμβάνεται ὁ Ἐνεστώς. Τὴν σημασίαν τοῦ λέγω ἔχει κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ὁ Ἐνεστώς καὶ Παρατατικός· τὴν σημασίαν δὲ τοῦ β ε β α ι ὄ ν ω, ἢ π ρ ο φ α σ ῖ ζ ο μ α ι. ὁ Μέλλων, φήσω, καὶ ὁ Ἀόριστος, ἔφησα· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν εἶναι συνηθέστερον εἰς τὸν Παρατατικὸν καὶ εἰς τὸν Ἐνεστώτα τῆς Ἀπαρεμφίτου καὶ τῆς Μετοχῆς τὸ φάσχω, καθὼς, ἔφασκε σπουδάζειν· φάσχω σπουδάζειν· καὶ ὁ Μέσος Ἀόριστος β'. τοῦ φημί, φάμενος.

Καθὼς ἡμεῖς τὴν σήμερον παρεμβάλλομεν συχνά εἰς τὴν διήγησιν τινὸς συνδιαλέξεως τὸ, εἶπα, εἶπε, οὕτω καὶ οἱ ἀρχαίοι τὸ ἦν, καὶ ἦ, ἐκ τοῦ φημί κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φ, ἀντὶ ἔφην, ἔφην, καθὼς, ἦν δ' ἐγώ· ἡ δ' ἦς, ἤγουν, καὶ ἐγὼ εἶπα, καὶ ἐκείνος εἶπε. Κατὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν εὐρίσκεται καὶ ὁ Ἐνεστώς ἡμῖ, ἀντὶ φημί.

ΠΕΡΙ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ἀνώμαλα ῥήματα λέγονται ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσι πάντας τοὺς χρόνους οικεῖους, ἀλλὰ δανείζονται τινὰς παρ' ἄλλων ῥημάτων ἐξ ὧν ἐγεννήθησαν, ἢ καὶ ἐκ ῥημάτων παντάπασι διαφόρων εἰς τὴν φωνήν, ἐχόντων ὁμῶς τὴν αὐτὴν σημασίαν, οὕτω, παραδείγματος χάριν, τὰ εἰς α ν ω εἶναι εἰς χρῆσιν μόνον κατὰ τὸν Ἐνεστώτα καὶ Παρατατικὸν τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς, καθὼς, λ α ν θά ν ω, ἐ λ ά ν θ α ν ο ν· λ α μ βά ν ω, ἐ λ ά μ β α ν ο ν· τὸν δὲ Μέλλοντα, λ ή σ ω, λ ή ψ ο μ α ι, καὶ τὸν Ἀόριστον δεύτερον, ἔ λ α θ ο ν, ἔ λ α β ο ν, λαμβάνουσιν ἐκ τῶν ἀχρήστων λ ά θ ω, λ ά β ω, καὶ ἰωνικῶς, λ ή θ ω, λ ή β ω. Οὕτω καὶ τὸ ὁ ρ ῶ εἶναι εἰς χρῆσιν κατὰ τὸν Παρατατικὸν ἐώ ρ ω ν, καὶ τὸν Παρακείμενον ἐώ ρ α κ α· τὸν δὲ μέλλοντα ὁ ψ ο μ α ι ἐκ τοῦ ἀχρήστου ὁ π τ ο μ α ι, καὶ τὸν Ἀόριστον εἶ δ ο ν ἐκ τοῦ εἶ δ ω.

Αἱ διάφοροι διάλεκτοι, Ἰωνικὴ, Δωρικὴ, Αἰολικὴ, Ἀττικὴ, εἰς τὰς ὁποίας ἦτο διηρημένη ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, καὶ ἡ εὐφωνία μάλιστα τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην Γλῶσσαν, ἐστάθησάν τὰ κυριώτερα

αἷτια τῆς ἀνωμαλίας ταύτης. Ἐνταῦθα σημειονόμεν τοὺς διαφθόρους τρόπους, καθ' οὓς ἔκαμνον οἱ Ἕλληνες μεταβολάς τινας εἰς τὰ ῥήματα.

Εἰς ἄλλα λοιπὸν ῥήματα ἔκαμνον μακρὰν τὴν βραχεῖαν ῥιζικὴν συλλαβὴν τοῦ ῥήματος, ἡγοῦν τὴν συλλαβὴν ἣτις εἶναι πρὸ τῆς καταλήξεως ὡς εἰς ἄλλα ἔκαμνον προσθήκην εἰς τὴν λήγουσαν· εἰς ἄλλα ἐγένετο ἀναδιπλασιασμός εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος· καὶ εἰς ἄλλα τέλος πάντων μετεχειρίζοντο πάντας τούτους τοὺς τρόπους.

Α. Ἐκαμνον μακρὰν τὴν βραχεῖαν ῥιζικὴν συλλαβὴν τοῦ ῥήματος, τρέποντες τὸ βραχὺ φωνῆεν εἰς μακρόν ἢ εἰς διφθογγον, καθὼς, τρὶ ὦ, τρῶ ὦ· κᾶ ὦ, καί ὦ· κλά ὦ, κλαί ὦ· ἢ προσθέτοντες εἰς αὐτὸ σύμφωνον.

ἀ Ν. καθὼς, τέ μ ὦ, τέ μ ν ὦ· κᾶ μ ὦ, κᾶ μ ν ὦ· δα μ ᾶ ὦ, δα μ ν ᾶ ὦ· δᾶ κ ὦ, δᾶ κ ν ὦ.

β. Σ. καθὼς, ἔ πο μ αἰ, ἔ σ πο μ αἰ.

γ. Τ. καθὼς, τύ π ὦ, τυ π τ ὦ· κλέ π ὦ, κλέ π τ ὦ· ἀ ν ὦ ὦ, ἀ ν ὦ τ ὦ.

Ἡ μεταβάλλοντες τὸ γ, κ, χ, εἰς σσ (ττ) καθὼς, πρά γ ὦ, πρά σ τ ὦ, φρί κ ὦ, φρί σ σ ὦ· ἢ εἰς ζ, καθὼς, σεν ᾶ χ ὦ, σεν ᾶ ζ ὦ· κρά γ ὦ, κρά ζ ὦ· οὕτω καὶ τὸ δ μεταβάλλουσι συχνὰ εἰς ζ, καθὼς, φρά δ ὦ, φρά ζ ὦ· ἐ δ ὦ, ἐ ζ ὦ.

Β'. Ἐπέκτεινον τὴν κατάληξιν ὦ.

ἀ. Εἰς ᾶ ὦ, ἑ ὦ, ὄ ὦ, ὕ ὦ, καθὼς ρύ κ ὦ, ρυ κ ᾶ ὦ· φί λ ὦ, φι λ ᾶ ὦ· ἐ λ κ ὦ, ἐ λ κ ᾶ ὦ· Εἰς τὸν εἰς ὦ σχηματισμὸν τὸ σύμφωνον διπλασιάζεται, ἐὰν ἡ παραλήγουσα τοῦ πρωτοτύπου εἶναι βραχεῖα, καθὼς, δ λ ὦ, ὀ λ ᾶ ὦ.

Ἐὰν ἡ ῥιζικὴ συλλαβὴ τῶν δυσλλάθων ῥημάτων ἔχη ε, μεταβάλλεται εἰς ο, καθὼς, φέρ ὦ, φορ ᾶ ὦ· τρέ μ ὦ, τρο μ ᾶ ὦ· δέ μ ὦ, δο μ ᾶ ὦ· τρέ χ ὦ, τρο χ ᾶ ὦ.

Τὰ εἰς ᾶ ὦ μεταβάλλουσι τὸ ε τοῦτο εἰς ο, ἢ εἰς ὦ, καθὼς, στρέ φ ὦ, στρο φ ᾶ ὦ· τρέ χ ὦ, τρο χ ᾶ ὦ, καὶ τρω χ ᾶ ὦ· νέ μ ὦ, νω μ ᾶ ὦ· πέ το μ αἰ, πο τ ᾶ ὦ μ αἰ.

Αὗται δὲ πάλιν αἱ καταλήξεις ἐπεκτείνονται.

ἀ. Εἰς αἰ ν ὦ, ἢ αὐ ν ὦ, καθὼς, β ᾶ ὦ, βαῖ ν ὦ· ἐ λ ᾶ ὦ, ἐ λ αὐ ν ὦ.

β. Εἰς εἰ ν ὦ, καθὼς, τ ᾶ ὦ, τεῖ ν ὦ· ἐ ρ ᾶ ὦ, ἐ ρ ε εἰ ν ὦ.

γ. Εἰς ῖ ὦ, πε λ ᾶ ὦ, πε λ ᾶ ζ ὦ.

δ. Εἰς σκ ὦ, καθὼς, φ ᾶ ὦ, φ ᾶ σ κ ὦ· γη ρ ᾶ ὦ, γη ρ ᾶ σ κ ὦ.

Τὰ εἰς σκ ὦ μεταβάλλονται κοινῶς εἰς ισκ ὦ, καθὼς, στε ρ ᾶ ὦ, στε ρ ῖ σ κ ὦ· κυ ῖ ὦ, κυ ῖ σ κ ὦ.

Τὰ εἰς ὦ ὦ, εἰς ὠ σκ ὦ, μὲ ἀναδιπλασιασμὸν, καθὼς, γν ὠ ὦ, γιν ὠ ν ὠ σκ ὦ· βρ ὠ ὦ, βιβ ρ ὠ σκ ὦ.

ε. Τὰ εἰς μῖ μορφόνονται ἀπὸ ῥημάτων ληγόντων εἰς ὦ καθαρὸν,

μέ ἀναδιπλασιασμόν, ὡς θέω, τίθημι, ἢ καὶ χωρὶς, καθῶς, κίρναω, κίρνημι· κεράω, κεράννυμι.

Ἡ κατάληξις δὲω, έω, ίω, όω, μεταβάλλεται συχνότατα εἰς ἀννυμι, ἐννυμι, ἰννυμι, ὦννυμι, καθῶς, σκεδάω, σκεδάννυμι, σθέω, σθέννυμι· τίω, τίννυμι (καὶ τίνυμι) στρόω, στρώννυμι· προηγείται δὲ τοῦ σχηματισμοῦ τούτου ὁ εἰς νύω, καὶ διπλασιάζεται τὸ ν, καθῶς, σθέννύω, ἐὰν ἡ παραλήγουσα τοῦ πρωτοτύπου ᾖ βραχεῖα ὡς ἐλέπεις εἰς τὰ παραδείγματα. (Βλ. καὶ σελ. 96.)

α. Ἐπεκτείνουνσι τὴν λήγουσαν ω, α. εἰς ἀθω, ἐὰν ἡ παραλήγουσα τοῦ θέματος ᾖ μακρά, καθῶς, διώκω, διωκάθω· εἰς έθω, ἐὰν ᾖ βραχεῖα, καθῶς, τελέω, τελέθω· ἀγέρω, ἀγερέθω.

β'. Εἰς ἀνω, καθῶς, λάμβω, (ἐκ τοῦ λήβω), λαμβάνω· ἀμάρτω, ἀμαρτάνω.

γ'. Εἰς σκω, καθῶς, ἄρω, ἀρέσκω.

Γ'. Γίνεται πολλάκις καὶ ἀναδιπλασιασμός εἰς τὸ παραγόμενον ῥημα, καθῶς εἰς τὰ διδάσκω, τιτρώσκω, τίθημι, δίδωμι· οὕτω καὶ πίπτω (ἐκ τοῦ πέτω, πιπέτω).

Δ. Ἐνίοτε γίνονται νέοι σχηματισμοὶ Ἐνεστώτων ἐκ χρόνων τινῶν τοῦ θέματος, καθῶς α. ἐκ τοῦ Παρακειμένου δέδοικα τοῦ δεῖδω, γίνεται ὁ Ἐνεστώς δεδοίκα· ἐκ τοῦ πέφυκα, πεφύκω· ἐκ τοῦ κέκραγα, κεκράγω.

β'. Ἐκ τοῦ Μέλλοντος, καθῶς, ἀλεξέω ἐκ τοῦ Μέλλοντος ἀλέξω (τοῦ ἀλέκω)· οὕτω καὶ τὰ σημερινὰ ἐπιθυμίαν, ὡς δρασεῖω (ἐκ τοῦ δράσω).

γ'. Ἐκ τοῦ Ἀορίστου δευτέρου, καθῶς, ἐκ τοῦ ἔμαθον, (μαθέω), ἔθεν μεμάθηκα, ἐκ τοῦ ἐχάρην, (χαρέω), ἔθεν κεχάρηκα.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΤΙΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ὅσαι λέξεις εἶναι ἄχρηστοι γράφονται εἰς τὸν κατάλογον τούτων μετὰ γράμματα κεφαλαία καὶ ὁλοκλήρως.

Ὅσα ῥήματα σημειώνονται μετὰ τὸ (*) εἶναι εὐχρηστα μόνον εἰς τοὺς ποιητάς.

Α.

Ἀγαμαι (θαυμάζω)· ἐκ τοῦ ΑΓΗΜΙ, Μέλλ. ἀγάσομαι, Ἀόρ. ἠγάσθην· Μέσ. Ἀόρ. ἠγασάμην.

Ἀγνυμι (συντρίβω)· Μέλλ. ἄξω, ἐκ τοῦ ΑΓΩ· Ἀόρ. ἔαξα ἀντὶ ἡξα· Μέσ. Παρακ. ἔαγα· Μετοχ. θαγώς, καὶ συνθ. κατσαγώς· Ἀόρ. β'. παθῆν. ἐάγην.

Ἄγω (φέρω)· Παρακ. ἦχα, καὶ Ἀττικῶς ἀγήοχα. Ἀόρ. α. ἦξα. (σπάνιος) Ἀόρ. β'. ἦγαγον· παθῆν. Παρεκ. ἦγμαι, Ἀόρ. ἦχθην· Μέλλ. ἄχθήσομαι.

Αἰρῶ (πιάνω)· Μέλλ. αἰρήσω· Παρακ. ἤρηκα. Ἀόρ. β'. εἶλον ἐκ τοῦ ΕΛΩ. παθητ. Παρακ. ἤρημαι· Ἀόρ. ἡρέθην. Μέλλ. αἰρεθήσομαι. Μέσ. Ἀόρ. β'. εἰλόμην· εὐρίσκεται καὶ Μέλλ. ἐνεργητικὸς εἶω, καὶ συνθέτως διεῶ.

Αἰσθάνομαι· Μέσ. αἰσθόμην ἐκ τοῦ ΑΙΣΘΟΜΑΙ, καὶ εἰς τὴν Εὐκτ. αἰσθοίμην· κτλ. Μέλλ. αἰσθήσομαι ἐκ τοῦ αἰσθέομαι· ὁ Παρακ. ἥσθημαι.

Ἀλέξω (βοηθῶ κυρίως, ἀπομακρύνω) ἐκ τοῦ ΑΛΕΚΩ, Μέλλ. ἀλεξήσω· Μέσ. Ἀόρ. τῆς Ἀπαρ. ἀλέξασθαι, καὶ τῆς Μετ. ὁ ἀλεξάμενος.

Ἀλέω (ἀλέθω)· Μέλλ. ἀλήτω. παθητ. Παρακ. ἀλήλεσμαι.

Ἀλίσκομαι (πιάνομαι)· Παρατ. ἡλίσκωμην· Μέσ. Μέλλ. ἀλώσομαι ἐκ τοῦ ΑΛΟΩ· Παρακ. ἤλωκα, καὶ ἐάλωκα. Ἀόρ. β'. ἤλων, καὶ ἐάλων· Εὐκτ. Ἀόρ. β'. ἀλόνην καὶ ἀλῶν· Ὑποτακ. ἐὰν ἀλῶ, ἀλῶς, ἀλῶ· Ἀπαρ. ἀλῶναι. Μετ. ὁ ἀλούς.

Ἀμαρτάνω. Ἀόρ. β'. ἡμαρτόν ἐκ τοῦ ΑΜΑΡΤΩ. Παρακ. ἡμάρτηκα ὡς ἐκ τοῦ ἀμαρτέω. παθητ. Παρακ. ἡμάρτημαι. Ἀόρ. ἡμαρτήθην. Μέλλ. ἀμαρτήσομαι· κ.τ.λ.

Ἀναλίσκω. (ἐξοδεύω)· Μέλλ. ἀναλώσω ἐκ τοῦ ἀναλόω. Ἀόρ. ἀνάλωσα Ἀττικ. εἰς ἄλλους δὲ, ἀνήλωσα· καὶ ἄλλοτε ἠνάλωσα· ὁ Παρακ. ἀνάλωκα· ὁ παθητ. Παρακ. ἀνάλωμαι. ὁ Ἀόρ. ἀναλώθην.

(*) Ἀνδάνω· (ἐκ τοῦ ἤδω)· ἥνδανον, Μέλλ. ἀδήσω, ἐκ τοῦ ἀδέω· Παρακ. ἄττικ. ἔαδα, καὶ Ἀόριστος β'. ἔαδον ἐκ τοῦ ἄδω· Εὐκτ. ἄδοιμοι· Ὑποτακ. ἐὰν ἄδω· Ἀπαρέμ. ἀδεῖν. Μετ. ὁ ἀδών.

(*) Ἄνωγα. (προστάζω)· παλαιὸς Περικλείμενος μὲ σημασίαν Ἐνεστῶτος· Ὑπερσ. ἠνώγειν· ἐκ τοῦ Παρακ. ὑποτίθεται Ἐνεστ. ΑΝΩΓΩ ἢ ΑΝΩΓΕΩ. ὁθεν Παρατ. ἄνωγον. Μέλλ. ἀνώξω· Προσ. ἄνωχθι, ἀνώχθω, ἐκ τοῦ ΑΝΩΓΗΜΙ, ἀνώγηθι, ἄνωχθι, καὶ ἄνωγε, ἀνωγέτω.

Ἀπεχθάνομαι. (μισοῦμαι) Μέλλ. ἀπεχθήσομαι ὡς ἐκ τοῦ ἀπεχθέομαι· παθητ. Παρακ. ἀπήχθημαι.

Ἀρέσκω· ἤρεσκον. Μέλλ. ἀρέσω ὡς ἐκ τοῦ ἀρέω· Ἀόρ. ἤρεσα· παθητ. Παρακ. ἤρεσμαι· Ἀόρ. ἡρέσθην.

Αὐξάνω καὶ αὐξω, Μέλλ. αὐξήσω, ὡς ἐκ τοῦ αὐξέω· Ἀόρ. ἠύησα· παθητ. Παρακ. ἠύημαι· Ἀόρ. ἠύήτην.

ΑΥΡΩ, ὁθεν τὸ σύνθετον ἀπαυράω. (ἀφαιρῶ)· ὁ παρατ. ἀπηύρων· ὁ Μέσ. Ἀόρ. ἀπηυράμην· ὁ Ἀόρ. τῆς Μετ. ἀπούρας, καὶ Μέσ. Ἀόρ. ἀπουράμενος, ὡς ἐκ τοῦ ΑΠΟΥΡΩ.

Ἀχθόμαι. (βαρύνομαι), Μέλλ. ἀχθέσομαι ὡς ἐκ τοῦ ἀχθέομαι· Ἀόρ. ἠχθέσθην.

B·

Βαίνω. (περιπατῶ)· Μέλλ. βήσομαι ἐκ τοῦ ΒΑΩ. Παρακ. βέθηκα· Ὑπερσ. ἐβεθήκειν· Ἀόρ. β'. ἔβην ἐκ τοῦ ΒΗΜΙ· καὶ Μέσ. Ἀόρ. ἐβησά-

μην· ὁ Μέλλ. βήσω, καὶ ὁ Ἀόρ. ἔβησα λαμβάνονται καὶ κατὰ ἐνεργητικὴν σημασίαν. Προστ. βῆθι, ἐξ οὗ τὸ σύνθετον κατάρθω, καθώς, ἀνάστα· Εὐκτ. βαίην· Ὑποτ. ἐὰν βῶ· Ἀπαρέμ. βῆναι· Μετ. ὁ βάς· σύνθετ. παθῆτ. Παρακ. παραβέδαιμαι· Ἀόρ. παρεδάθην.

Βάλλω. (ρίπτω) Μέλλ. βαλῶ, καὶ βαλλήσω ποιητ. Παρακ. βέβληκα, κατὰ συγκοπὴν ὡς ἐκ τοῦ βεβάληκα· Ἀόρ. β'. ἐβαλον· παθῆτ. βάλλομαι. Παρακ. βέβλημαι. Ὑπερσυντ. ἐβεβλήμην· Ἀόρ. ἐβλήθην· Μέλλ. βληθήσομαι. Μέσ. Ἀόρ. β'. ἐβαλόμην.

Βαρύνω. Παρακ. βεβάρηκα ὡς ἐκ τοῦ βαρέω, τὸ ὁποῖον κατ' Ἐνεστῶτα μεταχειρίζονται μεταγενέστεροι συγγραφεῖς· Παθῆτ. Παρακ. βεβάρημαι.

Βεβρώσκω (τρώγω)· Παρακ. βέβρωκα ἐκ τοῦ ΒΡΩΩ. Ἀόρ. β'. ἔβρων ὡς ἐκ τοῦ βρῶμι· παθῆτ. Παρακ. βέβρωμαι· Μετ' ὀλίγον Μέλλων. βεβρώσομαι. Ἀόρ. ἐβρώθην· Μέλλ. βρωθήσομαι.

Βιώω (ζῶ)· Μέλλ. βιώσομαι· Ἀόρ. ἐβίωσα· Ἀόρ. β'. ἐβίων ἐκ τοῦ ΒΙΩΜΙ. Μέσ. Ἀόρ. ἐβιωσάμην. Προστ. Ἀόρ. β'. (βίωθι) βιώτω. Εὐκτ. βιών. Ὑποτακτ. ἐὰν βιώ· Ἀπαρ. βιώναι· Μετ. ὁ βιούς· εἰς τὴν παθῆτ. Μετ. τὰ βεβιωμένα.

Βλάσάνω, ἐβλάσανον· Μέλλ. βλασθήσω· Παρακ. βεβλάστηκα καὶ ἐβλάστηκα· Ἀόρ. ἐβλάστησα (παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις)· Ἀόρ. β'. ἐβλασον.

Γ.

Γαμέω (νυμφεύω, ἢ νυμφεύομαι)· Ἀόρ. ἔγημα, ἐκ τοῦ ΓΑΜΩ, ἢ ΓΗΜΩ· Ἀπαρ. γῆμαι. Μετ. ὁ γήμας· Μέσ. Ἀόρ. ἐγημάμην· Ἀπαρ. γήμασθαι· Μετ. ἡ γημαμένη.

ΓΕΝΩ. Ἐκ τούτου προήλθε τὸ γίνομαι (γεννώμαι) καὶ γίγνομαι· ἐκ τοῦ ΓΕΝΩ. Μέσ. Παρακ. γέγονα· καὶ εἰς τὴν παθῆτ. φωνὴν Παρακ. γεγένημαι· Μέλλ. Γενήσομαι· Μέσ. Ἀόρ. β'. ἐγενόμην.

Ἐκ τοῦ γίνομαι ὁ Μέσ. Ἀόρ. ἐγεινάμην (ἐγέννησα)· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην λαμβάνονται ἐκ τοῦ γεννάω, τὸ ὁποῖον ὡσαύτως παράγεται ἐκ τοῦ ΓΕΝΩ.

Τὸ δὲ γίγνομαι εἶναι εἰς χρῆσιν μόνον κατὰ τὸν Ἐνεστῶτα καὶ Παρατατικόν· Τὸ δὲ γέγονα καὶ ἐγενόμην λαμβάνονται καὶ ὡς παρωχημένοι χρόνοι τοῦ ὑπαρκτικοῦ εἰμί.

Γηράσκω, ἐκ τοῦ ΓΗΡΑΩ, ἐξ οὗ λαμβάνει τοὺς ἄλλους χρόνους· Μέσ. Μέλλ. γηράσομαι· εἰς τὴν Ἀπαρέμφατον ὅμως ἀντὶ γηρᾶσαι οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι γηρᾶναι, ὡς ἐκ τοῦ ΓΗΡΗΜΙ.

Γινώσκω καὶ γινώσκω (ἐξεύρω) ἐκ τοῦ ΓΝΩΩ· Παρακ. ἔγνωκα· Ἀόρ. β'. ἔγνων ὡς ἐκ τοῦ ΓΝΩΜΙ· Προστ. γνῶθι. Εὐκτ. γνοίην καὶ γνῶην· πληθύν· γνοῖμεν, γνοῖτε, γνοῖεν, ἀντὶ γνοίημεν, κτλ. Ὑποτ.

ἐὰν γνῶ, γνῶς, γνῶ, Ἀπαρ. γνῶναι· Μετ. ὁ γνοῦς, ἡ γνοῦσα, τὸ γνόν· παθητ. παρακ. ἐγνωσμαι· Ἀόρ. ἐγνώσθην· Μέσ. Μέλλ. γνώσομαι.

Δ.

Δάκνω· Ἀόρ. β'. ἔδακνον ἐκ τοῦ ΔΗΚΩ· Μέσ. Μέλλ. δήξομαι· Παρκ. δέδηχα, καὶ παθ. δέδηγμαι· Ἀόρ. ἐδήχθην.

Δαρθάνω, (κοιμῶμαι)· Μέλλ. θαρθήσομαι τοῦ ΔΑΡΘΕΩ· Παρακ. δεδάρθηκα· Ἀόρ. β'. ἔδαρθον, ἐκ τοῦ ΔΑΡΘΩ· καὶ ἔδραθον ποιητικῶς, καὶ ἐκ τοῦ συνθέτου καταδαρθάνω· Ἀόρ. κατεδάρθην καὶ εἰς τὴν Μετ. καταδαρθείς.

Δεῖ (εἶναι χρεῖα)· Μέλλ. δεήσει· Ἀόρ. ἐδέησε· Εὐκτ. δεοί· Ἰποτ. ἐὰν δεή· Ἀπαρ. δεῖν· Μετ. δέον.

Δείκνυμι· Μέλλ. δείξω ἐκ τοῦ ΔΕΙΚΩ· Ἀόρ. ἔδειξα· παθητ. Περκ. δέδειγμαι· Ἀόρ. ἐδείχθην.

ΔΕΙΩ ἢ δίω (φοβοῦμαι)· Μέλλ. δέσω καὶ Μέσ. Μέλλ. δεισοίμαι· Ἀόρ. ἔδεια· Παρκ. δέδοικα, καὶ δέδια ποιητικῶς ἐκ τοῦ δίω, καὶ τὸ πληθυντικὸν κατὰ συγροπὴν, δέδιμεν, δέδιτε, δεδίασιν, ἀντὶ δέδιμεν, δεδίατε· Ἰπερσυντ. ἐδεδίσιν, καὶ τὸ πληθυντικὸν ἐδέδισαν, ἀντὶ ἐδεδίσαν· Προστ. δέδιθι ὡς ἀπὸ θέματος εἰς μι· Ἰποτ. ἐὰν δεδίω· Ἀπαρ. δεδιένει· Μετ. ὁ δεδιώς.

Διδράσκω (φρίγω)· Μέσ. Μέλλ. δράσομαι ἐκ τοῦ ΔΡΑΩ· Παρκ. δέδρακα· Ἀόρ. β'. ἔδρακ (ἀντὶ ἔδρη ὡς ἐκ τοῦ ΔΡΗΜΙ)· ἔδραξ, ἔδρα· καὶ τὸ τρίτον πληθυντ. ἔδρακ ἀντὶ ἔδρασαν· Προσ. δράθι· Ἰποτ. ἐὰν δρῶ, δρᾷς, δρᾷ. Εὐκτ. δράϊν· Ἀπαρ. δρᾶναι· Μετ. ὁ δράς. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὐρίσκεται πάντοτε σύνθετον μὲ προθέσεις, ὡς ἀποδιδράσκω, διχιδιδράσκω, ἐλιδιδράσκω.

Δοκέω (φαίνομαι)· Μέλλ. δόξω ἐκ τοῦ ΔΟΚΩ· Ἀόρ. ἐδόξα· παθητ. Παρακ. δέδογμαι.

Δυνάμαι, ὡς ἐκ τοῦ ΔΥΝΗΜΙ· Παρατ. ἐδυνάμην καὶ ἡδυνάμην· Μέλλ. δυνήτομαι ἐκ τοῦ ΔΥΝΑΩ· Παρακ. δεδύνημαι· Ἀόριστ. ἡδυνήθην· ὁ δὲ ἐδυνάσθην εἶναι ὡς ἐκ τοῦ ΔΥΝΑΖΩ.

Δύω καὶ δύνω (ἐνδύω). Μέλλ. δύσω· Ἀόρ. ἔδυσα· Ἀόρ. β'. ἔδην ἐκ τοῦ ΔΥΜΙ· Προστ. δύθι· ὕποτ. ἐὰν δύω· Ἀπαρ. δύναι· Μετ. ὁ δύς, ἡ δύσα, τὸ δύν.

Ε.

Ἐδω (τρώγω)· παρακ. ἐδήδουκα, ἐδήδεσμαι· Ἀόρ. ἐδέσθην. Βλ. καὶ ἐσθίω.

Ἐζομαι (καθίζω) ἐκ τοῦ ΕΩ· τὸ σύνθετον καθέζομαι εἶναι μάλλον εἰς χρῆσιν· Μέλλ. καθεδούμαι, ἐκ τοῦ ΕΔΩ· ὁ δὲ Ἀόρ. ἐκαθέσθην, καὶ οἱ ἄπ' αὐτοῦ, δὲν εἶναι Ἀττικοί.

ΕΙΔΩ (ἐξέρω)· Μέλλ. εἰδήσω παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἐκ τοῦ εἰδέω· Παρκ. ὅστις λαμβάνεται ἀντὶ ἔνεστώς, εἶδα, οἶσθα, οἶδε· ἴσμεν,

ἴστα, ἴσκει· ἴπερ. ἡδεῖν, ἡδεις, ἡδαι· ἡδαιμεν, ἡδαιτε, ἡδασαν. Μέλλ. εἴσομαι· Πρωτ. ἴσθι, ἴστω· ἴστα, ἴστωσαν· Εὐκτ. εἰδείην, ὡς ἐκ τοῦ εἰδημι· ὅθεν ἴποτακτ. ἐν εἰδῶ. Ἀπαρ. εἰδέναι· Μετ. ὁ εἰδῶς, ἡ εἰδυῖα, τὸ εἰδός. Κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ βλέπω εἶναι εἰς χρῆσιν μόνον οἱ Ἀόριστοι ὅ. εἶδον, καὶ ποιητ. ἴδον, ἰδέσθαι, κτλ.

Εἶκω (ὁμοιάζω)· Παρὰκ. εἰκα, ὅστις λαμβάνεται ἀντὶ ἔνεστῶτος· ἴπερσ. ἐώκειν· Μετ. εἰκῶς, καὶ Ἀττικῶς, εἰκῶς. Οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον καὶ εἷκασιν, ἀντὶ εἰκασιν, ἢ εἰίκασιν.

Εἰπεῖν, Ἀόρ. εἶ· τῆς Ἀπαρ. ἐκ τοῦ ΕἰΠΩ· Ὅριτ. Ἀόρ. εἶ· εἶπον, καὶ ἰωνικῶς εἶπα, εἶπες, καὶ εἶπας, εἶπε· εἶπομεν, εἶπετε, εἶπον· Πρωτ. εἶπε, ἢ εἶπὼν, εἰπάτω· εἶπατε, εἰπάτωσαν. Εὐκτ. εἶποιμι· ἴποτ. ἐν εἶπω· Ἀπαρ. εἰπεῖν· Μετ. ὁ εἰπὼν· Μέλλ. ἐρῶ, ἐκ τοῦ εἶρω· Παρὰκ. εἶρηκα, ὡς ἐκ τοῦ εἰρέω· παθητ. Παρὰκ. εἶρημαι, εἶρησαι, εἶρηται. Ἀόρ. ἐρήθηην, καὶ ἐρήθηην, καὶ εἰρέθηην, ἐκ τοῦ εἶρηται, ὡς εὔρηθηην, (ἐκ τοῦ εὔρηται)· Μετ' ὀλίγον Μέλλ. εἰρήσομαι· Ἀπαρ. ῥηθήναι· Μετ. Παρὰκ. ὁ εἰρημένος· Ἀόρ. ὁ ῥηθεις· ὁ ἔνεσῶς καὶ Παρατ. λαμβάνεται ἐκ τοῦ ρημι.

Εἰλάω (διώκω)· Μέλλ. ἐλάσω ἐκ τοῦ ἐλάω, καὶ Ἀττικῶς ἐλῶ, ἐλᾶς, ἐλᾶ· ἐλῶμεν, ἐλάτε, ἐλῶσι· καὶ Μετοχ. ἐλὼν. Παρὰκ. ἤλακα, καὶ Ἀττ. ἐλήλακα· παθητ. Παρὰκ. ἐλήλαμαι. Ἀόρ. ἤλάθην.

Ἐνένοθα, Ἀττ. Μέσ. Παρὰκ. ἐκ τοῦ ΕΝΟΘΩ (κινῶ, ἢ κινουμι), ὅθεν τὰ σύνθετα ἐπενένοθα, κατενένοθα.

Ἐπίσταμαι (ἐξεύρω) ἰωνικῶς ἀντὶ ἐφίσταμαι· Παρὰκ. ἠπισάμην· Μέλλ. ἐπιστήσομαι· Ἀόρ. ἠπιστήθην. Εὐκτ. ἐπισταίμην· ἴποτ. ἐν ἐπίστωμαι, ἐπίστη, ἐπίστηται.

Ἐπομαι καὶ ποιητ. ἔσπομαι (ἀκολουθῶ)· Παρὰκ. εἰπόμην· Μέλλ. ἔψομαι. Ἀόρ. ἔσπον· Μέσ. Ἀόρ. ἐσπόμην.

Ἐράω (ἀγαπῶ), καὶ ποιητ. ἔραμαι· Ἀόρ. ἠράσθην· Μέσ. Ἀόριστος ποιητ. ἠρασάμην· καὶ ἡ Μετ. ὁ ἐρώμενος.

Ἐρομαι καὶ ἰωνικῶς εἶρομαι (ἐρωτῶ)· Μέλλ. ἐρήσομαι ὡς ἐκ τοῦ ἐρέω· Μέσ. Ἀόρ. εἶ· ἠρόμην· Ἀπαρ. ἐρεσθαι· καὶ Μέσ. Ἀόριστος εἶ· ἐρέσθαι.

Ἐρχομαι· Μέλλ. ἐλεύσομαι ἐκ τοῦ ΕΛΕΥΣΩ. Παρὰκ. ἤλυθα, καὶ Ἀττικῶς, ἐλήλυθα· Ἀόρ. εἶ· ἤλυθον καὶ κατὰ συγχοπὴν, ἤλθον· Πρωτ. Ἀόρ. εἶ· ἐλθέ. Εὐκτ. ἔλθοιμι· ἴποτ. ἐν ἐλθῶ· Ἀπαρ. ἐλθειν· Μετοχ. ὁ ἐλθών.

Ἐσθίω (τρώγω)· Μέλλ. ἔδομαι ἐκ τοῦ ἔδω· Παρὰκ. Ἀττικ. ἐδήδοκα ὡς ἐκ τοῦ ΕΔΩΩ ἢ ΕΔΕΩ τροπῇ τοῦ εἰς ο, καὶ Μέσ. Παρὰκ. ἔδηδα· Ἀόρ. εἶ· ἐφαγον, ἐκ τοῦ ΦΑΓΩ, ὅθεν ὁ παρὰ τοῖς νεωτέροις Μέλ. φάγομαι· Παθητ. Παρὰκ. ἐδήδεσμαι· Ἀόρ. ἠδέσθην· Μετ. ἐδηδώς.

Εὐρίσκω· Μέλλ. εὕρήσω, ὡς ἐκ τοῦ ΕΥΡΙΣΩ· Παρὰκ. εὔρηκα·

Ἄορ. β'. εὔρον ἐκ τοῦ ΕΥΡΩ· παθητ. Παρακ. εὔρημαι Ἄορ. εὔρέθην· Μέσ. Ἄορ. β'. εὔρόμην· ὁ δὲ Μέσος Ἄορ. α. εὔράμην, δὲν εἶναι τῶν Ἀττικῶν· Προστ. εὔρέ· Εὐκτ. εὔροιμι· Ἰποτ. ἐάν εὔρω· Ἀπαρ. εὔρεῖν· Μετ. ὁ εὔρων.

Ἐχθομαι (μισῶ)· Μέλλ. ἐχθήσομαι, ὡς ἐκ τοῦ ΕΧΘΕΩ· συνθέτως, ἀπέχθομαι, καὶ ἀπεχθάνομαι· Παρακ. ἀπήχθημαι· Μέσ. Ἄορ. β'. ἀπηχθόμην.

Ἐχω· Μέλλ. ἔξω· Ἄορ. β'. ἔσχον, ὡς ἐκ τοῦ ΣΧΕΩ· ἐξ οὗ ὁ Μέλ. σχήσω· Παρακ. ἐσχηνκα· Προστ. Ἄορ. β'. σχές· Εὐκτ. σχοίην· Ἰποτ. ἐάν σχῶ· Ἀπαρ. σχεῖν· Μετ. ὁ σχών, ἡ σχοῦσα, τὸ σχόν· παθητ. Παρακ. ἐσχηνμαι· Μέσ. Μέλλ. σχήσομαι· Ἀέρ. ἐσχέθην· Μέσ. Ἀόρις. β'. ἐσχόμην· Προστ. σχοῦ· Εὐκτ. σχοίμην· Ἰποτ. ἐάν σχῶμαι· Ἀπαρ. σχέσθαι· Μετ. ὁ σχόμενος.

Ἐψω (ψήνω)· Μέλλ. ἐψήσω, ὡς ἐκ τοῦ ἐψέω· Ἄορ. ἐψησα.

Z.

Zō (κατὰ συναίρεσιν τοῦ ζάω), ζῆς, ζῆ· ζῶμεν, ζῆτε, ζῶσι· Παρατ.. ἔζων, ἔζης, ἔζη· ἔζῶμεν, ἔζῆτε, ἔζων· οἱ ἄλλοι χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ βιώω· Μέλλ. βιώσομαι· Ἄορ. β'. ἐβίων· Παρακ. βεβίωκα· Ἀπαρ. βιδῶναι· Μετ. ὁ βιοῦς· Προσ. ζῆ καὶ ζῆθι, ὡς ἐκ τοῦ ΖΗΜΙ· Εὐκτ. ζῶην, ὡς τιμῶν· Ἀπαρ. ζῆν.

Ζεύγνυμι· Μέλλ. ζεύξω ἐκ τοῦ ΖΕΥΓΩ· παθητ. Ἄορ. β'. ἐζύγην ἐκ τοῦ ΖΥΓΩ.

Ζώννυμι ἐκ τοῦ ζωννύω (1) Μέλλ. ζώσω ἐκ τοῦ ζόω· παθητ. τικός Παρακ. ἔζωσμαι.

Θ.

Θάπτω· Μέλλ. θάψω· Παρακ. τέτεφα· Παρακ. παθ. τέθαμμαι· Ἄορ. β'. ἐτάφην, ὡς ἐκ τοῦ ΤΑΦΩ.

Θιγγάνω (ἐγγίζω)· Μέλλ. θίξω καὶ θίξομαι, ὡς ἐκ τοῦ θίγω· Ἄορ. β'. ἐθιγον· Ἀπαρ. θιγεῖν· Μετ. θιγών.

Θνήσκω· Μέλλ. θανοῦμαι ἐκ τοῦ ΘΑΙΝΩ· Ἄορ. β'. ἔθανον· Παρακ. τέθνηκα, ἐκ τοῦ ΘΝΑΩ· καὶ τὸ πληθυντικόν, τέθναμεν, τέθνατε, τεθνᾶσι, καθῶς, ἔσταμεν, ἔστατε, ἐστᾶσι· Ἰπερσ. ἐτεθνήκειν· καὶ τὸ γ'. πληθυντικόν, ἐτέθνασαν· Προστ. τέθναθι, ὡς ἐκ τοῦ ΤΕΘΝΗΜΙ· Εὐκτ. τεθναίην· Ἀπαρ. τεθνᾶναι· Μετ. τεθνηκώς, καὶ τεθνεώς, ἐκ τοῦ Παρακ. τέθνηκα, γίνεται Ἐνεστώς ΤΕΘΝΗΚΩ, ὅθεν ὁ Ἀττικὸς Μέλλ. τεθνήξω, καὶ συνθηθέστρον, τεθνήξομαι.

Θρύπτω (συντρίβω)· παθητ. Ἄορ. β'. ἐτρύφην, ὡς ἐκ τοῦ ΤΡΥΦΩ.

(1) Ὃταν πρὸ τῆς καταλήξεως τοῦ ἀπλοῦ θέματος εὑρίσκηται ο, εἰς τὸν σχηματισμὸν νυμι καὶ νύω το ο τρίπεται εἰς ω, καὶ τὸ ν διπλασιάζεται, καθῶς, ζῶω, ζωνίω, ζώνωμι· χῶω, χωνύω, καὶ χώνωμι· στρίω, στρωνύω, καὶ στρώνωμι.

I.

Ἰδρύω (καθίζω ἢ στήνω τι) παθητ. Ἄδρ. α. ἰδρύθην, καὶ ἰδρύν-
θην, ἐκ τοῦ ἸΔΡΥΝΩ· Παρακ. παθητ. ἰδρυμαι· Μέσ. Ἄδρ. ἰδρυσάμην.

Ἰζω, ὅθεν καθίζω· Μέλλ. καθιώ, ἀντὶ καθίσω· καὶ καθιζήσω, ἐκ
τοῦ ΚΑΘΙΖΕΩ· Ἄδρ. ἐκάθισα.

Ἰκνέομαι (ἐρχομαι), καὶ τὸ σύνθετον, ἀφικνέομαι· Μέλλ. ἱξα-
μαι, ἐκ τοῦ ἱκν· Μέσ. Ἄδρ. β'. ἰκόμην· Παρακ. ἱγμαι, ὅθεν ἀφίγμαι·
καὶ εἰς τὸ Ἄπαρ. ἀφίχθαι.

Ἰλάσκομαι (κάμνω ὅσον, εὐνοῖκόν). Μέλλ. ἰλάσομαι, ἐκ τοῦ
ἰλάομαι· Μέσ. Ἄδρ. ἰλασάμην· Προστ. ἰλαθι, ἐκ τοῦ ἸΛΗΜΙ. καθὼς
ἴσταθι ἐκ τοῦ ἴστημι· τὸ δὲ ἰλάσθητι τῶν νεωτέρων εἶναι ὡς ἐκ τοῦ
ἰλάζω.

Ἰπταμαι· βλέπε, πέτομαι.

K.

Καίω, Ἀττικῶς, κάω· Μέλλ. καύσω ἐκ τοῦ ΚΑΥΩ· Ἄδρ. ἐκαυσα,
καὶ ἐκηα· παθητ. Παρακ. κέκαυμαι· Ἄδρ. α. ἐκαύθην, καὶ β'. ἐκάην.

Καλέω, καλῶ· Μέλλ. καλέσω, καὶ Ἀττικῶς, καλῶ, καὶ κα-
λοῦμαι· Παρακ. κέκληκα, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ κεκάληκα· ὅθεν πα-
θητ. Παρακ. κέκλημαι· Ἄδρ. ἐκλήθην.

Κάμνω (κοπιᾶζω)· Μέλλ. καμοῦμαι· Παρακ. κέμμηκα, ὡς κέ-
κληκα, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ κεκάμμηκα (ΚΑΜΕΩ)· Ἄδρ. β'. ἐκαμον,
ἐκ τοῦ ΚΑΜΩ.

Κεῖμαι, ἐκ τοῦ κέω, κείω, ὅθεν, κείομαι, κεῖμαι,
κ.τ.λ. Παρατ. ἐκείμην· Μέλλ. κείσομαι. Προστ. κείσο, κείσθω. Εὐκτ.
κεοίμην· Ἰποτ. κέωμαι, κέη, κήται· εὐρίσκεται καὶ εἰς Ὅρις. μορφὴν,
κεῖμαι ἀντὶ τῆς Ἰποτακτικῆς· Ἄπαρ. κείσθαι.

Κεράννυμι (σμίγω)· καὶ κερνάω, κέρνημι· Μέλλ. κεράσω, ἐκ
τοῦ κεράω· Ἄδρ. ἐκέρασα· Παρακ. κέκρακα, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ
κεκέρακα· ὅθεν παθητ. Παρακ. κέκραμαι· ἢ κεκέράσμαι· Ἄδρ. ἐκράθην,
καὶ ἐκεράσθην· Μέσ. Ἄδρ. ἐκρασάμην, ἀντὶ ἐκερασάμην.

Κερδαίνω· Μέλλ. κερδανῶ· ἢ κερδήσω, ἐκ τοῦ ΚΕΡΔΕΩ· Ἄδρ.
ἐκέρδησα· Ἄπαρ. κερδάναι.

Κορέννυμι (χορτάζω)· Μέλλ. κορέσω, ἐκ τοῦ ΚΟΡΕΩ· Ἄδρ.
ἐκόρεσα· Παρακ. κεκόρηκα, ὅθεν παθητ. κεκόρημαι, ἰών. Ἀττικῶς δὲ,
κεκόρεσμαι· Ἄδρ. ἐκορέσθην· καὶ Μέσ. Ἄδρ. ἐκορσάμην.

Κράζω· Μέλλ. κράζω, ἐκ τοῦ ΚΡΑΓΩ· Παρακ. κέκραγα· ὅθεν
κέκραγμεν, κατὰ συγκοπὴν. Ἄδρ. β'. ἐκραγον· Προστ. κέκραχθι, ὡς
ἀπὸ τοῦ κεκράγηθι· ἀπὸ δὲ τοῦ Παρακ. κέκραγα γίνεται ῥῆμα
κεκράγω· ὅθεν Μέλλ. κεκράξομαι· ὁ δὲ Ἄδρ. ἐκέκραξα, εὐρίσκεται μό-
νον εἰς τὴν Παλαιὰν Γραφήν.

Κρεμάννυμι (κρεμνῶ)· Μέλλ. κρεμάσω, ἐκ τοῦ ΚΡΕΜΑΩ,

καὶ Ἀττικῶς κρεμῶ· Ἀόρ. ἐκρέμασα· καὶ παθητ. Ἀόρ. ἐκρεμάσθην· Μέλλ. κρεμασθήσομαι. Κρέμαμαι, (εἶμαι κρεμάμενος), ὡς ἐκ τοῦ ΚΡΕΜΗΜΙ. Παρατ. ἐκρεμάμην. Μέλλ. κρεμήσομαι· Εὐκτ. κρεμαίμην, καὶ κρεμοίμην· Ὑποτ. ἐὼν κρέμωμαι. Εὐρίσκεται καὶ ἄλλη μορφή, κρήνυμαι, ἐκ τοῦ ΚΡΗΜΝΗΜΙ.

Κτείνω (θανατόνω)· Μέλλ. κτενῶ· Παρακ. ἐκτονα· Ἀόρ. ἐκτεινα, καὶ ῥ'. ἐκτανον· καὶ ποιητ. ἐκταν, ἐκτας, ἐκτα. Ἀπαρ. κτάναι, ὡς ἐκ τοῦ ΚΤΗΜΙ. Ἀόρ. ἐκτάθην, καὶ ἐκτάνθην· Μέσ. Ἀόρ. ἐκτάμην· Μετ. κτάς, καὶ Μέσ. Ἀόρ. κτάμενος.

Κυνέω (φιλῶ)· ὅθεν τὸ σύνθετον προσκυνέω, τὸ ὅποσον κλίνεται ὁμωλῶς. Μέλλ. κύσω, ἐκ τοῦ ΚΥΩ. Ἀόρ. ἐκυσα.

Λ.

Λαγχάνω (λαμβάνω διὰ κλήρου)· Μέλλ. λήξομαι, ἐκ τοῦ ΛΗΧΩ. Ἀόρ. ῥ'. ἔλαχον. Παρακ. εἴληχα, καὶ λέλογχα· Δωρικ. καὶ Ἰωνικ. ὡς ἐκ τοῦ ΛΕΓΧΩ.

Λαμβάνω· Μέλλ. λήψομαι, ἐκ τοῦ ΛΗΒΩ· Παρακ. εἴληφα· Ἀόρ. ῥ'. ἔλαβον· παθητ. Παρακ. ἐλήμμαι, καὶ εἴλημμαι· Ἀόρ. ἐλήφθην· Μέσ. Ἀόρ. ῥ'. ἀλαβόμην.

Λανθάνω· Μέλλ. λήσω, ἐκ τοῦ ΛΗΘΩ· Παρακ. ἐλήθθα· Ἀόρ. ῥ'. ἔλαθον· καὶ εἰς τὴν μέσσην φωνὴν, λανθάνομαι· Μέλλ. λήσομαι· Παρακ. ἐλήψομαι· Ἀόρ. ἐλήσθην· Μέσος Ἀόρ. ῥ'. ἐλαθόμην.

Λέγω· Μέλλ. λέξω· Παρακ. εἴρηκα, κ.τ.λ. κατὰ δὲ τὴν σημασίαν τοῦ συνάγω, εἴλογα, καὶ συνθέτως, συνείλοχα· Ἀόρ. ἐλέγην, ὅθεν τὰ σύνθετα, συνελέγησαν, κατελέγησαν.

Λούω· (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ λοέω), ἐκ τοῦ λώω Ἀττικῶς τὸ γ'· πρόσωπον τοῦ Παρατατικού, ἔλου, κατὰ συναίρεσιν καὶ τὸ πληθυντικὸν ἐλοῦμεν, ἐκ τοῦ ἐλοέομεν, ἐλοοῦμεν, καὶ κατὰ δευτέραν συναίρεσιν, ἐλοῦμεν, ἀντὶ ἔλουε, ἐλούομεν. Καὶ εἰς τὴν παθητικὴν φωνὴν, λούμι, λούται, λούμενοι, ἐκ τοῦ λοέομαι. Παρακ. λέλουμαι· Μετοχ. λούμενος.

Μ.

Μανθάνω· Μέλλ. μαθήσομαι, ἐκ τοῦ ΜΑΘΕΩ· Παρακ. μεμάθηκα· Ἀόρ. ῥ'. ἔμαθον, ἐκ τοῦ ΜΗΘΩ, ὡς ἔλαθον ἐκ τοῦ ΛΗΘΩ.

Μάχομαι· Μέλλ. μαχήσομαι, καὶ μαχέσομαι, ἐκ τοῦ μαχέω· Ἀττικῶς, μαχοῦμαι· Παρακ. μεμάχημαι, καὶ μεμάχησμαι· Μέσ. Ἀόρ. ἐμαχησάμην, καὶ ἐμαχεσάμην.

Μεθύω· Παρακτ. ἐμέθουσιν· Μέλλ. μεθυσθήσομαι· Ἀόρ. ἐμεθύσθην· εἰς δὲ τὸ ἐνεργητικόν, μεθύσκω (κάμνω ἄλλον νὰ μεθύῃ)· Μέλλ. μεθύσω, κ.τ.λ.)

Μέλω (φροντίζω)· Μέλλ. μελήσω, ἐκ τοῦ ΜΕΛΕΩ· Παρακ. μέμηλα. Ὑπερσ. ἐμεμήλειν, καὶ εἰς τὴν παθητικὴν φωνὴν, μέλομαι·

Μέλλ. μελήσομαι· **Παρακ.** μεμέλημαι· τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον.

Μένω· Μέλλ. μενῶ. Ἀόρ. ξμεινα. **Παρακ.** μεμένηκα ἐκ τοῦ ΜΕΝΕΩ.

Μηκάομαι (λέγεται διὰ τὴν φωνὴν τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν)· **Παρακ.** μέμηκα· Ἀόρ. 6'. ἔμακον, καὶ εἰς τὴν μετοχὴν, μακῶν, ἐκ τοῦ ΝΗΚΩ.

Μίγνυμι καὶ μίσγω (σμίγω)· Μέλλ. μίζω, ἐκ τοῦ ΜΙΓΩ· Ἀόρ. ξμιζα· παθητ. **Παρακ.** μέμιγμαι· Ἀόρ. α'. ἐμίχθην· καὶ β'. ἐμίγην.

Μιμνήσκω (ἐνθυμίζω). Μέλλ. μνήσω, ἐκ τοῦ ΜΝΑΩ· Ἀόρ. ξμνησα· εἰς τὴν παθητικὴν φωνὴν, μιμνήσκομαι. **Παρακ.** μέμνημαι, (δοτις ἔχει σημασίαν Ἐνεστῶτος). Ὑπερσ. ἐμεμνήμην· Ἀόρ. ἐμνήσθην· Μέλλ. μνησθήσομαι· Εὐκτ. μεμνήμην, Ἀττικῶς δὲ, μεμνοίμην καὶ μεμνώμην.

N.

Νέμω (μοιράζω)· Μέλλ. νεμῶ, καὶ νεμήσω, ἐκ τοῦ ΝΕΜΕΩ. **Παρακ.** νενέμηκα· Ἀόρ. ἔνειμα, καὶ ὁ παθητ. ἐνεμήθην, καὶ ἐνεμέθην.

O.

Ὀζω· Μέλλ. ὀζέσω καὶ ὀζήσω, ἐκ τοῦ ὀζέω· **Παρακ.** ὀδωδα, ἐκ τοῦ ΟΔΩ, δοτις λαμβάνεται ἀντὶ Ἐνεστῶτος.

Οἶγω, καὶ οἶγνυμι, ὅθεν συνθέτως ἀνοίγω, καὶ ἀνοίγνυμι· **Παρακ.** ἀνέφωγον· Μέλλ. ἀνοίξω. Ἀόρ. ἀνέωξα· **Παρακ.** α'. ἀνέωχα, καὶ β'. ἀνέωγα (εἶμαι ἀνοικτός)· παθητ. **Παρακ.** ἀνέωγμαι· Ἀόρ. ἀνέωχθην. Εἰς τοὺς νεωτέρους εὐρίσκεται Ἀόρ. ἥνοιξα, καὶ εἰς τὸν παθητικὸν ἥνοιγην.

Οἰδαίνω, καὶ οἰδάνω (προΐσκομαι)· Μέλλ. οἰδήσω ἐκ τοῦ ΟΙΔΕΩ, ἢ ΟΙΔΑΩ· **Παρακ.** ὤδηκα.

Οἶομαι καὶ οἶμαι (νομίζω)· **Παρακ.** φόμην καὶ ὦμην· Μέλλ. οἰήσομαι· Ἀόρ. ὤηθην. Ἀπαρ. οἰηθῆναι· ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται καὶ τὴν ἐνεργητικὴν φωνὴν, διαλύων τὴν δίφθογγον, ὅτω, καθῶς, καὶ ὅτρω, ὅθεν ὤησθην, ὤησάμην.

Οἶχωμαι (ἀναχωρῶ)· Μέλλ. οἰχήσομαι, ἐκ τοῦ ΟΙΧΕΩ· **Παρακ.** οἶχωκα· ὥχημαι· Ἰωνικ. ὥχωκα ὡς ἐκ τοῦ ΟΙΧΩΩ.

Ὀλισθαίνω, καὶ ὀλισθάνω (γλιστρῶ)· Μέλλ. ὀλισθήσω, ἐκ τοῦ ΟΛΙΣΘΕΩ· **Παρακ.** ὠλίσθηκα· Ἀόρ. ὠλίσθησα· Ἀόρ. β'. ὠλίσθον ἐκ τοῦ ΟΛΙΣΘΩ.

Ὀλλυμι (φθείρω), ἐκ τοῦ ΟΛΩ· Μέλλ. ὀλέσω, ἐκ τοῦ ΟΛΕΩ καὶ Ἀττικῶς, ὀλῶ, ὀλεῖς, ὀλεῖ· παθητ. ὀλλυμαι, καὶ Μέσος Μέλλ. ὀλοῦμαι. **Παρακ.** α'. ὀλώλεκα (Ἀττικῶς), καὶ β'. ὀλωλα· Ἀόρ. ὤλεσα· παθητ. Ἀόρ. α'. ὤλεσθην, καὶ Μέσ. Ἀόρ. β'. ὠλόμην.

Ὀμνυμι (ὀμνών)· Μέλλ. ὀμόσω ἐκ τοῦ ΟΜΟΩ· καὶ Ἀττικῶς, ὀμοῦμαι· **Παρακ.** ὀμώμοχα (Ἀττικῶς). Ἀόρ. ὤμοσα· παθητ. **Παρακ.** ὀμώμοσμαι· εἰς δὲ τὸ γ'. πρόσωπον λέγουσιν καὶ ὀμώμοται.

Ὀ μ ὀ ρ γ γ υ μ ι (σπογγίζω)· Μέλλ. ὀμόρξω, ἐκ τοῦ ΟΜΟΡΓΩ. Μέσος Ἀόρ. ὠμορξάμην.

Ὀ ν ί ν η μ ι (ὠφελεῖ), ἐκ τοῦ ΟΝΑΩ, ὄνημι, καθὼς ἴστημι, καὶ με ἀνώμαλον ἀναδιπλασιασμὸν, ὀνίνημι· ὄθεν Μέλλ. ὀνήσω· Ἀόρ. ὠνησα· Ἀπαρ. ὀνίναμαι· εἰς τὴν παθητικὴν φωνήν, ὀνίναμαι. Μέσ. Μέλλ. ὀνήσομαι· Μέσ. Ἀόρ. ὠ· ὠνάμην (ἐκ τοῦ ὄναμαι)· Εὐκτ. ὠναίμην καθὼς ἴσταίμην· Ἀπαρ. ὄνασθαι.

* Ὀ ν ο μ α ι (ὕβριζω), ἐκ τοῦ ΟΝΩ· Μέλλ. ὀνόσομαι, ἐκ τοῦ ὀνόμαμι· Ἀόρ. ὠνόσθην, καὶ Μέσ. ὠνοσάμην.

Ὀ ρ ά ω (βλέπω)· Παρατ. ἑώραν· Παρακ. ἑώρακα· Μέλλ. ὄψομαι, ἐκ τοῦ ΟΗΤΩ· Ἀόρ. ὠ· εἶδον, ἐκ τοῦ ΕΙΔΩ, καὶ ἴδον, ὡς ἐκ τοῦ ΙΔΩ· ὄθεν Προστ. ἴδε, καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους, ἴδε· Εὐκτ. ἴδοιμι· Ἰποτ. ἐὰν ἴδω· Ἀπαρ. ἴδεν· Μετ. ὁ ἴδων, ἡ ἰδοῦσα, τὸ ἴδόν. παθητ. Παρακ. ἑώραμαι, καὶ ὤμμαι, ὤψαι, ὤπται (σπάνιος ὅμως)· Ἀόρ. ὤφθην.

Ὀ σ φ ρ κ ί ν ο μ α ι (μυρίζομαι)· μέλλ. ὀσφρήσομαι, ἐκ τοῦ ὀσφρέομαι· Μέσ. Ἀόρ. ὠ· ὠσφρόμην, ἐκ τοῦ ὀσφρομαι· καὶ ἰωνικῶς ἀναυξήτως, ὀσφράμην· εἰς τοὺς νεωτέρους εὐρίσκεται ὀσφράομαι.

Ὀ φ ε ί λ ω (χρεωστῶ)· Μέλλ. ὀφειλήσω, ἐκ τοῦ ὀφειλέω· Παρακ. ὤφληκα, ἐκ τοῦ ΟΦΛΕΩ· Ἀόρ. ὠ· ὤφελον, ἡ ἀναυξήτως ὀφελον· (λαμβάνεται δὲ μόνον, ἢ μετὰ τοῦ εἴθε, κατ' ἐννοίαν εὐχῆς).

Ὀ φ λ ω, καὶ ὀφλισκάνω (χρεωστῶ)· Μέλλ. ὀφλήσω, κτλ.

Π.

Π α ί ζ ω· Μέλλ. παίζομαι, καὶ παιζοῦμαι· Παρακ. πέπαιχα· Ἀόρ. ἔπαιξα· παθητ. Παρακ. πέπαιγμαι (παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις)· Ἀττικώτερον, ἔπαισα, πέπαισμαι.

Π α ί ω (κτυπῶ)· Ἀττ. Μέλλ. παίησω, καὶ κοινὸς, παίσω· Παρακ. πέπαικα· Ἀόρ. ἔπαισα, καὶ παθ. ἐπαίσθην.

Π ά σ χ ω· Μέλλ. πείσωμαι, ἐκ τοῦ ΠΕΙΘΩ· Παρακ. πέπονθα ἐκ τοῦ ΠΕΝΘΩ. Ἀόρ. ὠ· ἔπαθον, ἐκ τοῦ ΠΗΘΩ, ἐκ τοῦ ὁποίου Μέλλ. πήσομαι· Ἀόρ. ἔπησα· Παρακ. πέπηθα.

Π έ σ σ ω, καὶ πέττω (ψήνω)· Μέλλ. πέψω, ἐκ τοῦ ΠΕΠΤΩ· Ἀόρ. ἔπεψα· παθητ. Παρακ. πέπεμμαι· Ἀόρ. ἐπέφθην.

Π ε τ ά ν ν υ μ ι (ἐξαπλόνω)· Μέλλ. πετάσω, καὶ Ἀττικῶς, πετώ, ἐκ τοῦ πετάω· Ἀόρ. ἐπέτασα· παθητ. Παρακ. πεπέτασμαι, πέπταμαι (συνηθέστερον), Ἀόρ. ἐπετάσθην.

Π έ τ ο μ α ι (πετώ)· Μέλλ. πτήσομαι, κατὰ συγχοπὴν τοῦ πετήσομαι, ὡς ἐκ τοῦ πετάομαι· Μέσ. Ἀόρ. ὠ· ἐπτόμην, ἀντὶ ἐπετόμην· Ἀπαρ. πτέσθαι· Ἄλλος ἔνεστώς, ἵπταμαι, ἐκ τοῦ ΠΠΗΜΙ· Παρατ. ἵπτάμην· Ἀόρ. ὠ· ἔπτην, ἐκ τοῦ ΠΠΗΜΙ, Εὐκτ. πταίην· Ἰποτ. ἐὰν πτώ· Ἀπαρ. πτήναι· Μετοχ. πτάς, Ἀττικώτερον δὲ, πτάσθαι, καὶ πτάμενος.

Πήγνυμι, και πηγνώω (εμπήγω). Μέλλ. πήξω, εκ του ΠΗΓΝΩ. Ἀόρ. ἐπηξῃ. Παρκ. πέπαγα· παθητ. Παρκ. πέπηγμαι. Ἀόρ. ἀ. ἐπήχθην, και β'. ἐπάγην.

Πίμπλημι, (γεμίζω), εκ του ΠΛΑΩ, και σχηματίζεται εις τον Ἐνεστώτα καθώ; το ἴσθημι. Μέλλ. πλήσω, εκ του πλήθω. Παρκ. πέπληκα. Ἀρκ. πιμπλάναι. Εἰς τὴν παθητικὴν φωνήν, πίμπλαμαι. Παρκ. πέπλησμαι. Ἀόρ. ἐπλήσθην. Ἀρκ. πίμπλασθαι.

Συντιθέμενον μετὴν ἐν πρόθεσιν, ὅπου συμπίπτει τὸ ν πρὸ τοῦ π, ἀποβάλλεται τὸ μ, διὰ τὴν εὐφωνίαν, ὅθεν ἐμπίπλημι, ἐμπίπλαμαι, οὕτω και εις τὸ πίμπρημι.

Πίμπρημι (καίω). σχηματίζεται εις τον Ἐνεστώτα καθώ; το ἴσθημι, εκ του πιμπράω. Μέλλ. πρήσω, εκ του ΠΡΑΩ, ἢ πρήθω. Ἀόρ. ἔπρησα. Παρκ. πέπρηκα. Παθητ. Παρ. πέπρησμαι. Ἀόρ. ἐπρήσθην. Ἀρκ. πιμπράναι. ὅταν συντίθεται μετὴν ἐν, ἀποβάλλεται τὸ μ πρὸ τοῦ π· ὅθεν ἐμπίπρημι, ἐμπίπραμαι.

Πίνω, εκ του πίω. Μέλλ. πίομαι· εις δὲ τοὺς νεωτέρους, πιούμαι. Παρκ. πέπωκα, εκ του ΠΟΩ. Ἀόρ. β'. ἐπιον. Προστ. πίθι· παθητ. Παρκ. πέπομαι. Ἀόρ. ἐπόθην.

Πιπίσκω (ποτίζω). Μέλλ. πίσω, ὡς εκ του ΠΙΩ. Ἀόρ. ἐπισα.

Πιπράσκω (πωλῶ). Παρκ. πέπρακα, εκ του ΠΡΑΩ· κατὰ συκοπὴν τοῦ περῶ· και παθητ. Παρκ. πέπραμαι. Ἀόρ. ἐπράθην. Μετ' ὀλίγον Μέλλ. πεπράσομαι, τον ὅποιον οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ πραθήσομαι.

Πίπτω. Μέλλ. πεσοῦμαι, εκ του ΠΕΤΩ. Ἀόρ. β'. ἔπεσον. Παρκ. πέπτωκα, εκ του πέπηκα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ η εις ω· εις δὲ τὴν Μετοχὴν, πεπτῶς, πεπτῶτος, Ἀττικῶς, εκ του πεπτηῶς, ἢ πεπτεῶς, ὡς τεθνήσκω, εκ του τεθνεῶς.

Πλέω. Μέλλ. πλεύσομαι, και Δωρικῶς, πλευσοῦμαι. Ἀόρ. ἔπλευσα. Παρκ. πέπλευκα, και παθητ. πέπλευσμαι. Ἀόρ. ἐπλεύσθην.

Πλήσσω, και πλήττω (κτυπῶ). Μέλλ. πλήξω, εκ του ΠΛΗΓΩ. Παρκ. πέπληγα· παθητ. Παρκ. πέπληγμαι. Ἀόρ. ἐπλήγην τὰ δὲ σύνθετα ἐξεπλάγην, κατεπλάγην, σημαίνουσιν ἐκπληξιν.

Πνέω. Μέλλ. πνεύσω, και πνευσοῦμαι. Ἀόρ. ἔπνευσα· παθητ. Ἀόρ. ἐπνεύσθην.

Πρίαμαι (ἀγοράζω), ὡς ἀπὸ τοῦ πρίημι. Παρατατικῶς, λαμβανόμενος ἀντὶ Ἀορίστου, ἐπριάμην. Προστακτικὴ, πρίω, ἀντὶ πρίασο, καθώ; ἴστω, ἀντὶ ἴστασο. Οἱ ἄλλοι χρόνοι λαμβάνονται εκ του ὠνέομαι.

Πυθάνομαι (ἀκούω, ἢ μανθάνω). Μέλλ. πύσομαι εκ του πεύθομαι. Παρκ. πέπυσμαι. Μέσ. Ἀόρ. β'. ἐπυθόμην.

Ρ.

Ρέω· Μέλλ. ρεύσομαι· Ἄορ. ἔρρευσα, καὶ Ἀττικώτερον, ρύησομαι, ἔρρύην, ὡς ἐκ τοῦ ΡΥΩ, καὶ ἔρρύηκα, ὡς ἐκ τοῦ ΡΥΕΩ.

Ρήγνυμι (σχιζώ)· Μέλλ. ρήξω, ἐκ τοῦ ΡΗΓΩ· Ἄορ. ἔρριξα· Παρχ. ἔρρώγα, ἐκ τοῦ ΡΗΓΩ, ἔρρηγα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ η εἰς ω· Μέσος Ἄορ. ἔρρηξάμην· καὶ Ἄορ. β'. ἔρράγην· Μέλλ. ραγήσομαι.

Ρώννυμι (δυναμόνω)· Μέλλ. ρώσω, ἐκ τοῦ ΡΟΩ· Ἄορ. ἔρρώσα· παθητ. Παρχ. ἔρρώμαι· Ἄορ. ἔρρώσθην.

Σ.

Σβέννυμι· Μέλλ. σβέσω, ἐκ τοῦ ΣΒΕΩ· Ἄορ. ἔσβεσα· παθητ. Παρχ. ἔσβεσμαι· Ἄορ. ἔσβέσθην· καὶ καταστατικὸν ἔσβηκα· Ἄορ. β'. ἔσβην· Ἀπκρ. σβῆναι, ὡς ἐκ τοῦ ΣΒΗΜΙ.

Σκεδάννυμι (σκορπίζω)· Μέλλ. σκεδάσω, ἐκ τοῦ σκεδάω, καὶ Ἀττικῶς σκεδῶ· Παρχ. ἐσκεδάκα· Ἄορ. ἐσκέδασα· παθητ. Παρχ. ἐσκέδασμαι· Ἄορ. ἐσκεδάσθην.

Σκέλλω (ζηραίνω)· Μέλλ. σκελῶ· Ἄορ. ἐσκληα· Παρχ. ἐσκληκα, ἀπὸ τοῦ ΣΚΛΕΩ· Ἄορ. β'. ἐσκλην· Εὐκτ. σκλαίην· ἀπὸ τοῦ ΣΚΛΗΜΙ· Ἄπαρ. σκλήναι.

Σμήχω (σπογγίζω)· Μέλλ. σμήσω, ἐκ τοῦ σμάω· Ἄορ. ἔσμητα.

Στέρομαι (εἶμαι ἐπτερημένος)· Μέλλ. στερήσομαι· Ἄορ. β'. στερεῖς, πρὸς ποιηταίς, ἐκ τοῦ ΣΤΕΡΗΜΙ.

Τ.

Τείνω (τεντώνω)· Μέλλ. τενῶ· Παρχ. τέτακα, ἐκ τοῦ ΤΑΩ· καὶ β'. τέταγα, ἐκ τοῦ ΤΑΓΩ· ὅθεν ὁ Ἄορ. β'. κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, τεταγών.

Τέμνω (κόπτω)· Μέλλ. τεμῶ, ἐκ τοῦ ΤΕΜΩ· Παρχ. τέτμηκα, ἐκ τοῦ ΤΜΑΩ· Ἄορ. β'. ἔτεμον, ἢ ἔταμον.

Τίκτω (γεννῶ)· Μέλλ. τέξω, καὶ τέξομαι, καὶ ποιητ. τεκοῦμαι, ἐκ τοῦ ΤΕΚΩ· Παρχ. τέτοκx· Ἄορ. β'. ἔτεκον.

Τιτρώσκω (πληγόνω)· Μέλλ. τρώσω, ἐκ τοῦ τρώω· Παρχ. τέτρωκx· Ἄορ. ἔτρωσα· παθητ. Παρχ. τέτρωμαι· Ἄορ. ἐτρώθην· Μέλλ. τρωθήσομαι.

Τρέχω· Μέλλ. θρέξομαι· Ἄορ. ἔθρεξα· εἶναι δὲ συνηθέστεροι οἱ ἀπὸ τοῦ ΔΡΕΜΩ· ὅθεν Μέλλ. δραμοῦμαι· Παρχ. δεδρόμηκα, καὶ ποιητ. δέδρομαι· Ἄορ. β'. ἔδραμον.

Τυγχάνω (τυχαίνω)· Μέλλ. τεύξομαι, ἐκ τοῦ τεύχω· Ἄορ. β'. ἔτυχον· Παρχ. τετύχηκα ἐκ τοῦ ΤΥΧΕΩ· τὸ δὲ τεύχω (κατασκευάζω), κλίνεται· ὁμολῶς, τεύξω, ἔτευξα, τέτευχα· παθητ. Παρχ. τέτυγμαι.

Υ.

Υπίσχομαι (δίδω ὑπόσχεσιν)· Μέλλ. ὑποσχήσομαι, ὡς ἀπὸ

τοῦ ΣΧΕΩ· Παρακ. ὑπέσχημαι· Ἀόρ. ὑπεσχέθην· Μέσ. Ἀόρ. ἔ'. ὑπεσχόμην.

Φ.

Φ έ ρ ω· Μέλλ. οἶσω, καὶ Μέσος, οἶσομαι, ἐκ τοῦ ΟΙΩ· Παρακ. ἐνήνοχα, ἐκ τοῦ ΕΝΕΚΩ, ΕΝΕΓΚΩ. Ἀόρ. ἄ. ἤνεγκα, καὶ ἔ'. ἤνεγκον· Προστ. Ἀόρ. ἐνεγκε, ἐνεγκάτω· ἐνέγκατε, ἐνεγκάτωσαν· Εὐκτ. ἐνέγκαιμι· Ἰποτ. ἐὰν ἐνέγκω· Ἀπαρ. ἐνεγκεῖν· Μετ. ἐνεγκών· εὐρίσκεται καὶ ὁ ἄ. Ἀόρ. ἐνέγκας· παθητ. Παρακ. ἐνήνεγμα· Ἀόρ. ἠνέχθην· Μέλλ. ἐνεχθήσομαι, καὶ οἰσθήσομαι.

Φ ε ύ γ ω· Μέλλ. φεύξομαι, καὶ φευξοῦμαι· Παρακ. πέφευγα· Ἀόρ. ἔ'. ἐφυγον, ἐκ τοῦ ΦΥΓΩ.

Φ θ ά ν ω· Μέλλ. φθάσω, ἐκ τοῦ ΦΘΑΩ· Ἀόρ. ἐφθασα· Παρακ. ἐφθακα· ἐκ δὲ τοῦ ΦΘΗΜΙ, γίνεται Μέλλ. φθήσομαι· Ἀόρ. ἔ' ἐφθην· Εὐκτ. φθίην· Ἰποτ. ἐὰν φθῶ· Ἀπαρ. φθῆναι· Μετ. φθὰς, καὶ Μέσ. Ἀόρ. φθάμενος.

Φ θ ί ν ω (φθειρώ)· Μέλλ. φθίσω· Ἀόρ. ἐφθισα. Σημαίνει καὶ ἀμεταβάτως τὸ φ θ ε ί ρ ο μ α ι· καὶ τότε ἔχει Μέλλ. φθίσομαι ἐκ τοῦ φθίω· Παρακ. ἐφθίμαι.

Φ ύ ω (γεννῶ)· Μέλλ. φύσω· Ἀόρ. ἐφυσα. Ἀμεταβάτως λαμβάνονται ὁ Παρακ. πέφυκα, καὶ ὁ Ἀόρ. ἔ'. ἐφυν. ἐκ τοῦ ΦΥΜΙ· ὅθεν Ἀπαρέμφατος, φῦναι, καὶ Μετ. ὁ φύς, τοῦ φύντος· τὸ δὲ ἐφύην, φυῖναι, φυεῖς, εἶναι μεταγενέστεροι σχηματισμοί.

Χ.

Χ α ί ρ ω· Μέλλ. χαιρήσω, ἐκ τοῦ ΧΑΙΡΕΩ· (ὁ δὲ χαρήσομαι, εἶναι τῶν νεωτέρων)· Παρακ. κεχάρηκα· Ἀόρ. ἔ'. ἐχάρην· ἐκ τοῦ ΧΑΡΗΜΙ· παθητ. Παρακ. κεχάρημαι.

Χ έ ω (χύνω)· Μέλλ. χεύσω· Ἀόρ. ἔχεα· Παρακ. κέχυκα· Προστ. χέον, χεάτω· καὶ παθητ. Παρακ. κέχυμαι· Ἀόρ. ἐχύθην.

Χ ρ ή (εἶναι ἀνάγκη, πρέπει)· Παρακ. ἐχρῆν, καὶ χρῆν· Μέλλ. χρήσει. Εὐκτ. χρεῖη· Ἰποτ. ἐὰν χρῆ· Ἀπαρ. χρῆναι· Μετ. τὸ χρεῶν, ἥτις εἶναι ἄκλιτος.

Χ ρ ώ ν ν υ μ ι, καὶ χρωννύω (χρωματίζω)· Μέλλ. χρώσω, ἐκ τοῦ ΧΡΩΩ· Ἀόρ. ἐχρωσα· παθητ. Παρακ. κέχρωσμαι.

Χ ώ ν ν υ μ ι, καὶ χωννύω (ἐπισωρεύω χῶμα). Μέλλ. χῶσω, ἐκ τοῦ χῶω, τὸ ὁποῖον κλίνεται ὁμαλῶς· παθητ. Παρακ. κέχωσμαι.

Ω.

Ω θ έ ω, (σπρώχνω)· Παρακ. ἐώθουν· Μέλλ. ὠθήσω· συντηθεστέως δὲ, ὦσω, ἐκ τοῦ ΟΘΩ· Ἀόρ. ἔωσα· Παρακ. ἔωκα· παθητ. Παρακ. ἐώσμαι· Ἀόρ. ἐώσθην· Μέλλ. ὠσθήσομαι.

ΑΝΩΜΑΛΙΑ ΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Α.

Ἀλέθω· Μέλλ. θέλω ἀλέσειν· Ἀόρ. ἤλεσα.

Ἀμαρτάνω· Παρατ. ἡμάρτανον· Μέλλ. θέλω ἀμαρτήσαι· Ἀόρ. ἡμάρτησα.

Ἄμε, καὶ πληθυντικῶς, ἄμετε, ἐκ τοῦ ΑΜΩ.

Ἀναιβαίνω, καὶ ἀναβαίνω· Μέλλ. θέλω ἀναεῖ· Ἀόρ. ἀνέβην· Προστ. Ἀόρ. ἀναΐβα.

Ἀποθαίνω, καὶ ἀποθνήσκω· Μέλλ. θέλω ἀποθάνει· Ἀόρ. ἀπέθανον.

Ἀποκάμνω· Μέλλ. θέλω ἀποκάμει· Ἀόρ. ἀπέκαμα.

Ἀπολαμβάνω· Μέλλ. θέλω ἀπολαύσει· Ἀόρ. ἀπήλαυσα.

Ἀρέσκω· Μέλλ. θέλω ἀρέσει· Ἀόρ. ἤρεσα.

Αὐξάνω· Μέλλ. θέλω αὐξήσαι· Ἀόρ. ηὔξησα· Παθητ. αὐξάνομαι· Μέλλ. θέλω αὐξηθῇ· Ἀόρ. ηὔξηθην.

Ἀφίνω· Μέλλ. θέλω ἀφήσει· Ἀόρ. ἀφήκα, καὶ ἄφησα· Προστ. ἄφησε, καὶ ἄφες· Παθητ. ἀφίνομαι· Μέλλ. θέλω ἀφεθῇ· Ἀόρ. ἀφέθην, καὶ κοινότερον ἀφέθηκα.

Β.

Βάλλω· Μέλλ. θέλω βάλλει· (διὰ τὸ πολλάκις), καὶ θέλω βάλλει, διὰ τὸ ἅπαξ). Ἀόριστος ἐβαλα· Παθητ. βέλλομαι· Μέλλ. θέλω βαλθῇ· Ἀόρ. ἐβάλθην.

Βαρῶ (κτυπῶ) ἐκ τοῦ βαρέω· Μέλλ. θέλω βαρέσει· Ἀόρ. ἐβάρεσα· Παθητ. βαροῦμαι· Ἀόρ. ἐβαρέθην, ὅστις λαμβάνεται ὡς Ἀόριστος καὶ τοῦ βαρύνομαι· εἰς τοῦτο ὅμως ὁ ὀρθότερος εἶναι, ἐβαρύνθην.

Βαστῶ, ἐκ τοῦ βαστάω, καὶ βαστάζω· Μέλλ. θέλω βαστάξει, ἢ βαστάσει· Ἀόρ. ἐβάσταξα, καὶ ἐβάστασα· Ἀόρ. παθητ. ἐβαστάχθην.

Βλαστάνω· Μέλλ. θέλω βλαστήσει· Ἀόρ. ἐβλάστησα.

Βλέπω· Μέλλ. θέλω ἰδεῖ· Ἀόρ. εἶδον· τὰ δὲ σύνθετα κλίνονται ὁμοῦ, ὡς, ἀποβλέπω· θέλω ἀποβλέψει· ἀπέβλεψα.

Βόσκω· Μέλλ. θέλω βοσκήσει· Ἀόρ. ἐβόσκησα· Παθητ. βόσκομαι· θέλω βοσκηθῇ· ἐβοσκήθην.

Γ.

Γέρνω· Μέλλ. θέλω γύρει· Ἀόρ. ἤγυρα.

Γίνομαι· Μέλλ. θέλω γείνει, ἢ γίνειν· Ἀόρ. ἔγεινα, ἢ ἔγινα.

Δ.

Δείχνω· Μέλλ. θέλω δείξει, Ἀόρ. ἔδειξα· Παθητ. θέλω δειχθῇ· Ἀόρ. ἐδείχθην.

Δέρνω· Μέλλ. θέλω δαίρει· Ἀόρ. ἔδειρα· Παθητικόν, θέλω δαρθῇ· Ἀόρ. ἐδάρθην.

Διδάσκω· Μέλλ. θέλω διδάξει· Ἀόρ. ἐδίδαξα· Παθητ. θέλω δι-
δαχθῇ· Ἀόρ. ἐδιδάχθην.

Δίδω· Μέλλ. θέλω δώσει· Ἀόρ. ἔδωκα, ἢ ἔδωσα· Παθητ. θέλω
δοθῇ· Ἀόρ. ἐδόθην.

Δύναμαι· Μέλλ. θέλω δύνηθαι· Ἀόρ. ἐδυνήθην, καὶ ἐδυνήθην.

Ε.

Ἐνδύνω, καὶ ἐνδύω· Μέλλ. θέλω ἐνδύσει· Ἀόρ. ἐνδυσά, ἢ
ἐνέδυσα· Παθητ. Μέλλ. θέλω ἐνδυθῇ· Ἀόρ. ἐνδύθην, ἢ ἐνεδύθην.

Ἐξεύρω· Μέλλ. θέλω μάθει· Ἀόρ. ἔμαθον.

Ἐντρεπوماί· Μέλλ. θέλω ἐντραπῇ· Ἀόρ. ἐντραπήν.

Ἐρχομαι· Μέλλ. θέλω ἔλθει· Ἀόρ. ἤλθον.

Εὐρίσκω· Μέλλ. θέλω εὔρει· Ἀόρ. εὔρον· λέγουσι καὶ εὔρηκα·
Παθητ. θέλω εὔρεθῇ· Ἀόρ. εὔρέθην.

Ἐχω· Μέλλ. θέλω λάβει· Ἀόρ. ἔλαβον.

Ζ.

Ζῶ, ζῆς, ζῇ· Ζῶμεν, ζῆτε, ζῶσι. Παρατ. ἔζων, ἔζης, ἔζη· ἐζῶμεν,
ἐζῆτε, ἔζων. κτλ. Μέλλ. θέλω ζήσει· Ἀόρ. ἔζησα· Προσ. ζήθι, ζήτω.

Θ.

Θάπτω· Μέλλ. θέλω θάψει· Ἀόρ. ἔθαψα· Παθητ. Μέλλ. θέλω
ταφῇ· Ἀόρ. ἐτάφην.

Θαῖρῶ (ἔχω θάρρος εἰς τινά)· Μέλλ. θέλω θαῖρήσει· Ἀόρ. ἐθάρ-
ρησα· καὶ θαῖρεύομαι· Ἀόρ. ἐθαῖρεύθην.

Θαῖρῶ (νομίζω)· Ἀόρ. ἐνόμισα, καὶ κοινότερον, ἐθαῖρυσσα.

Θέτω· Μέλλ. θέλω θέσει· Ἀόρ. ἔθεσα· Παθητ. θέλω τεθῇ· Ἀόρ.
ἐτέθην.

Κ.

Καίω, καὶ καῶ· Μέλλ. θέλω καύσει· Ἀόρ. ἔκαυσα· Παθητ. καί-
ομαι, καὶ καύομαι· Μέλλ. θέλω καή, ἢ καυθῇ· Ἀόρ. ἐκάην, ἢ ἐκαύθην.

Καλῶ· Μέλλ. θέλω καλέσει· Ἀόρ. ἐκάλεσα· Παθητ. θέλω καλε-
σθῇ· Ἀόρ. ἐκαλέσθην.

Κάμνω· Μέλλ. θέλω κάμει· Ἀόρ. ἔκαμον.

Καμόνομαι· Μέλλ. θέλω καμωθῇ· Ἀόρ. ἐκαμώθην.

Κερνῶ καὶ κερνῶ· Μέλλ. θέλω κεράσει· Ἀόρ. ἐκέρασα.

Κλαίω· Μέλλ. θέλω κλαύσει· Ἀόρ. ἔκλαυσα.

Κρεμάζω, καὶ κρεμνῶ· Μέλλ. θέλω κρεμάσει· Ἀόρ. ἐκρέ-
μασα· Παθητ. Μέλλ. θέλω κρεμασθῇ· Ἀόρ. ἐκρεμάσθην.

Κρέμαμαι, καὶ κρέμομαι (ἀπό)· λέγονται ἐπὶ πραγμά-
των κρεμασμένων ἀπὸ τινος μέρους· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες ὑπέ-
κεινται εἰς ἄλλον, ἢ ἐλπίζουσιν εἰς αὐτόν.

Λ.

Λαμβάνω· Μέλλ. θέλω λάβει· Ἀόρ. ἔλαβον.

Λανθάνω· Μέλλ. θέλω λανθάσει· Ἄορ. ἐλάνθασα, καὶ εἰς τὴν παθητικὴν φωνήν, λανθάνομαι· Ἄορ. ἐλανθάσθην.

Λαχαίνω· Μέλλ. θέλω λάχει· Ἄορ. ἔλαχον.

Λέγω· Μέλλ. θέλω εἰπεί· Ἄορ. εἶπα, καὶ εἶπον· Παθητ. ἐλέχθην, καὶ κοινότερον εἰπώθη (ἀπροσώπως). Τὰ σύνθετα, διαλέγω, συλλέγω, ἔχουσιν Ἄορ. ὁμαλόν, ἐσύλλεξα, ἐδιάλεξα.

Μανθάνω, καὶ κοινότερον, μαθαίνω· Μέλλ. θέλω μάθει· Ἄορ. ἔμαθον.

Μέμφομαι· Μέλλ. θέλω μεμφθῇ· Ἄορ. ἐμέμφθην.

Ξ.

Ξερνῶ· Μέλλ. θέλω ξεράσει· Ἄορ. ἐξέρασα.

Ξύνω, καὶ ξύω· Μέλλ. θέλω ξύσει· Ἄορ. ἐξυσα.

Ο.

Ὀμνύω, κοινότερον, ὁμόνω· Μέλλ. θέλω ὁμόσει· Ἄορ. ὤμοσα.

Π.

Πάσχω, κοινότερον, παθαίνω· Μέλλ. θέλω πάθει· Ἄορ. ἔπαθον.

Πέρνω· Μέλλ. θέλω πάρει· Ἄορ. ἐπῆρα.

Περνῶ· Μέλλ. θέλω περάσει· Ἄορ. ἐπέρασα.

Πηγαίνω, πάγω, ἢ ὑπάγω· Μέλλ. θέλω ὑπάγει· Ἄορ. ἐπῆγα, καὶ ὑπῆγα.

Πίνω· Μέλλ. θέλω πεί· Ἄορ. ἐπιον· Πιθ. θέλω ποθῇ· Ἄορ. ἐπόθην.

Πίπτω· Μέλλ. θέλω πέσει· Ἄορ. ἔπεσα, ἢ ἔπεσον.

Πλέω· Μέλλ. θέλω πλεύσει· Ἄορ. ἐπλευσα.

Ρ.

Ῥέω· Μέλλ. θέλω ρεύσει· Ἄορ. ἔρρευσα.

Σ.

Σβένω, καὶ σβύνω· Παρατ. ἔσβενα, καὶ ἔσβυνα· Μέλλ. θέλω σβέσει, καὶ σβύσει· Ἄορ. ἔσβεσα, καὶ ἔσβυσα· Πιθητ. σβύνομαι· Ἄορ. ἐσβέσθην, καὶ κοινότερον, ἐσβύσθην.

Στέχω, καὶ στέχομαι· Μέλλ. θέλω σταθῇ· Ἄορ. ἐστάθην· Προστ. Ἄορ. στάσου.

Τ.

Τρώγω· Μέλλ. θέλω φάγει· Ἄορ. ἔφαγον· Προστ. Ἄορ. φάγε.

Τυχαίνω· Μέλλ. θέλω τύχει· Ἄορ. ἔτυχον.

Υ.

Υπάγω· βλέπ. πηγαίνω.

Υπόσχομαι· Μέλλ. θέλω ὑποσχεθῇ· Ἄορ. ὑποσχέθην.

Φ.

Φεύγω· Μέλλ. θέλω φύγει· Ἄορ. ἔφυγον· Προστ. Ἄορ. φύγε.

Φθείρω· Μέλλ. θέλω φθείρει· Ἄορ. ἔφθειρα· Παθητ. Μέλλ. θέλω φθαρή· Ἄορ. ἀ. ἐφθάρην.

Φράττω. Μέλλ. θέλω φράξει· Ἀόρ. ἐφραζα.
Φρίττω· Μέλλ. θέλω φρίξει· Ἀόρ. ἐφριξα.

X.

Χόνω· Μέλλ. θέλω χώσει· Ἀόρ. ἐχωσα.

Χύνω· Μέλλ. θέλω χύσει· Ἀόρ. ἐχυσα, καὶ ἐχεα.

Ψ.

Ψήνω, καὶ ψένω· Μέλλ. θέλω ψήσει· Ἀόρ. ἐψησα.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΙΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΨΙΛΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ

ΔΑΣΥΝΟΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

α. Εἰς τὴν κλίσιν τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ρημάτων, καὶ εἰς τὰς παρχωγούς ἐν γένει λέξεις, φυλάττεται τὸ ἀρχικὸν πνεῦμα, ἀγαθός, ἀγαθῶ· ἅγιος, ἀγίου, ἀγιάζω· ἀκούω, ἤκουον, ἀκουσμα· ὀρώ, ἑώρων, ὀρασις.

β'. Τὸ ἐπιτατικὸν, ἡ σερητικὸν, ἡ προσθετικὸν α ψιλοῦται, καθὼς, ἄνοσμος, ἀθάνατος· στάχυς, ἄσταχυς.

γ'. Ὅσαι λέξεις ἀρχίζουσιν ἀπὸ φωνήεντος μετὰ ἀφαίρεσιν ψιλοῦ συμφώνου, δασύνονται, καθὼς, τόσος, ὅσος· πηλίκος, ἡλίκος· τότε, ὅτε· τέως, ἕως.

δ'. Τὰ ἀριθμητικὰ μέχρι τῶν ὀκτῶ δασύνονται, καθὼς, εἰς, ἕξ, ἐπτά.

ε. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις δασύνονται· ὅσαι δὲ ἐξ αὐτῶν εἶναι κοιναὶ καὶ εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, καταγράφονται ἰδιαιτέρως.

Ἄβρα, ἄβρως, ἀγνός, αἶμος, αἰμύλως, αἰρῶ, ἄλις, ἄλλομαι, ἄρμα, ἀψίς, ἑδος, ἑδνα, ἐζομαι, εἰλύω, αἶμα, εἶργω, ἐκάς, ἐκάτερος, ἐλιξ, ἐλίσσω, ἐλμινς, ἐνυς, ἐπομαι, ἔρκος, ἔρση, ἐστιῶ, ἕτερος, εὐδω, ἐφθός, ἐψω, ἐψα, ἔωλος, ἥβη, ἡβάσκω, ἡκιστα, ἡκω, ἥλος, ἡμων, ἡνία, ἡνίκω, ἡπαρ, ἡσων, ἡτῶμαι, ἰδρύω, ἱημι, ἰκάνω, ἰκνούμαι, ἰμάς, ἰμάσω, ἰμεῖρω, ἱμερος, ἰστημι, ὀλκάς, ὀλκή, ὄλμος, ὀπλή, ὀρμαθός, ὀρῶ, ὠδε, ὠρακιδῶ· ἡ ἀναφορικὴ δε, ἡ, δ· καὶ ἡ τριτοπρόσωπος οὐ, οἶ, ἕ.

ΚΟΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕἰΣ ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗΝ.

Ἄγιος, ἄδης, ἄδρως, αἶμα, ἄλας, ἄμα, ἄμαξα, ἁμαρτάνω, ἁμίλλα, ἀπαλός, ἀπαξ, ἀπλοῦς, ἀπτομαι, ἀρπάζω, ἀψίκορος, ἐβδομος, ἐβραῖος, ἔδρα, εἰμαρμένη, εἰρμός, εἰρητή, ἐκαστος, ἐκάβη, ἐκάτη, ἐκατὼν, ἐκὼν, ἐλένη, ἐλένος, ἐλικὼν, ἔλλην, ἑλλήσποντος, ἐλκος, ἐλκύω, ἐλκω, ἑλος, ἐνεκα, ἐορτή, ἐρμηνεύς, ἑρμῆς, ἐρπετὼν, ἐρπω, ἐταῖρος, ἐτοιμος, εὐρίσκω, ἡγεμών, ἡγουμαι, ἡδομαι, ἡδύς, ἡλικία, ἡλιος, ἡμέρα, ἡμερος, ἡμεῖς, ἡμισυς, ἡνίοχος, ἥρα, ἥρακλῆς, ἥρως, Ἡσίοδος, ἡσυχος, Ἡφαιστίων, Ἡφαιστος, ἰέραξ, ἰερὸς, ἰκανός, ἰκετεύω, ἰλαρὸς, ἰλεως, ἰνα, ἱππος, ἱπταμαι, ἱστορῶ, ὀδός, ὄλος, ὀμαλός, Ὀμηρος, ὀμιλος, ὀμοιος, ὀμοῦ, ὀμως, ὀπλον, ὀπου, ὀπως, ὀρκος, ὀρος, (ὀ), ὀπως, ὦρα, ὠραίος, ὦς, τὰ ἄρθρα ὀ, ἡ, οἶ. Αἱ δεικτικαὶ Ἀντωνυμίαι, οὗτος, αὐτή.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

www.libtool.com

ΑΡΧΑΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

1. Σύνταξις. 2. Πρότασις. 3. Συμφωνία επιθετική, και ρηματική.

1. *Τί είναι ἡ Σύνταξις;*

ΣΥΝΤΑΞΙΣ λέγεται εἰς τὴν Γραμματικὴν ἡ τάξις, τὴν ὁποῖαν δι-
δομεν εἰς τὰς λέξεις μετὰ σχηματισμὸν τινα κανονικόν, διὰ νὰ φανερό-
νωμεν καθαρά τὰ νοήματά μας, λαλοῦντες ἢ γράφοντες.

2. *Τί είναι ἡ Πρότασις;*

Πρότασις λέγεται ἡ διὰ λόγου φανέρωσις τῆς κρίσεως, τὴν ὁποῖαν
πάμνομεν περὶ προσώπου τινὸς ἢ πράγματος. Καὶ ὁ πλεόν συντομος
λόγος πρέπει ἀναγκάτως νὰ φανερόνῃ περὶ τίνος προσώπου ἢ πράγμα-
τος, ὅτι ὑπάρχει, ἢ ὅτι ἐνεργεῖ εἰς ἄλλο, ἢ πάσχει ὑπὸ ἄλλου, ἢ εὐρί-
σκεται εἰς κατὰσχίν τινα. Ἡ φανέρωσις αὕτη λέγεται Πρότασις, διότι
προτείνεται ἐξῶ, προβάλλεται ὑπὸ τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος, διὰ νὰ
φανερωθῇ εἰς τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐπειδὴ διακρίνομεν τὰ πρόσωπα μετὰ τὰς
ἀντωνυμίας, τὰ πράγματα μετὰ τὰ οὐσιαστικά, τὴν ὑπαρξίν δὲ καὶ τὰς
διαφόρους ἐνεργείας, πάθη, καὶ καταστάσεις αὐτῶν μετὰ τὰ ῥήματα,
εἶναι φανερόν ὅτι πᾶσα πρότασις διὰ νὰ φανερόνῃ κρίσιν τινὰ τοῦ πνεύ-
ματος, πρέπει ἀναγκάτως νὰ ἔχῃ μίαν τινὰ ἀντωνυμίαν, ἢ ὄνομα καὶ
ἢ ῥῆμα, καθὼς βλέπεις εἰς τὰ ἀκόλουθα παραδείγματα.

Ἔστι Θεός. Ὁ Θεὸς ἐποίησε τὰ πάντα. Οἱ κακοὶ κολάζονται ὑπὸ
τοῦ Θεοῦ. Οἱ δίκαιοι εἰρηνεύουσιν. Ἡ μέθη ἐστὶ μανία.

Εἰς τὰς προτάσεις ἡ ὀνομαστική, ἥτις παριστάνει τὸ πρόσωπον ἢ
τὸ πᾶν περὶ τοῦ ὁποῖου κρίνομεν, λέγεται Ἰποκείμενον· τὸ δὲ
ῥῆμα, καὶ ἡ ἄλλη ὀνομαστική, ἂν ᾖ, ἥτις φανεροῖν τί κρίνομεν περὶ
τοῦ Ἰποκείμενου, ὀνομάζεται Κατηγορούμενον, ἡγουν λεγόμενον ἐπάνω
εἰς τὸ Ἰποκείμενον, οὕτω εἰς τὰς ἀνωτέρω προτάσεις, ὁ Θεός, εἶναι
Ἰποκείμενον· ὁμοίως οἱ κακοὶ, οἱ δίκαιοι, ἡ μέθη· ἐστὶ,
εἶναι τὸ ῥῆμα τὸ φανερόν ὑπαρξίν, ἐποίησε, κολάζονται,

εἰρηνεύουσι, μανία, εἶναι καθὲν εἰς τὴν πρότασιν αὐτοῦ κατηγορούμενον· Τὸ Ἵ�ποκείμενον καὶ τὸ Κατηγορούμενον λέγονται καὶ ὅροι τῆς Προτάσεως, διότι ταῦτα εἶναι τὰ ὅρια αὐτῆς, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Εἰς τὰ ῥήματα, ὅπου δὲν φαίνεται τὸ ὑπαρκτικόν, ἐννοεῖται· ὡς, ἔστι ποιήσας, ἀντὶ ἐποίησεν· εἰσὶ κολάζόμενοι, ἀντὶ κολάζονται· κτλ.

Ὅσαι ἄλλαι λέξεις ἤθελον προσεθῇ εἰς τὸ Ἵ�ποκείμενον, ἢ εἰς τὸ Κατηγορούμενον κατὰ τὴν χρείαν λέγονται Συμπληρώματα, διότι συμπληροῦσι τότε τὴν πρότασιν.

Ἐὰν εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν ᾖναι δύο ὑποκείμενα ἢ Κατηγορούμενα διάφορα, ἢ πρότασις λέγεται Σύνθετος, καθὼς, Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Παῦλος εἶναι ἐπιμελεῖς καὶ χρηστοθήεις. Ἡ σύνθεσις γίνεται ἢ εἰς μόνον τὸ ὑποκείμενον, ἢ εἰς μόνον τὸ κατηγορούμενον, ἢ καὶ εἰς τὰ δύο, ὅποια εἶναι ἡ ἀνωτέρω.

Τὸ ἐπίθετον φανερώνει μὲ συντομίαν ὅποιον εἶναι τὸ πρόσωπον, ἢ τὸ πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦμεν, ἢ γράφομεν· ἀντὶ νὰ εἰπω παρδειγματος χάριν, Ὁ μαθητῆς ὅστις ἔχει ἐπιμέλειαν, προκόπτει· λέγω, Ὁ ἐπιμελὴς μαθητῆς προκόπτει. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ ἐπίθετον προσδιορίζει τὸ οὐσιαστικὸν καὶ παριστάνει αὐτὸ ὅποιον εἶναι, διὰ τοῦτο συμμορφώνεται μὲ ἐκεῖνο καὶ εἰς τὸ γένος, καὶ εἰς τὴν πτώσιν, καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν, καθὼς, ὁ δίκαιος κριτής· ἐν μεταβάλλῃ τὴν πτώσιν, ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ, πρέπει νὰ κάμῃ τὴν αὐτὴν μεταβολὴν καὶ εἰς τὸ ἐπίθετον, καθὼς, Τοῦ δικαίου κριτοῦ, κτλ. Ἐὰν ἀντὶ ἀρσενικοῦ οὐσιαστικοῦ μεταχειρισθῇ θηλυκόν, πρέπει τότε καὶ τὸ ἐπίθετον νὰ λαμβάνῃ σχηματισμὸν θηλυκοῦ γένους, καθὼς, Ἡ δικαία κρίσις. Ἡ δικαία τιμωρία. Ὁμοίως καὶ περὶ τοῦ οὐδετέρου γένους, καθὼς, Τὸ δίκαιον πρόσταγμα. Αὕτη λοιπὸν ἡ συμμόρφωσις τοῦ ἐπιθέτου μὲ τὸ οὐσιαστικὸν λέγεται συμφωνία ἐπιθετικῇ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συμφωνοῦσιν αἱ τριγενεῖς ἀντωνυμίαι μὲ τὸ οὐσιαστικόν, καὶ αἱ μετοχαί, διότι κλίνονται καὶ εἰς τὰ τρία γένη.

Τὸ ῥήμα πάλιν ἐπειδὴ φανερώνει τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα, ὅτι ὑπάρχει ἢ ὅτι ἐνεργεῖ, πάσχει, ἢ εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν τινα, πρέπει νὰ συμμορφώνηται μὲ τὸ ὑποκείμενον κατὰ πρόσωπον καὶ κατὰ ἀριθμὸν, καθὼς, Ἡ φρόνησίς ἐστι μέγιστον ἀγαθόν· Οἱ νόμοι εἰσὶ ψυχὴ πόλεως. Πάντες οἱ κακοὶ κολάζονται. Αὕτη λοιπὸν ἡ συμμόρφωσις λέγεται συμφωνία ῥηματικῇ.

Εἰς τὴν σημερινὴν Γλῶσσαν τὸ τρίτον πρόσωπον εἶναι λαμβάνεται καὶ εἰς τὸν ἐνικὸν καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ὁ ἔνεστὼς τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἀποσιωπᾶται πολλάκις ἐννοούμενος κατὰ συνήθειαν τῆς Γλώσσης, καθὼς καὶ τὴν σήμερον, Πιστὸν ἢ γῆ. Ἀπιστὸν ἢ θάλασσα.

Ἡ πληθυντικὴ ὁμοῦς ὀνομαστικὴ τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων ἐλάμβανε κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ῥῆμα ἐνικοῦ ἀριθμοῦ· οὕτως ἔλεγον, Τὰ δώματα στάζει· Τὰ ξύλα σήπεται· ἀντὶ στάζουσι, σήπονται.

Ἐξεναντίας δὲ ἡ ἐνικὴ ὀνομαστικὴ τῶν περιληπτικῶν ὀνομάτων, τὰ ὅποια σημαίνουνσι πολλὰ ὑποκείμενα, λαμβάνει εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ ῥῆμα πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ· καὶ τότε ἡ συμφωνία τοῦ ῥήματος γίνεται μετὰ τὴν ἐννοίαν τῶν πολλῶν, καθὼς, Ἡ βουλὴ ἔγνωσαν, ὅπου ἐννοοῦνται οἱ βουλευταί. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὸ ἔκαστος, καὶ εἰς τὸ ἄλλος ἄλλο· καθὼς, Ἐκαστος ἐθέλουσιν ἄρχειν. Ἄλλος ἄλλο ἡρώτων με, ὡς ἐάν ἐλεγόμεν καὶ τὴν σήμερον, Ἡ βουλὴ ἀπεφάσισαν· Ἐκαστος, ἡ καθεὶς θέλουσι νὰ ἄρχωσι· Μ' ἐρωτοῦσαν ἄλλος ἄλλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΡΗΜΑΤΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΑ ΜΕΤΑ ΜΕΤΟΧΗΣ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΗΣ

Εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως.

Εἶναι πολλὰ ῥήματα εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, τὰ ὅποια συντάσσονται μετὰ Μετοχῆς ἀναφερομένης εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, καὶ τότε φυσικὰ ἡ Μετοχὴ αὕτη συμφωνεῖ μετὰ τὸ ὑποκείμενον, καθὼς τὰ ἐπιθέτα· ἐξηγεῖται δὲ ἡ Μετοχὴ αὕτη εἰς τὴν Σημερινὴν Γλῶσσαν μετὰ τὸ ὅτι, καὶ εἰς ἄλλα μετὰ τὸ νὰ. Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

α'. Τὰ σημαίνοντα ἐνέργειαν αἰσθήσεως, ὅποιον τὸ ὀρῶ. Ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, ἡγουν, βλέπω ὅτι σφάλλω.

β'. Τὰ σημαίνοντα γνῶσιν, ὅποια τὰ, οἶδα, ἐπίσταμαι, οὐκ ἄγνοῶ, γινώσκω· καὶ τὸ σύνθετον σύνοιδα. Ἐν πολυτρόποις συμφοραῖς ἐπίσανται τραφέντες. Σύνοιδα εὐορκὸς ὢν· καὶ μετὰ δοτικὴν διὰ τὴν σύν. Σύνοιδα ἐμαυτῷ οὐδὲν ἐπισταμένῳ.

γ'. Τὰ σημαίνοντα νόησιν, γινώρισιν· ὅποια τὰ, μανθάνω, ἐκμανθάνω, γινώσκω, ἐνθυμοῦμαι, ἐννοῶ, ἔγνω· καλῶς πράξας.

δ'. Τὰ σημαίνοντα παρατήρησιν, ἡ δοκιμὴν, τὴν ὁποίαν τις κάμνει εἰς ἑαυτὸν, ὅποια τὰ, αἰσθάνομαι, εὐρίσκω. Οὐκ αἰσθάνεται ἀβουλίαν πολλὴν ἔχων.

ε'. Τὰ σημαίνοντα δεῖξιν, φανέρωσιν, ὅποια τὰ, δείκνυμι, ἀποδείκνυμι, δηλῶ, δῆλον ποιεῶ, διασαφῶ, ἐνδεί-

κνυμι, δῆλος εἰμι, φανερός εἰμι, φαίνομαι, ἀλτσκομαι, ἐλέγχομαι· καὶ τὰ ἐναντία τούτων, ὅποια τὰ, κρύπτομαι, λανθάνω. Δῆλός ἐστι ψευδόμενος.

ς'. Τὰ σημαίνοντα μνήμην, ἢ λήθην, ὅποια τὰ μέμνημαι, ἐπιλανθάνομαι. Μέμνημαι εἰπὼν ταῦτα.

ζ'. Τὰ σημαίνοντα παράδεισιν, ὑπομονὴν ἢ ἐπιμονήν, ὅποια τὰ, περιορῶ, ἀνέχομαι, ὑπομένω, μένω. Οὐκ ἀνέχεται καταφρονούμενος.

η'. Τὸ ἀγαπῶ, ὅταν σημαίνῃ τὸ ἀρκεῦμαι, εὐχαριστοῦμαι. Ἰπὸ μικροτέρων, καὶ φαυλωτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσθαι.

θ'. Τὰ σημαίνοντα παῦσιν, ἢ ἐναρξιν, ὅποια τὰ, παύομαι, λήγω, ἐπέχω, ἐκλείπω, ἐπιλείπω, ἀπολείπω, ἄρχομαι, ὑπάρχω. Οὐ παύεται κλαίων.

ι. Οὕτω συντάσσονται ἐνίοτε καὶ τὰ, πειρῶμαι, ἔοικα, κύριός εἰμι, συμβαίνει, ἀναίνομαι, παρασκευάζομαι· καὶ τὰ ἀφηγηματικά, ἀγγέλλεται, λέγεται, μαρτυροῦμαι, μαρτυρεῖται ταῦτα πράξας.

ια. Τὰ σημαίνοντα ψυχικόν τι αἶσθημα, ὡς, χαράν, λύπην, κ.τ.λ. ὅποια τὰ, χαίρω, γήθομαι, ἡδομαι, ἄχθομαι, ἀγανακτῶ, αἰσχύνομαι, αἰδοῦμαι, χαίρουσι τιμώμενοι.

ιβ'. Τὰ σημαίνοντα ἐξυκολούθησιν πράξεώς τινος, τὴν ὁποίαν φανερόναι ἢ μετοχῇ, ὅποια εἶναι τὰ, διατελῶ, διαγίγνομαι, διάγω, καθῶς, Διατελεῖ πράττων καὶ λέγων τὰ βέλτιστα.

ιγ'. Τὸ λανθάνω, τὸ ὅποιον μὲ τὴν Μετοχὴν σημαίνει ὅτι ἡ πράξις ἐγένεν ἀνεπαίσθητος, ἢ κρυφίως χωρὶς νὰ τὸ ἐξεύρῃ τις, καθῶς, Ὁ Κροῖσος φονέα τοῦ παιδὸς ἐλάνθανε βόσκων.

ιδ'. Τὸ φθάνω, τὸ ὅποιον σημαίνει προλαμβάνω, προφθάνω, καθῶς, Ἐφθησαν πολλὰ οἱ Σκύθαι τοὺς Πέρσας ἐπὶ τὴν γέφυραν ἀπικόμενοι· ἤγουν, ἐπρόλαβαν πολὺ τοὺς Πέρσας οἱ σκύθαι καὶ ἤλθον εἰς τὴν γέφυραν.

ιε. Τὸ τυγχάνω, ὅταν σημαίνῃ ὅτι γίνεται τι κατὰ τύχην, καθῶς, Ἐτυχον ὁπλίζεται ἐν τῇ ἀγορᾷ καθεύδοντες ὡς πεντήκοντα.

ις'. Ὅταν τὸ ῥῆμα προσδιορίζῃ τὴν ποιότητα τῆς πράξεως παριστάνον ὅτι ἐγείναι καλῶς ἢ κακῶς, δικαίως ἢ ἀδίκως, ἡ πράξις ἐκφράζεται μὲ μετοχὴν, καθῶς, Ἀδικεῖτε πολέμου ἄρχοντες, ἤγουν, ἀδικεῖτε κάμνοντες ἀρχὴν πολέμου.

ιζ'. Τὰ σημαίνοντα κίνησιν συντάσσονται μὲ μετοχὴν κατὰ Μέλλοντα χρόνον, ἐνίοτε καὶ κατὰ Ἐνεστώτα· παριστάνει δὲ ἡ μετοχὴ τὸν

σκοπὸν τῆς κινήσεως, καθὼς, Ἀνίσταντο λέγοντες ἀ ἐγί-
νωσκον, ἤγουν, ἐσηκόνοντο διὰ νὰ εἰπωσι τὴν
γνώμην αὐτῶν.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

- α. Δὲν βλέπει, ὅτι κινδυνεύει νὰ πέσης ;
β'. Καταλαμβάνω ὅτι ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν βλάπτομαι.
γ'. Τώρα γνωρίζω ὅτι δὲν δύναμαι νὰ προκόψω χωρὶς ἐπιμέλειαν.
δ'. Δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι ἀμαρτάνεις εἰς τὸν Θεόν, ὅταν παρακούῃς
εἰς τοὺς γονεῖς σου ;
ε. Ὁ Ἀντώνιος εἶναι φανερόν ὅτι δὲν αἰσθάνεται ὅτι βλάπτει ἐαυτόν.
ς'. Ἐνθυμοῦ ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος.
ζ'. Μὴ ὑπόφερε νὰ νικᾷσαι ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν διὰ τὴν ἀμέλει-
άν σου.
η. Εὐχαριστοῦ νὰ τιμᾷσαι ὑπὸ ἐνὸς καλοῦ μᾶλλον παρὰ ὑπὸ μυρίων
ἀχρείων.
θ'. Μὴ παύου ποτὲ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, ὅτι σὲ ἔκαμεν ἄνθρωπον,
χριστιανὸν καὶ Ἕλληνα.
ι. Ὁ Σωκράτης μαρτυρεῖται ὅτι ἦτο σοφώτερος πάντων τῶν Ἑλ-
λήνων.
ια. Χαίρω νὰ βλέπω τὴν ἐπιμέλειάν σου.
ιβ'. Ὁ Δημήτριος ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιμελῇται καὶ νὰ ζῇ ἀμέμπτως.
ιγ'. Δὲν με λανθάνεις ὅτι χθὲς παρεπίκρανας τὴν μητέρα σου.
ιδ'. Χθὲς μ' ἐπρόλαβεν ὁ Ἰωάννης καὶ κατέβη εἰς τὸν Πειραιᾶ.
ιε. Χθὲς ὅτε ἤλθες, ἔτυχε νὰ κοιμῶμαι.
ισ'. Τρεῖς ἀδικεῖς ὅταν ἀμελῇς, τὸν ἐαυτόν σου, τοὺς γονεῖς, καὶ
τὴν πατρίδα.
ιζ'. Ἀκούσας ὅτι ἀρρώστεις, ἦλθον νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ.
'Αντί· Πόσον πωλεῖς τοῦτο ;
Τὸ βιβλίον τοῦτο ἠγόρασα δύο δραχμάς.
Οὕτω καὶ εἰς ἐκάστην τῶν ἀκολουθῶν προθέσεων ὁ διδάσκαλος πρέ-
πει νὰ γυμνάξῃ τὸν μαθητὴν διὰ παραδειγμάτων, καὶ νὰ ὑποχρεοῖ
αὐτὸν νὰ κἀμνη καὶ οἰκοθεῖν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Πλαγία Σύνταξις.

Πλαγία σύνταξις λέγεται, ὅταν λαμβάνηται εἰς τὴν πρότασιν πλα-
γία πτώσις ὀνόματος, ἀντωνυμίας, ἢ μετοχῆς· ἐπειδὴ ὁμως εἰς τὴν
τοιαύτην σύνταξιν ἐμβαίνει οὕτως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ἐννοοῦνται ἔξωθεν
προθέσεις, πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν πρότερον συντόμως περὶ αὐτῶν.

Ἀπὸ τὰς προθέσεις ἄλλαι συντάσσονται μετὰ μιᾶς μόνης πλαγίας
πτώσεως, ἄλλαι μετὰ δύο, καὶ ἄλλαι μετὰ πασῶν.

ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΑΙ ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ.

Ἀντί, Ἀπό, Ἐκ, Πρό.

Ἀντί. Ἡ πρόθεσις αὕτη συντάσσεται μετὰ Γενικῆς, καὶ φανερόν-
ναι ἀνταλλαγὴν, ἤγουν, ὅτι διδεται, λαμβάνεται καὶ γενικῶς, ὅτι γί-
νεται τι εἰς τόπον ἄλλου, ἢ δι' ἄλλο τι· πολλάκις βάλλεται εἰς τὸν
λόγον μόνῃ ἡ Γενικὴ· καὶ ἐννοεῖται ἡ πρόθεσις, καθὼς εἰς τὰς πωλήσεις
καὶ ἀγοράσεις. Ἡμεῖς λέγομεν, παραδείγματος χάριν, Ἡ γόρρα σα
τοῦτο διὰ πέντε δραχμάς, ἢ, πέντε δραχμάς· οἱ
ἄρχαιοι Ἕλληνες ἔλεγον, Ὡν ησάμην τοῦτο πέντε δραχμῶν.

Ἀπό. Ἡ πρόθεσις αὕτη φανερόναι ἀρχὴν τόπου ἢ χρόνου ἀπὸ τὸν
ὁποῖον ἀρχίζει νὰ γίνεσθαι ἡ κίνησις, ἢ νὰ μετρηθῇ ἀπόσχημα, ἢ χρό-
νος, καθὼς, Ἀπ' Ἀθηνῶν· Ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέ-
μου. Λαμβάνεται δὲ γενικῶς καὶ ὅπου εἶναι χρεῖα νὰ παρασῇσωμεν
ἡ πρόσωπον, ἡ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς ἀρχὴ ἄλλου τινός.
Εἰς τὰς αὐτὰς σχεδὸν περιστάσεις μεταχειρίζομεθα αὐτὴν καὶ ἡμεῖς
τὴν σήμερον μετὰ Αἰτιατικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἀναδιβάζουσα τὸν τόνον σημαίνει τὸ μακρὰν, ἢ ἔξω, καθὼς, Ἄπο
σκοποῦ.

Ἐκ καὶ **ἔξ**, πρὸ φωνήεντος. Ἡ πρόθεσις αὕτη συνειθίζεται καὶ
τὴν σήμερον· ἔχει δὲ εἰς τὴν ἀρχίαν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν μεγαλωτά-
την ὁμοιότητα μετὰ τὴν ἀπὸ· ὅθεν πολλάκις ἡ μία λαμβάνεται ἀντὶ
τῆς ἄλλης· εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις· ἰδιαιτέρως δὲ μεταχειρίζονται
τὴν **ἐκ**.

ἀ. Ὅταν θέλωσι νὰ φανερώσωσι τὴν αἰτίαν, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται τι,
καθὼς, Ἐκ Θεοῦ τὰ πάντα.

ἐ. Τὰ μέρη ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταται τι, ἢ τὴν ὕλην, ἐκ τῆς ὁποίας
κατασκευάζεται· εἰς ταύτην δὲ τὴν περίστασιν ἐννοεῖται πολλάκις,
καθὼς, Πᾶσα πόλις ἐξ οἰκίων σύγκειται. Ἀνδρίας
λίθου, ἤγουν, Ἀνδρίας ἐκ λίθου κατασκευασμένος,
ἢ λίθινος.

γ. Μεταβολὴν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην κατάστασιν, καθὼς, οἱ μὲν
ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν· οἱ δ' ἐξ ἀδούλων
ἐντιμοί· Εἰς τὰς τοιαύτας φράσεις ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα κοινότε-
ρον τὴν ἀπὸ με ὀνομαστικὴν.

δ. Τὸ ὅλον ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται μέρος. Εἰς τὴν περίστασιν
ταύτην ἡ πρόθεσις ἐννοεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καθὼς, Τινὲς τῶν
Ἑλλήνων. Αἱ τοιαῦται φράσεις εἶναι συνήθεις καὶ τὴν σήμερον,
κοινότερον ὁμῶς λέγομεν, Τινὲς ἀπὸ τοῦς Ἑλλήνας.

Πρό. Ἡ πρὸ φανερόναι κυρίως τὸ ἐμπρὸς, ἢ πρότερον, θεωρού-
μενον εἰς τόπον, εἰς χρόνον, καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ὁμοίαν περίστασιν,

καθώς, Πρὸ τῶν θυρῶν· Πρὸ τοῦ Περσικοῦ πολέμου· Ἡ γωνίσθησαν πρὸ τῆς πατρίδος. Μετὰ Γενικῆς συντάττομεν καὶ ἡμεῖς τὴν πρόθεσιν ταύτην διὰ νὰ σημαίνωμεν τὸ ἐμπρὸς, ἢ τὸ πρότερον κατὰ δὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπερασπίσεως μεταχειρίζομεθα τὴν διὰ μετὰ Αἰτιατικῆς, ἢ τὴν ὑπὲρ μετὰ Γενικῆς, καθὼς, Μάχεται διὰ τὴν πατρίδα, ἢ ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν λαμβάνεται ὡς πρόθεσις καὶ τὸ ἔνεκα, ἢ ἔνεκεν, συντασσόμενον μετὰ Γενικῆς, διὰ νὰ φανερώη τὴν αἰτίαν τινὸς πράξεως, ἢ τὸν σκοπὸν, καθὼς, Ἐνεκεν ἐμοῦ. Ἐνεκα τοῦ συμφέροντος. Σημαίνει ἀκόμη καὶ ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἐκφράζομεν μὲ τὰς φράσεις, ὅσον διὰ, ὅσον ἀπὸ, καὶ τότε προσίθεται ὁ γέ, καθὼς, Εἰ μὴ εἵχομεν τὸ φῶς, ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν, ἔνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν ἤγουν, Ἄν δὲν εἴχαμεν τὸ φῶς, ὅμοιοι μὲ τοὺς τυφλοὺς ἠθέλαμεν εἶσθαι, ὅσον διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν.

ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΑΙ ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ.

Ἐρ, Σύν.

Ἐν· Ἡ ἐν φανερόναι τὸ ἐντὸς, θεωρούμενον εἰς τόπον, εἰς χρόνον, καὶ εἰς πᾶν ἄλλο πρᾶγμα, καθὼς, Ἐν Ἑλλάδι· Ἐν νυκτί· Ἐν λόγοις· Ἐν τῷ νῷ. Λεγομένη ἢ ἐννοουμένη, φανερόναι καὶ τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται τι, καθὼς, πλῆττει λίθῳ, ἢ ἐν λίθῳ. Βάλλεται πολλάκις ἢ ἐν πρὸ τῆς Γενικῆς, καὶ τότε ἐννοεῖται ἡ Δοτική, τόπῳ, νᾶῳ, ἢ ἄλλη τις κατάλληλος εἰς τὸ νόημα, καθὼς, Ἐν ἁδου, ἤγουν ἐν τῷ τόπῳ. Ἐν Διονύσου, ἤγουν, ἐν τῷ νᾶῳ· ἢ ἐν συνειθίζεται καὶ τὴν σήμερον μετὰ Δοτικῆς, κοινότερον δὲ μεταχειρίζονται τὴν εἰς μετὰ Αἰτιατικῆς, ἢ μὲ τὸ μέσα εἰς, ἢ μὲ τὸ ἐντὸς καὶ μετὰ Γενικῆς, καθὼς, Δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του. Εὐρέθη μέσα εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐργάζεται ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Καὶ ἐπὶ χρόνου, καθὼς, Εἰς μίαν ἡμέραν· Μέσα εἰς μίαν ἡμέραν· Ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας· Τὸ δὲ ὄργανον φανερόνομεν μὲ τὴν μὲ καὶ μὲ Αἰτιατικὴν, καθὼς, Τὸν ἐκτύπησε μὲ πέτραν· τὸ μέσον δὲ ἢ τὸν τρόπον τῶν ψυχικῶν ἐνεργειῶν παριστάνομεν καὶ μὲ τὴν διὰ συντασσομένην μετὰ Γενικῆς, καθὼς, Τὸν ἔπεισε μὲ λόγον, ἢ διὰ λόγου.

Σύν. Ἡ σὺν μετὰ Δοτικῆς φανερόναι τὸ ὁμοῦ, ἔνωσιν, συντρόφουσιν προσώπων καὶ πραγμάτων, καθὼς, Ἦκε σὺν τριάκοντα ναυσίῳ· Ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα τὴν μὲ, ἢ τὴν ὁμοῦ μὲ,

καθώς,, Ἦλθε μὲ, ἡ ὁμοῦ μὲ τριάκοντα ναῦς. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἢ σὺν ἀφίεται πολλάκις ἐννοουμένη ἐξωθεν.

Εἰς, μετὰ Αἰτιατικῆς.

Ἡ εἰς, καὶ Ἀττικῶς ἐς, συντάσσεται μετὰ Αἰτιατικῆς, ὅπου θεωρεῖται κίνησις, ἢ μεταβολὴ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην κατάστασιν. Εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις μεταχειρίζομεθα αὐτὴν καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον.

Μὲ τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα λαμβάνεται εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἀντὶ τοῦ συνήθους ἔως, καθὼς, Εἰς ἑκατόν.

Πολλάκις ἐννοεῖται ἡ Αἰτιατικὴ, καθὼς, πορεύεται εἰς διδασκάλου, ἤγουν, εἰς τὸν οἶκον. Οὕτω λέγομεν καὶ ἡμεῖς, Ἰπάγω εἰς τοῦ Γεωργίου.

ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΑΙ ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ.

Διὰ, Κατὰ, Ὑπέρ.

Διὰ, μετὰ Γενικῆς. Φανερόναι τὸ διὰ μέσου, ὅχι μόνον τὸ τοπικόν, ἀλλὰ καὶ ὅποιονδήποτε ἄλλο μέσον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται τις διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του, καθὼς, Διὰ θαλάσσης. Διὰ τῆς ἡπείρου· Δι' ἔργων ἀγαθῶν· Διὰ τῆς ἐπιμελείας. Εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις μεταχειρίζομεθα καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον τὴν διὰ μετὰ Γενικῆς, καθὼς, Ἦλθε διὰ θαλάσσης, διὰ ξηρᾶς· Διὰ τῶν καλῶν αὐτοῦ πράξεων ὠφέλησε τὴν πατρίδα. Ἐνίοτε ἀντὶ τῆς διὰ λέγομεν διὰ μέσου.

Διὰ, μετὰ Αἰτιατικῆς. Φανερόναι αἰτίαν ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται ἢ προξενεῖται τι, ἢ, ὡς λέγουσι, τὴν ποιητικὴν αἰτίαν, καθὼς, Δόκει ὀρέγεσθαι τῆς δικαιοσύνης, μὴ δ' ἀσθένειαν, ἀλλὰ δι' ἐπιείκειαν, ἤγουν, φαίνουσι ὅτι ἀγαπᾶς τὴν δικαιοσύνην ὅχι δι' ἀδυναμίαν, ἀλλὰ δι' ἐπιείκειαν.

Εἰς τοὺς ποιητὰς εὐρίσκεται ἡ διὰ καὶ μετὰ Αἰτιατικῆς, σημαίνουσα τὸ τοπικόν ἢ χρονικόν διὰ μέσου, ἢ διὰ τῆς βοήθειας.

Κατὰ, μετὰ Γενικῆς. Φανερόναι κυρίως κίνησιν γινομένην ἀπὸ τῶν ἄνω εἰς τὰ κάτω, καὶ γενικῶς, πᾶν ὅ,τι λέγεται, ἢ ἐνεργεῖται ἐπάνω εἰς τινά, εἴτε διὰ καλῶν, εἴτε διὰ κακῶν, καθὼς, Λίθος ἔπεσε κατ' αὐτοῦ. Τοξεύει κατὰ σκοποῦ. Τοῦτό ἐστι μέγιστον καθ' ἡμῶν ἐγκώμιον. Καὶ ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα τὴν κατὰ μετὰ Γενικῆς διὰ νὰ φανερόνωμεν ὁμοίως κίνησιν ἀπὸ τῶν ἄνω γινομένην ἐπάνω εἰς τι, καὶ γενικῶς ὅ,τι λέγεται ἢ πράττεται ἐναντίον τινός· εἰς τὴν ὁποίαν περίστασιν ἀντὶ τῆς προθέσεως μεταχειρίζομεθα πολλάκις τὸ οὐδέτερον ἐναντίον μετὰ

Γενικῆς, ἡ ὁμοῦ μὲ τὴν εἰς καὶ μὲ Αἰτιατικὴν, καθὼς, Ἐλάλη-
σε ψευδῆ ἐναντίον μου, ἡ ἐναντίον εἰς ἐμέ.

Κατὰ, μετὰ Αἰτιατικῆς. Προσδιορίζει θέσιν ἢ διευθύν-
σιν τόπου, ἢ καιρὸν, καθὼς, Ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ Ἀύκειον·
Κατὰ τὸν Περικλέους χρόνον. Λαμβάνεται καὶ εἰς ἄλ-
λων πραγμάτων προσδιορισμούς, καθὼς, Κατὰ τὸν νόμον·
Κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· Κατὰ φύσιν· εἰς τὰς ὁποίας
περιστάσεις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὁμοιωματικὸν ἐπίρρημα ὡς, ἡ φανε-
ρόναι συμφωνίαν.

Εἰς τὰ ἐπιθέτα, καὶ εἰς τὰ ῥήματα, ὅταν ἦναι χρεῖα νὰ προσδιο-
ρίσωσι τὸ μέρος ἢ τὸ πᾶγμα, εἰς τὸ ὅποιον θεωρεῖται ἡ σημασία τοῦ
ἐπιθέτου, ἢ τοῦ ῥήματος, συνειθίζουσι νὰ μεταχειρίζονται τὴν Αἰτια-
τικὴν μόνην, ἀφίνοντας τὴν πρόθεσιν νὰ ἐννοῇται, ὡς, Λευκὸς τοὺς
ὁδόντας· Ταχὺς τοὺς πόδας· Ἀγαθὸς τὰ πεζικά·
Ἀλγεῖ τὴν κεφαλὴν.

Ἀποσιωπᾶται πολλάκις καὶ εἰς τὰ καιροῦ σημαντικὰ ὀνόματα, καὶ
εἰς διάφορα ἄλλα, ὡς, Ἐκείνην τὴν ἡμέραν· Τὸν αὐτὸν
τρόπον.

Εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις μεταχειρίζομεθα καὶ ἡμεῖς τὴν κατὰ
μετὰ Αἰτιατικῆς, ἡ μόνον τὴν Αἰτιατικὴν ἀποσιωπῶντες τὴν πρόθεσιν.

Ἵπέρ, μὲ Γενικὴν. Φανερώνει τὸ ἐπάνω ἀπὸ, θέσιν
υπερέχουσαν, ὑψηλοτέραν, ὡς, Ἵπέρ τῆς κεφαλῆς· Ἵπέρ
τῆς ὁδοῦ· ἡγουν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν· ἐπάνω
ἀπὸ τὸν δρόμον.

Μεταχειρίζονται αὐτὴν καὶ ὅταν θέλωσι νὰ φανερῶσιν βοήθειαν,
υπεράσπισιν, ὡς, ὅταν τις στέκηται ἐπάνω ἀπὸ κανένα ἀδύνατον καὶ
υπερασπίζεται αὐτὸν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν λαμβάνεται εἰς πᾶσαν
ἐνέργειαν γινομένην διὰ τὸ καλὸν τινός, καθὼς, Γράφει ὑπέρ
τῆς ἀληθείας· Μάχεται ὑπέρ τῆς πατρίδος· Κατὰ
τοιαύτην ἔννοιαν μεταχειρίζομεθα αὐτὴν καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον, συν-
τάττοντες μετὰ Γενικῆς.

Ἵπέρ, μετὰ Αἰτιατικῆς. Φανερώνει παραπάνω ἀπὸ, τὸ
ἐπέκεινα ὠρισμένου τινός τόπου, ἢ χρόνου, ἢ ἄλλης τινός ὠρισμένης
ποσότητος· ὡς, Ἵπέρ τὴν γέφυραν· Ἵπέρ τὰ ἐννενη-
κοντα ἔτη· Ἵπέρ δύναμιν. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν μετα-
χειρίζομεθα καὶ ἡμεῖς αὐτὴν μετὰ Αἰτιατικῆς, διὰ τὴν τοπικὴν ὁμῶς
θέσιν λέγουν κοινότερον, παραπάνω ἀπὸ· καθὼς, Κατοί-
κει παραπάνω ἀπὸ τὴν γέφυραν.

Ἄρα.

Ἡ ἀνὰ εὐρίσκεται μετὰ Δοτικῆς εἰς τοὺς Ἰωνικοὺς καὶ Δωρικοὺς
ποιητὰς, καὶ σημαίνει τὸ ἐπάνω, ἢ τὸ ἐν τὸς, καθὼς, Χρυ-

σέω ἀνὰ σκήπτρῳ, ἡγουν, ἐπάνω εἰς τὸ χρυσοῦ σκήπτρον· Ἀνὰ ναυσὶν, ἡγουν, μέσα εἰς τὰς ναυς.

Μετὰ Αἰτιατικῆς σημαίνει χρονικὴν διάρκειαν, ἢ συνέχειαν, καὶ ἰσοδυναμεῖ μετὴν κατὰ, καθὼς, Ἀνὰ τὸν πόλεμον τοῦτον· Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, ἡγουν, κατὰ τοῦτον τὸν πόλεμον· καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Φανερόναι ἀκόμη τὸ ἐναντίον, καθὼς εἰς κίνησιν γινομένην πρὸς τὰ ἄνω ἐναντίον μετὴν πρὸς τὰ κάτω, καθὼς, Πλεῖ ἀνὰ τὸν ποταμόν, ἡγουν, ἐναντίον εἰς τὸν ποταμόν.

Μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων φανερόναι τάξιν διανομῆς, ἢ διαιρέσεως, καθὼς, Ἔρχονται ἀνὰ τρεῖς· κατὰ τὴν αὐτὴν ἐννοιαν μεταχειρίζομεθα καὶ ἡμεῖς τὴν ἀνὰ μετὰ Αἰτιατικῆς.

Εἰς φράσαις τινὰς ἰσοδυναμεῖ μετὴν ἐν ἡ διὰ, καθὼς, Ἀνὰ νόμον ἔχειν· καὶ εἰς ἄλλας μετὴν κατὰ, Ἀνὰ κράτος, ἡγουν, κατὰ κράτος.

ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΑΙ ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ.

Ἀμφί, Ἐπὶ, Μετὰ, Παρά, Περὶ, Πρὸς, Ὑπό.

Ἀμφί. Ἡ ἀμφί μετὰ Γενικῆς σημαίνει τὸ περίξ τόπου τινός, καὶ μεταχειρίζονται αὐτὴν ὡς ἐπιτοπλεῖσιν οἱ ποιηταί, καθὼς, Ἀμφὶ πόλις, ἡγουν, περίξ τῆς πόλεως· μεταχειρίζονται αὐτὴν μάλιστα διὰ νὰ φανερόνῃ τὸ πρᾶγμα, ἢ τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὅποιον περιτρέφεται ὁ λόγος, ὁ νοῦς, ἢ τὴν ὑπόθεσιν, καθὼς, Ἀμφὶ ἀσέπων ἔγραψεν, ἡγουν, περὶ τῶν ἀστέρων.

Μετὰ Δοτικῆς σημαίνει τὸ περίξ, τὸ τριγύρω εἰς τί, καθὼς, Ἀμφὶ ὤμοισιν. Ἀμφὶ πόδεσιν, ἡγουν, τριγύρω εἰς τοὺς ὤμους· κ.τ.λ.

Μετὰ Αἰτιατικῆς εἶναι συνήθης καὶ εἰς τοὺς λογογράφους, σημαίνουσα ὁμοίως τὸ περίξ, καὶ εἰς τόπον καὶ εἰς χρόνον, καὶ εἰς ὅποιονδήποτε πρᾶγμα, καθὼς, Ἀμφὶ ψάμαθον· Ἀμφὶ δειλὴν, ἡγουν, περὶ τὴν ἄμμον, περὶ τὸ δειλινόν· μεταχειρίζονται αὐτὴν καὶ εἰς ἀριθμούς, καθὼς ἡμεῖς τὸ περίπου. Ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν εἶναι ἀσυνήθης, μεταχειρίζονται δὲ ἀντ' αὐτῆς τὴν περὶ. (βλ. κατωτέρω).

Ἐπὶ, μετὰ Γενικῆς. Φανερόναι τὸ ἐπάνω, θεωρούμενον καὶ εἰς τόπον, καὶ εἰς χρονικὴν ἐποχὴν, καὶ εἰς ἄλλο ὅποιονδήποτε πρᾶγμα, καθὼς, Ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Οὕτω μεταχειρίζομεθα αὐτὴν καὶ ἡμεῖς· κοινότερον δὲ λέγουσι διὰ μὲν τὴν τοπικὴν θέσιν, ἐπάνω εἰς, καθὼς, ἐπάνω εἰς τὴν τραπέζαν· διὰ δὲ τὸν χρόνον, εἰς τὸν καιρὸν, καθὼς, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Μετὰ Δοτικῆς φανερόναι ὁμοίως τὸ τοπικὸν ἐπάνω, καθὼς, Ἐπὶ τοῖς αἰγιαλοῖς. Ἐπὶ κεφαλῇ. Κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν φανερόναι καὶ ἐπιστάσαν ἐπάνω εἰς τι, ἢ πρόσθεσίν τινος πράγματος ἐπάνω εἰς ἄλλο, ἢ συμφωνίαν γινομένην ἐπάνω εἰς τι, ἢ αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν γίνεται τι.

Μετὰ Αἰτιατικῆς φανερόναι κίνησιν γινομένην εἰς τόπον ἢ εἰς πρόσωπον, καὶ μάλιστα τὴν ἐναντίον τινὸς γινομένην, καθὼς, ἔστρεψαν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους. Μεταχειρίζονται αὐτὴν διὰ νὰ φανερώσῃ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς κινήσεως, καθὼς, Ἐξέρχεται ἐπὶ θύραν. Εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα τὴν εἰς.

Μετὰ, μετὰ Γενικῆς. Φανερόναι τὸ ὁμοῦ, καθὼς ἡ σύνομετὰ φρονήσεως. Μετὰ δικαιοσύνης. Οὕτω μεταχειρίζονται αὐτὴν καὶ τὴν σήμερον κοινότερον δὲ λέγουσι, Μὲ φρόνησιν. Μὲ δικαιοσύνην.

Μετὰ Δοτικῆς εἶναι συνήθης εἰς τοὺς ποιητὰς, καὶ ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὴν ἐν, καθὼς, Μετὰ χερσὶν ἔχει, ἀντὶ ἐν χερσὶ.

Μετὰ Αἰτιατικῆς φανερόναι τὸ ὕστερον, θεωρούμενον καὶ εἰς τόπον, καὶ εἰς χρόνον. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν μεταχειρίζονται αὐτὴν καὶ τὴν σήμερον.

Παρά, μετὰ Γενικῆς. Φανερόναι ἀρχὴν προσωπικὴν, ἡγουν, τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ὁποῖον προέρχεται τι, μάλιστα μετὰ τὰ ῥήματα ἀκούω, μανθάνω, ἀγγέλλω, ἀποστέλλομαι· καθὼς, Παρὰ σοῦ ὁμολογεῖται ταῦτα. Παρὰ τοῦ βασιλέως ἀποστέλλεται. Οὕτω μεταχειρίζονται αὐτὴν καὶ τὴν σήμερον κοινότερον ὁμοῦ, ἀντ' αὐτῆς μεταχειρίζονται τὴν ἀπὸ μετὰ Αἰτιατικῆς.

Μετὰ Δοτικῆς σημαίνει τὸ πλησίον, καθὼς, Παρὰ τῷ βασιλεῖ. Κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην μεταχειρίζονται τὴν σήμερον ὡς πρόσθεσιν τὸ πλησίον μετὰ Γενικῆς.

Μετὰ Αἰτιατικῆς σημαίνει κίνησιν γινομένην εἰς τόπον ἢ πρόσωπον, εἰς τὴν ὁποίαν συνενοεῖται καὶ τὸ πλησίον, καθὼς, Ἐρχομαι παρὰ σέ. Σημαίνει καὶ διάρκειαν χρονικὴν, ἡγουν, τὸν καιρὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεταί τι, καθὼς, Παρὰ τὸν πλοῦν. Παρὰ τὸν δειπνον, ἡγουν, ἐνῷ ἔπλεον· ἐνῷ ἔδειπνον.

Σημαίνει καὶ τὸ ἐναντίον, ἢ τὸ ἔξω, καθὼς, Παρὰ τὸν νόμον. Παρὰ τὴν ἐμὴν γνώμην. Κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν λαμβάνεται καὶ τὴν σήμερον.

Σημαίνει ἀκόμη καὶ αἰτίαν, ὡς, Παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν, ἡγουν, διὰ τὴν ἀμέλειαν ἡμῶν.

Περί, μετὰ Γενικῆς. Φανερόναι ὡς καὶ ἡ ἀμφὶ τὸ τριγύρω,

καὶ μεταχειρίζονται αὐτὴν διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν ὑπόθεσιν, ἢ τὸ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὅποιον περιστρέφεται ὁ λόγος, ἢ γίνεται ἀσχολία τις νοερά, ὡς, Λέγω περὶ τούτων, διανοοῦμαι, σκέπτομαι, κ.τ.λ. Οὕτω μεταχειρίζομεθα αὐτὴν καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον. Λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τῆς ὑπέρ, ὡς, Περὶ πατρίδος μάχομαι.

Μετὰ Δοτικῆς σημαίνει ὁμοίως τὸ περίξ, Περὶ τῇ χειρὶ.

Με Αἰτιατικὴν λαμβάνεται κυρίως διὰ νὰ φανερώῃ τὸ περίξ θεωρούμενον καὶ εἰς πρόσωπα, καὶ εἰς πράγματα, ὡς, Περὶ τὸν Πλάτωνα· Περὶ τὴν Ἀκρόπολιν. Μεταχειρίζονται αὐτὴν διὰ νὰ φανερώσῃ καὶ τὸ περίπου καὶ εἰς χρόνον, καὶ εἰς ἀριθμὸν, καθὼς, Περὶ τὴν ἐννιάτην ὥραν· Περὶ τρισχιλίους. Κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν λαμβάνεται καὶ τὴν σήμερον.

Πρὸς, μετὰ Γενικῆς. Φανερόναι τὴν ποιητικὴν αἰτίαν, ἡγουν, τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ὁποῖον γίνεται τι, ὡς, τὸ ποιούμενον πρὸς Λακεδαιμονίων. Τὸ καθήκον, τὸ ἄξιον, ὡς, Οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης τάδε, ἡγουν, δὲν εἶναι ἄξια τῆς ὑπολήψεώς σας. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα μόνην τὴν Γενικὴν ὡς, δὲν εἶναι τῆς ὑπολήψεώς σας. Σημαίνει ἀκόμη τὸ ἀπὸ μέρους ὡς, Ὁ πρὸς πατρὸς θεός. Εὐνοίαν, οἰκειότητα ὡς, Πρὸς ἡμῶν ἐστὶ, ἡγουν, εὐνοϊκὸς εἰς ἡμᾶς, ἀπὸ τοῦ μέρους ἡμῶν. Θέσιν τοπικὴν ὡς, Πρὸς βορέου· Πρὸς νότου· τὴν ὁποίαν θέσιν ἡμεῖς παριστάνομεν μετὰ Αἰτιατικὴν, λέγοντες, πρὸς βορρᾶν· πρὸς νότον. Χάριν προσώπου τινός ὡς, Πρὸς Θεοῦ· Πρὸς τῶν σῶν τέκνων, ἡγουν, διὰ τὸν Θεόν· διὰ τὰ τέκνα σου. Καὶ τὸ ἐνώπιον ὡς, τὼ δ' αὐτῷ μαρτύρῳ ἔστων, κτλ. (Ὁμηρ.), ἡγουν, Αὐτοὶ δὲ ἄς ἦναι μάρτυρες, κ.τ.λ.

Μετὰ Δοτικῆς φανερόναι τὸ πλησίον, καὶ προσθήκην τινὸς εἰς ἄλλο ὡς, Πρὸς τοῖς κριταῖς, ἡγουν, πλησίον τῶν κριτῶν. Πέντε πρὸς τοῖς ἐξήκοντα.

Μετὰ Αἰτιατικῆς φανερόναι κίνησιν εἰς πρόσωπον, καὶ γενικῶς διεύθυνσιν καὶ ἀπότασιν, ἢ ἀναφορὰν εἰς κανὲν πρᾶγμα ὡς, Ἐρχεται πρὸς ἡμᾶς· Λέγει πρὸς ἐμέ· Ἀποκρίνεται πρὸς ταῦτα. Διεύθυνσιν ἢ θέσιν τοπικὴν ὡς, Πρὸς ἀνατολάς. Σημαίνει ἀκόμη οἰκειότητα ἢ ἔχθραν ὡς, Ἡ πρὸς ἐμὲ φιλία. Ἡ πρὸς τούτους ἀπέχθεια. Αἰτίαν, σκοπὸν, ἢ τέλος πρᾶξεώς τινος ὡς, Ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. ἡγουν, διὰ τὸ αἰφνίδιον. Λέγει πρὸς τὸ βέλτιστον, ἡγουν, διὰ τὸ καλῆτερον. Ἀναφορὰν συγκριτικὴν, ἢ ἀναλογίαν,

ως, τὰ ἄλλα μικρὰ πρὸς ταῦτα. Πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμει, ἤγουν, ἀναλόγως μὲ τὴν ἀρετὴν.

Ἰπὸ, μετὰ Γενικῆς. Φανερώνει τὸ τοπικὸν ὑποκάτω. Μεταχειρίζονται δὲ αὐτὴν ἐξαιρέτως εἰς τὰ παθητικὰ ῥήματα, διὰ νὰ φανερώσωσι τὴν ἐνεργοῦσαν αἰτίαν, ἢ τὴν ποιητικὴν αἰτίαν τοῦ πάθους, ἢ ἄλλου ὁποιοῦδήποτε ἀποτελέσματος· ὥς, Δεῖ φυλάττειν τὰ ὑπὸ τῶν νόμων προσαττόμενα· Ἰπὸ τῶν φροντίδων καθεύδειν οὐ δύναται. Οὕτω μεταχειρίζονται αὐτὴν καὶ τὴν σήμερον· συνηθεσέρα ὁμως εἶναι ἢ ἀπὸ μετὰ Αἰτιατικῆς.

Μετὰ Δοτικῆς σημαίνει πολλάκις τὸ αὐτὸ, καθὼς, καὶ μὲ τὴν Γενικὴν. Μεταχειρίζονται δὲ μάλιστα αὐτὴν μὲ Δοτικὴν διὰ νὰ φανερώσωσι ὑποταγὴν, ὑποδούλωσιν, ἢ ὑποχρέωσιν· καθὼς, Ἰφ' αὐτῷ ποιεῖται τοὺς φίλους ταῖς εὐεργεσίαις, ἤγουν, Ἰποδουλόνει εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τοὺς φίλους μὲ τὰς εὐεργεσίας.

Μετὰ Αἰτιατικῆς φανερώνει συνήθως τὸ τοπικὸν ὑποκάτω, καθὼς καὶ τὴν σήμερον· λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς πρόσωπα, σημαίνουσα ὑποταγὴν, ἢ βαθμὸν εἰς ἄλλο ἀνώτερον ὑποκείμενον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΜΕΤΑ ΠΛΑΓΙΩΝ ΠΤΩΣΕΩΝ.

1. Μετὰ Αἰτιατικῆς.

Ὅταν κάμνωμεν ἐνέργειάν τινα, εἶναι φανερόν ὅτι ἡ ἐνεργοῦμεν ἐπάνω εἰς κανὲν πρᾶγμα, καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας ταύτης κάμνομεν εἰς αὐτὸ μεταβολὴν τινα, καθὼς, ὅταν σκάπτωμεν τὴν γῆν, ὅταν κόπτωμεν κανὲν ξύλον, ὅταν ὠφελῶμεν ἄνθρωπόν τινα, ἢ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν ἡμῶν κανὲν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο πρὸ τῆς ἐνεργείας, καθὼς, ὅταν τις γράφῃ ἐπιστολὴν, ὅταν κτίζῃ οἰκίαν. Εἰς ταύτας λοιπὸν τὰς περιπτώσεις τὰ ῥήματα τὰ ὁποῖα μεταχειρίζομεθα διὰ νὰ φανερώσωμεν τὴν ἐνέργειαν, συντάσσονται μετὰ αἰτιατικῆς τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ πρᾶγμα, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ἐνέργεια, ἢ τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν. Ἡ αἰτιατικὴ αὕτη λέγεται ἀντικείμενον τῆς ἐνεργείας· καὶ λέγομεν τὸν γενικὸν τοῦτον κανόνα. Τὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα συντάσσονται μετὰ Αἰτιατικῆς.

Ὅταν λέγω, Ὁ γεωργὸς σκάπτει τὴν γῆν· εἰς τὴν περιστασιν ταύτην παριστάνω τὸν γεωργὸν σκάπτοντα. Ἐμπορῶ ὁμως νὰ σύρω τὴν προσοχὴν σου εἰς αὐτὴν τὴν σκαπτομένην γῆν, καὶ τότε λέγω εἰς τὴν Γλῶσσαν ἡμῶν, Ἡ γῆ σκάπτεται ἀπὸ τὸν γεωργόν. Εἰς τὴν νέαν ταύτην μορφὴν τῆς προτάσεως βλέπεις ὅτι τὸ ἐνεργητικὸν ῥήμα σκάπτει ἔλαβε παθητικὸν σχηματισμόν, ἢ

αιτιατική τῆς πρώτης, ἢ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνεργείας, μετεβλήθη εἰς ὀνομασικὴν, καὶ τὸ ὑποκείμενον ἢ ἡ ὀνομασικὴ γεωργός, ἐγένετο αἰτιατικὴ πρὸ τῆς ὁποίας ἐτέθη ἡ πρόθεσις ἀπὸ, ἥτις λέγομεν ὅτι φανερόναι τὴν ἐνεργοῦσαν αἰτίαν, δηλαδὴ τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποῖον κάμνει τὴν ἐνέργειαν. Διὰ τὰ διακρίνωμεν τὰς δύο ταύτας μορφὰς τῆς προτάσεως, ἐμποροῦμεν νὰ ὀνομάζωμεν τὴν πρώτην, Ἐνεργητικὴν μορφήν, τὴν δὲ δευτέραν, Παθητικὴν μορφήν.

Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἔχει διαφόρους προθέσεις, μὲ τὰς ὁποίας φανερόναι τὴν ποιητικὴν αἰτίαν, συντάσσουσα αὐτὰς μετὰ Γενικῆς.

α. Τὴν ὑπὸ, καθὼς, Ὅφιν πεπηγὼς ὑπὸ κρύους, ἤγουν, ὅφιν παγωμένος ἀπὸ τὸ κρύος.

β. Τὴν παρὰ· σημαίνει δὲ αὕτη κυρίως ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἡμεῖς παριστάνομεν μὲ τὸ ἀπὸ μέρους, καὶ τὴν μεταχειρίζονται οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅταν παριστάνωσι τὸ πρᾶγμα ὡς πηγάζον, ὡς προερχόμενον ἀπὸ μέρους τινός· καθὼς, Οὐκ ἐστὶ πικρὼς ἐξετάσαι τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις, ἀν μὴ παρ' ἡμῶν αὐτῶν πρώτων ὑπάρξῃ τὰ δέοντα, ἤγουν δὲν εἶναι δυνατὸν αὐστηρῶς νὰ ἐξετάσωμεν τί ἐπράχθη ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀν ἀπὸ μέρους ἡμῶν αὐτῶν πρώτων δὲν γείνωσι, τὰ πρέποντα.

γ. Τὴν πρὸς, καθὼς, Τὸ πρὸς τῶν νόμων κελευόμενον, ἤγουν, τὸ ἀπὸ τοὺς νόμους προσαττόμενον.

δ. Τὴν ἐκ, μάλιστα ὅταν ἡ αἰτία ᾖ πρᾶγμα ἄψυχον· καθὼς, Αἱ πόλεις φθείρονται ἐκ τῶν σάσεων, ἤγουν, αἱ πόλεις φθείρονται ἀπὸ τὰς φαρτρίας.

ε. Τὴν ἀπὸ, καθὼς, Ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἀξιόλογον.

ς. Τὴν ὑπὸ, μετὰ Δοτικῆς, εἰς τοὺς παθητικοὺς μάλιστα παρακειμένους, ὅπου ἐννοεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· καθὼς, Ταῦτα πέπρακται ἡμῖν, ἤγουν, ταῦτα ἐπράχθησαν ἀπὸ ἡμᾶς.

ΡΗΜΑΤΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΑ ΜΕΤΑ ΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΜΦΩΝΟΥΣΗΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ ῥήματα τὰ συντασσόμενα μὲ Αἰτιατικὴν λαμβάνουσι καὶ μετοχὴν ἀνάρθρως, ἥτις συμφωνεῖ μὲ αὐτὴν τὴν Αἰτιατικὴν· τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

α. Τὰ ὀράσεως σημαντικὰ, καθὼς, Αἰ τοὺς ἡμῶν λόγους καὶ δικαίους καὶ φιλανθρώπους ὁρῶ φαινομένους· ἤγουν, πάντοτε βλέπω τοὺς γινομένους ἀπὸ σᾶς λόγους ὅτι φαίνονται καὶ δίκαιοι καὶ

φιλάνθρωποι. Ἡ τοιαύτη σύνταξις γίνεται πολλάκις καὶ εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν.

β'. Τὰ γνωστικά καὶ ὅσα σημαίνουν μάθησιν καθώς, Οὕς δ' ἂν γινῶσι τούτων τι ἀδικοῦντας, τιμωροῦνται, ἤγουν, ὁποῖους ἤθελον μάθειν ὅτι ἀδικοῦσι (πράττοντες) κανὲν ἀπὸ ταῦτα, τιμωροῦσιν αὐτούς.

γ'. Τὰ σημαίνοντα εὖρεσιν, καθώς, Εὐρίσκω γὰρ ταύτην ἂν μόνην γενομένην καὶ τῶν μελλόντων κινδύνων ἀποτροπὴν, καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν, ἤγουν, διότι εὐρίσκω ὅτι αὕτη (ἡ πολιτεία) μόνη ἐμπορεῖ νὰ γείνη καὶ τῶν μελλόντων κινδύνων ἐμπόδιον, καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλαγή.

δ'. Τὰ σημαίνοντα παράβλεψιν καθώς, Μὴ περιέδης τὴν σαυτοῦ φύσιν ἅμα πᾶσαν διαλυθεῖσαν, ἤγουν, μὴ ἀφήτης τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν σου νὰ χαθῇ ὅλη ὁμοῦ, ἤγουν, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

ε'. Τὰ σημαίνοντα παύσιν, καθώς, Ἐπαυσε τοὺς Ἕλληνας στασιάζοντας, ἤγουν, ἔπαυσε τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τοῦ νὰ στασιάζωσι.

ς'. Τὰ σημαίνοντα κίνησιν καθώς, Ἐπεμψε χρήματα ἔξοντας, ἤγουν, ἔπεμψεν ἀνθρώπους νὰ φέρωσι χρήματα.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

α'. Βλέπω τὸν Γεώργιον ὅτι ἐπιμελεῖται, τὸν δὲ Ἀντώνιον ὅτι ἀμελεῖ.

Βλέπω τὰ δένδρα ὅτι βλαστάνουσι.

β'. Σ' ἐξείρω ὅτι εἶσαι χρηστοθήης καὶ ἐπιμέλης.

γ'. Εὐρίσκω τὴν παιδείαν ὅτι εἶναι ἀναγκαία εἰς πάντα ἄνθρωπον καὶ μάλιστα εἰς τοὺς πλουσίους.

Ζητῶν τὸν Γεώργιον, εὗρηκα αὐτὸν νὰ κάθηται ὑποκάτω εἰς δένδρον, καὶ νὰ ἀναγινώσκη τὴν ἱστορίαν τοῦ Ξενοφῶντος.

δ'. Μὴ παραβλέψῃς σεαυτὸν νὰ περιφρονῇται διὰ τὴν ἀμέλειαν.

Μὴ παράβλεπε τοὺς ἀδυνάτους νὰ ἀδικῶνται ὑπὸ τῶν δυνατῶν.

ε'. Παῦσον τὸν υἱόν σου ἀπὸ τοῦ νὰ συναναστρέφηται με νέους φερέους καὶ ἀμελεῖς.

ς'. Στείλε τὸν Δημήτριον νὰ λάβῃ τὸ βιβλίον.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ, Ἡ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΜΕ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ.

α'. Καταστατικά τινα ῥήματα σημαίνοντα ψυχικὸν αἰσθημα, λύπην ὅλαδὴ ἢ χαρὰν, λαμβάνουσιν αἰτιατικὴν παριστάνουσαν τὸ ἀντικείμε-

μένον τοῦ αἰσθήματος, ἐννοεῖται δὲ εἰς τὴν αἰτιατικὴν ταύτην διὰ τὸ πλήρες τῆς ἐννοίας ἡ διὰ, ἡ ἢ πρὸς, ἡ ἢ μετοχὴ ὁρῶν, ἀκούων, καθὼς, Ἡ ληψα ταῦτα· Πάσας δυσχαιρένομεν τὰς οἰκήσεις, ἤγουν ἐλυπήθην διὰ ταῦτα· εἰς δλας τὰς κατοικήσεις δυσαρεσούμεθα.

Ε'. Εἰς τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα πάθος λαμβάνεται ἡ αἰτιατικὴ διὰ νὰ φανερόνῃ τὸ πάσχον μέρος, καθὼς, Ἀ λγῶ τὴν κεφαλὴν· Ἰπὸ τοῦ ψύχους ἀποσεσέπασιν τοὺς δακτύλους, ἤγουν πονῶ κατὰ τὴν κεφαλὴν· ἀπὸ τοῦ κρύους ἐσάπησαν κατὰ τοὺς δακτύλους. Εἰς τὰ τοιαῦτα ἐννοεῖται ἡ κατὰ πρόθεσις, ἥτις εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν λέγεται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον.

Υ'. Ὄταν θέλωσι νὰ φανερώσωσι τὴν χρονικὴν διάρκειαν, μεταχειρίζονται τὴν αἰτιατικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐννοεῖται ἡ ἐπὶ πρόθεσις, καθὼς, Ἐμάχοντο δέκα ἐνιαυτούς· Οὕτω καὶ τὴν σήμερον παριστάνεται ἡ χρονικὴ διάρκεια.

Δ'. Ὄταν ἡ ἐννοία τοῦ ἐπιθέτου εἶναι γενικὴ, καὶ θέλωσι νὰ προσδιορίσωσιν αὐτὴν, μεταχειρίζονται τὴν αἰτιατικὴν μόνον ἐννοουμένης τῆς προθέσεως κατὰ, ἡ μὲ τὴν πρόθεσιν περὶ, ἡ Ἀπαρέμφατον, κατὰ τὴν χρεῖαν, καθὼς, Σπουδαῖος τὰ ἦθη. Γενναῖος τὴν ψυχὴν· Φιλόπρονος τὸ σῶμα· Ἀγαθὸς τὰ παιζικά· Δεινὸς περὶ τοὺς λόγους· Δεινὸς εἰπεῖν.

Ε. Ὄταν ἡ σημασία τοῦ ἐπιθέτου ἀποβλέπη εἰς σκοπὸν τινα ἡ χρῶσιν, λαμβάνεται ἡ αἰτιατικὴ μὲ τὴν εἰς, ἡ μὲ τὴν πρὸς, ἡ μὲ τὴν ἐπὶ, καθὼς, Καλὸς εἰς βρῶσιν· Χρήσιμα πρὸς τὸν βίον· Ἰκανὸς ἐπὶ τοὺς πόρους, ἡ πρὸς τοὺς πόρους. Τὴν σήμερον μεταχειριζόμεθα ἐν τῇ αὐτῇ περιάσει τὴν εἰς, πρὸς, ἡ διὰ.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

α. Οἱ ὑπερήφανοι δυσχεραίνουν εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Οἱ ἀνόητοι ἀλγοῦσιν εἰς τοὺς ἐλέγχους.

β. Δὲν εἶναι ὁ τόπος οὗτος καλὸς διὰ οἰκοδομήν.

Ἀπόκτα βιβλία ὠφέλιμα διὰ ἀνάγνωσιν.

Ἐκλεγε ἀνθρώπους πιστοὺς καὶ φρονίμους διὰ συμβουλήν.

2. Μὲ Γενικήν.

Εἶδομεν ὅτι τὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα συντάσσονται μετὰ αἰτιατικῆς, ἥτις φανερόνῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνεργείας, ἡ τὸ ἐκ τῆς ἐνεργείας προερχόμενον πρᾶγμα. Εἶναι ὅμως καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ὁποῖα φανερώνουσιν ἐσωτερικὴν τινα ἐργασίαν τοῦ πνεύματος περιστρεφομένην εἰς κἀνὲν πρᾶγμα. Ταῦτα λοιπὸν τὰ ῥήματα εἰς μὲν τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν συντάσσονται μετὰ Γενικῆς, εἰς δὲ τὴν σημερινὴν ὡς

ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ Αἰτιατικῆς· διαίρουνται δὲ εἰς τὰς ἀκολουθούσας τάξεις.

α. Τὰ σημαίνοντα ἐπιμέλειαν, φροντίδα, καὶ τὰ ἐναντία τούτων, ὅποια τὰ, ἐπιμελοῦμαι, κηδομαι, φροντίζω, ἀμελῶ, μέλει μοι, μεταμέλει μοι, κ.τ.λ. καθὼς, τοῖς σπουδαίοις οὐχ οἷόν τε τῆς ἀρετῆς ἀμελεῖν· Μὴ ὀλιγώρει τῶν φίλων. Ἡ Γενικὴ τῶν ῥημάτων τούτων εὐρίσκεται ἐνίοτε μὲ τὴν περὶ, ἢ μὲ τὴν ὑπέρ.

β'. Ὅσα φανερόνουσιν ἐνθύμησιν καὶ τὸ ἐναντίον, ὅποια τὰ μνημαι, μνημονεύω, ἐπιλανθάνομαι, ἀμνημονῶ· καθὼς, Ἐν ἅπασιν τοῖς ἔργοις μνημονοῦ τῆς βασιλείας, ἡγουν, εἰς δ' ἅ τὰ ἔργα σου ἐνθυμοῦ τὴν βασιλείαν· Μὴ ἐπιλανθάνου τῶν φίλων, ἡγουν, μὴ λησμονεῖ τοὺς φίλους.

Τὸ ἐνθυμοῦμαι (συλλογίζομαι), καὶ τὸ ξυνήμι (καταλαμβάνω), συντάσσονται καὶ μετὰ γενικῆς καὶ μετὰ αἰτιατικῆς.

γ'. Ὅσα φανερόνουσιν ὄρεξιν, ἐπιθυμίαν, ὅποια, τὰ, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, γλίσχομαι, ἐφίεμαι, ἐρῶ· καθὼς, Ἐφίεται δόξης, ἡγουν, ἐπιθυμεῖ δόξαν.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

α. Ἐπιμελοῦ τὴν παιδείαν τῶν τέκνων σου.

Μὴ καταφρόνει τοὺς πτωχοὺς.

β'. Μὴ λησμονεῖ τὰς εὐεργεσίας.

Ἐνθυμοῦ τὰς καλὰς συμβουλὰς.

γ'. Ὀρέγου τὴν ἀληθινὴν δόξαν.

Μὴ θέλει νὰ ἀκούῃς τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ μάταια.

Ὅστις γερεῖται ἀπὸ παιδείαν, εἶναι πτωχός, καὶ ἂν ἔχῃ μέγαν πλοῦτον.

Μετὰ γενικῆς συντάσσονται καὶ ἄλλα πολλὰ ῥήματα, ὅποια τὰ ἀκόλουθα.

Ὅσα φανερόνουσιν αἰσθησιν τῆς ἀκοῆς, τῆς ὁσφρήσεως, τῆς γεύσεως, καὶ τῆς ἀφῆς, ἢ ὡς λέγουσι, τὰ αἰσθητικὰ· καθὼς, Ἀκούω θορύβου· Ὀσφραίνομαι θυμιάματος· Γεύομαι ὀψων· Ἄπτομαι τροφῆς.

Ὅσα φανερόνουσιν στέρησιν, ἔλλειψιν, χρεῖαν, ὅποια τὰ, στερεῶ, στεροῦμαι, δέομαι, σπανίζω· ὡς, Σπανίζουσι τροφῆς· Στεροῦνται χρημάτων. Εἰς ταῦτα τὴν σήμερον μεταχειρίζονται γενικὴν, ἢ αἰτιατικὴν μὲ τὴν ἀπό.

Ὅσα φανερόνουσιν ἐλευθέρωσιν, ἐμπόδιον, ἀποχὴν, ἀπομάκρυνσιν, καὶ γενικῶς, ὅπου παριστάνεται χωρισμὸς ἀπὸ τι, ὅποια τὰ, ἐλευθερεῶ, λύω, ἀπκλλάτω, λυτρώω, ῥύομαι, κωλύω,

εἶργω, ἀπέχομαι, ἀφίσταμαι. Τὰ τοιαῦτα ῥήματα σὴ-
μαίνουσιν ἐνταυτῷ καὶ ἐνέργειαν, ὅθεν συντάσσονται καὶ με ἀιτιατι-
κὴν παρίστανουσιν τὸ ἀντικείμενον τῆς Ἑνέργειας· ὡς, ἀπὴλλαξεν
ἡμᾶς πολέμου· Κωλύω σέ τῶν κακῶν, κ.τ.λ. ἤγουν;
μᾶς ἡλευθέρωσεν ἀπὸ πόλεμον, ἐμποδίζω σε ἀπὸ
τὰ κακά; κ.τ.λ. www.libtool.com.cn

Ὅσα φανερόνουςι παῦσιν, ὁποῖα τὰ, παύω; παύομαι, λήγω·
ὡς, Λήγε τῶν πόνων, ἔτι πονεῖν δυνάμενος, ἤγουν,
παῦε ἀπὸ τούτοις κόπους; ἐνῷ δύνασαι ἀκόμῃ νά
κοπιάζης.

Ὅσα φανερόνουςι ὑπεροχὴν, καὶ τὸ ἐναντίον, ἢ ἐλάττωσιν, ἢ δια-
φορὰν, ὅποια τὰ, πέριγίγνομαι; ὑπερέχω; διαφέρω;
καλλιςεύω, κράτιςεύω, ἐλαττοῦμαι, ἀπολείπομαι·
ὡς, Ὑπερέχει τῶν ἄλλων τῇ ἐπιμέλειᾳ, ἤγουν; ὑπε-
ρέχει τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν.

Ὅσα φανερόνουςι ἐξουσίαν, ἢ τὰ λεγόμενα ἀρχικὰ, ὁποῖα τὰ,
βασιλεύω, ἄρχω, ἡγοῦμαι; κυριεύω, ἡγεμόνεύω;
ἀνάσσω.

Εἰς τὰ σημεινόντα ἀνταλλοχὴν ἢ τιμὴ τοῦ πράγματος παρίστανται
μὲ Γενικὴν τοιαῦτα εἶναι τὰ, πωλῶ; πιπράσκω, ἀποδίδω-
μαι; ὠνοῦμαι, ἀλάττω, ἀνταλλάττομαι.

Ὅσα φανερόνουςι ἐνερξίν τινος πράγματος; ὁποῖα τὰ ἄρχω, ἄρ-
χομαι; κατάρχω, ὑπάρχω, καθῶς; Πρῶτοι αὐτοὶ
κατήρξαν τῆς ναυμαχίας, ἤγουν πρῶτοι αὐτοὶ ἡρ-
χίσαν τὴν ναυμαχίαν.

Ὅσα φανερόνουςι μέθεξιν, ἢ μετάδοσιν, ἢ ἀπόλαυσιν, ὁποῖα τὰ;
μετέχω, κοινωνῶ, μέτεσι; μετὰδίδωμι, ἀπολαύω.
Τὴν σήμερον μεταχειρίζονται κοινότερον τὴν ἀπὸ με ἀιτιατικὴν, κα-
θῶς, ἐμέθεξεν ἀπὸ τούτοις κινδύνους.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

Ἐμποδίζε τὰ τέκνα σου ἀπὸ τὰς κακὰς συνανάστροφάς.

Παρκάλει τὸν Θεὸν νά σε ἐλευθερόνῃ ἀπὸ ἀνθρώπον κακόν; ἄδι-
κον, ἢ ἀνόητον.

Ἄν θέλῃς νά ὑγιαίνῃς, παῦε ἀπὸ τοῦ νά τρώῃς, πρὶν χορτασθῇς.

Φιλοτιμοῦ νά ὑπερέχῃς τοὺς ἄλλους κατὰ τὰ χρηστὰ ἔργα.

Ὁ ἀνθρώπος διὰ τῆς σοφίας αὐτοῦ ἄρχει εἰς πάντα τὰ ζῶα.

Μὴ θέλε ποτὲ νά πωλήσῃς σεαυτὸν διὰ χρήματα ἢ ψευδεῖς τιμάς.

Μὴ γίνεσαι κοινωνὸς εἰς ἄδικον κέρδος.

Ὅσα φανερόνουςι ἐπιτυχίαν, καὶ τὸ ἐναντίον, ὁποῖα τὰ, τυγχάν-
ω, ἐπιτυγχάνω, ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω, σφάλλ-
ομαι, καθῶς; Ἐτυχεν, ἢ ἀπέτυχεν τοῦ σκεπῶς. Οὕτω

λέγουσι καὶ τὴν σήμερον· συνθεστέρα ὁμως εἶναι εἰς τὰ ἐναντία τῆς ἐπιτυχίας ἢ αἰτιατικῇ, ἢ μόνῃ, ἢ μετὴν ἀπὸ, καθὼς, Ἀπέτυχεν ἀπὸ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ.

Ὅσα φανερόνουςι πλήρωσιν, χορτασμὸν, ἢ κένωσιν, ὅποια τὰ, πληρῶ, γεμίζω, γέμω, πλημῆμι, κενῶ, καθὼς, Πιμπλάσιν ἄρτων τὸ σῶμα· ἡγουν, γεμίζουσι τὸ σῶμα ἀπὸ ψωμίας, ἢ ψωμίας, χωρὶς τὴν πρόθεσιν.

Ὅσα ῥήματα συντίθενται μετὰ προθέσεις, αἱ ὁποῖαι συντάσσονται μετὰ Γενικῆς, ἐὰν φυλάττωσι καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὡς, ὅταν λαμβάνωνται χωρισταί, ταῦτα συντάσσονται μετὰ γενικῆς διὰ τὴν πρόθεσιν· τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

α. Τὰ συντιθέμενα μετὴν ἀντί, διὰ νὰ φανερόνωσιν ἀντικατάστασιν τινος πράγματος ἀντὶ ἄλλου, ὡς, Ἀντιτίθημι τοῦτο ἐκείνου, ἡγουν, θέτω τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου.

β. Τὰ συντιθέμενα μετὴν ἐξ, διὰ νὰ φανερόνωσι κίνησιν ἀπὸ τόπου τινὸς εἰς τὰ ἐξω, ἢ πῶσιν ἀπὸ τινὸς καταστάσεως εἰς ἄλλην, καθὼς, Ἐξέρχεται τῆς οἰκίας, Ἐξέστη τῶν λογισμῶν, ἡγουν, ἐκβαίνει ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἐκβῆκεν ἀπὸ τὰ λογικὰ αὐτοῦ.

γ. Τὰ συντιθέμενα μετὴν πρό, διὰ νὰ φανερόνωσι τὸ πρότερον, ἢ τὸ ἔμπροσ, ὡς, Ἡ γλῶττα μὴ προτρέχέτω τῆς διανοίας, ἡγουν, ἄς μὴ τρέχη ἡ γλῶσσα προτῆτερα ἀπὸ τὸν νοῦν.

δ. Τὰ συντιθέμενα μετὴν κατὰ, διὰ νὰ φανερόνωσι τὸ ἐναντίον, καθὼς, Κατέγνωσαν αὐτοῦ θάνατον, ἡγουν, ἀπεφασισαν θάνατον ἐναντίον του.

ε. Τὰ συντιθέμενα μετὴν ὑπέρ, διὰ νὰ φανερόνωσι τὴν θέσιν ἐπέκεινα, ἐπάνω ἀπὸ, ἢ ὑπεροχὴν, ἢ ὑπεράσπισιν, ἢ ὑπεροψίαν, ὅποια τὰ, ὑπέρκειμαι, ὑπερέχω, ὑπερμάχομαι, ὑπερορῶ, ὑπερφρονῶ.

ς. Τὰ συντιθέμενα μετὴν ἀπὸ, διὰ νὰ φανερόνωσιν ἐμπόδισιν, ἀπομάκρυνσιν, χωρισμὸν, ἔναρξιν τινὸς πράξεως, ὅποια εἶναι τὰ, ἀπείργω, ἀφίστημι, ἀποτέμνω, ἀπάρχομαι.

Σημειώτεον δὲ ὅτι, ἐὰν τὸ ῥῆμα φανερόνη ἐνταυτῷ καὶ ἐνέργειαν, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνεργείας παριστάνεται μετὰ Αἰτιατικῆν.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

Ὅταν ἐπιτύχης φίλον καλόν, φύλαττε αὐτὸν ὡς μέγαν θησαυρόν.

Γέμιζε τὸν νοῦν σου ἀπὸ παιδείαν ἀληθινὴν μᾶλλον παρὰ τὴν οἰκίαν σου ἀπὸ μάταιον πλοῦτον.

α. Δὲν ἀνταλλάττω τὴν καθαρότητα τῆς συνειδήσεως διὰ πλοῦτον ἄδικον.

β. Μὴ ἐκβαίνε ἀπὸ τὴν οἰκίαν σου πρὶν ἐπικαλεσθῆς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ βοήθειαν.

- γ'. Ὁ ἀδιάφορος δικηγόρος καὶ δικαστὴς προσπαθεῖ οὖσι τὴν δικαιοσύνην.
 δ'. Μὴ καταφρονεῖ μηδὲν ἄνθρωπον διὰ πτωχείαν ἢ ἀφάνειαν γένους.
 ε'. Φιλοτιμοῦ πάντοτε νὰ ὑπερέχῃς ἀπὸ τοῦς ἄλλους νέους εἰς τὴν
 χρηστότητα καὶ ἐπιμέλειαν.
 ς'. Απομακρύνου ἀπὸ τοῦς κακοήθεις, ὡς ἀπὸ λυσσῶντας κύνας.

3. Με Δοτικὴν.

α'. Μετὰ δοτικῆς συντάσσονται ὅλα τὰ ῥήματα ὅσα φανερόνουν
 εἰ δίδεται, ἢ ἀφίναται τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου, ὅποια τὰ, δίδω-
 μι, παρέχω, χορηγῶ, ἀφίημι, ἔω· ταῦτα λαμβάνουσι
 καὶ αἰτιατικὴν παριστάνουσιν τὸ ἀντικείμενον· καθὼς, Δίδωμί σοι
 τοῦτο· ἔω σοι τὴν βίβλον. Ἀντὶ τῆς δοτικῆς μεταχειρίζον-
 ται τὴν σήμερον αἰτιατικὴν, ἢ μόνην ἢ μὲ τὴν εἰς πρόθεσιν.

β'. Δοτικὴν μεταχειρίζονται καὶ διὰ νὰ φανερώσῃ τὸ πρόσωπον
 διὰ τὴν ὠρέλειαν τοῦ ὁποίου, ἢ τιμὴν, ἢ βλάβην, ἢ πρᾶξις γίνεται,
 ἢ εἰς τὸ ὅποιον ἀποθλέπει, ἀπευθύνεται, ὡς, Διδάσκω σοι τὸν
 παῖδα· Οἰκοδομῶ σοι οἶκον· Πράγματα ἡμῖν πα-
 ρέχεις· Εὐχομαί τῷ Θεῷ. Εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις
 τὴν σήμερον μεταχειρίζονται, ὡς ἀνωτέρω, τὴν Αἰτιατικὴν μὲ τὴν εἰς.

γ'. Εἰς τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα λύπην, χαρὰν ἢ ἄλλο τι ψυχι-
 κὸν πάθος, μεταχειρίζονται τὴν δοτικὴν μόνην, ἐνίοτε δὲ καὶ μὲ τὴν
 ἐπὶ πρόθεσιν, διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους· τοιαῦτα
 εἶναι τὰ, ἡδομαι, χαίρω, λυποῦμαι, ἄχθομαι, ὀρ-
 γίζομαι, μεγαφρονῶ, κτλ. ὡς, Ἡδομαι τῇ ἡσυχίᾳ·
 Χαίρω ἐπὶ τῇ σῇ εὐτυχίᾳ, κτλ. Τὴν σήμερον μεταχει-
 ρίζονται τὴν διὰ μὲ Αἰτιατικὴν, ἢ τὴν εἰς, ὡς, Ἡδύνομαι
 εἰς τὴν ἡσυχίαν, χαίρω, διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, κτλ.

δ'. Εἰς τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ὑπεροχὴν, ἢ διαφορὰν, μετα-
 χειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν μὲν δοτικὴν μόνην, καὶ ἐνίοτε μὲ
 τὴν ἐν πρόθεσιν, διὰ νὰ φανερώσῃ ποῦ στέκει ἡ ὑπεροχὴ, ἢ ἡ δια-
 φορά· τὴν δὲ Αἰτιατικὴν, λεγομένης ἢ ἐννοουμένης τῆς κατὰ προ-
 θέσεως, διὰ νὰ φανερώσῃ τὸ ποσὸν τῆς ὑπεροχῆς. Εἰς τὰς αὐτὰς
 περιστάσεις τὴν σήμερον μεταχειρίζονται τὴν Αἰτιατικὴν μὲ τὴν εἰς
 πρόθεσιν, ἢ μὲ τὴν κατὰ, καθὼς, Τοσοῦτον ὑπερβέβλη-
 κεν ἅπαντας ἀνθρώπους ὠμότητι καὶ συκοφαντίᾳ,
 ἤγουν, τόσον ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
 εἰς τὴν ὠμότητα καὶ συκοφαντίαν, ἢ κατὰ τὴν
 ὠμότητα καὶ συκοφαντίαν· Φέρε ἴδωμεν εἰ
 κατ' ὀλίγον σου διαφέρω, ἤγουν, ἅς ἴδωμεν ἂν σὲ
 ὑπερτερῶ κατ' ὀλίγον. Ἐνίοτε ἀντὶ τῆς δοτικῆς μεταχειρί-
 ζονται τὴν αἰτιατικὴν μόνην, ἢ μὲ τὴν κατὰ, καθὼς, Διαφέρει
 πάντων τὰ πολέμια, ἤγουν, ὑπερβάλλει ὅλους
 εἰς τὰ πολέμια.

ε. Μετά δοτικῆς συντάσσονται καὶ ὅσα ῥήματα φανερόνουςι θάρρος, πίστιν· ἡ δοτικὴ αὕτη παριστάνει τὸ πρόσωπον, ἢ τὸ πρᾶγμα, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζεται τὸ θάρρος ἢ ἡ ἐλπίς.

ς'. Μετά δοτικῆς συντάσσονται καὶ ὅσα ῥήματα ἔχουσιν ἐννοιάν τινα ἐνώσεως, ὅποια τὰ σηµαίνοντα οἰκειότητα, φιλίαν, καὶ τὰ ἐναντία τούτων· ἐτι ισότητα, ἢ ὁμοιότητα· συνδιάλεξιν, ἢ φιλονεικίαν, ὅποια τὰ, οἰκειοῦμαι, σπένδομαι, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, διαλέγομαι, ἐρίζω, ἀμφισβητῶ, ἰσοῦμαι, ἔοικα.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

α. Τώρα δίδω εἰς σὲ τὸ βιβλίον τοῦτο.

β'. Ἐὰν ἐπιμελῇσαι, θέλω ἀγοράσει εἰς σὲ καὶ ἄλλα βιβλία, καὶ βιβλιοθήκην θέλω κάμει εἰς σέ.

γ'. Χαίρω διὰ τὴν ἐπιμέλειάν σου.

δ'. Ὁ Γεώργιος διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸν Δημήτριον κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν.

Ὅσον ὁ Γεώργιος διαφέρει ἀπὸ τὸν Δημήτριον κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν, τόσον καὶ κατὰ τὴν χρηστότητα.

ε. Θάρρει εἰς τὸν Θεόν, καὶ δὲν θέλει σὲ ἐγκαταλείψει.

ς'. Μὴ ἔριζε ποτὲ μὲ κανένα περὶ πραγμάτων ματαίων.

Μὴ μάχου μὲ τοὺς ἰσχυροτέρους σου.

Πολλὰ ῥήματα συντιθέμενα μὲ προθέσεις συντάσσονται μετὰ δοτικῆς, διὰ τὴν δύνάμιν τῆς προθέσεως· τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

α. Τὰ συντιθέμενα μὲ τὴν σὺν, ἢ ὁμοῦ, καθῶς, σύμφημι, συνάδω, συναινῶ, ὁμολογῶ, κ.τ.λ.

β'. Τὰ συντιθέμενα μὲ τὴν ἐπὶ, διὰ νὰ φανερώνῃσι τὸ ἐπάνω, ἢ τὸ ἐναντίον, ὅποια τὰ, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, ἐφορμῶ, ἐπιστρατεύομαι, κ.τ.λ.

γ'. Τὰ συντιθέμενα μὲ τὴν πρὸς, διὰ νὰ φανερώνῃσι τὸ πλησίον, ἢ προσθήκην, ἐνασχόλησιν εἰς τι, ἢ ὁρμὴν κατὰ τινος, ὅποια τὰ πρὸςέρχομαι, προσίθημι, πρόσκειμαι, προσβάλλω.

δ'. Τὰ συντιθέμενα μὲ τὴν εἰς, διὰ νὰ φανερώνῃσι κίνησιν εἰς τι, ἢ τὸ ἐνδον, συντάσσονται ἄλλοτε μὲ Δοτικὴν, καὶ ἄλλοτε μὲ Αἰτιατικὴν μόνην, ἢ μὲ τὴν εἰς, καθῶς, Εἰσέρχεται μοι ὁ θεός· Εἰσῆι με ἔλεος, ἤγουν, ἔρχεται μέσα εἰς ἐμὲ, ἢ ἀπλῶς εἰς ἐμὲ, φόβος. Μὲ ἤρχετο συμπάθεια.

ε. Τὰ συντιθέμενα μὲ τὴν ἐν, διὰ νὰ φανερώνῃσι τὸ ἐνδον, συντάσσονται μετὰ Δοτικῆς, ἢ Αἰτιατικῆς λεγομένης τῆς εἰς, καθῶς, Ἐμπίπτουσι τοῖς θεράτροις· Ἐμβάλλει τὴν πόλιν εἰς αἰσχύνην, ἤγουν, πίπτουσιν εἰς τὰ δίκτυα, φέπτουσι τὴν πόλιν εἰς αἰσχύνην.

ς'. Τὰ συντιθέμενα μὲ τὴν παρὰ, διὰ νὰ φανερώνῃσι τὸ πλη-

σιον, καθώς, Παροικῶ σοι· Παρατίθημί σοι τράπεζαν.

ζ'. Τὰ συντιθέμενα μετὴν ἀνὰ, διὰ νὰ φανερόνῃσι τὸ ἐπάνω, ἢ ἐπιτροπὴν, ἀναφορὰν, καθώς, Ταυτόν ἐστιν ἄρρωστοῦντι φορτίον ἀναθέσθαι, καὶ ἀπαιδεύτοις εὐτυχίαν· Πάντα τ' ἀγαθὰ ἀνατίθημι τῷ Θεῷ· Σοὶ τὴν ἐπιμέλειαν τούτου ἀνατίθημι, ἡγουν, εἶναι τὸ αὐτὸ νὰ βάλῃ τις φορτίον ἐπάνω εἰς ἄρρωστον καὶ εὐτυχίαν εἰς ἀπαιδεύτους. Εἰς τὸν Θεὸν ἀναφέρω ὅλα τὰ ἀγαθὰ. Εἰς σὲ ἐπιτρέπω τὴν ἐπιμέλειαν τούτου.

η'. Τὰ συντιθέμενα μετὴν ὑπὸ, διὰ νὰ φανερόνῃσι τὸ ὑποκάτω, ὅποια τὰ, ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ὑπέχω, καθώς, Ἵποβάλλουσιν ἑαυτοὺς τῷ ζυγῷ, ἡγουν, βάλλουσιν ἑαυτοὺς ὑπὸ τὸν ζυγόν.

θ'. Τὰ συντιθέμενα μετὴν περὶ, διὰ νὰ φανερόνῃσι τὸ τριγύρω, ὅποια τὰ, περιπατῶ, περιβάλλω, περιτίθημι, καθώς, Περιβάλλουσι τῇ πόλει τεῖχος, ἡγουν, περιτειχίζουσι τὴν πόλιν.

ι'. Τὰ συντιθέμενα μετὴν ἀντί, διὰ νὰ φανερόνῃσι τὸ ἐναντίον, ὅποια εἰς, ἀντιτάττω, ἀντιβαίνω, ἀνθίσταμαι, ἀντιλέγω.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

α. Συμφώνει μετὸς λέγοντας τὴν ἀλήθειαν.

β'. Μὴ ἐπίβαλλε χεῖρα εἰς τὰ ἀλλότρια.

γ'. Πρόσχε εἰς τὴν διδασκαλίαν.

Πρόσχε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὠφελίμων βιβλίων.

δ'. Εἰσέρχεται εἰς ἐμὲ ἀγανάκτησις, ὅταν βλέπω μαθητὴν νὰ ἀμελῇ.

ε. Οἱ συνναστρεφόμενοι μετ' ἀχρείους, ἀνθρώπους ἐμπίπτουσιν εἰς κινδύνους.

ς'. Μέγα εὐτύχημα εἶναι νὰ παροικῇ τις εἰς τιμίους γείτονας.

ζ'. Ἀνάθετε τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων σου εἰς καλοὺς διδασκάλους.

η. Μὴ θέλε ποτὲ νὰ ὑποβάλῃς σεαυτὸν εἰς δουλείαν διὰ κανὲν ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου.

θ'. Περίβαλλε εἰς σεαυτὸν ὡς τεῖχος ἀπόρητον τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην.

ι. Ἀντιτάττου εἰς τὰ πάθη.

Τὰ ἐπίθετα καὶ τὰ οὐσιαστικά λαμβάνουσιν ἐν γένει τὴν αὐτὴν σύνταξιν τῶν βημάτων μετὰ ὅποια συμφωνοῦσι κατὰ τὴν σημασίαν· οὕτω συντάσσονται,

α. Μετὰ Δοτικῆς (καὶ Γενικῆς πολλάκις) τὰ σημαίνοντα φιλίαν, οἰκειότητα καὶ τὰ ἐναντία τούτων, ὅποια τὰ, φίλος, οἰκείος, ἐχθρὸς, πολέμιος, ἐναντίος. Εἰς δὲ τὴν Σημερινὴν Ἑλληνικὴν συντάσσονται μετὰ Γενικῆς ἢ Αἰτιατικῆς, λεγομένης τῆς

μὲ προθέσεως, καθὼς, φίλος μου, ἢ φίλος μὲ ἐμὲ.
 β'. Τὰ σημαίνοντα ὠφέλειαν, καὶ τὸ ἐναντίον, ὅποια τὰ, ὠφέλιμος, χρήσιμος, ἐπιβλαβής, λυπηρὸς. Εἰς δὲ τὴν Σημερινὴν συντάσσονται μετὰ Αἰτιατικῆς, λεγομένης τῆς εἰς προθέσεως, καθὼς, ὠφέλιμος εἰς ἐμὲ, κ.τ.λ.

γ'. Τὰ σημαίνοντα ἰσοτήτα, ἢ ὁμοιότητα, καὶ τὰ ἐναντία τούτων, ὅποια τὰ, ἴσος, ὁ αὐτὸς, ὁμοῖος, ἄνισος, ἀνόμοιος. Εἰς δὲ τὴν Σημερινὴν Ἑλληνικὴν συντάσσονται μετὰ Αἰτιατικῆς, λεγομένης τῆς μὲ, καθὼς, ἴσος, μὲ ἐμὲ, κ.τ.λ. τὸ ὁμοῖος συντάσσεται καὶ μετὰ Γενικῆς, καθὼς, ὁμοῖός μου.

δ'. Τὰ σημαίνοντα ὑποταγὴν, καὶ τὸ ἐναντίον, ὅποια τὰ, ὑπήκοος, εὐπειθής, ἀπειθής. Εἰς δὲ τὴν Σημερινὴν Ἑλληνικὴν συντάσσονται μετὰ Αἰτιατικῆς, λεγομένης τῆς εἰς.

ε'. Τὰ ἔχοντα σημασίαν παθητικὴν, ὅποια τὰ, ἀγαπητὸς, μισητὸς, ὀρατὸς, κ.τ.λ. Εἰς δὲ τὴν Σημερινὴν συντάσσονται μετὰ Αἰτιατικῆς, λεγομένης τῆς ἀπὸ, ἢ τῆς εἰς, καθὼς, ἀγαπητὸς ἀπὸ δλου, ἢ εἰς δλους.

ς'. Τὰ συντιθέμενα μὲ τὴν ἀντί, ἐν, ἐπὶ, πρὸς, παρὰ, ὑπὸ, καὶ φυλάττοντα τὴν δύναμιν τῆς προθέσεως, ὅποια τὰ, ἀντίπαλος, ἐμφυτος, ἐπίθετος, πρόσκοικος, πάροικος, ὑποτελής. Εἰς δὲ τὴν Σημερινὴν μετὰ Αἰτιατικῆς, λεγομένης τῆς εἰς· τινὰ ὁμῶς συντάσσονται καὶ μετὰ Γενικῆς, καθὼς, ἀντίπαλός του. Οὕτω καὶ τὰ σύνθετα ἀπὸ τὴν σύν, ἢ ἀπὸ τὸ ὁμοῦ, ὅποια τὰ, σύνεδρος, σύνδουλος, ὁμόδουλος· ταῦτα καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Γλῶσσαν εὐρίσκονται μετὰ Γενικῆς.

ζ'. Πολλάκις συντάσσονται μετὰ Δοτικῆς καὶ οὐσιαστικά ὀνόματα, καθὼς, νομοθεσία τοῖς Ἑλλήσι· Ἀντιλογία ταῖς συμμάχοις· ἢ τοιαύτη Δοτικὴ ἐξηγῆται τὴν σήμερον, ἢ μὲ Γενικὴν ἢ μὲ Αἰτιατικὴν λεγομένης τῆς εἰς.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

α. Εἰς μὲν τοὺς ἀγαθοὺς ἔσο φίλος· εἰς δὲ τοὺς κακοὺς ἐναντίος διὰ τὴν κακίαν αὐτῶν.

β'. Φιλοτιμοῦ πάντοτε νὰ ᾔσαι ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα.

γ'. Ἐπιμελοῦ νὰ γέινῃς ἴσος μὲ τοὺς ἐπαινουμένους, δι' ἀρετὴν καὶ παιδείαν.

δ'. Ἐσο εὐπειθὴς εἰς τοὺς νόμους.

ε'. Θέλε νὰ ᾔσαι ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν οὐράνιον σου πατέρα.

ς'. Θέλε νὰ ᾔσαι ἀντίπαλος εἰς τὴν κακίαν, ἔμμονος εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἐπίμομος εἰς τὰ καλὰ ἔργα, προσφιλὴς εἰς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, πάρεδρος εἰς τοὺς δικαίους, ὑπήκοος εἰς τοὺς νόμους.

Μετὰ Γενικῆς συντάσσονται,

α. Ὅλα ἐν γένει τὰ οὐσιαστικά ὀνόματα, ὅταν φανερόνῃται ἡ σχέ-

εις προσώπου πρὸς πρόσωπον, πράγματος πρὸς πρᾶγμα, ἢ πρόσωπον, καθὼς, κτήματος πρὸς κτήτορα, μέρους πρὸς ὅλον, περιεχομένου πρὸς περιέχον, ὡς ὁ οἶκος τοῦ Σωκράτους· ἡ κορυφή τοῦ ὄρους· τὰ ζῶα τῆς θαλάσσης· κ.τ.λ.

β'. Τὰ ἐπίθετα τὰ σημαίνοντα μέθεξιν, ζέρησιν, χρεῖαν, πλήρωσιν, ὅποια τὰ, μέτοχος, ἀπειρος, ἐνδεής, πλήρης. Οὕτω συντάσσονται καὶ τὴν σήμερον, τινὰ δὲ μετὰ Αἰτιατικῆς λεγομένης τῆς ἀπὸ, καθὼς, ἐνδεής χρημάτων, ἢ ἀπὸ χρήματα.

γ'. Τὰ σημαίνοντα ἀνταλλαγὴν, ὅποια τὰ, ἄξιος, ὠνητός. καθὼς, ὠνητὸς χρημάτων, ἤγουν, ἀγοραστὸς με χρήματα.

δ'. Τὰ σημαίνοντα ἐπιμέλειαν, καὶ τὸ ἐναντίον, ὅποια τὰ, μνήμων, ἀμνήμων, ἐπιλήσμων. Οὕτω συντάσσονται καὶ τὴν σήμερον.

ε'. Τὰ σημαίνοντα διαφορὰν, ὅποια τὰ, διάφορος, ἄλλος, ἕτερος, ἄλλοιός. Τὴν σήμερον ἀντὶ τῆς Γενικῆς μεταχειρίζονται τὴν Αἰτιατικὴν μετὰ τὴν ἀπὸ, ὡς, ἄλλος ἀπὸ ἐκείνου· τὸ δὲ διάφορος συντάσσεται καὶ μετὰ Γενικῆς.

ς'. Τὰ συγκριτικὰ συντάσσονται μετὰ Γενικῆς ἐνικοῦ ἢ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, τὰ δὲ ὑπερθετικά μετὰ Γενικῆς πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ· ἀντὶ δὲ τῆς Γενικῆς τοῦ συγκριτικοῦ μεταχειρίζονται πολλάκις τὸν ἦ, καὶ τὴν πτώσιν τὴν ὁποίαν τὸ ῥῆμα ἢ ἡ πρόθεσις ἀπαιτεῖ, καθὼς, Νεώτερός ἐσιν ἐμοῦ, καὶ μᾶλλον ἀκμάζει ἢ ἐγώ. Εἰς τὴν Σημερινὴν Γλῶσσιν τὰ συγκριτικὰ συντάσσονται ὁμοίως μετὰ Γενικῆς, ἢ ἀντὶ τῆς Γενικῆς μετὰ Αἰτιατικῆς, λεγομένης τῆς παρὰ προθέσεως, ἢ τῆς ὑπὲρ, καθὼς, Νεώτερός μου εἶναι, καὶ ἀκμάζει μᾶλλον παρὰ ἐμέ, ἢ ὑπὲρ ἐμέ. Μετὰ τὴν παρὰ λαμβάνεται κοινότερον ἢ ὀνομαστικῇ, μᾶλλον παρὰ ἐγώ.

Ὅταν εἰς τὴν σύγκρισιν θέλωσι νὰ παραστήσωσι τὸ ὑπὲρ δύναμιν, ἢ τὸ ὑπὲρ φύσιν, μεταχειρίζονται κατόπιν τοῦ ἦ τὸ ὡς, ἢ τὸ ὥστε μετὰ Ἀπαρέμφκτον, ὡς, Κακὸν συνέβη τῇ πόλει μείζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι, ἤγουν, κακὸν συνέβη εἰς τὴν πόλιν μεγαλύτερον παρ' ὥστε νὰ ἐμπορῇ νὰ ὑποφέρῃ αὐτὸ, δηλαδή, ἀνυπόφορον εἰς αὐτήν.

Ἐν τῇ αὐτῇ περιστάσει μεταχειρίζονται κατόπιν τοῦ ἦ, τὴν κατὰ μετὰ Αἰτιατικὴν, ἢ τὴν πρὸς, ἢ τὴν ἐπὶ, μετὰ τὸ ὡς· ὡς Τὸ νόσημά ἐστι μείζον ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἤγουν, μεγαλύτερον παρὰ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, δηλαδή, ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Πρὸ τῆς κατὰ βάλλεται ἐνίοτε καὶ τὸ ὡς, καθὼς, Μείζον ἢ ὡς κατὰ ἀνθρώπον. Μεταχειρίζονται τὴν πρὸς, ὅταν ἡ ἔννοια τοῦ συγκριτικοῦ θεωρῆται σχετικῶς, πρὸς τι, τὴν δὲ ἐπὶ μετὰ τὸ ὡς, ὅταν

ἀποβλέπη εἰς τέλος τι, καθὼς, Ἐνδεεστέρως ἐκάστῳ πα-
ρέχει ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν Βραδύτεροί εἰσιν ἢ
ὥς ἐπ' ἀπόλαυσιν.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

ζ'. Ὁ Γεώργιος εἶναι ἐπιμελέστερος ἀπὸ τὸν Δημήτριον.

Οἱ ἀνόητοι πλούσιοι εἶναι μᾶλλον δυστυχεῖς παρὰ οἱ φρόνιμοι
πένητες.

Μὴ ἐπίβαλλε εἰς τὸν μαθητὴν κόπους μεγαλητέρους παρὰ ὥς
νὰ δύγωνται νὰ βαστάσωσιν αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ.

α. Τὸ Ἀπαρέμφατον λαμβάνεται εἰς τὰς προτάσεις καὶ ὡς ῥῆμα,
καὶ ὡς ὄνομα· ὡς ῥῆμα συντάσσεται, κατὰ τὴν σημασίαν αὐτοῦ, ἢ
μετὰ Αἰτιατικῆς, ἢ μετὰ Γενικῆς, ἢ μετὰ Δοτικῆς, καθὼς τὰ ῥῆμα-
τα· ὡς ὄνομα, συντάσσεται μετὰ τῶν ῥημάτων καὶ μετὰ τῶν προθέ-
σεων καθὼς τὰ οὐσιαστικά.

β'. Ὢταν τὸ Ἀπαρέμφατον καὶ τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως ἦναι τοῦ
αὐτοῦ προσώπου, τότε τὸ ὑποκείμενον ἢ τὸ κατηγορούμενον τοῦ ἀπα-
ρεμφάτου βάλλεται κατὰ Ὀνομαστικὴν, καθὼς, Πειρῶ τὸ μὲν
σῶμα εἶναι, φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος,
ἡγουν, πᾶσχιζε νὰ ἦσαι κατὰ μὲν τὸ σῶμα φιλό-
πονος, κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν φιλόσοφος.

γ'. Ὢταν ὅμως τὸ Ἀπαρέμφατον ἦναι διαφόρου προσώπου, τότε
βάλλεται τὸ ὑποκείμενον κατ' Αἰτιατικὴν, καθὼς, Αἰσχροὺς τοὺς
μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων, τοὺς
δὲ παῖδας μὴ μιμεῖσθαι τοὺς σπουδαίους τῶν
γονέων, ἡγουν, αἰσχροὺς εἶναι οἱ μὲν ζωγράφοι νὰ
ἀπεικονίζωσι τὰ καλὰ ζῶα, τὰ δὲ τέκνα νὰ μὴ
μιμῶνται τοὺς ἐναρέτους γονεῖς.

Ὢταν τὸ Ἀπαρέμφατον ἦναι ὑπαρκτικὸν καὶ συντάσσεται μετὰ μετο-
χῆς, τὸ κατηγορούμενον αὐτοῦ συμφωνεῖ μετὰ τὴν μετοχὴν, ὡς, δοιόμε-
νος εἶναι ἀγαθός, τοῦ οἰομένου εἶναι ἀγαθοῦ, κτλ.

Ὢταν προηγῆται τοῦ ἀπαρεμφάτου Δοτικὴ, τὸ ὑποκείμενον ἢ κα-
τηγορούμενον αὐτοῦ συμφωνεῖ μετὰ αὐτήν, ἢ κατὰ τὸν γ'. κανόνα βάλ-
λεται κατὰ Αἰτιατικὴν, καθὼς, Ἐξέσιν ἡμῖν ὅποι ἀν βου-
λώμεθα πορεύεσθαι μηδὲν φοβούμενους. Ἰπῆρ-
ξεν ἡμῖν ἐνδόξων ἀνδρῶν ἀπογόνοις εἶναι, ἡγουν,
εἶναι δυνατὸν εἰς ἡμᾶς, ὅπου ἀν θέλωμεν νὰ
πηγαίνωμεν, χωρὶς νὰ φοβούμεθα. Ἰπῆρξεν εἰς
ἡμᾶς νὰ ἡμεθα ἀπόγονοι ἐνδόξων ἀνδρῶν.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

γ'. Αἰσχροὺς εἶναι νὰ λέγησαι Ἕλλην, καὶ ἡ ζωὴ σου νὰ ἦναι ὁμοία
μετὰ τὴν τῶν βαρβάρων.

ὁ Σωκράτης ἐξήλεγχε σοφῶς τοὺς φανταζομένους ὅτι ἦσαν σοφοί. Εἶναι δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἦναι εὐδαίμων, ἀπέχων ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ πράττων τὸ ἀγαθόν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΟΧΗΣ.

α. Ἡ μετοχὴ λαμβάνεται εἰς τὸν λόγον ἐνταυτῷ καὶ ὡς ἐπίθετον, καὶ ὡς ῥῆμα· ὡς ἐπίθετον συμφωνεῖ μὲ τὸ οὐσιαστικὸν αὐτῆς, καθὼς, τὰ ἐπίθετα· ὡς ῥῆμα συντάσσεται μετὰ Γενικῆς, ἢ Δοτικῆς, ἢ Αἰτιατικῆς, καθὼς τὰ ῥήματα.

β. Ἡ Μετοχὴ τίθεται κατὰ ὀνομαστικὴν, ὅταν τὸ ὑποκείμενον αὐτῆς ἦναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, ὡς, Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος καὶ θανὼν κολλάζεται.

γ. Ἡ Μετοχὴ τίθεται κατὰ γενικὴν, ὅταν δὲν ἦναι τοῦ αὐτοῦ προσώπου μὲ τὸ ῥῆμα· ἡ τοιαύτη Μετοχὴ λέγεται ἀπόλυτος, καθὼς, Ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται, διαφθορείσης τῆς διανοίας, ἡγουν, ἡ ψυχὴ κάμνει πολλὰ σφάλματα, ὅταν ὁ νοῦς διαφθορῇ.

δ. Ἐνίοτε εὐρίσκεται εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ὀνομαστικὴ, ἢ Δοτικὴ, ἀντὶ Γενικῆς ἀπολύτου.

ε. Αἱ οὐδέτεραι Μετοχαὶ τῶν ἀπροσώπων ῥημάτων, καθὼς, ἐξόν, τυχόν, καὶ ἡ οὐδέτερα ὑπαρκτικὴ Μετοχὴ συντροφευμένη μὲ οὐδέτερον ἐπίθετον, καθὼς, ἀδύνατον δν, ῥάδιον δν, αἰσχροδν, καὶ αἱ οὐδέτεραι Μετοχαὶ τῶν παθητικῶν ῥημάτων, καθὼς, εἰρημένον, θιγγέμενον, κ.τ.λ. λαμβάνονται εἰς τοὺς ἀρχαίους ἀντὶ γενικῆς ἀπολύτου.

ς. Ἡ Αἰτιατικὴ καὶ ἡ Δοτικὴ τῶν Μετοχῶν λαμβάνονται συχνάκις μὲ τὸ ὡς ἐπὶ ῥῆμα, ἀντὶ Γενικῆς ἀπολύτου, καὶ ἐξηγεῖται εἰς τὴν σημερινὴν Γλῶσσαν μὲ Μετοχὴν τινα ἀρμόζουσαν εἰς τὸ νόημα, καθὼς, γινώσκων ὡς, νομίζων ὡς, στοχαζόμενος ὡς, ἢ μὲ αἰτιολογικὸν σύνδεσμον.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

δ. Εἰς τὴν γῆν ταύτην ἀνυδρον οὔσαν, ἀδύνατον εἶναι νὰ κατοικήσωσιν ἄνθρωποι εἰς αὐτήν.

ε. Ἐπιμελοῦ νὰ προκόψης, ἐπειδὴ εἶναι αἰσχρὸν νὰ μείνης ἀμαθής, ἐνῶ δύνασαι νὰ προκόψης.

ΜΟΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ ΤΕΛΙΚΟΙ.

Διὰ νὰ φανερόνῃσι τὸν σκοπὸν καὶ τὸ τέλος τινὸς πράξεως, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες μετεχειρίζοντο προθέσεις τινὰς πρὸ τῶν ὀνομάτων, ἢ τὸ ὡς μὲ ἀπαρέμφατον, ἢ τὴν Μετοχὴν, ἢ τοὺς συνδέσμους, ἴνα, ὡς, ὅπως, μὲ τὴν Ἱποτακτικὴν, ἢ Εὐκτικὴν ἐγκλισιν. Τοιαῦται εἶναι ἀπὸ τὰς προθέσεις.

α. Ἡ διὰ μὲ Αἰτιατικὴν, καθὼς, Διὰ τοῦτο δύο ὦτα

ἔχομεν, ῥῆμα δὲ ἐν, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥ ττο-
να δὲ λέγωμεν.

Β'. Ἡ εἰς, καθὼς, Ἀναξαγόρας ἔλεγεν ὅτι γεγέ-
νηται εἰς θεωρίαν ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ οὐρανοῦ.

Γ'. Ἡ πρὸς μὲ Αἰτιατικὴν, καθὼς, λέγει πρὸς τὸ βέλ-
τιστον. www.libtool.com.cn

Δ'. Ἡ περὶ μὲ Γενικὴν, καθὼς, περὶ τοῦ βίου καθ' ἐκά-
στην ἀγωνίζονται τὴν ἡμέραν.

Ε'. Ἡ ὑπὲρ μὲ Γενικὴν, καθὼς, ὑπὲρ τῆς πατρίδος
πολιτεύονται.

Ζ'. Ἡ ἔνεκα μὲ Γενικὴν, καθὼς, ἔνεκα χρημάτων μη-
δέποτε Θεὸν ὁμώσης.

Ζ'. Ἡ ἐπὶ μὲ Αἰτιατικὴν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὰ κινήσεως
σημαντικὰ ῥήματα, καθὼς, Ἐπὶ τοῦ θ' ἤκουσιν, ἵνα ὑμῖν
διαλεχθῶσιν, ἤγουν, διὰ τοῦτο ἤλθον, διὰ νὰ συ-
νομιλήσωσι μὲ σᾶς. Μὲ Δοτικὴν εἰς ἄλλας περιστάσεις, κα-
θὼς, Ὁ ἐξ ἀρχῆς ποιῶν ἀνθρώπους, ἐπ' ὠφελείᾳ
προσέθηκεν αὐτοῖς, δι' ὧν αἰσθάνονται ἑκαστα,
ἤγουν, Ὁ Θεὸς ὁ ἐξ ἀρχῆς ποιῶν τοὺς ἀνθρώπους,
διὰ τὴν ὠφέλειαν αὐτῶν ἐπρόσθεσεν εἰς αὐτοὺς
ἑκαστον ἀπὸ τὰ αἰσθητήρια διὰ τῶν ὁποίων αἰ-
σθάνονται.

η'. Τὸ ὥστε μὲ ἀπαρέμφατον, καθὼς, Τῆς ὑμετέρας τύ-
χης ὑπολαμβάνω πολλὰ τῶν δεόντων ἐκ τοῦ πα-
ραχρήμα ἐνίοις ἀν' ἐπελθεῖν εἰπεῖν, ὥστ' ἐξ
ἀπάντων βᾶδίαν τὴν τοῦ συμφέροντος ὑμῖν αἴ-
ρεσιν γενέσθαι, ἤγουν, τῆς ἰδικῆς σας τύχης νομί-
ζω ὅτι εἶναι τὸ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν τινῶν νὰ
εἴπωσιν ἀπρομελετήτως πολλὰ ἀπὸ τὰ πρέποντα,
διὰ νὰ (ἢ, ὥστε νὰ) γείνη εἰς ἐσᾶς εὐχολος ἀπὸ
δλα ἡ ἐκλογὴ τοῦ συμφέροντος.

θ'. Ἡ Μετοχὴ, καθὼς, Ὁρκὸν ἐπακτὸν προσδέχου
διὰ δύο προφάσεις, ἡ σεαυτὸν αἰτίας αἰσχυρᾶς
ἀπολύων, ἡ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασώ-
ζων, ἤγουν, διὰ δύο αἷτια δέχου ὄρκον ἐπιφερό-
μενον, ἡ διὰ νὰ λυτρώνης τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ
κατηγορίαν αἰσχυρὰν, ἡ διὰ νὰ σώζης φίλους ἀπὸ
κινδύνους μεγάλους.

ι. Τέλος πάντων, οἱ τελικοὶ σύνδεσμοι ἵνα, ὅπως, ὥς, καὶ ὁ
ποιητικὸς ὄφρα. Οἱ σύνδεσμοι οὗτοι ἐξηγοῦνται τὴν σήμερον μὲ
τὴν διὰ καὶ τὸν νὰ (ἵνα), διὰ, νὰ, καὶ συντάσσονται μετὰ
ἵποτακτικῆς ἐγκλίσεως, ὅταν προηγῇται ῥήμα χρόνου Ἐνεστώτος, ἡ
Μέλλοντος, ἤγουν, ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ πραγμάτων παρόντων ἡ

μελλόντων, καθώς, Μελέτα περί καλῶν ἐπιτηδεύματων λέγειν, ἵνα συνεθισθῇς ὁμοία τοῖς εἰρημένοις φρονεῖν, ἤγουν, ἐπιμελοῦ νὰ ὁμιλῇς περί καλῶν πράξεων, διὰ νὰ συνειθίσῃς νὰ φρονῇς ὁμοία μὲ τοὺς λόγους. Συντάσσονται μετὰ Εὐκτικῆς, ὅταν τὸ ῥῆμα ἦναι χρόνου παρωχημένου, ἤγουν, ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ πραγμάτων περασμένων, καθώς, Ὅπως οὖν ἀσφαλῶς θηρῶν, ἱππέας προσέλαβε πολλοὺς, ἤγουν, διὰ νὰ κυνηγῇ λοιπὸν ἀσφαλῶς ἔλαβε μεθ' αὐτοῦ καὶ ἱππέας πολλοὺς. Οὕτω συντάσσονται καὶ ὅταν Ἐνεστῶς λαμβάνηται ἀντὶ παρωχημένου, τὸ ὁποῖον λέγεται ἀντιχρονισμός, καθώς, Καὶ φύλακας συμπέμπει ἐφ' ἱππῶν πρεσβυτέρους, ὅπως ἀπὸ τῶν δυσχωριῶν φυλάττοιεν αὐτὸν, ἤγουν, καὶ φύλακας πρεσβυτέρους τὴν ἡλικίαν πέμπει μαζὺ, διὰ νὰ φυλάττωσιν αὐτὸν ἀπὸ τὰς κακοτοπίας.

Ὅταν ὁ λαλῶν περὶ πραγμάτων περασμένων θεωρῇται ὡς ἐὰν ἦτο τότε παρὸν ἐνῷ ἐγίνοντο, καὶ ὠμίλει περὶ αὐτῶν ὡς ἤδη γινομένων, τότε οἱ τελικοὶ σύνδεσμοι συντάσσονται μετὰ ὑποτακτικῆς, καὶ ἀνπροηγῆται ῥῆμα χρόνου παρωχημένου, καθώς, Τὰ πλοῖα πάντα καὶ τὰ μικρὰ συνήθροισε παρ' αὐτὸν, ὅπως μηδεὶς ἐξαγγείλῃ τοῖς πολεμίοις τὸ πλῆθος τῶν νεῶν, ἤγουν, ὅλα τὰ πλοῖα, καὶ τὰ μικρὰ, συνήθροισε πλησίον του, διὰ νὰ μὴ φανερώσῃ κανεὶς εἰς τοὺς πολεμίους τὸ πλῆθος τῶν νεῶν.

Οὕτω συντάσσονται καὶ ὅταν ἡ πράξις, τὴν ὁποίαν φανερώνει ὁ παρωχημένος χρόνος, διαμμένη καὶ τὸ τέλος ἐξακολουθῇ νὰ γίνεται, καθώς, Τοῦ λόγου τὴν χρῆσιν δέδωκεν ἡμῖν ὁ κτίσας ἡμᾶς Θεός, ἵνα τὰς βουλὰς ἡμῶν ἀλλήλοις ἀποκαλύπτωμεν, ἤγουν, Ὁ Θεός μᾶς ἔδωκε τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου, διὰ νὰ φανερόνωμεν πρὸς ἀλλήλους τὰ θελήματα τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Οἱ τελικοὶ σύνδεσμοι συντάσσονται καὶ μετὰ χρόνου παρωχημένου Ὄριστικῆς Ἐγκλίσεως, ὅταν τὸ τέλος καὶ ὁ σκοπὸς ἀναφέρηται εἰς περασμένον καιρὸν, καθώς, Ἐχρῆν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵνα εἶχεν ἀπαιτεῖν, ἤγουν, ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὁμολογίαν, διὰ νὰ ἤθελεν ἐμπορεῖ νὰ ἀπαιτῇ.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

- ή. Μάνθανε πολλὰ καὶ ὠφέλιμα, διὰ νὰ προλαμβάνῃς πολλοὺς κινδύνους τῆς ἀγνοίας.
- θ'. Μεταχειρίζου τὸν πλοῦτον, διὰ νὰ ἀγαθοποιῇς, ἀλλ' οὐχὶ διὰ νὰ κακοποιῇς.
- ι. Ὁ Πατὴρ τοῦ Δημητρίου ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δέκα δραχμὰς, διὰ νὰ ἀγοράσῃ βιβλία.

Οἰκονόμει καλῶς τὴν περιουσίαν σου, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃς εἰς ἀνάγκην.

Ὁ Θεὸς ἐθέσσε τὸν ἄνθρωπον εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, διὰ νὰ ἀγωνίζεται καλῶς, καὶ οὕτω νὰ γένη ἄξιος τῶν αἰωνίων βραβείων τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς.

Ὁ Ἀντώνιος λυπεῖται τώρα ὅτι ἔμεινεν ἀμαθής· ἔπρεπε νὰ μὴ ἀμελῇ, διὰ νὰ ἤθελε προκόψει.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΥ ΕΙ.

Ὁ ὑποθετικὸς λόγος περιέχει τοῦλάχιστον δύο προτάσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία φανερώνει τὸ ὑποτιθέμενον πρᾶγμα, καὶ αὕτη λέγεται ἡ γούμενον, ἡ δὲ ἄλλη φανερώνει τὸ συμπέρασμα, καὶ λέγεται ἡ πόμενον. Κάμνομεν ὑποθέσεις καὶ συμπεράσματα περὶ πραγμάτων περασμένων, παρόντων καὶ μελλόντων.

α. Ὅταν καὶ ἡ ὑπόθεσις καὶ τὸ συμπέρασμα ἀναφέρονται εἰς χρόνον περασμένον, μεταχειρίζονται τὴν ὀριστικὴν Ἑγκλισιν κατὰ χρόνον ὁποῖον ἀπαιτεῖ ἡ ἔννοια, βάλλοντες εἰς τὸ συμπέρασμα τὸν ἄν, ὅστις φανερώνει τὸ δυνατὸν τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον συμπεραίνεται ἐκ τῆς ὑποθέσεως, ἡγουν, τί ἤθελε γεῖναι, ἡ ἡδύνατο νὰ γείνη, ὡς συνέπεια τοῦ ὑποτιθεμένου, καθὼς, Εἰ ἤρεσκέ τί μοι τῶν ὑπὸ τούτων ῥηθέντων, ἡ συχίαν ἄν ἡγουν, ἡγουν, ἐὰν μὲ ἤρεσκε χανέν ἀπὸ τὰ λεχθέντα ὑπὸ τούτων, ἡ θέλον ἡ συχάζειν,

β. Ὅταν ἡ ὑπόθεσις γίνηται περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον καθ' ἑαυτὸ εἶναι ὁμολογούμενον, καὶ τὸ συμπέρασμα συνάγεται ἀναντιρρήτως ἐκ τῆς ὑποθέσεως, μεταχειρίζονται ὁμοίως τὴν ὀριστικὴν, χωρὶς ὅμως τὸ συμπέρασμα νὰ λαμβάνῃ τὸν ἄν, διότι δὲν εἶναι χρεῖα αὐτοῦ, καθὼς, Εἰ οὖν ἐγὼ ἐνίψα ἡμῶν τοὺς πόδας, ὁ κύριος καὶ ὁ διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας.

γ. Ὅταν καὶ τὸ ὑποτιθέμενον πρᾶγμα, καὶ τὸ ἐκ τούτου συμπεραίνόμενον θεωρῶνται οὐχὶ ὡς βέβαια, ἀλλ' ὡς ἐνδεχόμενα καὶ δυνατὰ, τότε καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐκφράζεται μετ' Ἑυκτικὴν Ἑγκλισιν, καὶ τὸ συμπέρασμα· βάλλεται δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα ὁ ἄν καθὼς, Μάλιστα δ' ἄν παροξυνθῇς ὀρεχθῆναι τῶν καλῶν ἔργων, εἰ καταμάθοις ὅτι καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἐκ τούτων μάλιστα γνησίας ἔχομεν, ἡγουν, ἐξαίρετως δὲ θέλεις παρακινήθῃ νὰ ὀρεχθῇς τὰ καλὰ ἔργα, ἐὰν παρατηρήσης ὅτι καὶ τὰς προξενουμένας ἐκ τούτων ἡδονὰς ἀπολαμβάνομεν καθαρωτάτας.

δ. Ἐὰν τὸ ὑποτιθέμενον πρᾶγμα εἶναι πιθανὸν νὰ ἀκολουθήσῃ, καὶ ἐκ τούτου, ἐὰν γείνῃ ἔχει νὰ προέλθῃ τι μετὰ βεβαιότητος, ἡ πρέπει νὰ γείνῃ, τότε ἡ μὲν ὑπόθεσις ἐκφράζεται μετ' Ὑποτακτικὴν Ἑγκλισιν διὰ τοῦ ἐὰν, ἂν, ἡ ἦν, τὸ δὲ συμπέρασμα, κατὰ τὴν χρεῖαν, ἡ

μὲ ὀριστικὴν, ἢ μὲ Προσакτικὴν, καθὼς, Ἐὰν ποτὲ σοι συμβῇ
κινδυνεύειν ζήτει τὴν ἐκ τοῦ πολέμου σωτηρίαν
μετὰ καλῆς δόξης. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκφράζεται καὶ
ἡ συνθήκη, καθὼς, Ἐὰν ἡ φιλομαθής, ἔσῃ πολυμαθής.
Ἐ. Τὸ ἀπλῶς καὶ χωρὶς τινος ὑποθέσεως ἐνδεχόμενον καὶ δυνατόν,
ἐκφράζεται μὲ Εὐκτικὴν διὰ τοῦ ἀν, καθὼς, Τὰς τῶν σπου-
δαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν,
ἦγουν, τὰς φιλίας τῶν καλοήθων οὐδὲ ὅλη ἡ ζωὴ
δὲν ἤθελεν ἐξαλείψει.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

α. Ἄν ὁ Ἀντώνιος ἐπιμελεῖτο, ἤθελε προκόψει.

Ἄν ὁ Κωνσταντῖνος ἤκουε τὰς συμβουλὰς μου, δὲν ἤθελε δυ-
στυχήσει.

β. Ἄν ὁ Θεὸς σὲ ἔκαμνε λογικόν, χρεώσταις νὰ ζῇς λογικῶς.

γ. Ἐὰν ἐπιμεληθῇς, δύνασαι καὶ σὺ νὰ προκόψης, καθὼς ὁ Γεώργιος.

δ. Ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν παιδείαν, δεῖξον τοῦτο διὰ τῆς ἐπιμελείας σου.

ε. Τὸν δίκαιον δικαστὴν οὔτε συγγένεια οὔτε φιλία, οὔτε χρήματα,
οὔτε ὑποσχέσεις, οὔτε ἀπειλαί, οὐδὲν ἐκ τούτων ἤθελε πείσει νὰ
κάμῃ χάριν εἰς τὴν ἀδικίαν.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΜΟΡΙΩΝ.

Τὰ χρονικά ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὅτε, ὅποτε, ὅπως, ὅσον
χρόνον, κτλ. συντάσσονται μὲ Εὐκτικὴν, ὅταν γίνεται λόγος περὶ
πραγμάτων ἀναφερομένων εἰς τὸ παρελθόν, πλὴν οὐχὶ ὀριστικῶς γε-
νομένων, ἀλλὰ συνειθιζομένων νὰ γίνωνται· καθὼς, Περιεμμένο-
μενον οὖν ἐκάστοτε, ἕως ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμωτήριον
ἐπεὶ δὲ ἀνοιχθεῖν, ἤειμεν παρὰ τὸν Σωκράτην,
ἦγουν, ἐπροσμέναμεν λοιπὸν καθ' ἡμέραν ἑωσοῦ
ἤθελεν ἀνοιχθῇ τὸ δεσμωτήριον καὶ ἀφοῦ ἤθε-
λεν ἀνοιχθῇ, εἰσηρχόμεθα εἰς τὸν Σωκράτην.
Ἐνταῦθα Κύρῳ βασιλεία ἦν καὶ παράδεισος μέ-
γας ἀγρίων θηρίων πλήρης, ἃ ἐκεῖνος ἐθήρευεν
ἀπὸ ἵππου, ὅποτε γυμνάσαι βούλοίτο ἑαυτὸν τε
καὶ τοὺς ἵππους, ἦγουν, ἐδῶ ἦσαν εἰς τὸν Κύρον
βασιλικά παλάτια, καὶ περιβόλιον μέγα, πλήρες
ἀπὸ ἄγρια ζῶα, τὰ ὅποια ἐκεῖνος ἐκυνῆγει ἐφιπ-
πος, ὅποτε ἤθελε νὰ γυμνάσῃ ἑαυτὸν καὶ τοὺς
ἵππους.

Εἰς τὴν σημερινὴν Γλῶσσαν φανερόν ἐστιν τὸ ἀπροσδιόριστον τοῦτο
συντάσσοντες τὰ χρονικά μόρια ὅποτε (ἢ ὅποτε), ἀφοῦ, μὲ Πα-
ρατακτικὴν ὀριστικῆς Ἐγκλίσεως, ἢ μὲ ὑποθετικὸν Ἀόριστον, κατὰ τὴν
χρείαν, καθὼς, Ὅποτε ἤρχετο, ὑπεδεχόμεν ἑαυτὸν μὲ
πᾶσαν φιλοφροσύνην. Ἀφοῦ ἤθελε δειπνήσει
ἐπὲρνα τὴν ἐσπέραν συνομιλῶν μὲ τοὺς φίλους.

Ὅταν δὲ τὰ μόρια ταῦτα ᾖναι σύνθετα μὲ τὸν ἄν, καθὼς, ἐ π ἄ ν, ἐ π ε ἰ δ ἄ ν, ὁ π ὅ τ α ν, συντάσσονται γενικῶς μετὰ Ἱποτακτικῆς.

Τὰ ἀναφορικά καὶ τὰ ἀόριστα, εἴτε ἐπιρρήματα, εἴτε ἀντωνυμιαί, ἔταν βάλλωνται κατόπιν ἀπὸ χρόνον παρωχημένον συντάσσονται μετὰ Εὐκτικῆς ἐγκλίσεως, κατὰ τὴν ἐννοιαν πάντοτε οὐχὶ πραγματικῆς, καὶ ὠρισμένης ὑπάρξεως, ἀλλ' ἐνδεχομένης καὶ δυνατῆς, καθὼς, Οὐ κ ῖ δ ε ἰ ν ὅ π ο ι τ ρ α π ο ἶ μ ῆ ν, ἡ γ ο υ ν δ ἔ ν ἡ ξ ε υ ρ ο ν π ο ὕ ν ἄ γ υ ρ ῖ σ ω. Ὅ, τ ι δ ὕ ν α ἰ τ ο Κ ὕ ρ ο ς ὑ π ε ρ ἔ χ α ἰ ρ ε ν αὐ τ ο ἰ ς χ α ρ ῖ ζ ὀ μ ε ν ο ς, ἡ γ ο υ ν, κ α θ' ὅ, τ ι ἡ δ ὕ ν α τ ο ὁ Κ ὕ ρ ο ς ὑ π ε ρ ἔ χ α ἰ ρ ε ν ἄ κ ἄ μ ν ῆ χ ἄ ρ ῖ ν ε ἰ ς αὐ τ ο ὗ ς.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ.

Χθὲς περιέμενον τὸν Γεώργιον, ἔως νὰ ἔλθῃ.

Ὅποτε ἐξήρχετο ὁ πατήρ μου εἰς περίπατον, παρελάμβανε καὶ ἐμέ.

Ὁ πατήρ μου ἔχαιρε νὰ μεταδίδῃ ὅ, τι καλὸν εἶχε.

Ὁ Γεώργιος ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἔλεγεν ὅτι εἶναι ἐκεῖ μεγάλη σιτοδεία.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΟΥ Ὡς, ἢ Ὅτι.

Ὅταν μία τις πρότασις κρέμαται ἀπὸ ἄλλην, ἢ ᾖναι συνδεδεμένη μὲ ἐκείνην διὰ τοῦ ὥς, ἢ ὅτι, τὰ μόρια ταῦτα συντάσσονται μετὰ Εὐκτικῆς, ἐὰν ὁ λόγος γίνηται μὲ τρόπον διηγηματικόν. Ἡ τοιαύτη σύνταξις εἶναι συνήθης εἰς τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα γινῶσιν τινὸς πράγματος, δῆλωσιν ἢ ἀφήγησιν, ὅποια τὰ, οἶ δ α, ἐ π ἰ ς α μ α ἰ, γ ἰ ν ὥ σ κ ω, δ η λ ὶ ω, δ ε ἰ κ ν υ μ ῖ, λ ἔ γ ω, κ.τ.λ. καθὼς, Κ ἄ π ε ἰ τ α ἐ π ε ἰ ρ ῶ μ ῆ ν αὐ τ ῶ δ ε ἰ κ ν ὡ ν α ἰ, ὅ τ ι ε ἴ ο ἰ τ ο μ ἔ ν ε ἶ ν α ἰ σ ο φ ὶ ς, ο ἷ η δ' ο ὐ. Οἱ δὲ Ἴνδοι εἰσελθόντες ἔλεξαν, ὅτι πέμψεις σφᾶς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς, ἡγουν, Κ α ἰ ἔ π ε ἰ τ α ἐ π ἄ σ χ ἰ ζ α ν ἄ δ ε ἰ ξ ὶ ω ε ἰ ς αὐ τ ὸ ν, ὅ τ ι ἐ ν ὁ μ ῖ ζ ε μ ἔ ν ἑ α ὑ τ ὸ ν σ ο φ ὶ ν, δ ἔ ν ἡ τ ο δ μ ω ς. Οἱ δὲ Ἴνδοι εἰσελθόντες εἶπον, ὅτι ἔ π ε μ ψ ε ν αὐ τ ο ὗ ς ὁ β α σ ἰ λ ε ὺ ς τ ῶ ν Ἰ ν δ ῶ ν.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ.

Ἐπιρρήματά τινα λαμβανόμενα ὡς προθέσεις, συντάσσονται τὰ μὲν μετὰ Γενικῆς, τὰ δὲ μετὰ Δοτικῆς.

ἀ. Μετὰ Γενικῆς, τὰ τοπικά, ἄ ν ω, κ ἄ τ ω, ἐ ν δ ο ν, ἔ ξ ω, μ α κ ρ ἄ ν, π ὅ ρ ῶ, κ.τ.λ.

β'. Τὰ ἐξαιρετικά, ἄ ν ε υ, π λ ῆ ν, ἐ κ τ ὶ ς, δ ἰ χ α, χ ω ρ ῖ ς.

γ'. Τὰ ποσοτικά χρόνου, ἄ π α ξ δ ἰ ς, τ ρ ῖ ς, κ.τ.λ. πολλάκις, καθὼς, ἄ π α ξ τ ο ὗ ἐ ν ἰ α ὑ τ ο ὕ.

Μετὰ Δοτικῆς, τὸ ἅ μ α φανερόνον ἐνωσιν ἢ ὁμοχρονισμόν, ὡς ἅ μ α τ ῶ π α τ ρ ῖ, ἅ μ α τ ῇ ἡ μ ἑ ρ α.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΜΕΡΟΣ Α.	ΚΕΦΑΛ. Η'.
ΚΛΙΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.	Προθέσεις. Ἐπὶ ῥήματα. 50.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.	Σύνδεσμοι. 52.
Γλῶσσα, λέξις. 3.	ΚΕΦΑΛ. Θ'.
Λόγος, Συλλαβή, Γράμματα, Φωνήεντα, Σύμφωνα. 4.	Ῥῆμα. 53.
Δίφθογγοι. 5.	Διάθεσις. 54.
ΚΕΦΑΛ. Β'.	Χρόνος. 55.
Λήγουσα, Παραλήγουσα, Προπαραλήγουσα, Τόνοι	Πρόσωπον, ἔγκλισις. 57.
Κανόνες τονισμοῦ, Πνεύματα.	Συζυγία. 58.
ΚΕΦΑΛ. Γ'.	Σχηματισμὸς τοῦ ΕΙΜΙ καὶ ΕΙΜΑΙ. 59.
Ὄνομα. 8.	Σχηματισμὸς τοῦ ΕΧΩ. 60.
Γένος, Ἀριθμός. 9.	Σχηματισμὸς τοῦ ΘΕΛΩ. 62.
Πτώσις, Ἄρθρα. 10.	Σχηματισμὸς τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς τῶν Βαρυτόνων. 63.
ΚΕΦΑΛ. Δ'.	Περὶ σχηματισμοῦ τῶν χρόν. τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς. 65.
Κλίσις τῶν ἁρθρῶν. 11.	Σχηματισμ. τῆς Παθητικῆς φωνῆς τῶν Βαρυτόνων. 73.
Κλίσις τῶν ὀνομάτων, Πρώτη	Περὶ σχηματ. τῶν χρόνων τῆς Παθητ. φωνῆς. 76.
Κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων. 12.	Καταληκτικοὶ σχηματισμοὶ τῶν χρόνων. 82.
Δευτέρα Κλίσις. 14.	Καταληκτικοὶ σχηματισμοὶ τῶν προσώπων. 83.
Τρίτη Κλίσις. 16.	Σχηματισμοὶ τῶν περισπωμένων ῥημάτων. 84.
Τετάρτη Κλίσις, Πέμπτη Κλίσις. 19.	Πίναξ τῶν συναιρέσεων. Ῥήματα εἰς ΜΙ. 96.
ΚΕΦΑΛ. Ε'.	Περὶ τῆς μορφώσεως τῶν χρόνων τῶν εἰς ΜΙ ῥημάτων. 104.
Συγκριτικά, Ὑπερθετικά. 35.	Περὶ ἀνωμάτων ῥημάτων. 111.
Σχηματισμὸς αὐτῶν. 36.	Κατάλογος ἀνωμάλ. ῥημάτων. 113.
ΚΕΦΑΛ. Σ'.	Ἀνώμαλα ῥήματα τῆς σημερ. Ἑλληνικῆς γλώσσης. 126.
Ἀριθμητικά. 37.	Κανόνες τινὲς περὶ τῶν ψιλομένων καὶ δασυνομένων. 129.
Τακτικά καὶ Σχηματισμὸς αὐτῶν. 39.	
ΚΕΦΑΛ. Ζ'.	
Ἀντωνυμίαι Προσωπικαί. 40.	
Κτητικαί. 42.	
Δεικτικαί. Ἀναφορικαί. 44.	
Αὐτοπαθεῖς. 46.	
Ἀλληλοπαθεῖς. Ἀόριστοι. 48.	
Ἑρωτηματικά. 49.	

ΜΕΡΟΣ Β΄.		Ῥήματα συντασσόμενα μετὰ	
ΚΕΦΑΛ. Α΄.		Αἰτιατικῆς. 144.	
Σύνταξις, Πρότασις, Ἐπιθε-		— μετὰ Γενικῆς. . . . 145.	
τική καὶ ῥημ. συμφωνία. 130.		— μετὰ Δοτικῆς. . . . 149.	
ΚΕΦΑΛ. Β΄.		Περὶ Ἀπαρέμφατου. . . . 154.	
Ῥήματα συντασσόμενα μετὰ		Περὶ Μετοχῆς, Μόρια καὶ	
μετοχὴν ἀναφερομ. εἰς		σύνδεσμοι τελικοί. . . . 155.	
τὸ ὑποκείμενον τῆς προ-		Σύνταξις τοῦ ὑποθετικοῦ εἰ. 158.	
τάσεως. 132.		Σύνταξις τῶν χρονικ. μορίων. 159.	
ΚΕΦΑΛ. Γ΄.		Σύνταξις τοῦ ὧς, ἢ ὅτι, καὶ	
Σύνταξις Προθέσεων. . . . 134.		τῶν ἐπιρρημάτων. . . . 160.	

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Τιμᾶται Δραχμὰς 2: 50.

www.libtool.com.cn

THE BORROWER WILL BE CHARGED
AN OVERDUE FEE IF THIS BOOK IS NOT
RETURNED TO THE LIBRARY ON OR
BEFORE THE LAST DATE STAMPED
BELOW. NON-RECEIPT OF OVERDUE
NOTICES DOES NOT EXEMPT THE
BORROWER FROM OVERDUE FEES.

